

Giới thiệu Thể Thân Nữ Phụ

Truyện: Thể Thân Nữ Phụ

Tác giả: ThHunh6

Thể loại: truyện tình yêu

Văn án truyện: Huỳnh Bách Nhân, cái tên này để lại dấu ấn trong trí nhớ Tuệ Mẫn không thua kém gì nam chính, bởi vì.. bởi vì.. cô nhớ người này xxoo với Thanh Nhi tận hai lần, mỗi lần bắn hai phát, mỗi phát lâu ơi là lâu.

Hơn nữa, anh ta còn là cậu bé hàng xóm lúc nhỏ của Thanh Nhi, yêu thầm cô hai mấy năm cơ đấy...không lẽ anh định theo em suốt cuộc đời.

Nhớ lại tình cảnh nửa yêu nửa hận khi họ lên giường, tác giả miêu tả cháy nóng cháy khét, chỉ khai vị mà kích thích không chịu nổi, tới cái xương quai xanh in mấy dấu răng cũng ghi rõ ràng, ở dưới ra bao nhiêu giọt nước cũng nói trắng trợn ra luôn.

Bạn đang đọc truyện *Thể Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên Qua

Mười bảy năm cuộc đời Tuệ Mẫn có hai thứ yêu thích nhất:

1 là được nghỉ học.

2 là được đọc ngôn tình.

Hôm nay là ngày nghỉ đầu tiên sau kì thi cuối kì đầy cam go và cạm bẫy, đem mớ kiến thức và giờ giấc vứt lên mười tầng mây xanh, Tuệ Mẫn ngủ hân một giấc đến buổi trưa.

Vừa mở mắt ra việc trước tiên là quơ quào tìm con iphone yêu dấu đang ở đâu đó dưới mông mình, cô cầm nó lên mở nhanh khoá bàn phím, bấm vào ứng dụng Wattpad, lướt lướt lướt...

"Này, chọn cung, Lừa tình rục rồ."

Hai mắt Tuệ Mẫn nhìn chăm chăm vào mớ chữ đen trên màn hình, một tay cầm chắc điện thoại, một tay mò mẫn góc chăn kéo lên trùm qua đầu.

Một tiếng sau, cô bất ngờ bật dậy, hét to. "Má ơi, cái gì đây? cường hiếp luôn hả? đừng, ấy.. khốn nạn!"

Đọc tiếp một đoạn, cô lại say đắm nằm xuống giường, giờ chân kẹp lấy gối ôm, lằm bằm "Tốc độ và lực đạo mạnh kinh người, sướng không thờ nổi..."

Thêm một tiếng nữa, Tuệ Mẫn lại kích động bật dậy, chửi bới. "Con này nó ngu, trời ơi, có ai muốn thử tình cảm bạn trai mà lên giường với thằng khác không? còn làm tới hai lần? bà nó là bắn hai lần..."

Đúng lúc này từ dưới nhà, âm thanh thanh thúy bắt đầu vang âm lên, cắt đứt sạch sẽ cảm xúc thăng hoa của Tuệ Mẫn. "Con Mẫn, mày có dậy chưa? bây giờ là mấy giờ rồi hả? dậy ăn cơm rồi cho chó ăn, mẹ ra ngoài lát về mà mày chưa dậy mẹ đồ hết cơm nước cho chó ăn, cho mày nhịn đói luôn."

Im một lúc, mẹ Mẫn lại quát lên. "Có nghe không hả?"

"Nghe rồi, nghe rồi, xuống ngay đây!" Tuệ Mẫn bực bội hét lớn, một tay ném chăn vào góc giường, mang dép lê chậm chậm đi xuống nhà, hai mắt vẫn dính chặt màn hình điện thoại.

Mẹ Mẫn thấy thế thì tức giận gắt. "Suốt ngày ôm cái điện thoại hết nhắn tin với trai lại coi ba cái phim xàm xí đọc mấy cái truyện bậy bạ. Mẹ nói mày rần đi, hai con mắt mày nó đen thui rồi đó, mày một cô đuôi mù thì đừng có xin mẹ nuôi mày. Còn cái mặt kia, mụn với mụn, mẹ kêu mày lấy trứng gà đắp lên sao mày lì lợm không nghe, bây giờ nhìn xấu như quỷ rồi còn thằng nào thêm..."

"Mẹ, đủ rồi đủ rồi, đi đi, nhanh lên kéo tề." Tuệ Mẫn vội giơ tay ra cản, đẩy nhanh mẹ Mẫn ra cửa. Về mặt mẹ Mẫn nhớ bức dọc, trước khi đi còn cố nhắc một câu. "Ăn xong nhớ cho chó ăn."

Tuệ Mẫn cắn răng, nhả từng chữ. "Con, biết, rồi."

Như ý, mẹ Mẫn hài lòng xoay người rời khỏi nhà, Tuệ Mẫn chán nản hết sức đi đến bên bàn cơm ngồi xuống, đặt điện thoại lên bàn, tay múc cơm ăn nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cái điện thoại, bắt đầu bình luận trực tuyến.

"Rõ ràng cái con nữ chính này giả vờ giả vịt, cái gì mà tính tình mạnh mẽ sắc sảo. Xạo sự, hại người ta rành rành ra đó lại được xem là làm việc chính nghĩa, xã hội này điên rồi.. ta khinh bỉ một ngàn lẻ một lần!"

....

"Cái gì? Chửi người ta là hồ li tinh? Mẹ nó, mày mới là hồ li tinh đó, rõ ràng mày đến sau phá hoại tình cảm người ta còn làm bộ thanh cao?.. Nhìn mà phát ghét."

....

"Gi? Lại hại người ta nữa, nữ chính cái quái gì đây? Con tiện tì này.. tức chết bà rồi!"

....

"Ê.. đứng lại! đừng đi vào đó.. Rồi, xong đời, lại bị cường hiếp nữa! Hai thằng luôn hả? song long nhập động?"

Cái con nữ phụ này bị não phăng hay gì mà ngu dốt vậy trời?"

Tuệ Mẫn gơ tay vò đầu bứt tóc, tức muốn phát hoả, ngửa đầu lên trời than thở. "Trời ơi.. ngó xuống mà coi~"

Tình yêu là gì chứ? Rõ ràng nó với nam chính là thanh mai trúc mã yêu nhau từ nhỏ đến lớn, đột nhiên nữ chính xuất hiện phá hoại mộng đẹp của nó, hỏi sao nó không cầm hận tìm kế tranh giành. Chỉ tội nữ phụ vẫn là nữ phụ dù uất ức bao nhiêu thì cũng không ai để ý, bị nữ chính hãm hại thì gọi là hậu quả, bị nam chính hắt hủi thì xem là điều dĩ nhiên. Thế gian này chân lí luôn nhìn ở vị trí người đứng, giống như nữ chính luôn là người tốt.

"Khóc lóc cái gì? Oán trách cái gì? Lỗi là tại người không phải nữ chính. Nếu người là nữ chính dù có giết chết cha mẹ nam chính thì người vẫn được hân yêu thương có biết không hả? Bất công, mẹ nó bất công!"

Tuệ Mẫn tức giận đập mạnh cái giá vào nôi com, con chó dưới bàn bị dọa giật nảy mình dậy, hung hăng ngẩng đầu nhìn cô. Tuệ Mẫn đang không chỗ phát tiết liền trừng mắt với nó, quát lớn. "Mày dừ cái gì? muốn xông vào đây nhập bọn với lũ biến thái kia cường hiếp Thanh Nhi của tao hả? Có tin tao cho mày nhịn đói không?"

Dứt lời còn trút giận đá vào mông nó một cái, con chó kêu lên hai tiếng, ánh mắt thù địch nhìn cô, sau đó há to cái mồm xông đến.

"Aaa~" Tuệ Mẫn hét ầm lên, tiếng hét vang khắp căn nhà rồi vọng lại. Cô đau đớn ngã mạnh xuống ghế nhìn thấy dấu răng sâu hoáy của con chó, máu trong cơ thể cuồng cuộn chạy loạn, cả người nóng hầm hập, cô điên tiết gào lên. "Con chó khốn nạn, tao có chết cũng không tha cho mày. Kiếp sau, kiếp sau, kiếp sau nữa, tao sẽ đem lũ biến thái tụi bây hành hạ đến chết.."

Tiếng nấc ngày càng nhỏ dần, Tuệ Mẫn ngất đi chìm vào khoảng đêm âm u.

Bầu trời mùa đông sương mù dày đặc, trận mưa tuyết đổ xuống trút lên đầu hai đứa trẻ đang chơi đùa trong sân. Bé gái nghịch ngợm khom người vo một nắm tuyết ném lên người bé trai, cười toe toét. "Anh Phong, anh đã trúng đạn, mau chết đi."

Bé trai giật mình xoay đầu nhìn lại, đôi mắt nhỏ đột ngột trở nên nghiêm túc, từng bước từng bước mang theo hơi lạnh đến gần bé gái, dọa bé gái sợ hãi liên tục lùi về sau. Cậu nhanh nhẹn vươn tay ôm bé gái vào lòng, nghiêm nghị hỏi. "Thanh Nhi, anh chết rồi em muốn ở với ai hả?"

Bé gái hồn nhiên vô tư chỉ tay sang nhà hàng xóm, nhe răng sún cười. "Em ở với anh Nhân."

Nghe vậy mặt bé trai đen thui, đùng đùng nổi giận bỏ đi ra cổng. Bé gái không hiểu gì vội đuổi theo, thanh thót gọi. "Anh Phong, anh đi đâu vậy?"

Bé trai không xoay đầu đi thẳng, kiên quyết nói lớn. "Đi làm giấy đăng kí kết hôn."

Cảnh vật thay đổi, trong sân trường rộng lớn, ánh nắng chói chang rọi xuống sân bóng rổ, những thân hình thiếu niên cao lớn thoăn thoắt lướt qua nhau, âm thanh đập bóng rộn rã cả khoảng trời. Một quả bóng bị ném mạnh mẽ vào rổ chiếm trọn ba điểm, trọng tài tít còi ba nhịp, giờ cao tay hô to. "Cuộc thi kết thúc, tỉ số 15:10, đội đỏ thắng."

Nữ sinh bên ngoài gào rú ầm lên, nhao nhao lao đến cửa ra vào sân bóng để đưa nước đưa khăn. Trên lô ghế cao, một nữ sinh xinh đẹp ngồi đó, gờ tay lắc lắc chai nước suối, cười mỉm chỉ với chàng trai trong sân. "Anh Phong, chơi bóng đẹp lắm."

Chàng trai khẽ nở nụ cười khiến bao trái tim nữ sinh lỡ nhịp, trầm giọng hỏi. "Anh là ai?"

Nữ sinh mắc cỡ nhỏ giọng đáp lời. "Chồng của em."

Tuệ Mẫn giờ tay dụi dụi hai mắt, mơ mơ màng màng nhìn khung cảnh xa lạ trong phòng, cô hoảng hốt ngồi bật dậy.

Đây là đâu?

Còn cô gái trong mơ kia là ai?

Đột nhiên trong lòng bất an kì lạ, Tuệ Mẫn vội vàng túm lấy chân mình từ trong chăn, kéo ống quần lên cao nhìn thấy cái chân trắng nõn thon dài, cô lập tức há hốc mồm. "Không có dấu răng chó, mà.. đây là chân của ai?"

"Thanh Nhi, dậy đi con, dậy ăn sáng rồi còn đi học." Tiếng gọi ấm áp mềm mại truyền đến, Tuệ Mẫn chỉ cảm giác trong đầu có bom nổ ầm ầm, hai lỗ tai ong ong.

Thanh Nhi? Nữ phụ trong Lửa tình rực rỡ? Cũng là cô gái trong mơ? Và là chủ nhân của thể xác này?

Chẳng lẽ cô đã.. xuyên qua.

Không thể nào, không thể nào. Tuệ Mẫn đập mạnh tay vào đầu, đây chắc chắn là ác mộng, ngủ một giấc tỉnh lại sẽ có thể nhìn thấy bà mẹ chí chóe ở nhà, sẽ nghe được bài ca mỗi buổi sáng của bà, sẽ gặp được con chó phản chủ đã cắn cô, sẽ..."

"Cốc..cốc..cốc. Thanh Nhi, mau dậy, Dịch Phong đến đón con kìa." Tiếng đập cửa gần sát, Tuệ Mẫn ngày càng gấp rút, nhắm chặt hai mắt, trùm chăn kín đầu, trong đầu thành khẩn cầu nguyện. "Ông trời ơi, mơ, chỉ là mơ thôi, phù hộ cho con đi.. A di đà Phật, A di đà Phật, cứu khổ cứu nạn, đại từ đại bi..."

Mẹ Nhi gọi mãi mà trong phòng vẫn im ắng không trả lời, buộc lòng phải đẩy cửa đi vào kéo con gái bé bỏng từ trong chăn ra, trách yêu. "Còn không chịu thức dậy? Dịch Phong đợi con lâu lắm rồi đó, mau vào phòng thay đồ đi học."

Tuệ Mẫn nhìn người phụ nữ dịu dàng trước mặt, khóc không ra nước mắt, nghẹn ngào nói. "Bác ơi, con vào nhầm nhà rồi."

Mẹ Nhi nghe vậy sững sốt, sau lại nở nụ cười hiền dịu xoa đầu cô. "Con ngốc này, nói nhầm cái gì vậy? mau lên đi thay đồ."

Không phải đâu. Tuệ Mẫn lắc đầu vừa muốn mở miệng thì một giọng nói đã chặn ngang. "Thanh Nhi, đừng nũng nịu, còn tiếp tục chậm chạp anh sẽ bỏ em lại đi trước."

Nghe ngữ điệu trầm ấm xen lẫn chút lạnh lùng, Tuệ Mẫn không tự chủ xoay đầu nhìn ra cửa, cô xem chút rớt cả quai hàm.

Oimeoi, cool male god, đẹp trai quá xá.

Hai mắt Tuệ Mẫn sáng lấp lánh như kim cương nhìn trân trân vào người ta. Thật sự là đẹp đẹp đẹp trai lắm.

Trình Dịch Phong nhìn thấy vẻ ngốc nghếch của cô, nét mặt liền trở nên nhu hoà, đặt chân tiến vào phòng, đưa tay lên xoa xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói. "Còn ngốc ra đó làm gì? Mau đứng dậy."

Tuệ Mẫn vẫn ngây đờ như phỗng không động đậy, đời này cô chưa gặp qua người nào đẹp trai như hấn, nào đâu biết thế giới này là cả thiên hạ nam thân và soái ca.

Mẹ Nhi thấy cô cứ trân trân nhìn con rể tương lai không chớp mắt, bà bật cười khanh khách vỗ vỗ lên tay Dịch Phong, trêu ghẹo. "Xem kia, xem kia, nó mê con đến thất hồn lạc phách luôn rồi."

Trình Dịch Phong khẽ giương khóe môi, ánh mắt ấm áp nhìn cô. Hai má Tuệ Mẫn nóng ran lên, vội vã nhào ngay xuống giường, nhìn trái nhìn phải tìm phòng tắm, phòng như bay vào đóng chặt cửa lại.

Đặt tay lên ngực, thỉnh thoảng thỉnh thoảng.. Tuệ Mẫn cố gắng hít thật sâu, bình tĩnh, bình tĩnh nào.

Không lẽ mình trúng tiếng sét ái tình rồi?

Nhưng mà, trai đẹp đó là Trình Dịch Phong, thật sự là Trình Dịch Phong có mới nói cũ, phản bội tấm chân tình của Thanh Nhi. Nếu mà thích hấn thì còn thể thăm hơn cái chết!

Không được, mình chắc chắn chỉ ngưỡng mộ vẻ đẹp của hấn.

Tuệ Mẫn tự nhủ ba ngàn lần rằng mình là nữ phụ phải mưu mô độc ác, còn đòi lại công bằng cho Thanh Nhi nữa.

Đúng vậy, nhiệm vụ của mình vô cùng cao cả.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Rắc Rối.

Đúng vậy, nhiệm vụ của mình vô cùng cao cả.

Trước tiên phải xem thử gương mặt cô thế nào đã? Tuệ Mẫn chạy lại trước gương nhìn thẳng vào tấm kính trong suốt. Cô giật mình, cảm giác y như gặp ma vậy, hơn nữa con ma này còn xinh ngất ngây luôn. Làn da phấn nộm, khuôn mặt nhỏ thon gọn, mắt to tròn long lanh, chiếc mũi nhỏ nhỏ, đôi môi chúm chím. Cười một cái liền lộ ra lún đồng tiền xinh xắn, hai cái răng khểnh duyên dáng.

Tuệ Mẫn bụm mặt, sung sướng rên lên. " Dễ thương quá a~"

Mất ba mươi phút để dàn xếp tâm tình ổn thoả, Tuệ Mẫn vận một bộ đồ đơn giản bước xuống lầu. Mẹ Nhi, Trình Dịch Phong cùng một người đàn ông xa lạ có thể là ba cô đang ngồi trên sofa uống trà nói chuyện, cô hồi hộp đi tới lễ phép gật đầu. "Chào mẹ, ba, anh.. Phong."

Ba người đồng thời xoay đầu nhìn cô, ánh mắt đều là kinh ngạc khó tin, mẹ Nhi hết hồn vội hỏi. "Thanh Nhi, con bị làm sao vậy?"

Tuệ Mẫn âm thầm cắn răng, bị làm sao là bị làm sao, cô chỉ chào buổi sáng có cần phải ngạc nhiên thế không? cũng không biết Thanh Nhi bình thường thái độ sống thế nào, cứ cái đà này không sớm thì muộn cũng bị nghi ngờ. Cô lắp bắp. "Không.. không sao ạ!"

Ánh mắt Trình Dịch Phong sâu hút không thấy đáy, đột nhiên vươn tay ra hướng cô nhân nhạ nói. "Ngồi xuống đây."

Tuệ Mẫn lúng túng ngồi xuống bên cạnh hắn, Trình Dịch Phong liền choàng tay qua ôm lấy eo cô kéo đến gần, cả người cô tự dưng nổi hết da gà, khẽ rùng mình một cái. Cô đau đớn nhắm mắt, dù là trai đẹp thì cũng là mới quen, không nên thân mật như vậy.

Khô nổi, Trình Dịch Phong là người nhạy bén, hắn cảm nhận được sự bầy xích của cô liền nhủ mi hỏi. "Sao vậy?"

Tuệ Mẫn vội lắc đầu. "Không sao, chỉ có chút lạnh."

Thế là, người nói vô tâm mà người nghe lại tưởng thật, Trình Dịch Phong siết chặt cánh tay thiếu chút đem Tuệ Mẫn dính vào người. Cô cúi đầu lén lút lau lệ. 'Ông trời ơi, đừng đùa day nữa.'

Mẹ Nhi nhìn hai đứa con tình cảm mặn nồng, nhìn không được giọng nói cũng ngọt ngào theo. "Thanh Nhi, ăn bánh đi con, ăn nhanh rồi đi học."

Tuệ Mẫn đưa mắt nhìn cái bánh nhỏ nhỏ xinh xinh trên bàn, thiếu chút đã gior tay quơ lấy nhét luôn vào miệng. Nhưng vì sự nghiệp vĩ đại đành phải đành lòng nuốt từng miếng nhỏ xíu đưa lên miệng nhâm nhi.

Ba Nhi yêu thương nhìn cô một cái rồi nhìn sang Trình Dịch Phong, cất giọng trung niên trầm khàn mạnh mẽ. "Dịch Phong, bác nghe nói công ty con đang có dự án thu mua Nghiêm Đạt đúng không?"

Trình Dịch Phong gật đầu. "Đúng vậy, giá chứng khoán của công ty Nghiêm Đạt đang tụt dốc khoảng hai ngày nữa sẽ có thông báo phá sản, con dự định vào thời điểm đó sẽ thu mua với giá thấp nhất."

Ba Nhi nghe vậy nhủ mầy có chút khó mở miệng. "Chủ tịch công ty đó là bạn thân của bác, ông ta nhờ bác góp chút vốn để cứu vãn tình thế. Con cũng biết nếu bây giờ Trần Văn góp vốn, Nghiêm Đạt chắc chắn có thể vực dậy, cũng sẽ không rơi vào tình trạng phá sản."

Trình Dịch Phong nghe hiểu nhưng việc công và việc tư không thể hợp nhất, hắn lãnh đạm nói. "Bác trai, dự án này công ty con vẫn sẽ làm tiếp, chờ khi có thông báo chính thức từ tập đoàn tài chính mới quyết định có huỷ hay không."

Tuệ Mẫn nhìn hai người đàn ông đang nghiêm túc bàn việc chính sự, nhẹ nhàng đặt cái đĩa lên bàn xoay mặt đi nơi khác. Về mặt cô khổ sở nhăn nhúm.

Gia đình cô trước đây chỉ buôn bán nhỏ, cô không hiểu cái gì kinh doanh với thương trường cả, lỡ sau này ba bắt cô thừa kế gia nghiệp, cô phải làm sao đây?

Trời ơi, thà con về nhà đi~

"Thanh Nhi, ăn xong rồi anh đưa em đến trường." Giọng nói trầm ấm này đối với Tuệ Mẫn là một cực hình, cô vội đứng lên theo hắn, nhìn ba mẹ há miệng muốn chào liền khép lại. Chỉ có kẻ ngốc mới dẫm lên vết xe đổ thôi.

Ngồi vào chiếc siêu xe sang trọng, Tuệ Mẫn thật khinh bỉ cuộc sống của những kẻ nhà giàu lấm đờ xa xỉ, nhớ lại trước đây mình toàn đi Martin, ngày nào cũng đội nắng đội mưa đội sương đội gió. Đám nhà giàu các mi thì làm sao hiểu được nỗi khổ vì thiếu tiền của ta..

Đùa thôi, chớ giờ Tuệ Mẫn cô là đại tiểu thư của tập đoàn Trần Văn rồi, vài bữa sắm vài chiếc mui trần chạy chơi. Hehehe..

Đang nghĩ, đột nhiên bàn tay bị bao trọn, cảm giác ám áp truyền đến khiến cô giật mình, quay sang thấy Trình Dịch Phong vẫn đang tập trung lái xe, một tay nắm chặt tay cô, quan tâm hỏi. "Em sao vậy? Không khoẻ ở chỗ nào?"

Con mắt nào của hắn thấy cô không khoẻ, bà đây đang rất hưng phấn nhé. Tuệ Mẫn cười cười lắc đầu. "Không có, em rất khoẻ."

Khoé môi Trình Dịch Phong cong lên nhìn cực kì quyến rũ, hắn đưa tay nựng má cô một cái rồi tiếp tục lái xe.

Tuệ Mẫn mê mẩn nhìn hắn, rất lâu mới ý thức được chuyện mình đang làm, vội vàng điều chỉnh lại về mặt ngốc xịch, làm như vô tình hỏi. "Anh Phong, anh biết chị Mịch không?"

Trình Dịch Phong nghiêng mặt qua nhìn cô, nhú nhú mi tâm. "Không biết, có chuyện gì sao?"

Tuệ Mẫn cười đến chói lóa, hai cái răng khểnh đáng yêu lộ lộ ra ngoài. "Em chỉ thuận miệng hỏi, anh lái xe tiếp đi."

Về mặt Trình Dịch Phong có chút ngây ra hay sao ý, rất nhanh xoay đầu lại nhìn phía trước, chống tay tựa trán như suy nghĩ gì đó.

Ai rảnh quan tâm hắn nghĩ gì, Tuệ Mẫn vui chết đi được đây. Trời cuối cùng cũng ban xuống chút ân huệ nhỏ nhoi cứu vớt đời cô rồi.

Có biết chị Mịch là ai không? Là Trịnh Thiên Mịch nữ chính ác nhân thất đức hại cô từ bị mẹ mắng đến bị chó cắn rồi bị xuyên qua. Cô đem cái tên đó khắc cốt ghi tâm, thề không xử đẹp cô ta thì không gọi là Tuệ Mẫn nữa.

Hiện tại quá tốt, bọn họ chưa quen biết nhau, cô có thể đi trước một bước rải gai trên đường tình duyên của bọn họ. Hahaha..

Trình Dịch Phong liếc thấy nụ cười khoái trá trên mặt cô, mi tâm càng nhíu càng chặt. Dù trong lòng thấy rất thoải mái nhưng không khỏi khó hiểu. Thanh Nhi trước đây không thích cười, cô từng nói 'con gái cười nhiều sẽ không còn thú vị nữa'. Vậy mà hôm nay.. cô rất lạ.

Tấp xe vào bên đường, Trình Dịch Phong nhìn sang cô. "Tới trường rồi, em vào học đi."

Tuệ Mẫn nghe thấy vậy thì xoay đầu nhìn ra ngoài, cô suýt chút cắn đứt đầu lưỡi mình.

Trời ơi, giòn chơi hả?

Học viện Điện ảnh - Báo chí?

Tuệ Mẫn cảm thấy các sợi nơtron trong đầu mình đang run rẩy. Sao cô lại quên bén mất Thanh Nhi học ngành báo chí a? còn là sinh viên xuất sắc mới ác liệt chứ?

Tiền rồi, lần này tiền thiệt rồi!

Hít vào thở ra, Tuệ Mẫn hai ba lần điều chỉnh về kinh hoàng xoay lại gượng cười với Trình Dịch Phong, mở nhanh thắt an toàn, tùy tiện nói. "Cám ơn anh, tạm biệt."

Vừa muốn đẩy cửa xe đột nhiên tay bị giật lại, Trình Dịch Phong siết lấy tay cô, lạnh mặt hỏi. "Em nói cám ơn anh?"

Trong lòng Tuệ Mẫn gào thét, gì nữa đây? lại sai cái gì rồi sao? cô chớp chớp đôi mắt ngây thơ vô tội, thề không dám mở miệng nói câu nào nữa.

Trình Dịch Phong nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt nổi rõ rất nhiều nghi ngờ dọa Tuệ Mẫn ngày càng run rẩy. Một lúc sau, hắn mới nhếch môi nói. "Vào học đi, buổi trưa anh sẽ tới đón em"

Tuệ Mẫn thở ngay một hơi nhẹ nhõm, vội vàng xuống xe lao nhanh vào trường học, vừa đi vừa đấm ngực. Khốn khổ nhớ lại lúc đọc truyện, bà tác giả tự hứng viết thêm hai chữ 'đa nghi' ở dòng tính cách nam chính. Đúng là.. tội ác tày trời mà.

Xông xông đi vào sảnh lớn học viện, Tuệ Mẫn chợt đứng khựng lại nhìn quanh quất một vòng. Hai mắt cô bắt gặp tối sầm, ngửa đầu nhìn lên nóc nhà cao chót vót, khóc không ra nước mắt.

Trời ơi, đùa nhau đi?

Cả trăm cái phòng thì làm sao biết cô học phòng nào?

Ai nói xuyên qua là dễ dàng thay thế cuộc sống của người ta chứ? Lừa gạt! Toàn là lừa gạt a!

Tuệ Mẫn cắn cắn môi, bất ngờ nảy sinh ra một sáng kiến, vội vàng lục túi xách tìm điện thoại nhờ bạn thân trợ giúp.

Kết quả, mở màn hình xong càng đáng lòng hơn..

Password? Password là cái khốn gì? Giết cô đi!

Tuệ Mẫn chết đứng tại chỗ không nhúc nhích, mặc kệ người qua kẻ lại khó hiểu nhìn ngó, trong đầu chỉ có một suy nghĩ.

CÔ HẬN CHÓ! Đồi này có chó thì không có cô mà có cô thì không có chó!

"Thanh Nhi, sao không vào lớp học mà đứng đây vậy?" Tiếng hỏi han cứu vớt đòi cô, Tuệ Mẫn mừng suýt xoa xoa đầu nhìn chàng trai tuần tú bên cạnh, điện có giờ giờ điện thoại, cười nói. "Vừa nhận được tin nhắn nên đứng lại xem."

"À.." Chàng trai tuần tú cười nhẹ, thoải mái đề nghị. "Nếu xem xong rồi thì chúng ta cùng lên phòng."

Tuệ Mẫn lập tức gật đầu, ánh mắt tuôn trào hạnh phúc khiến chàng trai kia bất ngờ giật mình, cũng nở nụ cười hạnh phúc theo.

Phòng học của cô ở tận lầu 8, Tuệ Mẫn vừa bước vào lớp đã nhận được rất nhiều ánh mắt rọi tới, không rõ ánh mắt của mọi người hàm chứa điều gì nữa. Cô chỉ quan tâm một chuyện rất quan trọng..

Cô ngồi ở đâu vậy?

Tuệ Mẫn bất đắc dĩ đưa mắt nhìn chàng trai tuần tú đã yên vị trên ghế, đôi mắt bắn ra không biết bao nhiêu tia cầu cứu. Chàng trai tuần tú thấy thế thì kinh ngạc, do dự một lúc mới cẩn thận mở miệng. "Hay là ngồi chung với tôi đi."

Tuệ Mẫn không nói hai lời lập tức đi nhanh đến ngồi cạnh anh ta, cười tươi như hoa.

Lúc này, cả lớp đột nhiên xì xào bàn tán, một nữ sinh bất ngờ xoay xuống nhìn cô nói lớn. "Thanh Nhi đổi bạn trai rồi à? anh Phong bây giờ có phải đang độc thân không?"

Tuệ Mẫn mím môi, chán chường trả lời. "Không phải, tôi.."

"Áp a áp ứng, vậy là đang bắt cả hai tay hả?"

Bắt cả hai tay cái đầu cô, Tuệ Mẫn liếc cô ta một cái, không thèm giải thích.

Mọi người được nước đồng loạt ồ lên một tiếng, sau lại âm ỉ nói này nói nọ. Tuệ Mẫn bực bội lôi quyển tập ra đặt trên bàn, miệng lầm nhảm. "Lũ điên, bà đây bắt cả mấy tay là việc của bà liên quan gì tới mấy người, bọn lảm nhảm nhiều chuyện.."

"Thanh Nhi, em không sao chứ?" Chàng trai tuần tú nghe cô lảm nhảm chửi người, nhin không được hỏi han.

Chỉ mới vài tiếng lảm nhảm thế thân Tuệ Mẫn đã nghe gần năm lần cùng một câu hỏi, cô bắt đầu thấy bất an cho ngày tháng tiếp theo của mình. Nhìn chàng trai tuần tú trung ra về mặt ngạc nhiên nhìn cô, Tuệ Mẫn buộc phải cắn răng lắt đầu. "Không sao."

Đúng lúc này tiếng chuông vào học vang lên, thầy giáo xa lạ bước vào đứng trên bục chào sinh viên rồi giảng bài.

Tuệ Mẫn nhanh chóng quay mặt chăm chú nghe thầy truyền thụ kiến thức về tình hình xã hội, những câu chữ dài dòng cứ không ngừng luyên thuyên bên tai..

Một tiếng sau cô lần thứ en nờ ngửa đầu nhìn trần nhà..

Trời ơi, con mới học lớp 11 thôi a! Mỗi lần học lịch sử đều là thầy giáo đọc bài cho chép, bây giờ.. bây giờ.. rốt cuộc ai cứu cô với!

"Em không hiểu à?" Chàng trai tuần tú bên cạnh nghiêng đầu qua quan tâm hỏi.

Tuệ Mẫn rất muốn gật đầu nhưng lí trí lại mạnh mẽ nhắc nhở Thanh Nhi là sinh viên xuất sắc, đành phải cắn răng phun ra một chữ. "Hiểu."

Anh ta không nói gì nữa, xoay đầu tiếp tục nghe giảng. Tuệ Mẫn sực nhớ mình còn chưa biết tên người ta nhưng hỏi thì không tiện bèn dòm ngó bìa sách tham khảo trên bàn.

Hai mắt cô tức thì trợn to, môi run rẩy. "Huỳnh Bách Nhân."

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Giải Pháp

Huỳnh Bách Nhân, cái tên này để lại dấu ấn trong trí nhớ Tuệ Mẫn không thua kém gì nam chính, bởi vì.. bởi vì.. cô nhớ người này xxoo với Thanh Nhi

tận hai lần, mỗi lần bán hai phút, mỗi phút lâu oi là lâu.

Hơn nữa, anh ta còn là cậu bé hàng xóm lúc nhỏ của Thanh Nhi, yêu thầm cô hai mấy năm cơ đấy.

Nhớ lại tình cảnh nửa yêu nửa hận khi họ lên giường, tác giả miêu tả cháy nóng cháy khét, chỉ khai vị mà kích thích không chịu nổi, tới cái xương quai xanh in mấy dấu răng cũng ghi rõ ràng, ở dưới ra bao nhiêu giọt nước cũng nói trắng trợn ra luôn.

Tuệ Mẫn tự dung cảm giác mông mình mọc một ngàn cái gai nhọn, cổ sức nhích càng xa người này càng tốt, tránh cho sau này bị dụ lên giường bán cho hai phút nữa.

Huỳnh Bách Nhân cảm thấy hơi ấm bên cạnh giảm dần xuống, đưa mắt nhìn qua thấy Thanh Nhi sắp lủi khỏi ghế, vội vàng vươn tay ôm cô kéo vào lòng.

Tim Tuệ Mẫn run rẩy kịch liệt, chỉ một giây nữa thôi là cô đã nhào đầu xuống sàn, may nhờ có ân nhân cứu mạng mới vượt qua một kiếp, ngẩng đầu lên thấy gương mặt ai đó gần sát, hơi thở của hắn phả vào mũi cô. "Em không sao chứ?"

Tuệ Mẫn: "... Tôi muốn chết, có được không?"

Giờ nghỉ giải lao, Tuệ Mẫn không ra ngoài mà ngồi úp mặt xuống bàn suy nghĩ. Cô có dự cảm nếu tiếp tục đóng giả thế này thì sự khác biệt của cô và Thanh Nhi thế nào cũng bị nhìn thấy..

Giả như ông trời cho cô xuyên qua lúc đang nhập việc hay bị bất tỉnh gì đó cô có thể bắt chước mấy cuốn tiểu thuyết điện có mất trí nhớ để dễ dàng qua mắt bọn họ..

Mất trí nhớ? Mất trí nhớ?

Aha, Tuệ Mẫn bắt đầu dậy cười hắc hắc, cô có cách rồi!

Buổi trưa tan học sinh viên rôm rả nắm tay nhau ra về, Tuệ Mẫn chậm chậm bước xuống từng bậc thang, trong lòng âm thầm cân đo đong đếm. Còn khoảng mười bậc nữa sẽ đến sân trường, té ở chỗ này chắc là không đến nỗi gãy tay gãy chân, va chạm trầy xước một chút là đủ.

Ừm.. được rồi.. chọn này.

Nào, bây giờ hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, giờ chân ra..

Khoan khoan làm lại, nhắm mắt, hít sâu, giờ chân..

Thình thịch thình thịch..

Không xong rồi, tim đập dữ quá, bình tĩnh, chỉ té một cái thôi, vì sự sống còn, vì tương lai tươi sáng..

Được rồi, giờ thì hít sâu vào.. nhắm chặt hai mắt lại.. giờ một chân ra.. từ từ ngã xuống..

"Bốp! Bạn này..."

"A~" Tuệ Mẫn giật bản mình lao đảo mấy cái hụt chân ngã nhào về trước, trời đất đảo điên quay cuồng một trận cuối cùng cũng dừng lại.

Cố gắng đè nén sợ hãi, giữ cho vẻ mặt bình thản nhất, cô nhắm chặt hai mắt vờ bất tỉnh.

"Em gái, em là diễn viên à? nếu muốn tự tử thì sang toà nhà bên kia đi." Giọng nói giễu cợt vang bên tai, Tuệ Mẫn lén lút hé mắt nhìn một chút, bất ngờ thấy màu áo sơ mi trắng toát. Cô hoảng hốt ngẩng đầu lên, gương mặt thiếu niên trắng trẻo, đuôi mắt phượng nhếch cao, làn môi mỏng cong cong, một bên tai đeo khuyên đen, cả người treo nhãn mác hot boy chính hiệu.

Tuệ Mẫn mê trai ngắn tò te.

Chàng trai kia bật cười, nụ cười dưới ánh nắng toả ra hương thơm tươi mát. Anh ta đẩy cô đứng dưới bậc thềm, tự nhiên đưa tay cầm lấy thẻ trước ngực cô, nghiêm túc đọc. "Trần Thanh Nhi, ngày sinh 24/02/1996, chuyên ngành báo chí." Anh ta dừng một chút, nhìn cô nói câu kết. "..Tôi sẽ nhớ rõ em."

Tuệ Mẫn ngơ ngẩn nhìn bóng lưng cao cao tại thượng kia rồi đi, đầu óc hoàn toàn văng đặc.

Cô nghĩ, lần này ngoài việc giả vờ mất trí nhớ còn phải tiêm thêm vài liều vaccin miễn dịch trai đẹp.

Mất trí nhớ?

Nhắc tới lại thấy đau lòng, cô ngửa đầu nhìn ông mặt trời trên cao, lời cầu nguyện xuyên tận mười tầng mây..

Trời ơi.. cho xe đựng con đi~

Vừa bước ra cổng trường ngay đối diện tầm mắt là Trình Dịch Phong cao ngạo đứng tựa người vào siêu xe, trên tay cầm một chiếc ipad thế hệ mới đọc

tin tức.

Tuệ Mẫn bấu môi, thăm rửa đồ sang chảnh nhưng nhìn kiểu gì cũng rất đẹp, miễn cưỡng chấp nhận vậy. Cô bất giác cười tươi, nhanh nhẹn bước qua đường đi về phía hẻm.

Đột nhiên, trên quốc lộ yên tĩnh vang lên tiếng nổ ầm ầm của động cơ, cua quẹo gần đó xuất hiện một chiếc mô tô lao đến.

Tuệ Mẫn xoay đầu, nụ cười trên môi cứng ngắt, mặt cắt không còn giọt máu.

Trời ơi, con chưa muốn chết a~

"Rầm." một tiếng chấn vang, Tuệ Mẫn cảm giác đầu đập mạnh xuống mặt đường, lỗ tai ù ù mơ hồ vài tiếng thét, hai mắt mờ mịt đầy những đóm đen. Rất nhanh tiếp đó cảm nhận được một thân nhiệt ấm áp, chưa kịp nhìn rõ ai thì đã nghèo xù tại chỗ.

Trình Dịch Phong nhìn thấy nụ cười còn vuron lại ở khoé môi cô trong lòng kinh hoàng một trận, sợ rằng suốt đời cũng khó quên được tình cảnh ngày hôm nay.

Sau một thời gian dài không mộng không寐, Tuệ Mẫn bị cơn đau nhức toàn thân gọi dậy, cô mệt mỏi giật giật khoé mắt, cổ họng khô đắng làm cô khó chịu hừ hừ mấy tiếng. Bất giác lúc này, một dòng nước ấm nóng chảy vào trong miệng, cô lập tức nuốt lấy nuốt để vì nhanh quá nên bị sặc ho lên sù sù.

Trình Dịch Phong vội đỡ cô ngồi dậy ôm vào lòng, bàn tay phía sau nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng, ân cần lau khoé miệng cho cô.

Tuệ Mẫn nghiêng đầu nhìn thấy vẻ mặt yêu thương lo lắng của hẻm bất giác lòng mềm nhũn. Dù không đánh nhưng vẫn phải diễn trọn vai này, cô mấp máy môi. "Anh là ai vậy?"

Cả người Trình Dịch Phong cứng ngắt, bàn tay vô thức siết chặt người cô, bất an mở miệng. "Em nói gì?"

Tuệ Mẫn nhắm mắt, đánh đoạn phun ra ba chữ. "Anh là ai?" Trong lòng cầu khẩn, xin trời hãy tha lỗi cho sự vô tình của con, Amen!

Đúng lúc này cửa phòng bị đẩy ra, mẹ Nhi cùng một vị bác sĩ trẻ tuổi bước vào, bác sĩ vừa đi vừa nói. "Cô ấy không sao, nghỉ ngơi vài ngày là có thể xuất viện."

Tuệ Mẫn ngẩng đầu nhìn vị bác sĩ kia, gương mặt hiền hoà, nụ cười ấm áp, vừa nhìn là biết một chính nhân quân tử. Liếc qua bảng tên, Trương Lam Tuyết, tên này không có trong cuộc đời bọn họ, chỉ là nhân vật quần chúng.

Trong đầu Tuệ Mẫn bất ngờ bùng nổ một mưu tính tồi bại.

Bác sĩ đi đến giường bệnh, đưa tay kiểm tra bằng quán trên đầu Tuệ Mẫn, cô lập tức giả bộ yếu ớt nắm lấy tay anh ta, nhỏ giọng nói. "Bác sĩ, tôi không nhớ gì cả, có phải tôi bị mất trí nhớ rồi không?"

Mẹ Nhi ở xa nghe con gái nói thì hoảng hồn chạy vội đến cầm tay cô, run rẩy hỏi. "Thanh Nhi, con nói gì? con không nhớ gì cả? sao có thể như vậy?"

Tuệ Mẫn giờ tỉnh trẻ con vùng vằng thoát khỏi mẹ Nhi, hai tay nắm chặt cánh tay bác sĩ, sợ hãi đỏ mắt. "Bác sĩ, họ là ai vậy? tôi không biết họ, anh mau bảo họ tránh ra đi."

Bác sĩ còn chưa kịp mở miệng, Trình Dịch Phong đã tức giận ôm lấy cô giật lại, gằn giọng. "Thanh Nhi, đùa đủ rồi!"

Tuệ Mẫn đương nhiên không nghe theo, cô phản kháng nhào đến ôm chặt thắt lưng bác sĩ, nước mắt chảy dài. "Đau quá, buông tôi ra. Các người là ai? muốn bắt cóc trẻ con đúng không? Bác sĩ, cứu tôi với!"

Mẹ Nhi bị đá kích khóc oà lên, giữ lấy cánh tay cô nghẹn ngào. "Thanh Nhi, con đừng làm mẹ sợ, Thanh Nhi!"

Tuệ Mẫn ra sức tránh né hai người họ, úp mặt vào bụng bác sĩ dụi dụi, vô cùng khổ sở. "Bác sĩ bảo họ đi đi, tôi không quen họ, họ là người xấu."

Trương Lam Tuyết nhìn tình cảnh lộn xộn trong phòng, vẫn là quyết định trấn an người nhà bệnh nhân trước. "Mọi người không cần lo lắng, em ấy có thể do chấn thương nên tạm thời mất trí nhớ, một thời gian sau sẽ tự hồi phục."

Nói rồi đặt tay lên đầu cô xoa xoa, dịu giọng dỗ dành. "Em bình tĩnh, họ là người nhà của em không cần phải sợ.. buông tay ra nào.."

Tuệ Mẫn vẫn khư khư ôm lấy, đã vậy còn lấy lợi hít hà một hơi. "Bác sĩ, anh thơm quá~"

Lúc đó không gian như chết lặn, Trình Dịch Phong vô cùng giận dữ đem người cô kéo về ôm chặt trong lòng, lạnh lẽo hỏi. "Bây giờ em ấy có thể xuất viện không?"

Trương Lam Tuyết đưa tay lấy hồ sơ bệnh án từ y tá xem xét một chút rồi gật đầu. "Có thể, nhưng tốt nhất nên kiểm tra lại lần nữa."

"Không cần." Trình Dịch Phong dứt khoát quyết định, lập tức muốn bế cô lên mang đi.

Nào đâu có dễ như vậy, Tuệ Mẫn nhanh hơn một bước túm lấy giường bệnh, giãy dụa kịch liệt còn hét to. "Không đi, thả tôi ra, tôi không muốn xuất viện.." Vừa hô vừa nhanh như chớp nhào đến ôm lấy bác sĩ, thảm thiết khóc. "Bác sĩ, cứu tôi với, tôi chỉ muốn ở đây với anh thôi."

Chuyện sau đó không cần phải nói, Trình Dịch Phong mặt mày âm trầm ném cô lên giường, lạnh lùng đi ra khỏi phòng.

Tuệ Mẫn ngây không chịu nổi, còn cố tỏ ra ngây thơ hỏi. "Bác sĩ, anh ta bị làm sao vậy?"

Trương Lam Tuyết thật sự chưa từng gặp qua bệnh nhân thế này bao giờ, có chút đỏ khóc dở cười nhìn mẹ Nhi. "Tôi nghĩ, nên để em ấy kiểm tra lại lần nữa."

Mẹ Nhi lập tức gật đầu. "Được. Nhờ bác sĩ."

Do đó, Tuệ Mẫn bị dẫn đi hết chụp cái này lại xét nghiệm cái khác, tới khi xong xuôi tất cả thì mệt là người lăn đùng ra ngủ. Lúc tỉnh dậy thì trời đã tối xầm, cô xoa xoa hai mắt ngồi dậy.

Nhìn lên đồng hồ đã 7h tối lại nhìn căn phòng trống không lạnh lẽo, Tuệ Mẫn đau khổ nhận ra, cô là kẻ thất bại nhất trong hàng loạt các đàn anh đàn chị xuyên không, đến một người thăm nuôi cũng không có.

Trời ơi, ông thiệt bất công quá~

Trương Lam Tuyết vừa bước vào phòng đã thấy cô ngồi ngơ ngác trên giường, anh bất giác nở nụ cười đến gần đặt tay lên trán cô, nhẹ giọng hỏi. "Thế nào? Có chỗ nào không thoải?"

Tuệ Mẫn cảm giác được trán ấm nóng, tự dưng trong lòng thấy vui vẻ hẳn, giờ tay nắm lấy tay anh ta, giả bộ lo lắng hỏi. "Bác sĩ, anh nói bệnh viện này có ma không?"

Bác sĩ đơ ra vài giây liền lắc đầu. "Không có."

Tuệ Mẫn trái lại giữ giữ tay anh ta, sợ hãi than. "Có đó, bệnh viện có nhiều người chết tất nhiên là có ma, buổi tối chúng sẽ bò qua bò lại dưới gầm giường. Bác sĩ, anh nhìn đi, tôi ở đây một mình rất cô đơn trống vắng, hay là anh ở lại nói chuyện với tôi đi."

Về mặt bác sĩ làm như sáng tỏ, khẽ cười ảm áp. "Mẹ em chỉ về nhà một lúc sẽ quay lại."

"Vậy anh cứ ở đây một lúc cũng được." Tuệ Mẫn cắn chặt không buông.

Trương Lam Tuyết hết cách đành ngồi xuống bên cạnh cô lật hồ sơ bệnh án ra xem. Tuệ Mẫn lén lỉnh nghiêng đầu nhìn anh ta, cười lúm đồng tiền nói. "Bác sĩ, anh cho tôi số điện thoại, lần sau có nhập viện lại tìm anh giúp đỡ."

Nói vậy liền vớ lấy điện thoại trên bàn, mở màn hình sau đó ngơ ngác xoay đầu nhìn anh ta cười ngu. "Mất trí nhớ quên luôn password rồi."

Trương Lam Tuyết bật cười, ôn hoà xoa tóc cô. "Không cần gấp, lần sau cứ trực tiếp đến đây tìm tôi."

Tuệ Mẫn gật đầu, tùy tiện vớ điện thoại lên giường lại tò mò hỏi. "Bác sĩ, anh có bạn gái chưa?"

Nói thật Lam Tuyết đối với sự nhiệt tình của cô cảm thấy rất thoải mái, anh cười cười. "Chưa có."

Tuệ Mẫn vỗ tay đánh bốp, cười sáng lạn. "Hay quá, vậy em.."

"Cạch." Cửa phòng bị đẩy mạnh ra, Tuệ Mẫn ngẩng đầu thấy Trình Dịch Phong sắc mặt lạnh lẽo bước vào. Hắn không nói hai lời đi đến bên giường, cúi người bế cô lên xoay người đi ra cửa, lãnh đạm bỏ lại một câu. "Ngày mai tôi sẽ cho người làm thủ tục xuất viện."

Tuệ Mẫn ngốc xịch không kịp phản ứng, chờ khi nào hoạt động trở lại thì đã bị bỏ vào trong xe, cô nhào đầu ra ngoài cửa kính luyến tiếc nhìn phòng bệnh xa dần.

Ngao~ cô còn chưa nói trọng điểm mà.

..Vậy thì em sẽ giới thiệu chị Mịch cho anh!

Vỡ mộng, vỡ kế hoạch. Tuệ Mẫn ủ rũ cúi đầu nhìn mũi chân.

Trình Dịch Phong quay sang nhìn cô, trong lòng cực kì khó chịu, đưa tay nắm lấy tay cô, trầm giọng hỏi. "Sao vậy? không muốn về với anh sao?"

Tuệ Mẫn nghiêng mặt, buồn bã lắc đầu. "Không có, mà.. anh là ai vậy?" Lại đùa day.

Chỉ vài tiếng trước cô còn vui vẻ gọi tên hắn, giờ lại liên tục mấy lần hỏi hắn là ai. Trình Dịch Phong kiềm chế để không phát giận dọa cô, siết chặt tay cô trầm âm nói. "Là người em yêu nhất.. Dịch Phong."

Nghe vậy, Tuệ Mẫn chớp mắt lại chớp chớp mắt, nuốt khan một hơi, cười cười nói. "Anh Phong, lái xe một tay là sai luật sẽ gây nguy hiểm cho mình và

người bên cạnh. Anh mau tập trung lái xe đi."

Trình Dịch Phong cuối cùng cũng có chút an lòng, giờ tay nệm má cô một cái mới toàn tâm lái xe, không quên nhắc một câu. "Ngủ đi, khi nào đến anh sẽ gọi em dậy."

Tuệ Mẫn nhắm mắt lại, trút ra một hơi thở, giờ thì yên ổn cả rồi, ngày mai cô sẽ chính thức thay thế một người sống theo cách của cô.

Trần Thanh Nhi..

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Phản Ứng Ngược

Vài ngày nằm lì ở nhà dưỡng thương, Thanh Nhi rốt cuộc đã biết cái gì là chán. Trước đây mỗi lần được nghỉ không đi chơi với bạn bè thì ở nhà đọc ngôn tình, bây giờ đến cả một cuốn truyện doremon cũng không có mà đọc. Thế giới này là thế giới gì? vì sao không có Wattpad, không có tiểu thuyết, không có ngôn tình?

Trời ơi, ông chặn mất đường sống của con rồi!

Thanh Nhi sắp điên rồi, còn tiếp tục ru rú ở nhà cô có thể sẽ đi tìm một con chó cắn mình để được xuyên về Trái Đất.

"Cốc..cốc..cốc. Trần tiểu thư, bà chủ gọi cô xuống ăn cơm, có cậu Phong đến ạ!"

"Biết rồi! Tôi xuống liền." Thanh Nhi đáp một tiếng, lập tức chạy đi thay một bộ váy đơn giản, chỉnh trang trong ba phút rồi phi xuống nhà.

Chiếm chỗ ngồi trên ghế, cô nhìn lướt qua ba vị kia, vui vẻ cất tiếng. "Ba, mẹ, anh Phong, mời dùng cơm." Nói xong không đợi ai đáp trả, nhanh nhẹn cầm đĩa xia thịt bỏ vào miệng.

Mẹ Nhi hết hồn nhìn con gái, xong lại nghĩ cô bị mất trí nhớ không còn là Thanh Nhi trước kia, trong lòng có chút tư vị khó tả, bà gấp miếng thịt bỏ vào bát cô, thương yêu nói. "Con gái cưng, ăn nhiều vào."

Thanh Nhi gật đầu ăn luôn, lén lướt mắt qua hai người còn lại, ba Nhi từ tốn ăn cơm không ý kiến, chỉ có Trình Dịch Phong nhìn cô chăm chăm, cô khẽ liếm môi. "Anh Phong, sao anh không ăn cơm?"

Trình Dịch Phong đưa tay vuốt nhẹ khoé môi cô, Thanh Nhi giật mình vội tránh né, hần thấy vậy liền nhú mày không vui. "Vẫn chưa nhớ ra gì sao?"

Cô lắc đầu, cúi mặt xuống ăn tiếp, khoé môi mơ hồ nhếch lên âm thầm cười hắc hắc..

Hơ ni, cưng sốt ruột rồi đúng không?

Trong lòng hơ ni đúng là sốt sắn hơn cô dự đoán, hần trầm giọng nói. "Ngày mai anh sẽ tìm bác sĩ đến điều trị cho em."

Thanh Nhi lập tức giơ đũa. "Đừng.." Nuốt lại bốn chữ phí công vô ích, sửa nhanh thành. "..vội. Bác sĩ đã nói sẽ tự khỏi, biết đâu một ngày đẹp trời nào đó em ngủ dậy nhớ lại tất cả. Ừm.. nhớ ra anh là người yêu của em."

Về mặt Trình Dịch Phong có hơi dụ xuống nhưng vẫn rất kiên quyết. "Tốt nhất vẫn nên điều trị sớm."

Thanh Nhi không muốn suốt ngày đối mặt với một ông bác sĩ thần kinh, cô đánh mạnh đòn sát thủ vờ bực bội nói. "Em mất trí nhớ anh không yêu em nữa à?"

Cả nhà ba người ngẩn ra, sắc mặt mẹ Nhi tái đi thấy rõ, bà nhìn Trình Dịch Phong bằng ánh mắt khó chịu pha chút lạnh lẽo. Dù thế nào thì đây cũng là con gái cưng của bà, bà không muốn nó không vui!

So với bà thì nghi ngờ của cô đối với Trình Dịch Phong càng khiến hần khó chịu hơn, miễn cưỡng bỏ qua lần này xoa đầu cô. "Không phải vậy, anh chỉ lo cho em, nếu em không muốn thì không cần nữa."

Thanh Nhi được như ý liền cười ngọt lịm, răng khểnh đáng yêu lộ ra, hai mắt tròn xoe sáng lấp lánh, đã vậy còn vươn đũa gấp thịt vào bát hần, ngọt ngào nói. "Anh ăn đi."

Trình Dịch Phong ngẩn ngơ, mất vài giây mới định thần lại được, tay cầm đũa có chút run rẩy, vô cùng không muốn không muốn nói ra sự thật rằng

hắn.. chỉ nhìn đã có phản ứng!

Thanh Nhi thấy mặt hắn đỏ đỏ, nhưng nào có hơi sức để ý hắn bị gì? Cô háng hái cầm đĩa ăn cơm, bàn ăn nhà giàu toàn những món thơm ngon kích thích, vậy mà không hiểu sao thân hình cô lại ốm nhon gầy mòn như sậy.

Ăn xong Thanh Nhi đặt đĩa xuống, nhìn ba người vẫn còn đang nhâm nhâm nhí nhí, cô dè dặt mở miệng, "Mẹ ơi, con khoẻ lắm rồi, hôm nay con muốn đi học lại."

Mẹ Nhi nhìn cô, vẫn là không yên tâm lác đàu. "Nghỉ thêm vài bữa nữa đi con."

"Con thật sự khoẻ rồi, với lại nghỉ nhiều quá sẽ lỡ mất bài vở, đến lúc thi rớt môn sẽ ảnh hưởng đến thành tích." Thanh Nhi kiên quyết và thành thật.

"Được rồi, cứ để nó đi học. Dịch Phong, con đưa con bé đến trường giúp bác được không?" Ba Nhi giọng nói trầm khàn mạnh mẽ.

"Được, bác trai." Trình Dịch Phong gật đầu, không chần chừ đứng dậy khỏi ghế.

Thanh Nhi nhắm chặt hai mắt, siết chặt tay, thầm chửi rủa 'ta còn chưa nói hết, mi gấp cái gì?'. Hít sâu một hơi, cô nhìn ba Nhi cẩn thận nói. "Ba, con muốn mua xe. Dù sao thì con cũng lớn rồi không thể để anh Phong đưa rước hoài được, anh ấy còn có công việc riêng của anh ấy. Ba cho con mua xe, sau này muốn đi đâu con có thể tự lái đi, không làm phiền anh ấy nữa."

Ba Nhi sừng sốt xong lại cười cười, rút từ trong ví ra một tấm thẻ hoàng kim chói loá đưa Thanh Nhi, trầm âm nói. "Tiền ở trong đây, con muốn mua gì thì mua, con gái lớn rồi nên tự quyết định không cần xin phép ba mẹ. Đi đi, hôm nay cứ để Dịch Phong đưa con đi trước đã."

Đám bọt kiến ấu trùng trong bụng Thanh Nhi nhảy múa tung bùng. Cô sung sướng cười đến không thấy trời đất, giờ hai tay nhào đến ôm lấy ba Nhi, tràn trề cảm động. "Ba, ba là number one."

Ba Nhi giật mình, đưa tay vỗ vỗ đầu cô nhìn mẹ Nhi cảm thán. "Gần chục năm trời, đây là lần đầu nó ôm tôi đấy, bà xem giá trị của tôi chỉ bằng cái thẻ đó."

Mẹ Nhi gật đầu, vui vẻ đùa theo. "Đối với tôi, ông còn không bằng một cái thẻ tính tiền."

Thanh Nhi cười toe toét, xoay người muốn đi lấy túi xách, vô tình liếc qua gương mặt ai đó, cô giật bắn mình tránh xa hai bước.

Đại ca, tiểu nhân lại đắc tội gì với ngài?

Trình Dịch Phong mặt mày âm trầm lạnh lẽo nện bước ra xe. Thanh Nhi bủn môi, người gì mà tính tình thất thường, điên điên khùng khùng không lí do.

Mệt! Hơi sức đâu quan tâm!

Cô tung ta tung tăng chạy lên phòng vớ lấy túi xách, bỏ đại vài cái iphone ipad vào rồi xách đi. Ra cửa thấy xe ai đó đã mở cửa sẵn, cô không khách sáo ngồi vào đóng cửa lại.

Đột ngột bên cạnh có cái gì đó bất ngờ vỗ lấy cô, Thanh Nhi kinh hãi theo phản xạ che đi gương mặt mình. Người kia khựng lại, hai tay nhất bồng người cô lên, vô cùng giận dữ cúi đầu cắn mạnh vào vai cô gầm lên. "Trần-Thanh-Nhi."

Thanh Nhi sợ hãi hé ra một ngón tay thấy gương mặt Trình Dịch Phong gần sát, một màu xám xịt như tro. Dù không động não cũng biết được vừa rồi đáng lí phải xảy ra chuyện gì?!

Nhưng Thanh Nhi cô xin thề, không phải cô không cho hắn hôn, cô là theo phản xạ bảo vệ dung nhan mình.

Trình Dịch Phong nhìn chằm chằm vào mắt cô, hai mắt hắn nồng đượm sát khí, giọng nói cũng ảm đạm sát khí. "Thanh Nhi, em một là tránh né anh, hai là không muốn tiếp xúc với anh, ba là không cho anh hôn, em rốt cuộc đang bị gì hả?"

"Em.. em bị mất nhớ." Thanh Nhi cà lăm, hai cánh môi run rẩy, cổ dần xuống cổ nóng nẩy trong người hắn. "Em xin lỗi, không phải em cố ý. Em chỉ là đột ngột quá nên không kịp chuẩn bị, bây giờ em sẵn sàng rồi, anh.. anh có thể làm lại."

Sắc mặt Trình Dịch Phong tối thui, úp mặt vào cổ cô thờ dòn dập. Thanh Nhi cảm giác cổ mình đang nóng lên, tay chân cứng đờ không dám nhúc nhích. Một lúc sau hắn mới từ từ ngóc đầu dậy, hai tay xoa xoa má cô, nghiêm túc nói. "Không được suy nghĩ lệch lạc, em là bạn gái anh, em ở bên cạnh anh không thấy phiền. Sau này đừng để anh nghe em nói những lời này nữa, nếu không anh sẽ không tha cho em"

Thanh Nhi nuốt xuống một ngụm nước miếng. "Em biết rồi."

Ánh mắt Trình Dịch Phong dịu lại, buông cô ra trở về chỗ ngồi, khởi động xe. Thanh Nhi lặng lẽ vuốt vuốt ngực, má ơi nhém bị cướp mất nụ hôn đầu đời rồi.

Tay chống vào cửa kính tựa đầu, Trình Dịch Phong nheo mắt nhìn phía trước. Ngẫm nghĩ lại,

từ lúc họ chính thức hẹn hò là lúc mười tuổi, hắn chưa từng nói với cô những lời này, đúng hơn là cô chưa từng khiến hắn tức giận nói ra những lời có tính

chiếm hữu.

Thanh Nhi của hần, thật sự thay đổi rồi.

Xe đến trước cổng trường thì dừng lại, Thanh Nhi vội nói tạm biệt rồi đẩy cửa xuống xe. Vừa xoay người đóng cửa thì bất ngờ nhìn thấy Trình Dịch Phong cũng bước xuống, cô khó hiểu nhìn hần. "Anh Phong, anh có việc gần đây à?"

Trình Dịch Phong đi qua choàng lấy eo cô, vô cùng tự nhiên cúi người hỏi. "Em có nhớ mình học phòng nào không?"

Thanh Nhi cắn môi lắc đầu, thăm rủa mình ngu quá, nhém chút là xông thẳng vào lớp học rồi.

Thế là trở về thuở ấu thơ, mẹ dắt con đến trường, không, là Trình Dịch Phong dắt tay cô đến lớp. Thanh Nhi có thể nhìn thấy sự khoa trương trong hành động của hần, giống như muốn người của cả học viện biết cô là của hần vậy.

Trong lòng cô bắt đầu thấy lo lắng, thái độ của hần ngày càng xa với thái độ nên có của một tên phụ bạc rồi!

Không phải cô đã tạo ra phản ứng ngược đấy chứ?

Oh no!

"Tối rồi, em học phòng này." Thanh Nhi nghe tiếng hần ngẩng đầu nhìn, vờ ngộ ra. "Phòng 808, à.. nếu đến rồi vậy anh về đi. Tạ..."

"Anh đưa em vào!" Trình Dịch Phong dứt khoát nói, kéo tay cô đi thẳng vào lớp trước cái nhìn chòng chọc của mấy chục con người.

Thanh Nhi khóc không ra nước mắt, thật sự là sợ cả thiên hạ không biết cô là bạn gái hần mà.

Trình Dịch Phong đẩy cô ngồi vào một chỗ trống, bên cạnh có một cô gái xinh xắn đang tập trung viết bài. Cô gái bị động mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trình Dịch Phong thì hai mắt phát sáng lấp lánh, nũng nịu hô. "Anh Phong, sao anh lại đến đây? em nhớ anh quá hà."

Thanh Nhi. (-_-) cô muốn nôn!

Trình Dịch Phong nhìn cô gái đó, trầm âm nói. "Anh đưa Thanh Nhi đi học. An Nhiên, sau này em trông chừng chị ấy giúp anh."

Thanh Nhi. (-_-) nôn tiếp.

"Được ạ. Em nhớ anh, sao lâu rồi anh không qua nhà em chơi?" Giọng ngọt như tằm đường xen lẫn chút ỷ khuất và ám muội.

Thanh Nhi. (-_-) lại nôn.

Trình Dịch Phong xoa xoa đầu cô ấy, nhẹ giọng nói. "Dạo này anh bận nhiều việc, khi nào rảnh sẽ qua thăm em"

Thanh Nhi buồn nôn phát tay, các người cứ tiếp diễn phút li biệt đi, bà đây nhắm mắt dưỡng thần cho lòng thanh tịnh.

Nhìn thấy vẻ mặt cô, Trình Dịch Phong cuối cùng cũng có chút hoà hoãn, đưa tay nựng má cô một cái. "Ồ lại học, buổi trưa anh đến đón em"

Thanh Nhi chán ghét phẩy hần ra. "Không cần, trưa em tự đón taxi về."

"Thanh Nhi, cậu ghen với tớ à?" Cô gái kia nghiêng mặt qua, bĩu môi nhìn cô.

Xàm xí. Cô có thể ghen sao? hoàn toàn không. Liếc một cái, ta khinh bỉ người không trả lời.

Cô gái kia thấy vậy bật cười khanh khách, vỗ vỗ cánh tay Trình Dịch Phong hớn hờ ra mặt. "Anh Phong, Thanh Nhi mất trí nhớ thật là đáng yêu, còn biết ghen với em cơ đấy. Hahaha~"

Thanh Nhi bị chọc tức giận đập bàn, hung hăng nói. "Tôi xin đính chính, tôi không có ghen, cảm phiền im lặng."

Cô gái kia càng cười nghiêng ngả, ôm bụng lăn lóc trên bàn, vẻ mặt như sắp chết vì cười vậy.

Đã vậy, thẳng cha Trình Dịch Phong cũng hùa theo nở nụ cười hiếm hoi. Thanh Nhi tức muốn phun trào núi lửa, móc iphone ra cắm tai phones đút vào lỗ tai.

Cho lũ điên các người cười đã rồi cút đi!

Trình Dịch Phong lại vờn tay nựng má cô, xong thấy không đủ liền xoa xoa thêm mấy cái, cuối cùng mới hài lòng bỏ đi.

Trước khi đi hần lạnh lùng liếc qua góc cuối lớp một cái, Thanh Nhi xoay đầu nhìn xuống, chợt thấy vẻ mặt Huỳnh Bách Nhân âm u phẫn nộ.

Giòn chơi hả?

Không lẽ Trình Dịch Phong vừa đe dọa hẳn?

Toi thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Vở Kịch

"Thanh Nhi, cậu thật sự bị mất trí nhớ sao? nghe giống như trong phim Hàn xềng vậy, nữ chính mất trí nhớ sau đó được nam chính yêu say đắm, tới khi kết hôn lại phát hiện ra nam chính chính là kẻ thù giết cha mẹ mình rồi trở mặt thành thù chém giết một trận, cuối cùng vì tình yêu cao cả vượt qua âm mưu và thù hận lại tái hợp với nhau. Ôi, tớ thật ngưỡng mộ quá.. Trời ơi, con cũng muốn mất trí nhớ~"

Thanh Nhi đem đầu quay về nhìn cô gái đang không ngừng lải nhải i ôi bên cạnh, có chút nhện không được muốn cười, giọng đùa cợt. "Đưa đầu đây, tớ đập cho một phát liên mất trí."

An Nhiên nghe vậy liền lắc đầu nguầy nguậy. "Thôi, đau lắm, tớ thà ế suốt đời còn hơn." Dứt lời lại bắt lấy tay cô, phấn khích hỏi. "Thanh Nhi, cậu bị mất trí nhớ thật hả? vậy có nhận ra tớ không?"

Thanh Nhi chống cằm, nghiêm túc nhìn gương mặt baby của cô gái này, trước cái chớp mắt đầy mong đợi của cô ấy quyết tuyệt phun ra hai chữ. "Không nhớ!"

Về mặt An Nhiên xụ xuống, rất nhanh lại vỗ tay đánh bốp hăng hái nói. "Không sao, tớ sẽ giúp cậu khôi phục trí nhớ. Nào, nhìn vào mắt tớ.."

Thanh Nhi nén cười, nghe lời nhìn thẳng vào mắt cô ấy.

An Nhiên hít sâu một hơi, hai tay múa mái, kiểu đang vận công tập trung nội lực, dùng ngữ điệu khàn khàn của thầy sư nói. "Tớ là Trình An Nhiên, ba tớ là Trình An Tâm, anh hai tớ là Trình An Hàn, anh họ tớ là Trình Dịch Phong. Tớ cùng anh họ và cậu là bạn thân cời quần tắm mưa từ nhỏ đến lớn. Năm cậu sáu tuổi, tớ bắt sâu bỏ vào quần cậu, cậu khóc lóc chạy đi mách anh họ, cuối cùng anh họ phải cời quần cậu ra giúp cậu tìm sâu.."

Thanh Nhi (>___

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Đối Đầu

Trên sân khấu lại liên tục đổi qua các cảnh diễn khác nhau, Thanh Nhi lúc đầu còn hưng phấn xem được hai ba cái, sau thì chán không tả nổi, hai mắt cứ đi lên đi xuống vô định, cuối cùng trườn dài trên bàn thờ hi hi.

Bên cạnh, tiểu An Nhiên đã đánh giấc đi gặp Chu Công từ thuở nào rồi, đứng là sinh viên khoa báo chí mà không chút tinh thần điện ảnh nào cả.

Đột nhiên cổ họng thấy khô khô, Thanh Nhi gác cằm lên cánh tay xoay qua xoay lại tìm kiếm chai nước của mình, không thấy, mắt tiêu rồi. Cô đẩy đẩy An Nhiên vài cái, nhè nhè hỏi. "Nè, chai nước của tớ đâu?"

An Nhiên mê ngủ, chia bàn tay lên lắc lắc rồi co người ngủ tiếp. Thanh Nhi bực dọc cảm rầm mấy tiếng, xoay đầu lại bất ngờ nhìn thấy chai nước trước mặt mình, vội cầm lên tu một hơi rồi giật mình. "Ủa, sao còn có miếng vậy?"

Nghiêng đầu nhìn qua Hứa Trác Tùng bên cạnh, nghi ngờ hỏi. "Thầy Hứa, chai nước này thầy không uống đấy chứ?"

Hứa Trác Tùng dùng ánh mắt cương nghị nhìn cô, quân tử nói. "Chai nước đó là của tôi."

Thanh Nhi sùng sốt cắn cắn môi, vội tìm cách lấp liếm. "Vậy chai nước của em đâu? Vừa rồi còn ở trên bàn mà!"

"Tôi uống hết rồi." Ai đó nhàn nhả hết sức có thể.

Thanh Nhi. "... "Thầy Hứa, thầy con ních vừa vừa thôi, cũng chỉ là một cái hôn gián tiếp.

Hứa Trác Tùng làm như hiểu được suy nghĩ của cô, bắt gác xoay đầu nhìn vào mắt Thanh Nhi, bàn tay đưa lên áp vào má cô, đầu ngón cái xoa xoa cánh môi dưới, ám muội nói. "Chỗ này.. sớm muộn thôi."

Thanh Nhi ngẩn người, tim vô thức đập thình thịch thình thịch.. Hứa Trác Tùng bật cười vỗ vỗ má cô, thú vị hỏi. "Sợ rồi sao?"

Thanh Nhi lắc đầu. "Không phải.." vội vàng lục lọi điện thoại trong túi xách, mở máy ảnh. "Thầy Hứa, về mặt vừa rồi của thầy rất ma mị, cực kì quyến rũ. Thầy làm lại lần nữa cho em chụp đăng lên facebook, đảm bảo lượt like sẽ tăng gấp bội, không chừng ngày mai còn được lên trang nhất."

Lần này đến lượt Hứa Trác Tùng ngẩn người, xong liền cười cười nựng má cô, bắt đắc dĩ nói. "Bệnh nghề nghiệp."

Đương nhiên, Thanh Nhi không đâu quan tâm lời nói đùa của nhân vật quần chúng, biết trước anh ta chỉ là kẻ qua đường thì cần gì phải sợ. Thấy Hứa Trác Tùng lại xoay đầu nhìn lên sân khấu, cô lập tức nín lấy cánh tay anh ta dụ dỗ. "Thầy Hứa, làm lại cho em chụp đi, nếu được lên trang nhất là sẽ có tiền, chúng ta chia đôi. Đi thầy."

Hứa Trác Tùng hết cách xoay lại nhìn cô, buộc miệng nói. "Tôi mất hứng rồi."

Thanh Nhi vẫn day như đĩa, cắn chặt không buông, cô sát lại gần, giờ cao máy ảnh, cười lúm duyên. "Vậy chúng ta selfie.. 1 2 3 ..tách."

Tấm ảnh nhanh chóng được tải lên facebook, chỉ trong 10 phút lượt like đã đến 100, Thanh Nhi nhìn số người theo dõi mình tăng lên vùn vụt, khoái trá cười hớ hớ.

Đúng lúc này, trên sân khấu đổi người, tiếng nói trong trẻo mà mạnh mẽ vọng xuống. "Chào thầy và các bạn, tôi là Trịnh Thiên Mịch, hai bạn bên cạnh là Lâm Nhạc Nhi và Trúc Thành Bá, chúng tôi xin diễn vở kịch 'Tình chị em!'"

Bàn tay cầm điện thoại của Thanh Nhi run rẩy, cô ngẩng phắt đầu lên, lập tức nhìn thấy cô gái cầm micro đang nở nụ cười tự tin với mọi người. Khớp hăm vô thức nghiêng chặt, trong lòng thâm cháy lửa..

Nữ chính bỉ ổi Trịnh Thiên Mịch, rốt cuộc cũng để tôi gặp cô!

Nội dung của vở kịch Tình chị em nói về chuyện tình ngang trái của hai chị em yêu cùng một chàng trai. Lúc đầu người em và chàng trai tâm đầu ý hợp yêu nhau, đến một ngày chàng trai vô tình biết người chị cũng yêu mình. Anh ta vô cùng bối rối và phân vân, bởi vì anh ta mơ hồ cảm nhận được mình cũng có tình cảm với người chị. Sau đó người chị đến tìm anh ta thổ lộ tình cảm nhưng lại van xin anh ta đừng nói cho em gái mình biết. Thật không may, người em đứng lúc lại nghe được đoạn đối thoại của họ, cô vô cùng sốc, khốc lóc và đau khổ. Người chị lại ở trước mặt cô liên tục khổ sở thề thốt rằng mình sẽ cách xa chàng trai, cắt đứt đoạn nghiệt duyên của bọn họ. Người em nhìn chị, lòng đau đớn không chịu nổi, cuối cùng nghĩ quẩn đi tìm cái chết. Lúc người chị ôm thân thể lạnh ngắt của đứa em trong lòng, nước mắt tuôn trào như suối, khốc đến tê tâm liệt phế, cô nói 'cô vô cùng ân hận, thề sẽ không bao giờ gặp lại chàng trai đó nữa'.

Mười năm sau, trong một lần gánh hàng đi bán người chị gặp phải chàng trai năm đó, anh ta vẫn cô độc một mình. Hai người họ ngồi cùng với nhau, nói những lời xin lỗi và cảm thông. Cuối cùng, nắm tay nhau đi đến cuối đời.

"Bốp.. bốp.. bốp..." Tiếng vỗ tay rần rần vang lên, khán giả không tiếc lời khen cho tiết mục vô cùng cảm động. Hứa Trác Tùng cũng mở miệng thốt ra lời khen hiếm hoi với sinh viên của mình. "Nhóm các em diễn rất xuất sắc, tôi sẽ xem xét cho điểm tuyệt đối."

Dưới cái ồ ầy ngưỡng mộ của mọi người, một lần nữa không ai quan tâm đến số phận bi đát của nữ phụ. Thanh Nhi đập bàn đứng bật dậy, khinh thường cao giọng. "Phi nghĩa, đây là vở kịch không có tính nhân văn nhất mà tôi từng xem." Dứt lời lỏ An Nhiên từ trong mộng kéo đi.

Hứa Trác Tùng nhanh chóng bắt lấy cổ tay cô kéo lại, lạnh giọng gắt. "Em có ý kiến gì phải nói rõ ràng?"

Thanh Nhi dừng lại, ngoảnh mặt nhìn về sân khấu, hung dữ nhếch môi. "Muốn em nói đúng không? Được." Cô chỉ tay vào Trịnh Thiên Mịch. "Cô, mưu mô độc ác." Chỉ sang Lâm Nhạc Nhi. "Cô, ngu ngốc hèn nhát." Chỉ sang Trúc Thành Bá. "Anh, vong tình phụ bạc." Cuối cùng phán quyết. "Một cái kết không thể xàm xí hơn."

Hứa Trác Tùng mặt mũi có phần sa sầm, nhíu mày hỏi. "Theo em như thế nào mới đúng?"

Thanh Nhi hít sâu một hơi, hất mặt cao giọng nói. "Một đám cận bã các người chết hết đi cho thế giới yên bình."

Không khí lạnh ngắt như tờ, thế gian yên tĩnh chưa bao giờ có.

Lúc sau, Hứa Trác Tùng buông tay cô ra, không mặn không nhạt nói. "Em ra cổng trường đợi tôi."

"Được." Thanh Nhi mặt không đổi sắc cao ngạo rời khỏi hội trường.

Đứng trước cổng, An Nhiên ánh mắt sợ hãi nhìn chằm chằm cô, không thể không hỏi. "Đại tỷ, tỷ có thù oán gì với biên kịch của trường vậy?"

"Không có." Thanh Nhi hai tay chống hông, anh dừng hồ hạo. "Bà đây thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ."

An Nhiên. (-_-) chắc có liên quan!

"Nhìn kìa, đó là Thanh Nhi của khoa báo chí, tôi còn đang nghĩ không biết ai có gan mạnh miệng như vậy, hoá ra là cô ta."

"Giời ơi, còn tưởng.. cả cái học viện này ai không biết cô ta là bạn gái Trình Dịch Phong. Lúc này ở trong hội trường ai cũng nhìn thấy cô ta và thầy Hứa có quan hệ mờ ám. Hơi~ cuối cùng chỉ là một đứa dựa hơi trai mà sống."

"Thiên Mịch, không cần để ý đến cô ta, diễn xuất của cậu rất tốt cả thầy Hứa cũng đã khen ngợi, học kì này cậu giành giải nhất là cái chắc rồi."

"Đúng rồi, chỉ tội cho Bảo Ngọc vì hạng người như cô ta mà bị chấm rớt phải kéo dài một học kì nữa mới được tốt nghiệp."

....

Một đám xu nịnh! Thanh Nhi âm thầm khinh bỉ một ngàn lần, cô xoay đầu nhìn thẳng vào Trình Thiên Mịch, ánh mắt bắn ra hàn băng lạnh lẽo.

Đám người kia thấy vậy càng nhao nhao làm tới.

"Nhìn gì mà nhìn, chúng tôi có nói oan cho cô sao? Rõ ràng tiết mục của Thiên Mịch cảm động lòng người lại bị cô sĩ nhục lăng mạ không thua gì một phé phẩm."

"Cô em, nhường nhịn em nhỏ hơn bọn chị nên không truy cứu nhưng ít cũng phải đến đây nói một tiếng xin lỗi cho phải chứ."

"Bọn chị biết em là bạn gái Trình tổng cũng thấy em thân thiết với thầy Hứa, lúc này trong hội trường không nói là vì không muốn em bị bẽ mặt. Nếu bây giờ hiểu chuyện thì qua đây xin lỗi Thiên Mịch đi."

"Đừng nói nữa, chỉ là chút chuyện nhỏ, tớ không để ý." Trình Thiên Mịch tươi cười nói, ngữ điệu quân tử không chấp kẻ tiểu nhân.

Không để ý? Thanh Nhi cười lạnh trong lòng, bây giờ không để ý nhưng sau này thì tính kế cho người cường hiếp cô đúng không? Thật cmn bi ối vô liêm sỉ!

Nhưng mà chẳng đường sau này còn dài lắm chưa biết ai cao tay hơn ai. Thanh Nhi đột nhiên thay đổi sắc mặt, nở nụ cười nhiệt tình bước tới, giọng hoà nhã. "Chị Mịch đúng không? Em nghe mọi người nói về chị lâu lắm rồi hôm nay mới có dịp gặp mặt. Nghe nói chị là sinh viên đạt học bổng suốt ba năm liên, khả năng diễn xuất không ai sánh bằng. Em thật ngưỡng mộ, hay là chị cùng em chụp một tấm ảnh đi!"

"Được, em là Thanh Nhi khoa báo chí? À, chị cũng nghe nói thành tích của em rất xuất sắc, sau này còn phải nhờ em viết vài bài báo tặng bác chị một chút." Trình Thiên Mịch cũng cười hoà nhã không kém, nghiêng đầu cùng Thanh Nhi selfie một tấm.

Thanh Nhi nhanh nhẹn post tấm ảnh lên trang facebook cá nhân, ngẩng đầu nhìn cô ta tươi cười. "Chị không cần khách khí, nghề nhà báo của em toàn dựa vào những ngôi sao nổi tiếng như chị để kiếm cơm mà. Đợi lúc em ra trường, chị chắc chắn đã nổi tiếng, bài báo đầu của em nhất định sẽ viết về chị. Chị Mịch."

Trình Thiên Mịch nhìn cô bé có nụ cười đơn thuần này, nhìn không được lạnh mặt một giây, lập tức vui vẻ đề nghị. "Hay là em cho chị số điện thoại, sau này không có việc thì cùng nhau đi mua sắm hay ăn uống gì đó."

"Được ạ~" Thanh Nhi cười hết sức nhiệt tình, hai lún đồng tiền xinh xắn, răng khềnh đáng yêu lộ ra, tươi tỉnh như ánh ban mai, ngón tay nhỏ nhanh nhẹn thoát ra màn hình chính, đưa điện thoại cho cô ta.

Trình Thiên Mịch nhìn cô lại nhìn vào màn hình điện thoại, ánh nhìn một đôi trai gái cười vô cùng hạnh phúc. Bàn tay vô thức siết chặt nhém chút đã bóp nát điện thoại, ngoài mặt vẫn tươi cười nhã nhặn, nhanh chóng bấm vào một dãy số.

Thanh Nhi nhận lại điện thoại bấm nút gọi, cùng lúc tiếng chuông trong túi xách cô ta vang lên, bên vệ đường cũng có vài tiếng còi ô tô. Thanh Nhi xoay đầu thấy Hứa Trác Tùng ngồi trong chiếc siêu xe mui trần, bàn tay thon dài giờ lên ngoắc ngoắc cô.

Bất giác cô bật cười, vội xoay đầu chào tạm biệt với Trình Thiên Mịch rồi kéo An Nhiên phi vào trong xe, từ phía sau chồm lên ôm lấy cổ Hứa Trác Tùng, tay giờ cao điện thoại. "Thầy Hứa, chúng ta chụp thêm một tấm đi."

Tách!

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chọc Tức

Trong một ngày, Thanh Nhi liên tục đăng ảnh thân mật cùng người nổi tiếng, một là hot boy điện ảnh Hứa Trác Tùng, hai là nữ thần sắc sảo Trịnh Thiên Mịch, ba là hot girl baby Trinh An Nhiên. Hậu quả là trang facebook của cô bị kẹt nghiêm trọng, xem chút bị tổ cáo lừa đảo.

Buổi tối Thanh Nhi nằm lăn lóc trên giường, một bên cầm ipad chơi game Ngôi sao thời trang mới ra lò, một bên nhìn chiếc iphone đang liên thanh tút tút báo tin nhắn.

Được rồi, cô thừa nhận làm người nổi tiếng thiệt là.. sướng!

Hết tìm rồi, Thanh Nhi ném cái ipad lên giường, xoay người cầm điện thoại lên, mở ứng dụng facebook. Số người theo dõi đã lên đến 1k, lời mời kết bạn cũng vài trăm, cô bấm vào lướt lướt lướt. Đột nhiên ngón tay khựng lại, hai mắt mở to ngạc nhiên nhìn vào màn hình.

Huỳnh Bách Nhân gửi lời mời kết bạn cho cô?

Chấp nhận!

Ngay sau đó, âm báo tin nhắn lại đến, Thanh Nhi bấm vào mở ra.

Huỳnh Bách Nhân: Hôm nay ra khỏi lớp em đi đâu vậy?

Thanh Nhi: (mặt cười tươi) Em qua khu Điện ảnh xem biểu diễn!

Huỳnh Bách Nhân: Thầy Lâm nói hai em trốn học, cấm thi!

Hả? Thanh Nhi căng chân đạp đá loạn xạ trên giường, cái ông thầy đáng ghét, rõ ràng ông đuổi cô ra khỏi lớp mà.

Thanh Nhi: (nước mắt đầm đìa) Vậy phải làm sao đây? em không muốn học lại!

Huỳnh Bách Nhân: (cười âm ập) Không sao, anh học lại với em.

Mặt Thanh Nhi nhăn như giẻ rách, nghe mi nói ta càng không muốn học.

Thanh Nhi: (cười mỉm chí) Được, vậy khi nào đăng kí em sẽ nhắn tin cho anh."

Huỳnh Bách Nhân: Ừm.. ngày mai em và An Nhiên xuống ngồi cùng anh đi.

Cái thằng cha này, rõ là được voi đòi tiên, được nước lán tới mà.

Thanh Nhi: Sao cũng được, mai em xuống.

Huỳnh Bách Nhân: (cười mãn nguyện) Vậy thôi.. có gì mai gặp, em ngủ ngon!

Thanh Nhi: Tạm biệt!

Sáng sớm hôm sau, Thanh Nhi tinh thần phấn chấn 100% tung tăng xuống nhà ăn sáng, vừa ngồi vào ghế đã nhận được con gió lạnh từ ai đó thổi đến. "Hôm qua em đi đâu cả ngày?"

Thanh Nhi nghiêng đầu nhìn hấn, vẻ mặt vô tội cười, thành thật khai báo. "Em và An Nhiên cùng thầy Hứa đi ăn."

Trình Dịch Phong hai mắt ghen tuông nhìn chằm chằm cô, Thanh Nhi biết trước thế mà, lập tức móc điện thoại ra, vươn tay ôm cổ hấn, kiss một cái lên má.

Tách!

Tấm ảnh đăng lên kèm theo dòng status, 'bạn trai bé bỏng của tôi'. Thanh Nhi xoay điện thoại cho hấn xem, cười ngọt lịm dõ. "Không giận nữa?"

Mặt Trình Dịch Phong sa sầm, nhưng quả nhiên không thể nổi giận, ôm cô vào lòng trầm giọng hỏi. "Chị Mịch hôm trước em hỏi là cô gái trong ảnh?"

Thanh Nhi ngẩng đầu lên nhìn hấn. "Đúng vậy, rất xinh đẹp đúng không? Chị ấy là sinh viên xuất sắc nhất của khoa Điện ảnh, ba năm liền đều đạt học bổng, quan trọng là chưa có bạn trai."

Tân bốc tình địch dữ dội luôn!

Tuy nhiên Trình Dịch Phong lại tỏ vẻ thờ ơ giống như hỏi cho lấy lệ. Hấn nhẹ nhàng xoa xoa tóc cô, trầm ấm nhắc nhở. "Bớt qua lại với những người đó,

người trong giới giải trí phức tạp hơn em nghĩ."

Trời ơi, đùa chết con đi~

Hắn thật sự không có xu hướng thay lòng đổi dạ!

Thanh Nhi cúi mặt thấm lau nước mắt, ngẩng đầu lên liền cười rạn rở. "Em biết rồi, nhưng em học ngành báo chí phải tiếp xúc với nhiều người, anh không cần lo lắng."

Nghe vậy, Trình Dịch Phong ừ một tiếng không nói tiếp, về mặt đêm chiều nghiêng ngả.

Thanh Nhi cắn môi, nắm chặt điện thoại. Được rồi, nếu đã không như kịch bản vậy thì cô đành đổi phương án vậy!

Đầu giờ học Thanh Nhi rất tự nguyện đi xuống ngồi chung bàn Huỳnh Bách Nhân, sau đó một loạt ảnh với trai đẹp lại được đăng tải trên facebook.

Buổi trưa lúc Trình Dịch Phong đến rước cô về mặt đã âm trầm u ám, Thanh Nhi ngồi ở ghế phụ không dám ho he nửa chữ.

Lần này, cô lấy mạng ra liều đấy!

Buổi chiều, Thanh Nhi gọi điện thoại cho An Nhiên hẹn đi chơi, cô ấy mừng rỡ vội vàng lao đầu tới điểm hẹn. Chờ khi taxi dừng lại mới hoàn hồn, về mặt khó tin nhìn cô. "Thanh Nhi, cậu chắc là muốn dẫn tớ đi chơi chứ?"

Thanh Nhi gạt đầu, kéo cô ấy đi vào bệnh viện, đùa cợt nói. "Chắc chắn, tớ sẽ dẫn cậu đi dạo khoa tâm thần."

An Nhiên nghe thế mặt mũi méo xệ, giữ giữ tay muốn thoát. "Tớ không đi, tớ không có bệnh, cứu với, cứu với."

Nén cười, Thanh Nhi đẩy cô ấy đến trước bàn tiếp tân, nói với cô y tá. "Em gái tôi phát bệnh, bác sĩ điều trị trước đây của nó là Trương Lam Tuyết, chị chỉ giúp tôi phòng làm việc của anh ấy được không?"

Cô y tá nhìn mặt mày An Nhiên vừa xanh vừa đỏ, vội mở miệng. "Bác sĩ Trương ở lầu 4, phòng 409, khu A."

"Cám ơn." Thanh Nhi mỉm cười, xong lập tức nắm tay An Nhiên lôi xềnh xệch đi.

Suốt chặng đường An Nhiên vẫn không ngừng giãy giụa, hò hét. "Buông tớ ra, tớ không có bệnh, tớ không bị thần kinh, có ai không cứu tôi với~"

Thanh Nhi không nhin nổi cười hổ hổ, cảnh tượng trong mắt mọi người vô cùng kỳ dị, một cô gái đáng yêu đi đầu cười nghiêng ngả kéo theo một cô gái dễ thương gào khóc thảm thiết. Đúng là.. đẹp mà điên!

Đứng lại trước cửa phòng 409, Thanh Nhi vội đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng với An Nhiên, nói nhỏ với cô ấy. "Không được lên tiếng, nếu không tớ sẽ gọi bác sĩ thần kinh đến mang cậu đi."

An Nhiên sợ hãi lập tức ngậm miệng, hai mắt chớp chớp vô cùng tội nghiệp.

Thanh Nhi chỉnh trang lại từ đầu đến chân, giờ tay gõ nhẹ lên cửa phòng. "Cốc.. cốc.. cốc."

"Vào đi." Âm thanh ôn hoà bên trong truyền ra.

Thanh Nhi nhanh như cắt đẩy cửa phòng, làm một cú chớp nhoáng nhào tới ôm lấy cổ Trương Lam Tuyết, giờ cao điện thoại..

Tách tách tách tách tách tách tách tách tách.

Mọi vẻ mặt từ giật mình, hoảng hốt, ngỡ ngàng đến giận dữ của vị bác sĩ anh tuấn này đều bị thu vào điện thoại. Thanh Nhi cười đến hai mắt híp cong, gò má ửng hồng, quá khích chọt má người ta một cái.

Tách!

Bộ ảnh thành công nhất trong ngày!

Trương Lam Tuyết buông hồ sơ trong tay xuống bàn, đưa mắt nhìn ai đó đang cười toét miệng, bực mình vỗ mạnh đầu cô. "Vấn hồ nháo như vậy!"

Thanh Nhi thoải mái ôm điện thoại kéo ghế ngồi đối diện anh ta, vừa hí há xem ảnh vừa cảm thán. "Bác sĩ, về mặt nào của anh cũng rất soái, nhìn thích quá!"

Trương Lam Tuyết mỉm cười, nhìn lướt qua vết sẹo trên trán cô, quan tâm hỏi. "Đã nhớ lại gì chưa?"

Thanh Nhi lắc đầu, một tay chống cằm, chớp chớp nhìn anh ta vẫn cố gượng. "Không nhớ gì cả, sợ rằng suốt đời này chỉ nhớ mỗi anh thôi."

Về mặt của Trương Lam Tuyết như thừa hiểu không chấp nhất, chỉ nhàn nhạt hỏi. "Đến đây làm gì?"

Thanh Nhi giờ tay ngoắc ngoắc người ngoài cửa, kéo An Nhiên đến đẩy trước mặt anh ta, hung phần khoa trương. "Em tới giới thiệu bạn gái cho anh, đây là Trình An Nhiên sinh viên năm hai khoa báo chí, vừa ra khỏi khoa tâm thần cách đây vài phút. Cô ấy là gương mặt sáng giá, đối tượng lí tưởng của bao chàng trai đang yêu và chưa yêu."

Nói xong kéo ghế ra xa ngồi xuống phần khích chờ đợi phản ứng của hai người họ. An Nhiên hai mắt ngây thơ chớp chớp nhìn chàng trai tuấn tú trước mặt, má phùng một cái ửng hồng. Trương Lam Tuyết nhìn chăm chăm vào cô ấy, ánh mắt không rời nửa giây.

Trên trời một đạo tiếng sét ái tình xoẹt xuống~

Thanh Nhi úp mặt xuống ghế cười đến run rẩy hai vai, một lúc sau An Nhiên bị tiếng cười quá khích của cô đánh thức tỉnh, vội vội vàng vàng lôi kéo cô bỏ chạy. "Thanh Nhi, mau về thôi, nhanh lên."

"Đừng.. đừng.. haha~ chờ đã, để tớ giúp cậu xin số điện thoại." Thanh Nhi nghẹn cười đến đỏ mặt, xoay người chạy lại giờ điện thoại trước mặt Trương Lam Tuyết, trong giọng vẫn có ý cười. "Bác sĩ, ừm ừm.. cho em gái em xin số điện thoại đi."

Trương Lam Tuyết thật sự cầm lấy bấm một dãy số.

Thanh Nhi cười rưng rưng, cười rớt hàm, vừa cười vừa lẩn về nhà.

Buổi tối, Thanh Nhi đang ôm gấu nằm lẩn lốc trên giường, vui vẻ chat chit với mấy anh hotboy trên facebook thì cửa phòng bất ngờ bị đẩy ra. Cô mang theo gương mặt tươi cười ngẩng đầu lên đụng độ với gương mặt long thần thịnh nộ của ai đó..

Ba giây sau không khí trong phòng nguội lạnh nồng nặc mùi chết chóc.

Trình Dịch Phong từng bước từng bước đi đến bên giường, vươn tay ra trước mặt cô, lạnh lùng ra lệnh. "Đưa điện thoại đây."

Thanh Nhi bật ngồi dậy nhìn hấn, vội vàng đem điện thoại giấu dưới mông, ngang bướng hỏi lại. "Sao em phải đưa điện thoại cho anh?"

Sắc mặt Trình Dịch Phong tối sầm, tiến thêm bước nữa đứng cạnh giường, hơi thở lạnh lẽo nói. "Em là bạn gái anh, chẳng lẽ anh không được xem điện thoại của em?"

Thanh Nhi đang muốn sinh sự mà, lập tức kiên quyết lắc đầu. "Không được, điện thoại là tài sản riêng tư của em, em không có nghĩa vụ phải giao cho anh, dù là bạn trai thì cũng không được."

Nghe vậy, Trình Dịch Phong chăm chăm nhìn cô, Thanh Nhi cũng không yếu thế trừng mắt nhìn lại. Vài giây sau, hấn lạnh lùng mở miệng. "Anh hỏi em lần cuối có đưa hay không?"

Thanh Nhi cương quyết đem từng chữ nhấn mạnh. "Không-đưa."

Quả nhiên đàn ông trên đời đều không chịu được kích thích nhất là khi ghen. Trình Dịch Phong không nói một lời lập tức nhào đến đè lên người cô. Thanh Nhi trước nay luôn có phản xạ gặp chuyện là che đi mặt mình. Hấn thấy vậy tức giận hừ một tiếng, đem cả người cô bế lên, mò mẫn dưới giường tìm điện thoại.

Thanh Nhi phát giác sự việc ngoài dự đoán, hấn không đánh mình chỉ một mực lấy điện thoại. Cô vội vàng đổi chiêu, ra sức giãy giụa đạp đá loạn xạ, kèm theo tiếng la lớn. "Trình Dịch Phong, anh muốn làm gì? mau buông em ra..."

Trình Dịch Phong vẫn kiên quyết không buông, hơn nữa còn lật người cô lại nhất định phải lấy cho bằng được điện thoại.

Nói mà không nghe thì đừng trách cô tuyệt tình nhé!

Thanh Nhi tung một cú đạp mạnh mẽ vào váy, trong không trung vang lên một tiếng xoẹt thanh thủy, tà váy bị rách làm đôi.

Ai đó còn đang ngăn người nhìn chiếc quần sò líp hồng phấn thì hưởng trọn một cái đấm vang dội vào ngực. Thanh Nhi oà khóc hét toáng lên. "Khốn kiếp Trình Dịch Phong, anh muốn làm gì em hả? Ba mẹ ơi cứu con, cứu con với.. Trình Dịch Phong muốn cưỡng hiếp con~"

Trong lòng Trình Dịch Phong hoảng hốt vội vàng buông cô ra ngồi bật dậy, nhưng lần này thật sự không may, chân Thanh Nhi móc ngoéo dưới chân hấn, chỉ nghe răng rắc một tiếng và..

"A~" Thanh Nhi hét thất thanh.

Đúng lúc này cửa phòng bị tông ra, mẹ Nhi xông vào nhìn thấy Trình Dịch Phong từ trên người con gái tuột xuống mà con gái cung của mình quần áo rách rưới, nước mắt giàn giụa, bà lập tức nổi giận lôi đình, quát ầm lên. "Trình Dịch Phong, anh muốn làm gì con tôi hả? lập tức cút ra khỏi đây mau lên."

Trình Dịch Phong có lời mà không thể nói, đưa mắt lo lắng nhìn Thanh Nhi đang co người ôm chân, run rẩy khóc rống rả trên giường. "Mẹ ơi, chân con đau quá.. bị gãy xương rồi.. gọi.. gọi bác sĩ..."

Mẹ Nhi hoảng loạn nhìn cô, còn chưa kịp mở miệng Trình Dịch Phong đã đi thẳng đến dứt khoát ôm lấy Thanh Nhi bế đi mất.

Thanh Nhi đau đớn túm chặt áo sơ mi trước ngực hần, không thể nào ngừng khóc được.

Trời ơi, đúng là hại người hại mình mà~

Trình Dịch Phong cúi đầu nhìn cô, trong mắt lan tràn một cổ đau lòng không tả siết, nhẹ nhàng nói. "Thanh Nhi, anh xin lỗi."

Nghe vậy, Thanh Nhi càng khóc dữ dội hơn, cô không muốn hần nói xin lỗi, cái cô muốn là câu 'mình chia tay đi'.

Trời ơi, con đã làm gì đắc tội với người mà người lại ngược con như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Việc Không Làm

Mông vừa chạm ghế xe, Thanh Nhi lập tức co người ôm chân vừa xoa vừa nắn để giảm bớt cơn đau. Đến lúc ngược mắt lên thì thấy xe đang phóng vù vù trên đường cao tốc, cô giật bản mình ngã ra lưng tựa, kinh hãi bắt lấy cánh tay Trình Dịch Phong, vội trấn an. "Anh Phong, em không còn đau nữa, anh chạy chậm chậm thôi, ban đêm rất nguy hiểm."

Trình Dịch Phong quay sang nhìn cô thấy trên gương mặt nhỏ vẫn còn ẩm ướt nước mắt, bất giác đưa tay qua muốn lau nhưng Thanh Nhi thấy thế liền hoảng hồn hét toáng lên. "Đừng.. đừng buông tay, em còn yêu đời lắm."

Ai đó miễn cưỡng đem tay thu về nhưng khoé môi lại nhếch lên cong cong.

Thanh Nhi thở phào vuốt vuốt ngực, đi xe với mấy người này thật nguy hiểm, cô phải nhanh chóng mua xe mới được, nếu không sớm muộn có ngày nhập viện vì chấn thương sọ não.

Nhập viện? Ồ, cô đang trên đường nhập viện đây!

Mà nói mới nhớ, Thanh Nhi hí hoáy lục tìm điện thoại trong túi gấu, phản kích gọi vào một dãy số.

"Alo, bác sĩ Trương?"

...

"Em Thanh Nhi đây! Nói cho anh biết một chuyện quan trọng, em bị gãy chân rồi đang chuẩn bị nhập viện."

...

"Dạ? Anh về rồi hả? vậy chân em ai khám?"

...

"Thôi, em không thích, vậy giờ em về nhà ngày mai đến khám."

...

"Không được gì chứ? Giờ em cho anh hai lựa chọn: 1 là em về nhà mai đến cho anh khám, 2 là anh niệm tình em giới thiệu bạn gái cho anh lập tức đến bệnh viện khám cho em."

...

"Hehehe~ yêu anh nhất."

Thanh Nhi cười toe toét cúp điện thoại, quay sang bên cạnh thấy mặt ai đó vừa giận lại vừa cười, cô hốt hoảng. "Anh Phong, anh không bị gì chứ?"

Trình Dịch Phong đột nhiên đưa tay nựng má cô, trầm ấm nói. "Ra là vậy."

Ra là vậy cái gì Thanh Nhi không hiểu nhưng cô cũng chẳng buồn truy vấn, hăng hái mở ứng dụng tiếp tục chat chút.

Một lúc sau, xe đến cổng bệnh viện, Thanh Nhi vừa liếc mắt đã thấy Trương Lam Tuyết mặc đồ vest đứng đợi ở đó. Cô hết hồn, chẳng lẽ anh ta đang dự tiệc thì bị cô gọi đến đây?

Đột nhiên thấy tội lỗi chồng chất, xe còn chưa dừng hẳn Thanh Nhi đã đẩy cửa lò cò nhảy xuống. Trình Dịch Phong lái xe thấy thế thì vội đạp mạnh phanh xe kết một tiếng vang dội.

Một tiếng này đánh chú ý không biết bao người, khi người ta xoay đầu lại chỉ thấy một cô gái đang nhảy đến ôm cổ ai đó, giọng đùa giỡn mà đầy tình cảm "Bác sĩ Trương đi khám cho em mà ăn mặc đẹp thế à? Thích rồi nha!"

Giương mặt Trương Lam Tuyết có chút phiểm hồng do uống rượu, dứt khoát ép Thanh Nhi ngồi xuống xe lăn, vò chán ghét nói. "Em quá phiền phức."

Thanh Nhi nhe răng cười, ngửa đầu lên nhìn chiếc cảm bóng loáng của anh ta, lại giờ tay chỉ chân mình, đùa giỡn. "Cái chân này mà gãy thật thì còn làm phiền anh nuôi đấy."

"Yên tâm đi, nó chỉ bị trật khớp không gãy đâu." Trương Lam Tuyết đẩy cô vào một phòng bệnh thường, thái độ bình thản như không hề cô ném lên giường.

Thanh Nhi vội ngồi dậy nhìn anh ta thoa thuốc rồi nắn bóp chân cô, cảm giác lạnh lạnh ấm ấm rất dễ chịu, cô tò mò hỏi. "Sao anh biết em chỉ bị trật chân?"

"Bởi vì không ai bị gãy xương mà có thể chạy nhảy như em, còn cái miệng không ngừng nói luyên thuyên kia nữa."

"À.." Thanh Nhi thờ dài hiểu ra, lại hăng hái bắt tay ai kia, ám muội hỏi. "Nếu anh đã biết vậy sao còn đến đây, không phải cứ để ngày mai vịn lại là được rồi sao?"

Trương Lam Tuyết ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô, từ tốn nói. "Anh là bác sĩ có trách nhiệm."

Thanh Nhi chẳng nghe ra chút hàm xúc nào trong lời nói kia cả, buồn chán ngã nằm xuống giường, bĩu môi cảm thán. "Chả hiểu sao em lại đến cái thế giới có trách nhiệm này nữa, chỉ mỗi việc chia tay với bạn trai mà làm mình bị thương, kết quả vẫn vậy không thay đổi được tí nào, nói không chừng bây giờ bước ra ai đó sẽ ôm hôn nói với em một câu 'anh sẽ chịu trách nhiệm!'. Trời ơi, thật là đau đầu mà~"

Trương Lam Tuyết đang rửa tay bên bồn nước, không xoay đầu nhìn cô, nhàn nhạt hỏi. "Sao em không thẳng thắn nói chia tay với anh ta?"

"Em chưa nghĩ tới." Thanh Nhi thấy ý kiến này cũng hay, đỡ phải sinh thêm rắc rối.. "...nhưng lỡ anh ta hỏi em lí do thì biết nói thế nào? dù sao bọn em cũng là thanh mai trúc mã yêu nhau từ nhỏ đến lớn."

Lần này Trương Lam Tuyết thật sự quay đầu nhìn cô, chân mày còn hơi nhíu. "Đã yêu nhau từ nhỏ đến lớn, vậy sao còn muốn chia tay?"

Thanh Nhi cắn môi. "Em bị mất trí nhớ không nhớ ra gì cả, tất cả đều là nghe người khác kể lại. Hơn nữa bây giờ em không có cảm giác gì với anh ta, nhiều lắm chỉ xem như anh trai thôi."

"Được rồi, nhóc con.." Trương Lam Tuyết giờ tay ngắt mũi cô, kéo cô đứng dậy, không có trách móc mà ôn hoà nói. "...Anh là bác sĩ chẩn đoán cho em, trong não em có bao nhiêu chất xám anh cũng biết, đừng có giả bộ mất trí nhớ để che giấu cho sự thay lòng đổi dạ của em."

Bị phát giác Thanh Nhi cũng không chút chột dạ mà thoải mái gác tay lên vai anh ta đi cà nhắc ra ngoài, cười cợt nói. "Bác sĩ, ra trách nhiệm của anh là giúp bệnh nhân nói dối người nhà à? bây giờ em lấy điều này để đe dọa anh, nếu anh dám nói cho ai biết em không bị mất trí nhớ, em sẽ khai ra anh là đồng phạm."

Trương Lam Tuyết dừng lại, thật sự muốn đánh cho cái đầu nhỏ này mất trí nhớ thật, sao cô có thể lém lỉnh như thế chứ? Thanh Nhi chun mũi nhìn anh ta, hất cằm đắc ý. "Sao? anh muốn giết người diệt khẩu à?"

"Không so đo với em." Trương Lam Tuyết đặt tay lên đầu cô vò mạnh, cất bước đi tiếp.

Đương nhiên Thanh Nhi cũng phải đi theo, cái miệng lại không thôi lải nhải. "Bác sĩ, anh còn chưa chỉ em cách chia tay với bạn trai."

"Anh không phải bác sĩ tâm lí, không có nghĩa vụ giải quyết vấn đề sinh lí và tình cảm cho em."

"Nhưng anh là đồng đảng của em, nói chút đi bạn gái làm gì anh sẽ thấy chán ghét?"

"Làm những gì mà em không làm." Trương Lam Tuyết bỏ lại một câu, lập tức giữ lấy eo cô đi nhanh ra ngoài.

Thanh Nhi xoa cằm ra chiều suy nghĩ, làm những gì mà cô không làm là làm cái gì nhỉ?

Là làm việc mà cô không làm..

Việc cô không làm sẽ khiến bạn trai chán ghét..

Nghĩa là..

Thanh Nhi bị một câu đó làm xoắn não, tới việc bị tổng vào trong xe bao giờ cũng không biết. Trình Dịch Phong nhìn thấy từ lúc vào về mặt của cô cứ luôn mờ mờ không phương hướng, liền quan tâm hỏi. "Thanh Nhi, em làm sao vậy?"

Thanh Nhi nghiêng đầu nhìn hấn, lời nói thốt ra không kiểm soát được. "Anh nói xem, việc em không làm là việc gì?"

Trình Dịch Phong sững người, suy nghĩ một chút lại nhú mi. "Anh không biết."

Thanh Nhi không được giải đáp thì thất vọng ra mặt, đột nhiên trong đầu có sáng kiến, vội vàng móc điện thoại ra lên facebook, nhấn nhanh một dòng status kèm theo mặt ngây thơ. "Mọi người nói xem việc tôi không làm là việc gì?"

Sau gần trăm cái cmt đủ sắc thái, cuối cùng Thanh Nhi cũng tìm ra được câu trả lời đúng nghĩa, cô tức giận tung chân đá con gấu bông xuống sàn, hung hăng nhấn tin cho ai đó bằng dòng chữ in đậm. "Bác sĩ Trương, anh là đồ lừa đảo, việc em không làm chính là việc em không bao giờ làm, chính là chỉ cần là việc em làm bạn trai sẽ không chán ghét em, vậy thì làm gì có việc em làm mà bạn trai chán ghét chứ? (mặt phẫn nộ)"

Bên kia, Trương Lam Tuyết thật sự đang dự một buổi tiệc rất quan trọng, lúc vừa nâng ly nhấp một ngụm rượu thì điện thoại reo, anh nói xin lỗi rồi móc điện thoại ra xem, khoé môi không tự giác cong lên cười cười, nhấn lại vài chữ.

"Giờ mới hiểu?"

Nhìn ba chữ vô thanh vô tức trên màn hình mà Thanh Nhi tức muốn thổ huyết, quá đáng, thật quá đáng mà! Nhưng ai đó vẫn thuộc hàng đĩa đái bá m day, hi ha nhấn lại. "Cho anh một ân xá, mau nói cho em biết làm cách nào để chia tay bạn trai?"

Vừa bỏ điện thoại vào túi nó lại reo, Trương Lam Tuyết bình thân móc ra, đọc rồi nhấn lại một dòng chữ ngắn gọn. "Anh không biết!"

Thanh Nhi đổi chiêu: (mặt khóc lóc) Bác sĩ Trương, xin anh đó giúp em đi, em hứa sau này sẽ giới thiệu cho anh thật nhiều bạn gái."

Khoé môi Trương Lam Tuyết câu lên, nghĩ đến vẻ mặt khóc lóc của cô còn đáng sợ hơn chết liền nhấn. "Làm như cách buổi chiều em nói."

Hả? Thanh Nhi vội bật ngồi dậy xoa cằm suy nghĩ một lúc vẫn không nhớ ra liền tiếp tục nhấn. "Em đã nói gì?"

"Tút.. út." Âm báo tin nhắn lại vang lên, Trương Lam Tuyết đưa tay vào túi móc điện thoại ra xem. Cô gái đi bên cạnh này giờ nhìn thấy thì khó hiểu hỏi. "Anh đang có chuyện gì vậy?"

"Không có gì." Lam Tuyết lạnh nhạt đáp một tiếng, cho điện thoại trở vào túi.

Lâm San Nguyệt nghe vậy thì không nhiều lời nữa, cô xoay đầu nhìn khách khứa trong phòng, đột nhiên nhìn thấy một dáng người xuất chúng đi vào, nhìn không được thở hắt một hơi. "Trần Bằng thật không phải dạng vừa, có thể mời nổi nhân vật lớn đến, xem ra ông ta muốn đấu với chúng ta tới cùng."

Trương Lam Tuyết đưa mắt nhìn qua, trên mặt liền khôi phục nụ cười lịch sự, bước đến trung tâm buổi tiệc, khách sáo chào hỏi. "Chủ tịch Thượng, hân hạnh."

....

Thanh Nhi nằm trên giường xoa đầu bóp trán nghĩ mãi không ra rốt cuộc lúc này cô đã nói những gì?!

Mất trí nhớ? cô thật sự bị mất trí nhớ rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đi!

Hôm sau là chủ nhật, Thanh Nhi an ổn ngủ một giấc đến trưa, thức dậy liền quơ tìm điện thoại nhấn một tin nhắn rồi lững thững đi vào phòng tắm.

Ba phút sau dưới nhà vang lên tiếng chuông inh ỏi, thím Hương giúp việc vội vàng chạy ra ngoài mở cổng.

Ngay sau đó, một cô gái mặc váy baby hồng hăng hăng chạy vào nhà hướng vị phụ nhân đang thưởng trà trên ghế, hô lớn. "Con chào bác ạ!"

Tách trà trong tay mẹ Nhi run rẩy, bà giật mình xoay đầu nhìn cô gái đã cao bằng con gái bà mà vẻ mặt cứ như con ních, cười nhạt hỏi. "Con là bạn Thanh Nhi à? sao lại hô lớn quá vậy làm bác giật cả mình."

An Nhiên ngưng ngưng gãi đầu. "Con xin lỗi, nhưng bác không nhớ ra con sao? Con là An Nhiên hồi còn bé hay sang nhà bác chơi, lúc đó bác còn khen con lanh lẹ nữa đó."

Mẹ Nhi nhủ mi trầm mặc suy nghĩ một lúc rồi bật cười, vội buông tách trà xuống bàn kéo tay cô ấy ngồi bên cạnh, niềm nở nói. "An Nhiên con gái anh Tâm đúng không? Xem nào lớn lên xinh đẹp thế này làm bác nhận không ra, ba mẹ con dưới quê vẫn khoẻ chứ?"

An Nhiên cười tí cong mắt hai mắt, ngọt ngào nói. "Ba mẹ con vẫn khoẻ, có thể năm sau sẽ chuyển hộ khẩu lên đây sống cùng con."

"Được vậy thì tốt quá, hiện tại con đang học ở đâu? lên thành phố bao lâu rồi mà hôm nay mới đến nhà bác?"

"Con học cùng khoa báo chí với Thanh Nhi, hôm nay cậu ấy rủ đi chơi mới có dịp đến thăm bác, bác và bác trai khoẻ chứ ạ? nhìn bác ngày càng xinh đẹp ra nha!"

"Hahaha~ cái con bé này càng lớn càng dẻo miệng..."

.....

Thanh Nhi vừa ra khỏi cửa phòng đã nghe tiếng nói cười rôm rả, cô bất giác bật cười khom người qua lan can nhìn xuống treu chọc. "Mẹ, mẹ đừng nghe con nhỏ đó nịnh hót, cũng đừng có khen nó, nó khoái ăn đũa bõ lắm."

Mẹ Nhi ngẩng đầu lên nhìn con gái cười ha hả, vui vẻ nói. "Con xuống đây nghe An Nhiên nó nói gì này? Nó kể với mẹ là con ghen với nó chỉ vì thằng Phong nói vài câu ngon ngọt với nó đấy. Hahaha~"

"Mẹ nói gì?" Thanh Nhi sùng sốt xong lập tức nhớ ra chuyện lần trước, cô vội vàng mang giày bẹp bẹp chạy xuống cầu thang, tức giận gào lên. "Trình An Nhiên cậu chết chắc rồi."

An Nhiên quơ lấy túi xách nhanh như chớp đứng dậy khỏi ghế lao đầu ra cửa, hô to. "Bác gái ơi, hôm khác con lại đến chơi ạ."

"Không cho đến, cút về sao Hoà của người đi." Thanh Nhi phía sau nặng một tiếng, hai ba bước đã đuổi kịp tóm lấy An Nhiên vật xuống bãi cỏ, từ trên cao nhìn xuống cười hớ hớ. "Cho mi chết."

An Nhiên ngây thơ nhưng không ngu ngốc, nhanh nhẹn giơ tay tóm lấy chân cô kéo một phát, nhìn bàn tay ai đó oanh liệt đập xuống đất, cười vô cùng khoái trá. "Chết chung đi."

Mẹ Nhi trong nhà nhìn hai đứa con gái đang lăn lóc trên bụi cỏ, ngao ngán lắc đầu. "Chỉ được cái to xát."

Hai người chiến đấu xong liền sánh khoái khoái vai nhau đón taxi đến trung tâm mua sắm nhưng điểm dừng đầu tiên của họ lại là McDonald's.

Vừa vào, An Nhiên đã hoành tráng gọi một bàn lớn thức ăn, cô ngồi ở góc bàn hăng hái gặm cánh gà coi thường sự tồn tại của thế giới. Thanh Nhi một bên hút coca, ăn khoai tây chiên nhìn mà cười không dứt, cảm giác giống như dẫn ma đói đi ăn vậy.

An Nhiên thấy thế thì huých tay cô một cái, hung hăng kể lể. "Nói cho cậu biết, tớ lên thành phố A hai năm rồi mà chưa từng ngửi qua mấy thứ này, cái ông quản gia nhà tớ đúng là kinh dị không chịu nổi suốt ngày chỉ biết mỗi cơm với cháo, bây giờ chỉ cần ngửi tới mùi thức ăn do ông ta nấu là ruột tớ xoắn lại một cục."

Tuy nói gia đình An Nhiên ở quê nhưng lại không thuộc tầng lớp trung lưu thừa đất thiếu tiền, ngược lại cô là đại tiểu thư của một tập đoàn dầu khí lớn trong nước. Gia tộc họ Trình kinh doanh theo quy tắc không phô trương thế lực, họ ngầm ngầm giao dịch trên thương trường, thủ đoạn phải gọi là dứt khoát tàn nhẫn.

Đừng hỏi sao Thanh Nhi lại biết chuyện này? Bởi cảnh từ đời ông nội của nam chính Trình Dịch Phong cũng bị bà tác giả lôi vào tiểu thuyết thì những chi tiết giết người cướp của trên thương trường của hắn cũng không hề thiếu. Hơn nữa dạo này Thanh Nhi rất siêng đọc báo, cô phát hiện cái Tổ quốc cô đang sống có một mạng lưới bao trùm rất khủng bố, đó là tập đoàn tài chính Thượng Hoàng.

Ừm, chỉ biết vậy thôi, còn vị đại tài phiệt đỉnh đỉnh đại danh đó, tha lỗi thân phận cô thấp hèn không thấy nổi một cộng lông chân.

Trở lại với vị ngồi trước mắt, Thanh Nhi đẩy đẩy cô ấy, làm bộ sợ hãi hỏi. "Ăn xong chưa? Xem này, cậu ăn hết 10kg gà rán của người ta rồi đó, không sợ béo phì hả?"

Miệng An Nhiên vẫn đang gặm một khúc xương gà, lắc đầu ừ ừ nói. "Chưa xong, tớ còn muốn ăn nữa."

Thanh Nhi lần này sợ hãi thật rồi, ánh mắt đầy hâm mộ nhìn cô ấy, run rẩy hỏi. "Sur phụ, có cần tiểu nhân cho người đóng gói toàn bộ gà rán gửi về nhà cho ngài không?"

"Cũng được." Ai đó hết sức vô tư gạt đầu cái rụp.

Thanh Nhi. (-_-) ngất!

Hậu quả của việc ăn quá nhiều là An Nhiên đi đường liên tục trào dâng cơn ợ, hành động này đã vô thức đem hình tượng hotgirl baby của cô nàng treo trên màng chuông. Đã vậy Thanh Nhi còn chụp ảnh bàn ăn đầy xương và cô nàng gặm xương post lên facebook, hoàn toàn thành công đá đổ hình tượng một thời của ai đó.

An Nhiên tức giận đến nhảy lên bình bịch, giữa chốn đông người chỉ tay vào mặt cô hét lớn. "Trần Thanh Nhi, tởn hận cậu."

Thanh Nhi vẫn giữ hình tượng mỹ nữ phong tình đứng chết, hờ hững nhúng vai từ bỏ cuộc chơi. "Tùy cậu."

An Nhiên. (>_

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Trang Nhất

"Thanh Nhi, Thanh Nhi." An Nhiên chờ mãi mà không thấy cô quay lại bèn đứng dậy trong xe gõ tay vẫy gọi. Nhưng cô vẫn cứ đứng ngây đờ không nhúc nhích, buộc lòng cô ấy phải chạy xuống đây cho hai phát. "Cậu bị làm sao vậy? Đi thôi."

"Ồ.. ờ.." Về mặt Thanh Nhi vẫn còn ngơ ngác, nhanh chóng khởi động xe lái đi, xuống quãng đường trong đầu cứ vang lên một từ "đi đi đi", thật sự khiến cô tò mò người kia muốn chết.

Lặng thin một lát quay qua thì thấy con heo nào đó đã ngủ phì phò, Thanh Nhi vốn muốn chở cô ấy cùng đến bệnh viện nhưng bộ dạng này thì tổng về nhà cho an.

Một mình Thanh Nhi đi đến bệnh viện, cô bắt đầu xoa cảm ngấm nghỉ, chỗ này sắp biến thành ngôi nhà thứ hai của mình rồi. Đẩy cửa phòng ai đó ra, cô ngượng ngùng cười. "Bác sĩ Trương lại gặp nhau rồi."

Trương Lam Tuyết ngẩng đầu lên nhìn cô, về mặt vẫn ôn hoà như cũ, tình bơ hời. "Lại bị gì nữa?"

Thanh Nhi khẽ liếm môi ngồi xuống ghế, gõ tay chỉ chỉ trán mình, chớp chớp mắt vô tội. "Gặp biến thái, bị đập đầu."

Nhìn cái trán tím bầm của cô, Trương Lam Tuyết không nói lời nào đi lấy thuốc, Thanh Nhi thấy vậy liền luôn mồm lái nhai. "Để em kể anh nghe, lúc này đang lái xe gặp phải một tiểu biến thái bất cóc phụ nữ, tên đó thấy cảnh sát thì chốt dạp tập ngang xe vào lề làm em chạy sau thắng.. A."

"Lái xe phải chú ý, có phải em lại cùng An Nhiên đùa giỡn hay không?" Trương Lam Tuyết vừa hỏi vừa giữ lấy ót cô, dùng một tay ấn vào trán nhẹ nhàng mát xa.

Thanh Nhi không có đau nhưng vẫn lợi dụng bầu lấy eo người ta, bị nói trúng chốt dạp thì trung ra về mặt tủi thân, long lanh sóng mắt. "An Nhiên không sao cả, em đã dùng cả tính mạng để bảo vệ tình nhân bé nhỏ của anh đấy. Anh đáng lý phải nói tiếng cảm ơn em hoặc giả mời em đi ăn một bữa cơm."

Anh ta nhìn bộ mặt giả tạo của cô nở nụ cười ảm áp, nhân nhạ nói. "Bây giờ anh giúp em chữa cái trán này đã là cạ tình cạ nghĩa rồi, còn muốn anh dẫn em đi ăn thì lần sau mạng cơ thể lành lặn đến đây."

"Thật nha? Hahaha~" Thanh Nhi bật cười toe toét, kích động ôm lấy thắt lưng anh ta.. Đúng lúc này cửa phòng cách một tiếng mở ra, giọng nói bên ngoài vọng vào. "Lam Tuyết, em đến..."

Cô gái đứng đờ ở cửa nhìn trân trân bọn họ, Thanh Nhi cũng muốn xoay đầu nhìn thử là vị tiểu thư nào có giọng nói quyến rũ thế này, nhưng đầu bị Trương Lam Tuyết giữ chặt, cô uất ức chớp mắt. "Bác sĩ Trương, cho em nhìn một cái."

Trương Lam Tuyết cúi đầu nhìn cô còn chưa mở miệng, chỉ nghe trong không trung vang lên một tiếng "Tách", sau đó cửa phòng bị đóng lại.

Thanh Nhi (>_

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Có Bạn Trai Chưa?

Được rồi, cô thừa nhận, làm người thay thế không dễ chút nào, chuyện cấp bách bây giờ là phải học bài. Thanh Nhi dồn hết tinh lực hiện có vào sách vở, cô cố gắng hết sức tiếp thu mọi kiến thức khô khan, đọc từ sáng đến chiều, từ chiều đến tối, rồi chơi luôn từ tối đến sáng hôm sau. Thực tế, đầu óc cô cứ lơ mơ tưởng tượng người đàn ông sau xe lần trước, cổ thế nào cũng không tập trung học và ngủ được.

Sáng ra, ai đó oanh liệt bị văng đầu hoa mắt, Thanh Nhi lao đảo đi vòng sân sau ra gara lấy xe. Mặc kệ đám phóng viên canh gác ở cổng, vì một phát biến mất dạng.

Ngụy trang với cặp kính râm đen, Thanh Nhi dễ dàng qua mặt đám phóng viên đi thẳng lên phòng làm việc của ai đó, vừa vào phòng liền lớn tiếng sát phạt. "Bác sĩ Trương, anh giải thích cho em, chuyện trên báo là sao hả?"

Nhưng mà, ai đó còn chưa kịp mở miệng, cô đã tháo cặp kính râm ném lên bàn, xoè tay ra ra lệnh. "Đưa thuốc an thần cho em."

Trương Lam Tuyệt ngẩng đầu lên nhìn cô nhất thời giật mình, vội hỏi. "Bị làm sao vậy?"

Thanh Nhi xoa xoa hai bên thái dương, mi mắt giàn giụa, khàn khàn giọng nói. "Em không ngủ được, anh mau đưa thuốc cho em đi."

Trương Lam Tuyệt vốn không nhiều lời, nhìn thấy vẻ mặt nhợt nhạt của cô càng không gần hỏi lý do, lấy từ chai ra một viên thuốc đưa cho Thanh Nhi. Cô lập tức nhận lấy, còn nhanh tay cướp luôn chai thuốc đổ thêm hai viên, cầm đại cốc nước trên bàn một hơi trút hết vào miệng. Cuối cùng đi đến ghế sofa ngồi xuống. "Đừng làm phiền em, em phải ngủ một lúc."

Suy đi xét lại thuốc an thần vẫn có hiệu quả trừ yêu diệt ma hơn bùa ngãi, rốt cuộc đã xua tan từ đi ám ảnh cô suốt mấy ngày qua. Thanh Nhi ngủ một giấc đến tận chiều tối, lơ mơ mở mắt thấy ai đó đang ngồi trên đầu giường mình, xoa mắt nhìn kĩ thì không ai khác ngoài Trương Lam Tuyệt.

Cô lật người, úp tay lên đùi anh ta, cảm thán. "Tiếc thật đó, bác sĩ Trương ân cần chu đáo của em đã có vợ rồi, thử hỏi thể gian thất tình là chi chi mà làm người ta mất ăn mất ngủ."

Trương Lam Tuyệt bật cười xoa xoa đầu cô, dịu giọng hỏi. "Vậy ba viên thuốc an thần của anh đã đủ bù đắp phần đau khổ đó chưa?"

Thanh Nhi gật đầu. "Đủ rồi, nhiều hơn nữa người đẹp sẽ ngủ mãi không tỉnh dậy."

Ai đó bật cười, cô cũng cười, xong lại xoa bụng. "Bác sĩ Trương, nói cho anh biết một bí mật nhé, sáng giờ em chưa ăn gì cả."

"Cháo trên bàn bên kia." Thanh Nhi xoay đầu, quả nhiên có cháo còn để trong nồi giữ nhiệt, cô nhanh chóng mở ra ăn còn cười toe toét. "Đãi ngộ của bệnh viện này tốt quá, thiệt muốn ở đây luôn. Viện trưởng Trương, nếu lúc đầu anh chịu thu nhận em thì đỡ biết bao nhiêu, không phải chạy đi chạy lại như bây giờ."

Trương Lam Tuyệt ngất má cô một cái, nhàn nhạt nói. "Đủ rồi, ăn đi." Lại tiếp tục cầm hồ sơ bệnh án lên xem.

Thanh Nhi ngồi một bên vừa thành thói ăn cháo vừa lướt facebook, bất ngờ phát hiện bọn nhà báo đã chuyển hướng chú ý, tin hot hôm nay là một chính trị gia ngoại tình với nữ minh tinh hạng A, nhưng còn trong diện tình nghi. Thanh Nhi đọc mà phát chán, bĩu môi khinh thường. "Xâm xí, có vậy mà cũng viết, chớ chuy tốt nghiệp thì giới chính trị và giải trí các người xong đời, full HD clip xo chớ không chỉ vài tấm ảnh nắm tay nắm chân đầu nhé!"

Trương Lam Tuyệt nghiêng mặt qua nhìn vào màn hình điện thoại, có hơi nghiêm túc nói. "Những người này đều là quan chức lớn, quan hệ riêng tư rất cần mật, chuyện em nói không phải muốn là làm được."

Thanh Nhi bật ngón tay giữa, nhướn mày nhìn mặt ông già trong màn hình, ngạo nghễ nói. "Chờ xem, em nhất định sẽ triệt phá đường dây ngoại tình của bọn họ, một ngày nào đó giới chính trị nghe đến tên em đều phải khiếp sợ."

Khoé môi Trương Lam Tuyệt cong cong, cười nhạt nói. "Lý tưởng đủ cao đẹp, không chừng sau này anh phải nhờ vả đến em."

Thanh Nhi lập tức đấm ngực. "Không cần khách sáo."

Ăn hết tô cháo, vừa hay lướt đến một bài đăng cũ, Thanh Nhi giật mình vội kéo tay người bên cạnh, nói gấp. "Anh Tuyệt, anh xem tiểu An Nhiên nhà em đăng cái gì này? Hồi thể gian tình là chi chi, thiếp còn chưa kịp mở lời thì được tin chàng đã có vợ. Hahaha~"

Thanh Nhi cười muốn ra nước mắt, lập tức nhảy vào cmt. "Thương thương tiểu An Nhiên nhà ta, đừng khóc nữa, về đây đại gia lại bao em."

Mười giây sau liền có cmt mới. Tiểu An Nhiên: Bao cái đầu mi, cút đi!

"Không lẽ thất tình thiệt hả ta?" Thanh Nhi xoa cằm, vội đổi lời. "Đau lòng thiệt hả? Buông bỏ được không?"

Tiểu An Nhiên: Không, ta yêu chàng đến chết đi sống lại (trái tim bắn tung toé).

Thanh Nhi: Nhưng chàng đã thành gia lập thất, chẳng lẽ nàng nguyện ý làm phận thiếp thấp hèn hay sao?

Tiểu An Nhiên: Vì chàng, ta có thể chấp nhận tất cả, chỉ muốn cùng chàng một đời một kiếp một.. đôi chim."

Thanh Nhi: ...Hồ hồ hồ, thế ta sẽ làm nguyệt lão se duyên, cột đôi uyên ương bạc mệnh các người lại với nhau, chúc phúc hai người con đàn cháu đống, đầu bạc răng long.

An Nhiên: Đa tạ, đa tạ!

Thanh Nhi hi ha cười xoay đầu muốn khoe với Trương Lam Tuyết, bất ngờ phát hiện tầm mắt anh ta này giờ cũng đặt trên điện thoại. Cô thuận thế liền trêu chọc. "Anh Tuyết, xem tiểu An Nhiên nhà em yêu anh sâu đậm đến mức nào này? Anh phải hồi đáp tấm chân tình của em ấy."

Trương Lam Tuyết nghe thế lướt mắt qua mặt cô, đột nhiên vươn tay ôm Thanh Nhi vào lòng, lạnh nhạt nói. "Em làm may cuộc hôn nhân này không cảm thấy khả năng thành công là rất thấp sao?"

Thanh Nhi đắm ngực anh ta ngồi thẳng dậy, hách chiếc cằm xinh xắn. "Em chỉ là người may mắn, lấy thân phận bà Nguyệt cột dây cho hai người, còn chuyện dây có bị tuột hay đứt gì đó không can hệ đến em!"

"Nếu An Nhiên nghe em nói những lời này chắc chắn sẽ tức chết hoặc đánh chết em." Trương Lam Tuyết xoa xoa đầu cô cười nói.

"No~ no~" Thanh Nhi giờ ngón tay trở phẩy phẩy, vẻ mặt nghiêm trọng. "Em còn chưa nói hết, ..nếu lấy thân phận bạn chí cốt, em nhất định sẽ đứng về phía An Nhiên, chờ khi em ấy không đầu nổi nữa, em sẽ ra tay.." Cô dừng lại, chỉ tay vào ngực ai đó, nhướn mày khiêu khích. "..Anh cẩn thận đấy, thủ đoạn của em ngoan độc hơn em ấy gấp trăm lần."

Quả nhiên ai đó chẳng hề lung lay một cọng tóc, Trương Lam Tuyết ngất mũi cô một cái, cười ôn hoà. "Anh không sợ, em cứ ra tay đi."

Thanh Nhi chu môi há tay anh ta ra, phui mông nhảy xuống giường, bành choẹ phát tóc dài. "Ta về nhà học bài, không thèm chơi với mi nữa."

Trương Lam Tuyết bật cười đi tới đưa cho cô một túi nhỏ, Thanh Nhi liền hí hoái mở ra xem, mặt nhăn nhúm. "Sao toàn là thuốc vậy?"

"Mỗi ngày hai lần đều là thuốc bổ, nhớ phải uống đầy đủ." Trương Lam Tuyết nhìn cô vài giây lại nói tiếp. "Em bị suy nhược thần kinh, đừng suy nghĩ linh tinh, uống nhiều canh gà, ngủ đủ giấc."

Thanh Nhi vỗ vỗ vai anh ta, tươi cười. "Bác sĩ, anh rất có trách nhiệm, mau về nhà với vợ con đi. Bái bai."

Trong tình thế hiện nay, Thanh Nhi không đủ can đảm ghé vào bất cứ nơi nào, chỉ một đường chạy thẳng về nhà. Đến gần biệt thự liền gọi trước cho thám Hương ra mở cổng nhưng tình huống vẫn không thể kiểm soát được.

Lúc chỉ cách một chút là quẹo vào cổng nhà, đột nhiên một thiếu niên tuấn lãng nhảy ra đứng trước đầu xe cô, giờ hai tay hô lớn. "Trần tiểu thư, xin cô nói vài lời có được không?"

Thanh Nhi nhú mi, phát phát cặp kính trong tay ý bảo hấn tránh ra, nhưng người này vẫn cứng đầu chắn trước xe cô, đúng là thử thách kiên nhẫn của ai đó.

Xung quanh một đám phóng viên thấy vậy cũng chạy đến bên cửa kính ra sức đập bốp bốp bốp, cố hỏi. "Trần tiểu thư, cô và Viện trưởng Trương là mối quan hệ gì? Trần tiểu thư, cô có phải vừa đi gặp Viện trưởng Trương? Trần tiểu thư.. ô ô.. Trần tiểu thư..."

Mẹ nó, xe bà mới mua đây! Thanh Nhi bực mình gạt mạnh cản xe, chiếc xe nhanh chóng giật lùi về sau. Mọi người đều hiểu ý định của cô, có kẻ hết hồn hô to. "Giết người!" Thanh Nhi mặc xát bọn họ, đề cô xem tên nào dám liều mạng cản đầu xe cô?!

"Kéttt~" một tiếng chấn động, Thanh Nhi nhém đập đầu vào vô lăng, ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên cố chấp kia, cô nhém phun ra lửa. Chỉ là một chút tin tức có cần bán mạng như vậy không?

Thiếu niên kia xuyên qua cửa kính thấy vẻ mặt tức giận của cô còn cười cười mới ghé chữ. Vui vẻ phẩy phẩy cuốn tập trong tay, hưng phấn nói. "Trần tiểu thư, tôi chỉ hỏi vài câu đơn giản thôi."

Được rồi! Thanh Nhi gạt đầu, chỉ tay sang ghế ngồi bên cạnh. Thiếu niên thấy thế liền cười sung sướng, bo bo chạy đến vừa đặt tay lên nắm xe thì chiếc xe đã phóng vụt vào trong sân biệt thự, cổng chính đóng rầm lại.

Thanh Nhi xuống xe xoay đầu nhìn thiếu niên kia nở nụ cười đắc ý dưới ánh đèn flash chói mắt. Thiếu niên kia ngây ngẩn cả người vừa thấy cô xoay đi liền hô to. "Trần tiểu thư, cô có bạn trai chưa?"

Trong mắt bọn nhà báo câu hỏi đó vô cùng vớ vẩn, nhưng với cô thì rất có ý nghĩa nha. Thanh Nhi giờ tay lên phát phát, không xoay đầu đáp. "Chưa."

Đèn flash rần rần chụp lại khoảng khắc này.

Tin báo giải trí sớm nhất hôm sau. "Nữ hoàng phong lưu tuyên bố, cô chưa có bạn trai."

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Gheo Trai

Gần mười ngày sau đó, Thanh Nhi đều ru rú trong nhà không ra ngoài nửa bước, sáng ôm sách ra xích đu trước nhà đọc đọc đọc, trưa ôm sách ra vườn hoa đọc đọc đọc, chiều ôm sách ra sân sau đọc đọc đọc, tối ôm sách lên giường đọc đọc đọc, chính là cả ngày đọc đọc đọc.

Thanh Nhi nghĩ, số sách cả kiếp trước cô đọc cũng không bằng một nửa của mười ngày nay.

Hôm nay là ngày diễn ra lễ tốt nghiệp bên khoa Điện ảnh, mới sáng sớm An Nhiên đã gọi điện báo cô đến đón. Còn nhân mạnh tiểu mỹ nhân muốn đi siêu xe của đại gia! Thanh Nhi lập tức phản câu xanh rờn. "Đại gia đang ngủ với tiểu mỹ nhân khác, không bao mi nữa, cút đi!"

Tiểu An Nhiên hét xuyên qua điện thoại: "Hồ li tình đời đó, mười phút sau ta sẽ đem acid qua thu phục ngươi!"

Thanh Nhi giả bộ ông ẹo nói vào. "Hơ ni tới đây, moa~"

Giờn qua giờn lại một hồi, hai người rớt cuộc cũng tới trường. Thanh Nhi đột nhiên nhớ ra một chuyện. "Ủa, khoa Điện ảnh tốt nghiệp liên quan gì tới khoa Báo chí chúng ta?"

An Nhiên vô tư lắc đầu. "Không liên quan gì cả, đi xem chơi thôi." Dứt lời kéo cô vào hội trường.

Thanh Nhi (-_-) xem xem, có đáng đánh không?!

Lúc này hội trường đã chật nức người, nhìn lướt qua sinh viên khoa Báo chí đi dự không hề ít, dù gì thì đa số ngôi sao hạng A trong nước đều từ một lò này ra, tất nhiên phải đến để kiểm vài mối quan hệ trước.

An Nhiên nắm tay Thanh Nhi vừa đi vừa tìm chỗ ngồi, không khí hội trường đang ồn ào đột nhiên có tiếng hét to. "Kia là Trần Thanh Nhi khoa Báo chí."

Hai người khựng lại chưa kịp định hình thì một loạt ánh đèn đã chiếu tới, đủ loại máy chụp hình và đèn led điện thoại, nhá nhá nhá đến mắt Thanh Nhi chói lè loạn thị. Một lúc sau bảo vệ chạy đến chắn cho hai người đưa đến hàng ghế thứ hai gần sân khấu.

An Nhiên thờ phò một hơi đầm đẩm ngực. "Đi với người nổi tiếng thật đáng sợ, cậu nói xem cậu chỉ mới lên báo vài lần về vụ ngoại tình, làm gì bọn sinh viên trường mình lại phát cuồng như vậy?"

"Cậu quên rồi à?" Thanh Nhi móc điện thoại ra lên diễn đàn trường mở tin tức hơn nửa tháng trước. "Nhìn đi, ảnh tờ thân mật với thầy Hứa bị kéo lên đây rồi, còn có vở kịch Tình chị em do Trịnh Thiên Mịch đóng với khúc tớ nhận xét đều bị đăng lên. Đúng là không đâu nhiều chuyện bằng khoa Báo chí, phải rồi, đợt này còn một luận báo giải trí phải thi, tớ thành nhân vật chính rồi."

An Nhiên nghe vậy xoa xoa tay, hắc hắc cười. "Vậy tớ cũng chụp vài tấm, bạn thân..."

"Miễn..." Thanh Nhi giờ điện thoại chặn miệng cô ấy, nghiêm túc nói. "Chúng ta chung nhóm, tớ có nguyên tắc của tớ, thứ nhất không theo phong trào, thứ hai phải là tin độc quyền, thứ ba không trang nhất không làm."

An Nhiên ngưỡng mộ ôm ngực. "Vậy thì chúng ta thứ nhất không có gì để viết, thứ hai không có chỗ xin việc, thứ ba trở thành một góc nhỏ trong giới Báo chí."

Thanh Nhi trái lại tự tin vỗ vai cô ấy, tuyên bố. "Yên tâm đi, có tớ cậu mãi mãi không cần lo thất nghiệp."

An Nhiên (-_-) niềm tin quá nhỏ bé!

Buổi lễ theo trình tự được tiến hành, mở đầu là giới thiệu, tiết mục biểu diễn mở màn, tiết mục chính do thủ khoa bốn năm liền Trịnh Thiên Mịch biểu diễn, vài tiết mục ca hát nhảy múa và cuối cùng là tổng kết, trao bằng tốt nghiệp, buổi lễ kết thúc thành công tốt đẹp.

Thanh Nhi và An Nhiên vô cùng tập trung. cắm đầu vào chơi game điện thoại. Đến lúc ngửa đầu lên sân khấu thì mọi người đang thi nhau chụp ảnh lưu niệm.

Không cần nói nhiều, Thanh Nhi vội kéo tay An Nhiên xông lên sân khấu chạy đến đám kiến đang bu quanh Trịnh Thiên Mịch, đứng bên ngoài khẩn cấp gọi vào. "Chị Mịch, chị Mịch, em muốn chụp ảnh chung với chị!"

Trịnh Thiên Mịch xoay đầu nhìn ra, nụ cười trên môi càng diễm lệ, nói xin lỗi với mọi người rồi đi ra ngoài kéo tay Thanh Nhi cùng chụp ảnh.

An Nhiên giờ máy ảnh, Thanh Nhi tươi cười như hoa như sương, Trịnh Thiên Mịch cười như tô như điểm.

Tách tách tách.. loạn xạ, một đám người cũng thi nhau giờ máy chụp hai người.

Thanh Nhi hơi nhíu mày, nhưng rất nhanh tươi cười nhìn Trịnh Thiên Mịch, lớn tiếng khen ngợi. "Chị Mịch, hôm nay chị rất đẹp, em chúc chị luôn luôn đóng vai chính nha."

Trịnh Thiên Mịch nghe vậy thì cười rạng rỡ, ánh mắt nhìn cô ấm áp như chị em trong nhà, dịu dàng nói. "Cảm ơn em, chị sẽ cố gắng diễn xuất, chờ khi em ra trường, chị em mình nướng tiệc lẫn nhau."

Thân mật thật đấy! Cảm động nữa! Thanh Nhi cười muốn ra nước mắt. "Hihi~ nhất định là vậy! À, chị mau qua chụp ảnh với bạn chị đi."

Trịnh Thiên Mịch cười nhả nhặn gật đầu, vừa muốn đi Thanh Nhi lại chợt hỏi. "Chị Mịch, tối nay có tổ chức dạ tiệc phải không ạ?"

Trịnh Thiên Mịch sững người xoay đầu lại nhìn cô, trầm mặc một lúc mới cẩn thận mở miệng. "Tối nay chị sẽ nhắn tin cho em."

Thanh Nhi gật đầu, cười vô cùng ngọt ngào. "Cảm ơn chị ạ!"

Một bên An Nhiên nhìn cảnh hai người thật sự thấy ngứa mắt, huyết tay Thanh Nhi một cái, trề môi. "Mi giả tạo quá, nhìn mà phát ốm"

Thanh Nhi hồ hững nhúng vai, kéo tay cô ấy ra ngoài, vừa đi vừa nói. "Không giả bộ một chút làm sao có được tin độc quyền hả?"

"..Hừ." An Nhiên khế hi mũi, lại hưng phấn nhào tới, nhao nhao hỏi. "Sao cậu biết tối nay có dạ tiệc?"

"Hỏi xàm quá, chẳng lẽ hôm nay tốt nghiệp ngày mai làm tiệc, nghe có logic không?"

"Ồ, vậy sao cậu biết chị ta sẽ cho chúng ta địa chỉ, người này nhìn cứ sao sao ấy."

"Giác quan thứ sáu nói cho tớ biết, chị ta không thể không cho. Đi, đi mua sắm nhanh lên."

Quả như lời Thanh Nhi dự đoán, đúng 6h chiều Trịnh Thiên Mịch gửi tin nhắn đến. "Tiệc diễn ra lúc 19h tại lầu 5 khách sạn XX, nhân viên khách sạn sẽ soát Thư mời. Em cẩn thận, góc phải trước cửa vào phòng tiệc có camera giám sát của nhà trường"

Thanh Nhi đọc hết tin nhắn liền hưng hăng "Xii.." một tiếng, mấy chiều trò nhỏ đó làm sao làm khó được cô, liền nhắn tin lại. "Em biết rồi, cảm ơn chị."

6h30', chiếc siêu xe mui trần đỏ chót phóng vùn vụt trên quốc lộ, âm thanh sập sinh phát khắp con đường. Thanh Nhi kiêu ngạo một tay chống lên khung cửa, một tay lái xe, ánh mắt buông thả nhìn về phía trước.

Đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện một dáng người cực chuẩn, màu đồng phục quân đội xanh biếc, con moto sang chảnh đang phình ga đầy khí thế. Máu mê trai của Thanh Nhi sôi lên, lập tức đạp ga phóng vọt lên chạy song song với người ta, xoay đầu qua nhìn gương mặt điển trai ẩn nấp sau chiếc mũ bảo hiểm.

Quá chuẩn men!

Thanh Nhi sừng sốt vài giây, trong đầu liền sinh ra tà niệm, nhanh chóng điều chỉnh tư thế, trên gương mặt nở một nụ cười cực kì quyến rũ, nháy mắt ghẹo tình một cái, còn mây gió một cái.

Quân nhân kia khựng tay lái, đột nhiên phình ga hai tiếng phóng vọt lên, Thanh Nhi tưởng hẳn muốn bỏ đi liền trề môi chán nản, ai dè lên đoạn cua phía trước bất ngờ bị cúp đầu xe vào lề đường. Cô nhanh nhẹn mở cửa nhảy xuống xe, ư ư nhả đi giày cao gót đến trước mặt ai đó, cười lúm đuyên hỏi. "Anh cảnh sát, có chuyện gì sao?"

Quân nhân kia phong độ tung chân trái một vòng hoàn mỹ, tiêu sái tháo chiếc mũ bảo hiểm xuống, Thanh Nhi nhìn thấy mà suýt chảy cả máu mũi..

Má ơi, có cần bánh trai vậy không~

Hường Thế Quân nhìn kĩ cô gái trước mắt, váy dạ tiệc úp ngực đơn giản, tóc dài bồng bênh, gương mặt trang điểm nhẹ, nhìn thế nào cũng thấy đơn thuần thanh tao, vậy mà vừa rồi lại có hành động khiêu khích anh trắng trợn..

Thanh Nhi chớp chớp ngây thơ, quơ quơ bàn tay nhỏ trước mặt ai đó, cười nói. "Anh cảnh sát, không sao chứ?"

Quân nhân kia nghiêm túc nhìn cô, cất giọng nghiêm nghị. "Đưa giấy tờ xe và chứng minh thư ra đây."

Thanh Nhi ngớ người, chỉ tay vào mặt mình lại chỉ vào xe, khó khăn mở miệng. "Đừng nói anh nghĩ tôi là gái mại dâm hay lừa gạt tài sản đó nhé?"

"Nếu cô không phối hợp, tôi sẽ trực tiếp đưa cô về đồn." Anh ta mặc kệ vẻ vô tội của cô, tiếp tục nghiêm túc và nghiêm nghị.

Thanh Nhi bịu môi, người gì mà lòng dạ sắt đá, chà vui tí nào. Cô khom người mở hộp xe lấy giấy tờ đưa cho anh ta, đúng lúc An Nhiên gọi tới thuận tay

lấy điện thoại lên nghe.

"Alo, tiểu mỹ nhân?"

....

"Biết rồi đang đi đây."

....

"Có đâu, vừa bị công an bắt."

....

"Ồ, đẹp trai lắm, mày kiếm, mắt chim ưng, mũi cao, môi mông, răng trắng, cằm thẳng, ngực săn chắc, eo thon, chân dài.."

....

"Hử? Ồ.. chắc thẳng đó."

....

"Thôi đẹp đi, 5' nữa tới."

...

Thanh Nhi cúp điện thoại, xoay mặt tươi cười nhìn ai đó mặt mũi đã sa sầm, dịu dàng hỏi. "Anh cảnh sát thế nào rồi? em thật sự là công dân lương thiện."

Anh ta liếc qua mặt cô lần cuối, đem giấy tờ trả lại giọng vẫn nghiêm nghị. "Cô có thể đi." Dứt lời liền đi về xe.

Nào có dễ như vậy, Thanh Nhi một tay ném giấy tờ xuống ghế, nhanh như chớp bắt lấy cổ tay anh ta, quyết tâm đùa chết quân nhân chính trực này. "Bắt nhầm người ta rồi muốn đi là đi hay sao? ít nhất phải chịu chút trách nhiệm hay bồi thường chút gì đó chứ.. hay là anh cho em số điện thoại đi, tối tối chúng ta cùng nhau tâm sự."

Biểu cảm trên mặt quân nhân đó rất khó diễn tả, chính là nhìn vào liền chọc cười. Thanh Nhi cố nhịn cười tùm tùm, cuối cùng chịu không nổi gặp người cười nghiêng ngả, hai gò ửng hồng, mắt cũng mờ sương, cô lấy giọng. "Ừm. ừm. được rồi.. ha~ không đùa anh nữa.. anh rất đáng yêu.. tạm biệt."

Hường Thế Quân sầm mặt, lần này tới lượt anh ta bắt lấy cổ tay cô giật lại, Thanh Nhi lao đảo cố đứng vững nhưng vẫn bị tóm ngược về sau, chính xác ngã thẳng vào lồng ngực ai đó, giọng nói trầm trầm vang trên đỉnh đầu. "Tôi còn chưa cho số điện thoại." Nói rồi một tay giữ chặt eo cô, một tay cướp lấy điện thoại nhấn một dãy số gọi đi.

Thanh Nhi lơ ngơ không kịp phản ứng, đợi đến lúc điện thoại nhét lại trong tay mới hô lên. "Sao cái Tổ quốc này lại mướn anh làm việc chứ, hành động y như thổ phi cướp bóc."

Anh ta quay lại bắt gờ dè Thanh Nhi lên cửa xe, phả hơi thở lạnh lạnh vào mặt cô, ám muội nói. "Là cô khiêu khích tôi trước."

Thanh Nhi nhanh như cắt chen điện thoại vào, tách tách tách cho ba phát, hung hăng dùng mũi giày đá vào chân anh ta một phát, hất cẳng khiêu khích. "Tôi sẽ kiện anh, tội xâm phạm thể xác có ý đồ cưỡng hiếp thiếu nữ."

Anh ta nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt của quân nhân đều sắc bén và ảm nẫn sát khí. Thanh Nhi mặc dù có chút sợ nhưng vẫn cứng rắn trừng lại, chỉ thấy đột nhiên gáy bị tóm lấy, gương mặt ai đó chớp nhoáng phóng gần. Thanh Nhi theo phản xạ tung chân lên cao, chạm vào đùi quần ai đó.

Trong đầu cô tức thì văng ra một chữ "cuồng". Lập tức dùng hết sức lực đẩy hất ra, nhưng trái lại eo còn bị nhất bồng lên, bộ vị nóng hực của đàn ông chạm vào bụng dưới cô, toàn thân Thanh Nhi nổi lên một tầng da gà.

"Còn dám đùa giỡn lưu manh với đàn ông nữa không?" Hơi thở nóng hực của hắn phả lên môi cô, Thanh Nhi nuốt khan nước bọt, sợ hãi lắc đầu.

Hắn thấy biểu hiện của cô liền khoi lên khoé môi, nghiêng đầu áp môi vào tai cô, khàn khàn cảnh cáo. "Sau này còn để tôi gặp được cô, chắc chắn sẽ đem cô đè dưới thân chơi đến chết."

Môi Thanh Nhi run rẩy, mấy ngón tay bấu chặt dưới cửa xe đến trắng xanh.

Thề có trời đất, Thanh Nhi con từ nay không ghẹo trai nữa!

Đúng lúc này, một đoàn ô tô chạy ngang qua, đèn xe chiếu vào hai người họ, Thanh Nhi nghe thấy âm thanh hò hét cùng tách tách tách quen thuộc, phản xạ nghiêng mặt qua vừa hay hôn lên má ai kia, vừa hay nhìn thấy ống kính máy ảnh.

Không khí chết lặng một hồi, chỉ nghe tiếng hét của đám phóng viên còn vọng lại. "Đó là nữ hoàng phong lưu nổi tiếng gần đây, người kia hình như là

Hường thiếu tá."

Gió lạnh gào thét điên cuồng, Thanh Nhi cà lăm. "Hường. Hường thiếu tá, anh có thể buông tay.. buông tay ra được không?"

Hường Thế Quân bế cô lên quăng luôn vào xe, đưa tay vuốt má cô, gần giọng. "Nữ hoàng phong lưu? biệt danh ghê gớm đấy, tôi chờ cô liên lạc với tôi."

"Năm mơ đi." Thanh Nhi hừ lạnh, hung hăng đập mạnh chân ga phóng vù đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Bạn Trai

Rõ ràng đi sớm nửa tiếng vậy mà đến thời gian rước An Nhiên cũng không có, Thanh Nhi phóng nhanh vượt ẩu tới nơi thì đã là 6h56'. Nhìn từ xa đã thấy một tiểu mỹ nhân mặc váy hồng rồi rầm đi qua đi lại trước công khách sạn, bộ dáng căng thẳng cực độ.

Thanh Nhi tắt nhanh xe vào lề đường, nhanh như chớp phóng xuống xe một mạch lòi cô ấy vào thang máy. Lúc đầu An Nhiên không kịp phản ứng đồ vật ra sau lập tức nổi giận, mắng tung toé. "Bà chị, chị có biết mấy giờ rồi không hả? Đã không có Thư mời mà còn đi trễ thì vào bằng cách nào? Bây giờ..."

"Câm đi.." Thanh Nhi vỗ miệng cô ấy một cái, hung hăng trừng mắt. "Lập tức cười lên cho chị."

Vừa dứt lời, cửa thang máy tình một tiếng mở ra, hai luồng ánh mắt của nhân viên soát thư thẳng tắp vào.

Trên mặt Thanh Nhi lập tức mang nụ cười duyên dáng gió xuân, nắm lấy tay An Nhiên từng bước tao nhã đi đến chỗ họ, ánh mắt lơ đãng lướt qua tờ giấy trên bàn, ngẩng đầu cười một cái xinh đẹp tuyệt trần.

Nhân viên nam ngậy ngấn cả người nhìn không chớp mắt, nhân viên nữ cũng mất mấy giây mới tăng hắng một cái, cất giọng lịch sự. "Mời tiểu thư đưa Thư mời ạ!"

Trên mặt Thanh Nhi vẫn giữ nụ cười mê hoặc, giọng nói bình thản mà thanh khiết, lại còn chọn ngôn ngữ Tiếng Anh. "Tôi không có Thư mời, baba nói tôi và em gái đến đây xem trước, baba xuống máy bay sẽ đến đưa Thư mời sau."

Nhân viên nữ im lặng nhìn về mặt cô vài giây, lại cất giọng lịch sự. "Vây tiểu thư vui lòng cho chúng tôi biết quý danh để kiểm tra."

Thanh Nhi mỉm cười, nhẹ giọng nói. "Tôi là Trần Thanh Nhi, baba là đạo diễn Trần."

"Tiểu thư vui lòng chờ một chút." Nhân viên nữ nói xong liền nhanh nhẹn dò vào tờ giấy trên bàn, thấy chỗ đạo diễn Trần vẫn chưa đánh dấu, lại quay sang nhân viên nam nói vài lời gì đó.

Về mặt Thanh Nhi vẫn hoà nhã chờ bọn họ, làm như vô tình liếc qua cửa vào một cái, chân mi hơi hơi nhú lại nhìn có vẻ thanh thuần nhưng vẫn thấy rõ sự thiếu hài lòng.

Một lúc sau, nhân viên nữ thấy vậy cũng không tiện cản nữa, nhanh nhẹn giơ tay ra. "Mời Trần tiểu thư."

Thanh Nhi cười mỉm một cái, xoay người cùng An Nhiên đi song song vào, vừa qua mặt bọn họ ai đó liền nhìn không được bật ngón cái. "Quá bản lĩnh."

Thanh Nhi mơ hồ hát chiếc cằm xinh đẹp, khẽ nháp môi. "Bên phải có camera."

Sống lưng An Nhiên lập tức thẳng đừ, lấy kinh nghiệm lần trước liền thay đổi tư thế, chân nhẹ nhàng như đi trên mây, về mặt bình thản như dạo chơi chốn bồng lai tiên cảnh.

Qua vài bước, Thanh Nhi chợt khựng lại quay sang đẩy đầu cô ấy một cái trên choker. "Mi diễn sâu quá."

An Nhiên không một lời liền hát tay cô ra, chu môi. "Mi biến đi, đừng làm hư tóc đẹp của ta."

"Hừ.." Thanh Nhi cố tình đẩy cho phát nữa, lè lưỡi. "Ta không biến, mi mới phải là người biến đi, đi mà tìm thằng đàn ông nào tốt tốt một chút bắt cặp, đại gia không bao mi nữa."

"Xi.." An Nhiên phát tay qua mặt cô, chảnh chọc hát cằm. "Bỏn tiểu thư đàn ông một tá, còn cần đến đại gia dóm như mi bao sao?!"

"Biển đi, biển đi." Thanh Nhi không niệm tình đẩy cô đi, về mặt tiền đông càng xa càng tốt.

Vừa xoay đầu lại thì bất ngờ thấy Hứa Trác Tùng đang cầm điện thoại đi tới, bộ áo sơ mi trắng và quần tây thường ngày nay được khoát thêm chiếc áo vest bên ngoài nhìn vô cùng phong độ, mái tóc ngắn nam tính, bên tai trái vẫn đeo một chiếc khuy đen đơn giản, nhìn thể nào cũng rất lịch lãm.

Cô mỉm cười, vừa giơ tay ra muốn chào thì ai đó đã đi lướt qua cô không chần chừ nửa giây.

Thanh Nhi (-_-) cúi đầu, xoa xoa hai bàn tay, què dễ sợ luôn á!

Hứa Trác Tùng lúc đầu cũng cảm nhận được có người muốn chào hỏi mình, nhưng vì đang bận gọi điện thoại nên không để ý. Chờ lúc xoay lại chỉ thấy một bóng lưng quen thuộc, hai bờ vai trắng nõn, mái tóc đen mượt thả dài, giống như Thanh Nhi.

Thanh Nhi trề môi, què là không què, mà đi rồi thì khỏi cần gọi lại. Cô xoay người, từ tốn đi vào trung tâm buổi tiệc, thoáng dừng lại cảm lấy ly van trắng nhấp môi, vị cũng được không quá nồng, uống nhiều chắc không say.

Phòng tiệc ở lầu 5 khách sạn bốn sao thường khá rộng lớn, nhưng do khoá này sinh viên tốt nghiệp hơi nhiều cộng thêm vài chục đạo diễn thì thành ra có hơi chật một tí. Thanh Nhi nhìn lướt qua vài người, muốn tìm Trịnh Thiên Mịch cũng không quá khó, chỉ là cô vô tình phát hiện ánh mắt của đám đạo diễn cứ như sói xám lướt qua lướt lại trên người cô.

Sồn cả da gà~

Thanh Nhi vừa muốn quay đi nơi khác, trước mắt bất thành linh xuất hiện một người đàn ông trung niên bộ dáng cũng được, ông ta mỉm cười với cô. "Xin chào, tôi là đạo diễn Vương của Truyền thông FL."

Thanh Nhi khẽ mỉm cười, gật nhẹ đầu, lịch sự đáp lời. "Tôi là Thanh Nhi, sinh viên khoa Báo chí của Học viện."

"Ồ.." Về mặt đạo diễn Vương tỏ ra bất ngờ, ánh mắt lại nhìn cô từ trên xuống dưới. "Là sinh viên khoa Báo chí sao? theo tôi biết thì buổi tiệc này chỉ có sinh viên khoa Điện ảnh tham dự."

Bị nhìn như vậy rất khó chịu nhưng Thanh Nhi vẫn cố giữ nụ cười lịch sự, vừa muốn mở miệng nói cô đến để học hỏi kinh nghiệm thì đột ngột eo bị ôm lấy. Cô giật mình, ly rượu trong tay run rẩy xém rớt, lại nghe thấy giọng nói quen quen vang bên tai. "Là tôi dẫn em ấy đến đây học hỏi."

"Trác Tùng?" Đạo diễn Vương đột nhiên bật cười, vội đưa tay ra bắt tay với anh ta. "Lâu rồi không gặp! Cậu giờ đã trở thành giảng viên ưu tú của Học viện, tôi hiện tại phải nhờ cậu chọn cho vài người mới đây."

Thanh Nhi ngẩng đầu lên hung ác lườm cho ai đó một phát. Làm cô hết hồn, chỉ thiếu tạt cho một gáo rượu vào thẳng mặt.

Hứa Trác Tùng cười cười siết chặt lấy eo cô, lại quay sang cười nói với đạo diễn Vương. "Anh đừng khách sáo, tôi nghe Bằng Đức nói anh phải ra nước ngoài ba tháng để quay phim, sao đột ngột lại trở về?"

"À.." Nói tới chuyện này đạo diễn Vương liền nhú mi, khó mở miệng. "Là do dự án phim mới với bên GJ đang thiếu hai nữ thứ, đúng lúc nhận được Thư mời nên trở về đây xem có người phù hợp không? Cậu biết đấy, chủ tịch bên đó tính tình không được tốt lắm."

Hứa Trác Tùng hiểu ý gật đầu. "Chỉ mới nửa năm ông ta đã đuổi gần 10 ngôi sao hạng A bên chúng ta, Bằng Đức nói ông ta chỉ chọn người mới hơn nữa lí lịch phải trong sạch."

Cái gì lí lịch trong sạch? Nói thẳng ra là chưa xxoo đi! Thanh Nhi trề môi, lũ già biến thái!

Nghe vậy Đạo diễn Vương nhin không được thờ dài. "Chính vì sở thích đồi trụy nhân của ông ta mà tiến độ phim gặp không ít phiền phức. À tôi nhìn được hai sinh viên bên đó, cậu đã từng dạy qua bọn họ nói xem hai người đó có phù hợp với tiêu chuẩn của ông ta hay không?"

Khoé môi Thanh Nhi co giật, gì vậy trời? sao giống tình tiết chọn gái cho ông chủ thế này?

Đã vậy Hứa Trác Tùng xoay đầu nhìn thật, hơn nữa còn gật đầu, vừa lòng nói. "Được, thành tích của hai sinh viên đó khá tốt, cũng rất biết thức thời."

Thanh Nhi nhin hết nỗi giật giật góc áo anh ta, hơi nhón giày thủ thi vào tai Hứa Trác Tùng. "Thầy Hứa, thầy đang giúp Học viện bán gái mại dâm đó hả?"

Khoé môi Hứa Trác Tùng khoi lên cười cực đẹp, kéo đầu Thanh Nhi đến gần hôn tóc cô một cái, nhẹ giọng nói. "Đừng nhiều lời, nếu không tôi sẽ bán luôn em."

Thanh Nhi (-_-) ngậm miệng ngay!

Đạo diễn Vương nhìn hai người, ánh mắt chột trở nên ám muội dừng trên người Thanh Nhi, lại hỏi. "Cậu là giảng viên dạy diễn xuất, sao lại có học trò thuộc khoa Báo chí đây?"

Hứa Trác Tùng vẫn cười cười như không. "Em ấy thường đến khoa Điện ảnh học tập, khá quan tâm tới lĩnh vực giải trí, các luận báo do em ấy viết đều rất xuất sắc."

Được khen đó! Thanh Nhi trong lòng nở hoa, nở hoa, nở hoa..

Đạo diễn Vương nghe vậy liền ý vị nhìn Thanh Nhi, thăm dò hỏi. "Vậy em có thích làm diễn viên không?"

Thanh Nhi cười mỉm, vừa mở miệng muốn từ chối thì bị một giọng nói tự tin chen mất. "Em ấy là bạn gái của tôi, anh không tính cướp người ngay trước mặt tôi đấy chứ?"

Thanh Nhi cắn môi ngượng ngập xoay đầu anh ta, ánh mắt bắn ra tên lửa.

Ngược lại, đạo diễn Vương bật cười, thân thiết vỗ vỗ vai Hứa Trác Tùng, vui vẻ nói. "Cậu vẫn vậy, giữ bạn gái quá kĩ, tôi từ trước đến nay vẫn thích cái tính này của cậu, giới trẻ bây giờ không nên sống buông thả quá."

Thanh Nhi cắn răng, hai con khi nhà mi nói ai buông thả hả?!

Hứa Trác Tùng cũng bật cười, lại ôn nhu hôn lên tóc cô một cái, giống như đang khoe khoang. "Tính em ấy rất còi mớ lại hay gây chuyện thị phi, tôi còn đang nghĩ cách kiềm cặp lại đây."

"Không nên." Đạo diễn Vương lắc đầu, rất có kinh nghiệm bỏ túc. "Cứ để em ấy thoải mái, cậu chỉ cần chiều theo em ấy một chút đảm bảo em ấy sẽ không bỏ được cậu."

Thanh Nhi nghiêm mặt giờ tay. "Em nghe hết rồi."

Hai người họ cùng cười, Hứa Trác Tùng diễn giống như thật siết lấy eo cô, đạo diễn Vương nhìn hai người thấy không còn gì nói liền giờ ly rượu ra. "Uống một ly, tôi còn muốn đi xem một vòng."

"Được." Hứa Trác Tùng cũng giờ ly ra cạn, Thanh Nhi biết điều nhanh nhẹn chạm cốc với họ nhấp một ngụm.

Uống xong đạo diễn Vương liền xoay người đi, Hứa Trác Tùng cúi đầu thấy mặt cô bí xị liền đưa tay kéo lên, ngụ ý hỏi. "Em muốn đi theo ông ta sao? Bên GJ chỉ tuyển diễn viên chịu làm tình với ông chủ và ông ta thôi."

"Hừ.." Thanh Nhi đẩy tay anh ta ra, nhếch mép. "Ai muốn theo ông ta, em đang suy nghĩ chuyện trọng đại."

"Chuyện gì?" Hứa Trác Tùng chăm chú nhìn gương mặt cô, ánh mắt ngày càng nhu tình.

Thanh Nhi cắn môi dưới, cẩn thận nghiền ngẫm gần một phút mới bất ngờ đưa tay ôm cổ Hứa Trác Tùng, bày ra vẻ mặt quyến rũ lừa gạt nói. "Thầy Hứa, hay bữa nay thầy đóng giả làm bạn trai em đi, ngày mai em sẽ mời thầy đi ăn một bữa cực thịnh soạn, có được không?"

Chóp chóp mắt dụ dỗ...

Hứa Trác Tùng im lặng nhìn cô chăm chăm, lâu ơi là lâu tới mức cô sắp hết kiên nhẫn mới miễn cưỡng phun ra một chữ được.

Ai đó mừng hóm, tung người hôn một phát lên má anh ta, cong mắt vỗ tay. "Thành giao."

Xong liền xoay đầu đi nơi khác ngó nghiêng ngó dọc, không hề để ý đến biểu cảm trên mặt ai kia.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Diễn

Vì sự sai sót của mình, đền mọi người 1 chương nhé!!

Đọc xong mọi người đừng quên thưởng cho mình một ngôi sao nhé!!

.....

Tay Hứa Trác Tùng sờ sờ lên má, không phải lần đầu được hôn nhưng cảm giác cô hôn lại dễ chịu hơn nhiều. Anh ta bước lên trước, choàng tay ôm lấy eo cô, nhẹ hỏi. "Tìm ai đấy?"

Thanh Nhi xoay đầu, chu môi. "Em tìm chị Mịch, không biết chị ấy đã đến chưa nữa."

"Đến rồi." Hứa Trác Tùng đưa tay xoa má cô, lại nói. "Đừng tìm nữa, đi một lúc sẽ gặp."

Thanh Nhi gạt đầu, vươn tay cầm ly rượu trên bàn cùng anh ta đi về trước, lâu lâu lại có vài đạo diễn đến bắt chuyện. Cô không nói gì cả, chỉ nghe Hứa Trác Tùng và người kia nói vài lời giao thiệp nhằm chán, xong giờ ly rượu nhấp một ngụm.

Đi nửa vòng thì thấy Trịnh Thiên Mịch đang đứng nói chuyện cùng một người đàn ông, Thanh Nhi mừng rỡ vừa há miệng muốn kêu lên thì bị ai đó chặn họng. "Không được gọi, người bên cạnh cô ta là đạo diễn Hoàng, ông ta không thích người khác làm phiền khi đang nói chuyện."

Thanh Nhi khép miệng lại, ngược mắt nhìn Hứa Trác Tùng, nhe răng muốn cắn. "Sao cái gì anh cũng biết hết vậy? đại thiếu gia anh rớt cuộc là thần thánh phương nào?"

Hứa Trác Tùng cười cười nhìn cô. "Anh là bạn trai em, em tự tìm hiểu đi."

"Không thích." Thanh Nhi giả vờ làm nũng. "Em là bạn gái anh, anh phải nói cho em biết."

Hứa Trác Tùng buông eo cô ra, kéo đầu cô ôm vào trong ngực, bình thần nói. "Mẹ anh là chủ tịch Truyền thông FS, anh vừa sinh ra đã biết đóng phim, những đạo diễn trong nước anh đều đã gặp qua."

Thom thom, Thanh Nhi thừa cơ hít một ngụm, khoe môi cong cong lại đùa giỡn. "Vừa sinh ra đã biết đóng phim sao? là diễn cảnh chui ra trên bàn mổ đó hả?"

Hứa Trác Tùng vỗ đầu cô một cái, không có giận mà cười trách. "Đừng nói linh tinh, anh chỉ diễn cảnh bảo bối được ôm trong lòng thôi."

Hai mắt Thanh Nhi sáng lên, xấu xa nói nhỏ vào tai anh ta. "Có phải lúc đó bàn tay anh sẽ giờ chạm vào ngực người ta rồi kêu, mama con muốn bú không?"

Mặt Hứa Trác Tùng tối sầm, hung hăng ngất má cô, môi lại cong cong. "Đúng vậy, toàn bộ ngôi sao trong nước đều bị anh sờ qua."

"Uy.." Thanh Nhi kéo tay anh ta xuống, không nhịn được cười. "Em nhớ có cảnh còn cho bú thật đấy."

Hứa Trác Tùng hết chịu nổi, rất muốn giờ tay kẹp chết cô, nổi giận. "Đủ rồi, không cho cười nữa."

Thanh Nhi vẫn ngoan cố không ngừng cười, hai gò má đỏ lên, mắt mù sương giật giật áo anh ta. Hứa Trác Tùng dứt khoát đem mặt cô úp vào trong ngực, thầm nghĩ có cần cười đến mức đó không?

"Có chuyện gì mà vui vậy?" Trịnh Thiên Mịch từ xa đi đến đã thấy hai người bên đây ôm ôm ấp ấp, khoe môi tình xảo liên nhếch cao một bên.

Nghe tiếng hỏi Thanh Nhi đem gương mặt đỏ bừng xoay ra, thấy Trịnh Thiên Mịch vừa hưng phấn muốn kể lại thì bị ai đó đe dọa. "Không được nói linh tinh, không ngoan anh liền bỏ em lại đây."

Thanh Nhi lập tức giờ tay xin hàng. "Không kể, em không kể." Dứt lời lại nhịn không được cười rộ lên.

Hứa Trác Tùng để mặc cô cười, giờ tay ôm lấy eo cô nhìn Trịnh Thiên Mịch không nặn không nhạt hỏi. "Thế nào? Đã nhận được lời mời diễn nào chưa?"

Trịnh Thiên Mịch lướt mắt qua nụ cười rạng rỡ trên mặt Thanh Nhi, lại nhìn người thầy nổi danh nghiêm khắc ở Học viện, trong lòng bất giác nổi gai nhọn, ngoài giọng vẫn thanh thanh nhả nhả. "Vừa rồi đạo diễn Hoàng có mời em tham gia bộ phim điện ảnh cuối năm, nhưng em vẫn chưa đồng ý."

Thái độ Hứa Trác Tùng có hơi thờ ơ, chỉ lạnh nhạt nói. "Đạo diễn Hoàng là người của Truyền thông FS, em có gì không hiểu có thể hỏi tôi."

"Cám ơn thầy." Trịnh Thiên Mịch gạt đầu rồi im lặng, giữa họ trước đây không có nói chuyện riêng, hiện tại càng không có nhiều lời để nói.

Bấy giờ Thanh Nhi đã cười đã đùa, vẻ mặt dần bình tĩnh lại, nhưng đáy mắt vẫn còn ý cười, ngẩng đầu Hứa Trác Tùng, vui vẻ đề nghị. "Chị Mịch là sinh viên ưu tú nhất Học viện, đáng lẽ anh phải nhanh tay mang về công ty nhà mình chứ, sao lại chỉ quan tâm một chút như vậy?"

Hứa Trác Tùng giọng nói nửa đùa nửa thật. "Là vì em ấy quá ưu tú nên anh không thể đi cửa sau, rất dễ bị đám nhà báo bọ em chú ý."

"Như vậy càng tốt chứ sao? em lại có tin độc quyền để viết." Thanh Nhi nói lời này đưa mắt quan sát Trịnh Thiên Mịch, nhiệm vụ của cô hôm nay không phải là giao hảo với cô ta mà là đá động tâm cơ của cô ta, khiến cô ta nhanh chóng nảy sinh tà ý.

Bộ truyện sắp vào hồi phân tranh rồi!

Trịnh Thiên Mịch vẫn giữ nụ cười hoà nhã, ánh mắt sắc sảo lại dịu êm, tự hào nói. "Thầy Hứa chắc chắn sẽ không làm chuyện này, em tin tưởng thầy là một chính nhân quân tử."

Ai ngờ tới Hứa Trác Tùng lại diễn sâu quá, cúi đầu hôn lên tóc Thanh Nhi, cười nói. "Em tin tưởng nhầm người rồi, cũng chỉ có Thanh Nhi là hiểu tôi. Nếu em đồng ý lời mời của đạo diễn Hoàng, tương đương em gia nhập Truyền thông FS, là nhà của tôi."

Trịnh Thiên Mịch ngạc nhiên đến xanh mặt, khó tin thốt ra. "Thầy là đại thiếu gia của Truyền thông FS? sao em chưa từng nghe ai nói qua?"

Có chuyện vui sao thiếu Thanh Nhi được, cô vội chen vào. "Là vì anh ấy không muốn bị sinh viên chú ý, chị biết đấy giới Điện ảnh rất thích dựa vào quan hệ."

Trong mắt Trịnh Thiên Mịch lập tức xoẹt qua một tia lạnh, Thanh Nhi âm thầm cười hắc hắc, tức rồi phải không? tiếc nuối đã bỏ qua một đại tài phiệt chứ gì?

Nữ chính mạnh mẽ sắc sảo, ta khinh!

Nhưng mà nghĩ lại vẫn nên làm không khí dịu xuống nhỉ? Thanh Nhi nhanh chóng đổi tuồng, cười thân thiết nắm tay Trịnh Thiên Mịch, giả bộ nhỏ giọng mà không hề nhỏ giọng. "Chị Mịch, em nghe nói cùng khóa chị có một anh hotboy đỉnh lắm, chị mau giới thiệu cho em xem mặt đi."

Trịnh Thiên Mịch nhanh chóng khôi phục nét mặt, vô tình liếc qua Hứa Trác Tùng một cái, khó xử mở miệng. "Ồ đây hơi đông người, chị không biết anh ta đi đâu rồi nữa, để lần sau có dịp chị giới thiệu cho em"

Vừa nghe cô liền xụ mặt, thất vọng nãy nê. "Vậy thì tiếc quá.." không gặp được kẻ cướp đi lần đầu của Thanh Nhi rồi.

Đương nhiên Hứa Trác Tùng nhìn thấy vẻ mặt này của cô sẽ không vui, chỉ là Thanh Nhi không ngờ anh ta lại diễn quá đà như vậy, chẳng những đem cô ôm trong người như bảo vật còn cứng rắn nói. "Em muốn xem mặt người khác đã hỏi qua ý kiến anh chưa? Anh không đồng ý."

Thanh Nhi im thin thít không dám hé răng, bộ dáng cam chịu số phận trong yêu thương được thu hết vào mắt Trịnh Thiên Mịch, một nụ cười lạnh hơi hơi hé mở.

Tất nhiên bộ dạng âm hiểm của cô ta cũng bị Thanh Nhi thu vào mắt, chỉ là cô thông minh hơn, cười lạnh gì chứ về nhà ôm gối cười ha há có phải sáng khoái hơn không?

Lũ ngu các mi thua là phải~

Cuối cùng, vì để giữ chút tình hoà khí cho nữ chính sau này tiện ra tay hại cô, Thanh Nhi giờ ly rượu tươi cười nói. "Chị Mịch, em uống với chị một ly, chúc chị nhanh chóng trở thành ngôi sao Điện ảnh nổi tiếng nhất."

Trịnh Thiên Mịch lập tức cười rạng rỡ, bao nhiêu mị hoặc chết người đều lộ hết ra, cả động tác nâng ly uống rượu cũng khiến người ta ngây ngất. Thanh Nhi thì dứt khoát hơn, chạm nhẹ một cái liền đưa lên môi uống cạn. Hai người dù là hình thức hay tính cách hoàn toàn trái ngược nhau.

Nam chủ Trình Dịch Phong chắc chắn vẫn sẽ thuộc về cô ta, chỉ là ai thăm hơn ai còn chưa biết.

Thanh Nhi đặt nhẹ ly rượu lên bàn, mỉm cười. "Chị Mịch, lần sau sẽ cùng chị nói chuyện tiếp."

Chờ Trịnh Thiên Mịch gạt đầu một cái cô liền nắm tay Hứa Trác Tùng kéo đi, vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ. "Trác Tùng, anh là diễn viên xuất sắc nhất mà em từng gặp."

"Là ý gì?" Hứa Trác Tùng lại ngang ngược, một mực đòi ôm eo cô đi. Thanh Nhi mặc kệ anh ta muốn làm gì làm, môi cong cong má lúm đồng tiền chỉ điểm. "Cả gương mặt này, từ mắt mũi miệng đều có thể bày tiết ra tình cảm, đến cả nhịp tim lúc ôm em cũng đập mạnh, cảm giác y như anh đang yêu em thật vậy."

Bước chân Hứa Trác Tùng khựng lại, Thanh Nhi ngó lên thấy anh ta nhìn cô chằm chằm, cô giật mình. "Sao vậy? Em nói gì sai hả?"

Anh ta không trả lời, đột nhiên xoay người cô lại, hai tay ôm lấy thắt lưng cô siết chặt. Thanh Nhi vội đưa tay chống trước ngực, nói gấp. "Anh sao vậy? ở đây có rất nhiều người, muốn nói nhỏ thì nghiêng vào tai em được rồi."

Ánh mắt Hứa Trác Tùng sáng lên, toàn bộ cơ mặt đều giãn ra, đuôi mắt phượng cong lên quyến rũ, cánh môi ẩm ướt uốn lượn đầy sức hút, gọi một tiếng "Thanh Nhi" êm êm ái ái.

Đẹp trai quá~

Thanh Nhi mê mẩn, ngơ ngác ngác gật đầu.

Môi anh ta càng cong thêm, chậm rãi mà nhu tình mở miệng. "Làm bạn gái an..."

"Trác Tùng "

Tiếng gọi lớn làm Thanh Nhi giật mình phản xạ xoay đầu thấy một người đẹp bốc lửa đi đến, gương mặt yêu mị quyến rũ mê người. Cô nhin không được hít sâu một hơi, xoay đầu nhìn người đối diện, ganh tị chu môi. "Trác Tùng, người đẹp gọi anh kìa."

Lần đầu tiên trong đời Thanh Nhi thấy anh ta nổi giận, vô cùng tức giận đập mạnh đầu cô vào xương đòn đến đau đớn, nước mắt cô rung rung, cắn môi dưới rì rào. "Anh bị điên à? Chỉ là một người đẹp đến có cần kích động vậy không? Đau chết đi được."

Tên khốn nào đó đánh cô xong mặt chẳng những không vui mà còn giận hơn, người đẹp đi tới không thèm liếc một cái, lạnh lùng phun ra hai chữ "Chuyện gì?" Lại đưa tay lên trán cô xoa xoa.

Hai mắt Thanh Nhi trợn ngược, hung hăng cắn vào tay anh ta một phát, nổi giận đùng đùng. "Xoa cái gì mà xoa? lo nói chuyện với người đẹp của anh đi. Hừ!" Dứt khoát vùng tay xoay lưng bỏ đi.

Sắc mặt Hứa Trác Tùng hoàn toàn tối thui, không khách khí mà thẳng thắn mở miệng. "Chung Gia Hân, tôi đã nói phim do cô đạo diễn tôi sẽ không đóng, cứ bám theo hoài cô không thấy phiền sao?"

Nét cười trên mặt Chung Gia Hân đơ ra một giây liền khôi phục như cũ, bàn tay trắng mịn nắm lấy tay anh ta, giọng nói mỉa mai. "Em đến không phải vì chuyện đó, chúng ta đi cùng nhau anh giúp em chọn vài người mới đi."

Hứa Trác Tùng liếc qua cô ta, tầm mắt lại dừng lại ở bóng lưng nhỏ nhỏ đang đi đến quầy điểm tâm, cơ mặt vô thức giãn ra nhưng giọng lại lạnh như băng. "Tôi đã có bạn rồi, cô đừng phiền như vậy, tôi ghét nhất là dạng phụ nữ bám dính."

Bên này, Thanh Nhi đang tí mắt nhìn đủ loại bánh ngọt sắc sỡ, nuốt mạnh một ngụm nước miếng, nhanh nhẹn cầm kẹp lên gấp một cái bánh xinh xắn nhất, sau đó vươn tay cầm ly van đồ gần đó. Vừa vui vẻ xoay đầu thì bất ngờ va phải một người, cô lập tức đặt ly rượu xuống nói xin lỗi, còn chưa kịp ngẩng đầu xem là ai thì đã bị quất lớn. "Cô đi đứng cái kiểu gì vậy hả? làm dơ hết váy tôi rồi."

Âm thanh hơi quen, ngẩng đầu lên...

Ồ ô ô là người đẹp bốc lửa..

Thanh Nhi nghĩ, trên đời này cô có thể tin vào chuyện mình trúng hợp lùm được 1kg vàng chứ không bao giờ tin mình trúng hợp đụng vào cô gái trước mặt..

Nhưng mà nói sao đây nhỉ? Dù là cố tình hay vô ý thì chuyện cũng đã xảy ra rồi, chi còn biết tìm cách giải quyết thôi..

Chung Gia Hân thấy cô không có phản ứng liền thừa cơ xông lên, lớn tiếng hơn nữa khiến mọi người đều chú ý. "Cô là sinh viên của Học viện đúng không? Tiết học lễ nghĩa cô không có học sao? đụng vào người khác còn không biết nói xin lỗi."

Về mặt Thanh Nhi hết sức vô tội nhìn vết rượu trên váy cô ta, nhanh chóng cúi đầu thành thật nói. "Em xin lỗi chị, em không phải cố ý."

Chung Gia Hân đờ người còn chưa kịp phản ứng, Thanh Nhi đã ngẩng đầu lên, ánh mắt long lanh, môi mím lại uy khuất, lại khề hỏi. "Chị không sao chứ? hay đề em chạy đi mua cho chị chiếc váy khác thay."

Cô ta vừa mở miệng, Thanh Nhi đã nói tiếp. "Nếu chị thấy bất tiện em có thể thuê cho chị một phòng khách sạn, sau đó mới đi mua."

Chung Gia Hân nghiêng răng, trừng lớn đôi mắt đẹp. "Tôi..."

"Chị mặc váy size mấy? áo ngực, giày và quần lót nữa, nói luôn em mua một thể."

"Cô..."

"Phải rồi, ngực của chị chắc là cup C, còn quần lót chắc là L, à vậy thôi em đi mua nhé!"

Dứt lời tung ta tung tăng cất bước đi thì bất ngờ bị Hứa Trác Tùng đầu đó kéo lại. "Đi đâu đấy?"

Thanh Nhi nghiêng đầu há miệng, tiếng khóc của Chung Gia Hân lập tức bay vào. "Trác Tùng, cô ta làm bẩn váy em, anh mau đưa em về nhà thay váy đi."

Thanh Nhi gạt đầu, diễn giới đầy! còn có cả nước mắt!

Ai ngờ Hứa Trác Tùng liếc qua cô ta một cái, thờ ơ như không. "Tôi biết cô đang cố ý gây sự, đừng ở bên đó tự về nhà mà thay."

Tuyệt tình ghê nhỉ~

Thanh Nhi lén giật nhẹ góc áo anh ta một cái, đá lông nheo ra hiệu. "Trác Tùng, chị ấy đã nói vậy, vậy thì anh giúp em đưa chị ấy về đi, em ở đây chờ anh."

Nụ cười mới đó của Hứa Trác Tùng liền tắt ngấm, ánh mắt cảnh cáo nhìn chằm chằm vào cô. Thanh Nhi lập tức tiến lên, nói nhỏ vào tai anh ta. "Còn chần chờ gì nữa? em đang tạo cơ hội cho anh đấy, mau mau đưa người ta về nhà rồi tấn lên giường, không quan trọng làm bao nhiêu phát chỉ cần chú ý lực độ và kéo dài thời gian. À đúng rồi, tốt hơn là uống thêm vài lon tăng lực bổ sung thể lực." Nói xong lại nháy mắt một cái. "Rảnh tay thì quay clip lại cho em xem. Moa~ moa~" Thường cho hai cái hôn má hết sức tình cảm.

Hứa Trác Tùng sầm mặt nhìn cô, đột nhiên nổi trận lôi đình xoay người đi trước, giọng lạnh băng. "Tôi đưa cô về."

Chung Gia Hân giật mình, vội vội vàng vàng kéo váy đuổi theo, trước khi đi còn cười một cái với cô.

Thanh Nhi thấy thế liền góp thêm một câu. "Chúc hai người cả đêm sung mãn."

Giày cao gót của Chung Gia Hân tẹo một cái ngã hẳn vào lòng Hứa Trác Tùng. Thanh Nhi cười cười thờ dãi. "Diễn sâu để sợ." Rồi xoay người phũ phũ hai tay cầm đĩa bánh lên tiếp tục thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chồng Em

Một màn này lọt vào mắt sói của đám đạo diễn, Thanh Nhi vừa đuổi được rắc rối này thì rắc rối khác lại đến, vừa hé môi ăn một miếng bánh thì có người đến bắt chuyện, đặt đĩa bánh xuống một cái thì mắt luôn cơ hội cầm lên, chỉ có rượu là liên tục phải uống, còn phải lựa lời từ chối cô không đóng phim.

Cố gắng trụ tới lúc sàn nhảy mở ra, lợi dụng ánh đèn mờ nhanh chóng lui đi tìm một chiếc ghế sofa ở góc tối ngồi xuống, giờ tay xoa xoa hai bên thái dương, ánh mắt lơ mơ nhìn đám người đang nhảy kịch liệt trong phòng.

Một lúc sau đầu càng ngày càng văng, Thanh Nhi cụp mắt hiu hiu say ngủ. Đang mơ màng thì cảm giác được ai đó ôm lấy người mình kéo qua tựa vào một bờ vai ấm áp, cô nhướn mắt nhìn ra là Hứa Trác Tùng liền tiếp tục nhắm lại.

Hứa Trác Tùng thấy vậy liền cong môi cười, vuốt vuốt tóc cô nhẹ giọng hỏi. "Không sợ anh có ý đồ tởm bại với em sao?"

Thanh Nhi lười biếng nhấp nhấp môi. "Anh ăn no rồi, cả quần áo cũng đã thay còn hơi sức đâu mà ăn em."

Tay Hứa Trác Tùng tuột xuống vuốt má cô, êm ái nói. "Anh chưa ăn gì cả, còn rất đói."

"Thức ăn ở bên đó, qua ăn một chút đi nhện đói không tốt cho bao tử."

"Ý anh không phải vậy."

"Không phải vậy chó thể nào?"

Hứa Trác Tùng đột nhiên nắm lấy cằm cô kéo lên thấy hai mắt Thanh Nhi vẫn nhắm chặt liền bế luôn cô lên ôm vào lòng, để cằm cô tựa trên vai anh ta, môi hướng tai cô mê hoặc nói. "Anh muốn ăn em."

"Phụt.." Thanh Nhi hé răng cắn vào vành tai trước miệng, nhè nhè nói. "Im đi, còn giỡn nữa em sẽ đá anh khỏi đây."

Hứa Trác Tùng bị đau chỉ khẽ hừ một tiếng, quả thật không nói gì nữa, chỉ im lặng ôm cô lâu lâu lại hôn gáy cô một cái.

Lúc An Nhiên đi ngang qua thì vô tình thấy được cảnh này, lập tức móc điện thoại ra chụp mấy boi, sau đó giả vờ không hề thấy gì đi thẳng.

Chờ Thanh Nhi tỉnh dậy thì buổi tiệc đã tàn, mọi người cũng về gần hết, hơn nữa cái tiểu An Nhiên nào đó còn ngang nhiên lấy xe cô về trước. Thanh Nhi lúc đầu tức đến đầm đìa bàn ghế, sau lại ôm cô Hứa Trác Tùng đề nghị. "Chúng ta không về, đi hiệp 2, em mời anh."

Hứa Trác Tùng nhìn cô từ trên xuống dưới, nhíu mi hỏi. "Với bộ dáng này?"

"Đi shopping trước." Thanh Nhi khoát tay lên vai anh ta, sáng khoái lời đi.

Nói là shopping thẳng ra là tấp đại vào một cái cửa hàng. Thanh Nhi tùy tiện chọn một chiếc áo tanktop và quần đùi mặc vào, tính tiền nhanh liền tung người nhảy vào trong xe, đá lỏng mảy. "Đi thôi."

Hứa Trác Tùng nhìn qua cô, cười cười chọc ghẹo. "Em ăn mặc như vậy, người khác lại tưởng anh nửa đêm lừa học sinh cấp 3 ra đường."

Thanh Nhi nhúng vai, vừa mở điện thoại ra lướt lướt vừa tự hào tuyên bố. "Biết trách ai đây? muốn trách thì trách ông trời cho em một cơ thể quá tuyệt mỹ."

Dứt lời đầu bị đẩy một cái, Thanh Nhi vẫn vui vẻ kéo tay anh ta xuống chòm người qua giờ điện thoại chỉ chỉ. "Đi chỗ này."

Hứa Trác Tùng nhìn lướt qua, chân mi hơi nhíu lại. "Trung tâm giải trí? chỗ đó rất đông người."

Vừa nghe Thanh Nhi lập tức móc trong túi ra một cặp kính mát đeo cho anh ta, còn mình thì vỗ ngực đảm bảo. "Em không sợ bị dính scandal, cuộc sống của em muôn màu muôn vẻ, lắm bản thì tỏ lại, chả sợ gì cả, không ai cười cũng không sợ."

Tin được không Hứa Trác Tùng cũng bị cô lây nhiễm, một tay tháo cặp kính quăng đi, thoải mái cười. "Anh trước giờ sạch sẽ nhất giới, hôm nay cũng muốn lắm bản một chút."

"Được đấy." Thanh Nhi nghiêng người khoát tay lên vai anh ta, cười lộ răng khểnh. "Trước tiên chụp một tấm thông báo cho fan hâm mộ cái đã."

Hứa Trác Tùng nhìn vào màn hình, mắt phượng quyen rũ nháy một bên, môi nhếch cao, chờ Thanh Nhi chụp xong liền hỏi. "Em không sợ bọn họ cướp mất anh đi à?"

"Cũng đúng.." Thanh Nhi xoa cằm, suy nghĩ ba giây liền nhấn vào dòng status. 'Cùng tình yêu to bụi đi chơi khuya. Hihhi~'

Hứa Trác Tùng vươn tay xoa tóc cô, cười cười phán. "Quá con ních."

"Lo mà lái xe đi, để em đọc cmt cho anh nghe." Thanh Nhi đẩy tay anh ta đặt lên vô lăng, vừa vuốt tóc vừa đọc.

"Chị Nhi cùng bạn trai mới đi chơi khuya kìa? ở đâu vậy nói cho bọn em đi với~"

"Woa woa woa~ là hotboy Hứa Trác Tùng, cười đẹp quá ba má ơi~"

"Ồi không~ chị Nhi sắp cấp hết trai đẹp của em rồi.."

"Tách." Thanh Nhi bấm nút khoá màn hình, quay qua nhìn khoe môi người bên cạnh, chán ghét nói. "Không đọc nữa, nhàm nhờ hết sức~"

"Tối rồi." Hứa Trác Tùng đánh tay lái vào khu để xe, nhanh chóng yên vị chỗ đậu. Thanh Nhi hăng máu lập tức đẩy cửa nhảy xuống chạy vòng qua bên kia, y chang lưu manh kéo áo khoát người ta lột ra. "Bỏ cái này đi, em thích nhìn anh mặc áo sơ mi hơn." Xong liền khoát vai anh ta kéo đi.

Hứa Trác Tùng để mặc cô muốn làm gì thì làm, chỉ là chuyện khoát vai khoát cổ giữa chốn đông người thì không được, cuối cùng Thanh Nhi đành phải dừng lại ở việc nắm tay, hai người lành mạnh nắm tay đi vào trung tâm giải trí.

Lành mạnh là trong mắt cô nhưng vừa bước vào chưa được mười bước thì một đám thanh thiếu niên đã phát hiện, giống như nhìn thấy Trái Đất nắm tay Mặt Trời, giờ điện thoại lên chụp rần rần.

Thanh Nhi mặc xát cuộc đời vẫn vui vẻ kéo tay Hứa Trác Tùng đi lên lầu Ẩm thực, nghiêng mặt hỏi. "Ăn lẩu không?"

Nói rồi không chờ anh ta gạt đầu đã ngồi ngay vào bàn, hô lên. "Chị ơi, em một lẩu hải sản đôi."

Hứa Trác Tùng ngắt má cô một cái, liếc mắt nói. "Em còn hỏi làm gì? sao không quyết định luôn đi."

"Được thôi." Thanh Nhi vỗ tay cái bốp. "Từ giờ số phận của anh sẽ nằm trong tay em."

Sau đó, mọi chuyện diễn ra hết sức ngoài dự đoán của Hứa Trác Tùng. Đến cả ăn lẩu cô gấp rau cho anh ta, anh ta cũng không thể từ chối mà nuốt xuống. Nồi lẩu có 5 con tôm bị cô luộc hết 4 con, con còn lại chỉ chia cho anh ta một nửa. Ấy vậy mà cuối cùng lại giả bộ không biết ăn mực nhường cho anh ta ăn hết.

Hứa Trác Tùng vuốt vuốt cái mũi đỏ ửng của cô, cười nói. "Anh biết em rất giỏi đóng kịch, nhất là vai nữ phụ cướp bóc lừa gạt, xảo trá... ngu ngốc."

Khúc đầu còn nghe được, đến câu sau Thanh Nhi liền nổi giận đập bàn. "Ai ngu ngốc hả? Bà đây thông minh tuyệt đỉnh, IQ 300/300, EQ 200/200, SQ 200/200, CQ 200/200, PC 200/200, MQ 200/200, AQ 200/200 và cuối cùng StQ 0/300."

Hứa Trác Tùng bật cười, nhin không được trêu chọc. "Em ra sao Hoà ở một mình đi."

"Hừ.." Thanh Nhi giận muốn lật bàn, rốt cuộc nén xuống cảm ly trà đá hút rột một phát hết sạch, dậm chân bình bịch bỏ đi tính tiền.

Lúc quay ra thấy Hứa Trác Tùng đứng ở trước cửa, trong tay cầm một cốc lớn đồng xu bỏ vào tay cô, dỗ dành. "Cho em, nữ phụ thông minh."

Thanh Nhi lập tức cười toe toét, nhanh như chớp kiss má anh ta một cái, kéo tay chạy lên lầu 6 bỏ lại phía sau tiếng ú ớ thất vọng vì không chụp kịp ảnh của đám fan cuồng.

Trung tâm giải trí nhiều nhất là cái gì? Chính là trò chơi. Thanh Nhi kéo tay Hứa Trác Tùng tung hoành một trận từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới, chơi đến mệt thở không ra hơi mới kéo đến rạp chiếu phim chỉ tay vào màn hình lớn. "Phim hành động, Nội chiến, 2 vé."

Sau đó, một tay ôm hộp bắp rang, 1 tay cầm ly coca đứng chờ soát vé. Vừa yên vị chỗ ngồi thì đèn trong rạp tắt tối thui, Thanh Nhi lui cui để ly coca vào chỗ để, bỏ tạm hộp bắp ran lên đùi lấy khăn giấy ra lau tay, vô tình nghe thấy có tiếng kì lạ ngẩng đầu lên thấy một gương mặt máu me đang nhe răng cười, cô giật mình nhém tung ghế bỏ chạy.

Bên cạnh vang lên tiếng cười nho nhỏ, Thanh Nhi nghiêng đầu qua thương cho anh ta một đám vào ngực. "Cười gì chứ? em chỉ là đột ngột quá nên bị

doạ."

Hứa Trác Tùng kéo tay cô xuống, ngụ ý hỏi. "Vậy sao lúc này em không chọn phim ma?"

"... Cái đó.. là vì..vì.. đứng rồi! vì muốn coi phim ma phải chờ 1 tiếng nữa."

Anh ta nhìn bộ dáng lấp liếm không xong của cô, khinh thường không thèm nói nữa. Thanh Nhi hằm hừ trề môi.

Ta sợ ma thì sao? thì sao hử? có ai quy định nữ phụ không được sợ ma!

Nghĩ vậy liền quay đầu nhìn lên màn hình, nghiêm túc coi phim được một lúc thì quay sang bên cạnh hỏi. "Anh ăn bắp rang hông?"

Hứa Trác Tùng gật đầu, cô liền thuận tay mò vào hộp móc ra hai hạt bắp, chần chờ ba giây lại cho vào miệng mình, đưa cái hộp qua. "Nè.."

Im re, lạnh mặt nhìn cô lại quay lên nhìn màn hình, Thanh Nhi khó hiểu cúi đầu nhìn vào hộp bắp, nghĩ nghĩ một lát chẳng lẽ sợ bơ tay, liền thò tay vào bóc lại hai hạt đưa qua. Bé Trác Tùng lập tức hé miệng chờ ăn...

Thanh Nhi bĩu môi. "Đồ đại thiếu gia khó hầu hạ."

Anh ta cười cười siết lấy tay cô, đột nhiên nghiêng đầu nói. "Đại thiếu gia lần đầu biết ăn bắp rang, uống coca, ngồi ở rạp chiếu phim công cộng, cảm giác rất áp lực nên em phải chịu trách nhiệm."

"Hừ.." Thanh Nhi khinh mũi một cái, xoay đầu coi phim, nhưng thực tế lần nào bóc bắp rang ăn cũng đưa qua bên kia một miếng.

Cứ như vậy một hồi gây cản đi qua hộp bắp trống trơn, nước coca cũng hết sạch, phim mới đi được nửa đường. Thanh Nhi chép chép miệng, ngả đầu ra sau ghế chuyên tâm xem phim.

Cuối phim, nữ chính và nam chính hôn nhau kịch liệt, Thanh Nhi nhìn không chớp mắt vô thức xoay đầu sang người bên cạnh, chống cằm tựa trán cúi đầu..

Hông lẽ ngủ rồi?

Thanh Nhi khom người cúi đầu qua xem thử, quả thật hai mắt đều nhắm chặt, vẻ mặt ôn hoà thấy rõ. Nhịn không được mò mẫn điện thoại trong túi, nhẹ nhàng luồn vào chụp lên một tấm, vừa định thu về thì bất ngờ vai bị đẩy mạnh, điện thoại rớt lên đùi anh ta.

May là Hứa Trác Tùng không có tỉnh dậy, Thanh Nhi khó chịu xoay đầu thấy một nữ sinh cấp 3 đầu nhuộm vàng đỏ, nón lưỡi trai đội chéo, miệng nhai sum rum vênh vào nhìn cô. "Thế nào? tao cố tình đó, muốn đánh nhau hay gì?"

Thanh Nhi khinh bỉ liếc cho một cái, nhếch môi. "Ních con." Xoay lại đưa tay vào cẩn thận cầm điện thoại lên, ai ngờ vừa rút ra một tí, vai lại bị hất mạnh điện thoại rơi lại trên đùi Hứa Trác Tùng.

Thanh Nhi hoàn toàn bị chọc giận, cô đứng phắt dậy, trừng mắt nhìn con nhỏ kia. "Một đám láo xược, chị cho mày ba giây lập tức cút khỏi đây không nghe thì đừng trách chị."

Con nhỏ tóc vàng đỏ hất cằm. "Tao thách mày đó, có..."

"Rầm~" Thanh Nhi tung chân đạp văng nó ra hàng ghế phía sau, té lộn nhào xuống lối đi, nếu không phải vì tay đang vướng tay Hứa Trác Tùng cô chắc chắn còn thưởng cho nó một cái tát.

Đám mất dạy với chị~

Đám nhóc đi theo nó cũng nhao nhao muốn nhào lên, Thanh Nhi không sợ nhưng bảo vệ rạp phim đã xông vào lôi hết một đám ra ngoài. Cô phất tay, cúi đầu nhìn thấy Hứa Trác Tùng vẫn ngủ say liền ngồi chồm hòm trước mặt anh ta nghịch ngợm hỏi. "Nì.. lị bị đánh thuốc mê rồi hả?"

"Lị muốn ngủ ở đây luôn hả?" Chọc chọc má.

"Lị không muốn về nhà hả?" Chọc xuống cằm.

"Lị không thấy lạnh hả?" Chọc xuống ngực.

"Lị không sợ bị cưỡng dâm hả?" Chọc xuống bụng.

"Lị mà không tỉnh dậy ta chọc vào đại tiểu của lị đó." Ngón tay trở nhẹ nhàng đến gần, lúc còn cách vài centimet thì bị giữ lại, trong không trung vang lên một tiếng 'chốc'.

Thanh Nhi hết hồn sờ trán. "Lị vừa hôn ngo đấy hả?"

Hứa Trác Tùng bật cười, từ tốn đứng dậy cầm điện thoại trả lại cho cô, thoải mái hỏi. "Lị hôn ngo có thích không?"

Thanh Nhi. "Chả cảm giác gì cả, nhanh quá đến cả vi khuẩn còn chưa kịp bám."

"Vậy thì hôn lại."

"Thôi miễn đi." Thanh Nhi giờ tay ra can, vươn tay vươn chân. "Về nhà ngủ thôi, sắp sáng rồi."

"Ừ.." Hứa Trác Tùng nhìn cô cười cười, nhưng thật sự không nhìn được đưa tay kẹp cổ Thanh Nhi đến gần, mạnh mẽ hôn xuống trán một cái, lực đủ mạnh, thời gian đủ lâu mơ hồ còn in lại dấu môi.

Thanh Nhi chẳng hề la mắng, chỉ tròn mắt lườm qua khiến ai kia cười đến muốn hoa đua nở.

Trời lờ mờ sáng đường phố còn vắng vẻ, Hứa Trác Tùng đạp mạnh chân ga phóng xe vùn vụt. Bên cạnh, Thanh Nhi hưng phấn còi giầy đứng lên ghế ngồi, chống hông hét lớn. "Hứa Trác Tùng, anh là siêu cấp đẹp trai~"

Hứa Trác Tùng tươi cười ngẩng đầu nhìn cô. "Em cũng rất đáng yêu."

Thanh Nhi cười rạng rỡ, hai chiếc răng khểnh lộ ra, chấp hai tay làm cái loa trước miệng, hét thật lớn. "Chồng ơi~ anh ở đâu~ em muốn anh~"

"Vùuu~" Một chiếc siêu xe vụt qua, Thanh Nhi lão đạo chụp lấy thành kính, mở căng mắt nhìn biến số chiếc xe đó hét ầm lên.

"Khốn nạn tiểu biến thái, dừng xe lại cho chị. Chị muốn nhìn tiểu nam nhân của em, mau dừng xe lại.."

Hứa Trác Tùng vội kéo cô ngồi xuống, lo lắng hỏi. "Làm sao vậy?"

Thanh Nhi lập tức chỉ tay vào khúc đường trống vắng phía trước, mắt bình tĩnh gào lên. "Chiếc xe đó bắt cóc chồng em."

"Chồng em?"

"Ừ.. chồng trong mơ." Thanh Nhi mệt mỏi xoa xoa trán, co người tựa vào ghế nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Có Giang Với

Ngủ trẻ thì sao?

Ngủ trẻ thì sẽ dậy trẻ!

Dậy trẻ thì sao?

Dậy trẻ thì mẹ sẽ đổ com nước cho chó ăn!

Tối qua Thanh Nhi mơ thấy mẹ Mẫn không đợi cô dậy đã đem hết thức ăn đồ cho chó ăn. Hơn nữa, con chó đó còn nhìn cô cười thật đắc ý..

Nước mắt Thanh Nhi tự dung rơi xuống, cô nhớ mẹ!

Mở mắt ra nhìn căn phòng vừa quen thuộc vừa xa lạ, không còn tiếng mắng gọi của mẹ Mẫn chỉ có khoảng không vắng vẻ cô tịch..

Thanh Nhi hít sâu một hơi, theo thói quen túm chăn ném vào góc giường, xoa xoa mắt đi vào phòng tắm.

10 phút sau bước ra tinh thần lại mon mon gió xuân, áo ngủ hello kitty rộng thùng thình, mang đôi gấu chân hình heo con tung ta tung tãng nhảy xuống lầu. Ngồi bịch vào ghế sofa, cầm cái bánh sandwich lên cắn một ngụm, lại thuận tay cầm tờ báo trên bàn lên đọc.

Tin chính trị: Hưởng thiếu tá cùng bạn gái bí mật gọi tình trên đường.

"Khụ khụ khụ." Thanh Nhi bị nghẹn ho lên sù sụ, vội vàng quơ lấy ly trà uống lấy uống để. Nhanh chóng liếc mắt xuống tấm ảnh bên dưới, chỉ cầu cho chúa phù hộ đừng có thấy rõ mặt cô.

Đáng tiếc, chúa chẳng bao giờ để mắt đến Thanh Nhi cả, đường nét của tấm ảnh kia vô cùng sắc nét, hoàn toàn thấy rõ nét mặt của cô, hơn nữa còn

chọn lúc cô đang hôn má Hường Thế Quân, ánh mắt nheo lại vì ánh sáng chói mắt mà cứ như đang mê luyến trong đục tình ấy.

Thanh Nhi đập mạnh tờ báo lên bàn, rõ ràng tối qua đã chuẩn bị tinh thần lên trang nhất báo giải trí, thế mà hôm nay bước ra lại thấy mình nằm trên báo chính trị, còn là thể loại tình yêu vụng trộm.

Trời ơi, ông muốn chơi kiểu gì~

Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, Thanh Nhi mở nghe để bên tai.

"Trác Tùng?"

....

"Dậy rồi, em đang xem đây."

....

"Báo giải trí à?"

....

"Có chuyện này sao?"

....

"Được ạ!"

Vừa dứt lời, hai mắt Thanh Nhi sáng rực lên, gấp gấp tìm tập báo giải trí mở ra coi.

Trang nhất: Nữ hoàng phong lưu nghi ngờ có quan hệ mờ ám với Hường thiếu gia.

Trang hai: Hoa khôi ưu tú Học viện Điện ảnh vừa ký hợp đồng làm phim cùng Truyền thông FS.

"Hahaha~" Thanh Nhi không khách khí cười ồm ồm, đúng là tin vui nhất ngày mà. Còn không hiểu sao? Trịnh Thiên Mịch sáng nay vừa bị đá kích ngất xỉu phải nhập viện, tất cả là do tờ báo này, là do Thanh Nhi cô chiếm trang nhất nên tin của cô ta bị đẩy xuống trang 2.

Yer~ yer~ yer~

Hung phấn quá đi thôi, cuối cùng cũng khiến Trịnh Thiên Mịch nổi giận, lần này nhất định cô ta sẽ không buông tha cho cô.

Thanh Nhi chỉ chờ có vậy~

"Hahaha~" Ai đó phấn khích quá độ, lò cò nhúng nhảy phi lên lầu thì trượt chân đập mông xuống nền gạch, dù vậy vẫn vui vẻ vừa xoa mông vừa ngâm nga hát.

Cửa phòng đóng lại, tiếng chuông điện thoại vang lên lần nữa, Thanh Nhi tùy tiện mở loa ngoài rồi ôm laptop leo lên giường.

Bất ngờ một tiếng hét xuyên lục địa truyền đến. "Trần Thanh Nhi, lập tức lên facebook nhận hàng."

Thanh Nhi giật bản mình, vừa hay đang đăng nhập facebook, tin nhắn của tiểu An Nhiên văng ra trên màn hình lớn. Cô tròn tròn hai mắt, lập tức quơ lấy điện thoại hướng loa vào rống lên. "Trình An Nhiên, đây là cái gì?"

Đầu bên kia, An Nhiên thét qua. "Là ảnh sex của người."

Vài ngày sau đó phải trải qua kì thi cuối kì, tinh thần Thanh Nhi có phần áp lực. Chiều nay là thi môn cuối cùng cũng là môn khó nhất, cô ngồi vào phòng thi, đầu ngón tay căng thẳng xoa xoa, trong đầu thăm thẳm vãi. "Ông địa ơi, phù hộ đề trúng tủ, con cúng ông ba nải chuối."

Vừa cầu xong ngẩng đầu lên thấy một thầy giáo trẻ tuổi bước vào, bộ dáng thư sinh nho nhã với cặp kính cận tinh xảo, đứng kiêu kiêu thiếu gia con nhà giàu.

Máu ghen trai của ai đó lại không sợ chết tái phát..

Thầy giáo phát giấy thi rồi giờ tập đề có niêm phong hẳn hỏi lên cho sinh viên xem, Thanh Nhi ngồi bàn nhất khoé môi cong cong chờ anh ta đưa cô kí xác nhận. Tập đề vừa rơi vào tay, cô nhanh như chớp bấu một phát làm thùng lỗ lớn, giả bộ hết hồn kêu lên. "Thầy ơi, sao trên đây có lỗ? em nhìn thấy đề rồi, cái gì 'tư tưởng về chính trị..'"

"Im." Thầy giáo giật mình, vội vã giờ tay bịt miệng cô lại, Thanh Nhi lém lỉnh liền hé răng ngậm lấy ngón út của anh ta nhai một cái.

Mặt anh ta xám xịt nhìn cô trân trân, Thanh Nhi nhìn thấy mác cười không chịu được. Thầy giáo nhìn nét cười của cô hít sâu một hơi, cầm tập đề lên xoay người muốn đi ra cửa thì bị cô nhanh tay giữ lại, ngây ngô hỏi. "Thầy đi đâu đó?"

Anh ta cúi đầu nhìn bàn tay bị nắm lại nhìn mặt cô, có hơi nghiêng răng nói. "Lên phòng Thanh tra thông báo."

Thanh Nhi chớp chớp mắt. "Thông báo cái gì ạ?"

Môi thầy giáo run rẩy, hình như sắp phát hoả, ánh mắt nhìn cô muốn bắn ra lửa đạn.

Thanh Nhi không sợ còn cố tình xoa xoa lòng bàn tay anh ta, lời nói nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay. "Rách thì cũng rách rồi, thầy cứ xem như không nhìn thấy là được, tụi em cũng đâu có để tâm."

Nói xong gương mặt long lanh nhìn anh ta, khoé môi nhếch lên lộ ra răng nanh đáng yêu, chỉ thấy thầy giáo run người một phát sau đó vội vàng kéo tay cô xuống.

Thanh Nhi không buông tha vẫn cố nắm chặt, cuối cùng thấy vẻ mặt ai kia sắp nghẹn tới cổ họng liền thành thật thú tội. "Là em lỡ tay làm thùng đấy. Xin lỗi thầy nhé!"

Thầy giáo im lặng nhìn cô, Thanh Nhi biết không cần thận có thể bị dẫn lên phòng Thanh tra. Nhanh trí gờ tay giật giật góc áo anh ta, phoi ra bộ dáng vô tội vạ. "Em không phải cố ý, thầy đẹp trai rộng lượng bỏ qua cho em đi thầy~"

Ánh mắt thầy giáo dịu xuống nhìn lướt qua bảng tên trên bàn, giọng rất mềm mỏng. "Trần Thanh Nhi?"

Thanh Nhi gật đầu, mắt long lanh sóng nước.

Thầy giáo mơ hồ nuốt khan nước bọt, từ tốn kéo tay cô ra khỏi tay mình, dịu êm nói. "Thì xong lên văn phòng chờ tôi."

Thanh Nhi úp mặt xuống bàn lên cười hắc hắc, cô đâu có ngu mà lên nạp mạng.

Làm bài thi xong, Thanh Nhi nộp bài sớm nhanh chân tẩu thoát ra cổng trường lấy xe, tay vừa chạm vào nắm cửa thì từ phía sau bất ngờ có người ôm tới, hai cánh tay luồn qua hông và eo cô giữ chặt, áp cả lưng cô vào lồng ngực rắn chắc, mặt người đó vùi vào trong cổ cô.

Thanh Nhi sợ đến run rẩy, nhưng tư thế này quá bất lợi với cô không cách nào gãy giữa ra được, bèn lớn giọng quát. "Anh là ai? buông tôi ra."

Người phía sau càng siết chặt, mặt vùi sâu trong cổ cô, vài giây sau nghiêng qua hôn lên gáy cô, trầm trầm nói. "Thanh Nhi, anh nhớ em."

Chất giọng này, Thanh Nhi vội ngoáy đầu nhìn lại. "Anh Phong?"

Trình Dịch Phong khẽ cười, xoay người cô lại áp vào cửa xe, nhìn gương mặt ngày nhớ đêm mong không chờ được hỏi. "Nhớ anh không?"

"Nhớ.." Thanh Nhi vội gờ ôm cổ hắn, nghiêng đầu hôn lên má một cái. "..Gần một tháng nay anh đi đâu vậy? em tưởng anh giận bỏ em luôn rồi chứ?"

Gương mặt Trình Dịch Phong lập tức nở nụ cười thoải mái, vòng tay ôm chặt eo cô. "Anh có việc phải ra nước ngoài, vừa xuống máy bay liền đến đây đón em."

Thanh Nhi chớp mắt một cái, khoé môi vô thức cứng đờ.

Câu này thật quen, cảnh cũng rất quen, nhưng tình huống lại không quen..

Cô nhớ trong truyện câu này áp dụng để cãi nhau và Trình Dịch Phong nói xong liền hất mạnh Thanh Nhi ra bỏ đi một nước, sau đó hắn lái xe đụng phải Trịnh Thiên Mịch, tiếng sét ái tình sột xoẹt xuống.

Chính là hiện tại vì sao thiếu mất tác nhân dẫn đến cuộc cãi vã, người nắm tay cùng Thanh Nhi ra khỏi cổng trường..

Huỳnh Bách Nhân đâu?

Thanh Nhi quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Huỳnh Bách Nhân đứng ngay cổng trường nhìn chăm chăm bọn họ, khoé mắt cô cay cay.

Trời ơi, diễn viên đến trễ là chuyện tai hại biết nhường nào?

Trời ơi, ông đùa day lắm rồi đó~

Trình Dịch Phong nhìn biểu cảm mếu máu trên mặt cô, lo lắng hỏi. "Sao vậy? giận anh sao? Xin lỗi, do anh bận quá không có thời gian điện thoại cho em."

Nước mắt Thanh Nhi rung rức, thuận tiện úp mặt vào ngực hắn tí tê. "Sao anh không đi luôn đi, trở về làm cái gì cơ chứ!"

Lời này nghe thế nào cũng giống như đang hòn dỗi, Trình Dịch Phong vỗ vỗ lưng cô, ôn nhu dỗ. "Không phải, anh rất nhớ em, đừng giận nữa.." Chưa nói

trợn câu thì thấy ngực ươn ướt, hấn hoảng hồn kéo mặt cô lên, giọng vừa gấp vừa run. "Thanh Nhi, anh xin lỗi, em đừng khóc~"

Thanh Nhi (-_-) ta khóc kệ tía ta, ai cần mi đồ. Oaoaoa~

Trời ơi, hồng bét cái kịch bản rồi, con phải làm sao đây~ biết làm sao đây~

Trình Dịch Phong đầu lòng ôm đầu cô vào ngực, yêu thương hôn lên tóc cô, vừa mở miệng muốn nói câu gì đó thì trong không trung vang lên một tiếng Tách nhẹ, sau đó một loạt tiếng Tách tách tách đồng thời vang lên.

Hai người cùng quay đầu, chỉ thấy trong góc đường, mấy cái đầu máy ảnh lòi ra chia vào bọn họ.

Thanh Nhi nghiêng răng ken két. "Cái đám chó săn này, thiệt muốn lụm đá chọi lỗ đầu các người."

Trình Dịch Phong khẽ cười một tiếng, đẩy cửa xe cho cô ngồi vào, lại nhanh chóng ngồi vào ghế lái, vừa khởi động xe vừa cười. "Mặc kệ bọn họ, anh đưa em đi ăn được không?"

Thanh Nhi chồm qua nhấn nút mở mui ra, cười tươi tắn, chép chép miệng. "Đi ăn bít tết, em thèm thịt."

Ai đó chiều chuộng nựng má cô một cái, tự nhiên cảm thán. "Mập ra rồi, má toàn là mỡ."

"Vây mới dễ thương." Thanh Nhi lập tức phản, vừa lòi điện thoại ra vừa lải nhải. "Nhất định phải chụp thiệt nhiều ảnh đăng lên facebook, chọc cho bọn chó săn các người tức đến lòi ruột lòi gan."

Dứt lời liền mở máy ảnh, nghiêng người qua ôm cổ Trình Dịch Phong chạm má chụp một tấm, hôn má chụp một tấm, nhe răng cười chụp một tấm.

Trình Dịch Phong quay qua nhìn cô bật cười, vừa muốn phối hợp hôn má Thanh Nhi một cái thì xe đột ngột chấn động, rầm một tiếng va vào cái gì đó.

Thanh Nhi không có thắt dây an toàn, chịu lực mạnh ngã nhào về trước, đầu đập vào vô lăng, cả người cũng nhém lộn xuống sàn xe, may là Trình Dịch Phong ôm lại kịp.

Tìm còn đập loạn xạ thì nghe tiếng khóc rên hừ hừ ở ngoài xe, hấn vội đỡ cô dậy rồi mở cửa chạy ra ngoài. Thanh Nhi xoa xoa ót, cô nghĩ nếu không sai thì người bị đụng chắc chắn là Trịnh Thiên Mịch.

Đưa mắt nhìn khung cảnh xung quanh một vòng, giữa đường phố thẳng tắp này mà có thể xảy ra tai nạn đụng người đi đường cơ đấy..

Nói thật đi, cmn cô là từ trên trời rớt xuống chác!

Một lúc sau, Trình Dịch Phong thật sự ôm lên một cô gái mình đầy máu me, bế đến xe thì hết hồn nhận ra xe đã hết chỗ.

Thanh Nhi hiểu ý, lập tức mở cửa bước xuống, một hơi đi thẳng tấp ngang qua lề đường, nhanh chóng bị dòng xe che khuất..

Trong lòng âm thầm bực dọc, xe yêu ơi, cung chịu thiệt thòi rồi!

Ngồi bên vệ đường chơi game, Thanh Nhi nghĩ nghĩ một lúc vẫn là cứ ngồi hóng gió mát rồi từ từ về, dù sao hôm nay cũng rảnh quá mà.

Nhưng đời là đời nhiều khi trùng hợp lắm, Thanh Nhi cúi đầu chơi game cả buổi vừa ngóc lên thì thấy biển số xe SS.22222 đậu gần đó.

SS.22222.

Là biển số xe của chồng cô đó!

Ai đó lập tức xoắn chân chạy lại, vỗ vỗ kính cửa sau cố nhìn vào trong. Chỉ tiếc xe này đúng là hàng sịn, nhìn thế nào cũng không thùng, có người trong xe không cũng không biết.

Nhìn nhau cả mười phút, chiếc xe bất ngờ lẩn bánh chạy đi. Thanh Nhi ngơ ra vài giây mới gọi với theo. "Ơi ơi, cho có giang vói."

Chiếc xe thẳng tấp không quay đầu.

"Hừ..." Thanh Nhi phìu phìu mông, tiếp tục ngồi xuống vệ đường chơi game. Còn chụp ảnh đăng lên facebook kèm theo dòng status. "Tướng công vô tình nở để lại thiếp nơi hồng trần vương bận, một mình thiếp đơn độc dõi theo bóng xe chàng"

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Anh Trai

Mười ngày sau đó là thời gian của tin tức và báo chí, Thanh Nhi liên tục 5 ngày giữ vị trí trang nhất và nhanh chóng trở thành nhân vật hot được quan tâm nhiều nhất.

Sau tờ báo cùng Hương Thế Quân hôn nhau ngoài đường. Tiếp đến là chặng báo cùng Trình Dịch Phong có quan hệ yêu đương từ nhỏ. Kế tiếp là Hương Thế Quân đồng ý tiếp nhận phỏng vấn, không phủ nhận mối quan hệ với cô.

Bốn ngày trước ba Nhi rút cuộc đã nổi giận, hôm ấy đập mạnh tờ báo lên bàn trách mắng. "Con làm nghề nhà báo ba chưa bao giờ thấy bài viết của con lên trang nhất, tại sao chỉ có hình của con liên tục bị đưa lên, còn là chuyện tình cảm thị phi với đủ loại nhân vật lớn nhỏ?"

Thanh Nhi cắn môi, cô không dám cãi lại bởi vì cô biết ba dạo này bận rộn đi sớm về muộn, chuyện này chắc đã ảnh hưởng ít nhiều đến cổ phiếu của công ty. Cuối cùng chỉ biết cúi đầu nói. "Xin lỗi, con sẽ thu xếp mọi chuyện, sau này không để bọn nhà báo chụp ảnh nữa."

Lời hứa còn đó, hai ngày sau cô lại lên trang nhất, hơn nữa báo còn do chính tay cô viết, bên dưới rõ ràng ghi bút danh của cô 'Thanh Nhi - Học viện Điện ảnh và Báo chí'.

Tin giải trí: Hotboy Điện ảnh Hứa Trác Tùng bí mật thổ lộ tình cảm với người yêu.

Tấm ảnh là do An Nhiên chụp tại buổi tiệc giao lưu của đàn chị Thiên Mịch, Thanh Nhi ngồi trong lòng Hứa Trác Tùng, anh ta ôm cô còn hôn lên gáy cô.

Thanh Nhi phát con thịnh nộ ném mạnh tờ báo vào thùng rác, hung hăng bấm dây số gọi cho thầy chủ nhiệm.

"Alo, thầy Tường, em muốn hỏi tại sao bài thi của em lại được đăng lên trang nhất, không phải thầy đã đảm bảo tất cả đều được giữ bí mật sao?"

Thầy Tường giọng e ngại mở miệng. "Có người đưa ra yêu cầu quá cao mua tin này, tôi không có quyền ngăn cản, thầy Hiệu trưởng đã đồng ý bán tin cho họ."

Thanh Nhi nghiêng răng dậm chân, hét vào. "Là tên khốn nào?"

"Không ai biết cả." Thầy Tường nói nhanh liền cúp máy.

Máu điên còn chưa lặn xuống thì cuộc gọi lại tới, cô vội vàng bấm nghe. "Cái gì nữa đây mẹ?"

An Nhiên bên kia quỳnh quáng thét qua. "Mẹ cái đầu mi, lần này đời mi tiêu rồi. Hôm qua điện thoại ta bị móc mất, toàn bộ hình ảnh đều ở trong đó, mi mau xem tạp chí thời trang đi. Mị mi lại lên ảnh bìa rồi kìa."

Thanh Nhi vội quăng điện thoại lên ghế, chạy lên phòng mẹ Nhi tìm tạp chí thời trang hôm nay. Nhìn ảnh bìa sắc nét mà máu cô xộc thẳng lên não, động mạch chủ phình lên muốn vỡ ra.

"Khốn nạn, là đứa nào? ta mà biết sẽ cầm dao đâm nguoi một tỷ nhất."

Tấm ảnh này Thanh Nhi lúc đầu không dám dán vào bài luận của mình, đơn giản bởi vì nó phơi bày quá nhiều. Lúc đó cô đang say rượu, mơ mơ màng màng ngậm lấy vành tai Hứa Trác Tùng, về mặt anh ta lộ ra một luồng mê đắm, tư thế ôm nhau của hai người rất hoà hợp, thật sự giống một đôi uyên ương cảm động trời đất.

Trên tạp chí lại giới thiệu một câu: Nữ hoàng phong lưu và nét đẹp thanh thuần mê luyến lòng người.

Khớp hàm Thanh Nhi cắn chặt, quăng mạnh tờ báo lên giường. Rốt cuộc là ai làm ra chuyện này? ai có thể biết nhiều chuyện như vậy chứ?

Nếu không có gì sơ suất ví dụ Tổng thống đột ngột qua đời, Thanh Nhi đoán chắc trang nhất ngày mai vẫn là chỗ của cô.

Quả nhiên, sáng hôm sau tỉnh dậy, trang nhất báo giải trí đăng tin: Hotboy Điện ảnh Hứa Trác Tùng thừa nhận hai người đã từng hẹn hò một thời gian và hiện tại.. vẫn còn.

Thanh Nhi biết, Hứa Trác Tùng là đại thiếu gia của Truyền thông FS, anh ta chịu áp lực rất lớn từ gia nghiệp, gia đình và cả người đại diện, cô có thể thông cảm cho anh ta. Nhưng áp lực của cô còn lớn khủng bố hơn gấp trăm lần, ba Nhi trụ không nổi rút cuộc phát bệnh tim nhập viện rồi.

Thanh Nhi mặc kệ đám phóng viên bám đuôi mãi miết, lao xe vùn vụt đến bệnh viện. Có tin được không ba cô nhập viện hơn nửa ngày mẹ cô mới thông báo với cô. Thanh Nhi đến nơi thì ba đã ngủ mấy giấc ở phòng hồi sức, cảm giác y như mình là người dư thừa vậy.

Thanh Nhi quay đầu chạy xuống cầu thang ngồi khóc một trận, cô không ngại tai tiếng nhưng việc cô làm lại ảnh hưởng đến gia đình, ba mẹ có thể không muốn nhận đứa con như cô nữa.

Trương Lam Tuyết đi ngang qua nghe thấy thì dừng lại, vỗ vỗ vai cô quan tâm hỏi. "Làm sao vậy?"

"Không sao cả, em chỉ muốn khóc một lúc." Cô lắc đầu, vội vui mặt vào bụng anh ta khóc lớn.

Thế có trời đất, Thanh Nhi con sau này không dính đến đàn ông nữa.

Lúc trở về phòng, ba Nhi đã tỉnh dậy đang ngồi trên giường ăn cháo, Thanh Nhi bước vào việc đầu tiên là cúi đầu ăn năn nói. "Ba, con xin lỗi, con..."

"Đừng lo lắng." Ba Nhi mỉm cười ôn hoà, nhìn cô yêu thương nói. "Đó là nghề của con, con thích thế nào thì cứ làm thế ấy, miễn sao thấy vui về là được."

Thanh Nhi sững sờ, xong lại bật khóc, lập tức nhào đến ôm lấy ba Nhi, ngen ngào từng tiếng. "Ba, con xin lỗi, cảm ơn ba, sau này con nhất định không để loại chuyện này xảy ra nữa."

Ba Nhi xoa xoa đầu cô cười nói. "Còn xảy ra nữa cũng không sao, ba đã được tiêm miễn dịch rồi, không đau tim nữa."

Thanh Nhi vừa khóc vừa cười, hoá ra đầm bình bịch lên ga giường. "Ba, thương ba nhất."

Mẹ Nhi vội chen ngang vào. "Còn tôi không ai thêm thương à?"

"Anh thương." Giọng ngọt ghê gớm lắm.

Thanh Nhi còn đang sung sướng cười cười hai người họ thì đột nhiên ba Nhi nhìn lên đồng hồ lại nhìn sang cô, cất giọng trầm trầm. "Thanh Nhi, con giúp ba lái xe ra sân bay đón anh con đi."

"Anh con?" Thanh Nhi ngạc nhiên, cô có anh sao? Trước đây đọc truyện tác giả đâu nói cô có anh trai.

Ba Nhi nhìn cô một lát, khó xử mở miệng. "Là Kha Dương, con trai của dì Anna."

Dì Anna là mẹ nào? Thanh Nhi không hiểu gì hết, xoay đầu nhìn mẹ Nhi chớp chớp mắt.

Mẹ Nhi bình tĩnh phát tay một cái, khuấy khuấy cháo trong bát, thờ ơ nói. "Đi rước đi, là anh cùng cha khác mẹ với con, cứ thấy cái thằng nào lai lai thì hốt đem về cho ông, để nó quản lí công ty, ba con già rồi không làm nổi nữa."

Thanh Nhi khó tin, vội kêu lên. "Mẹ..."

"Mẹ mẹ cái gì? Con không làm thì để nó làm, biệt thự đất đai sổ tiết kiệm đều do ta đứng tên không phải sợ bị đuổi ra đường đâu."

Thanh Nhi phục sát đất, giờ hai tay chào thua. "Anh trai đúng không? Trần Kha Dương phải không? Con lập tức đi rước về cho hai vị."

Nói rồi đeo kính râm vào, nhanh chóng lái xe đến sân bay, đứng ở chỗ chờ bấm điện thoại chat với tiểu An Nhiên.

Thanh Nhi: Nói cho mi một bí mật, ta đang ra sân bay đón anh trai.

Tiểu An Nhiên: (mặt tròn to) mi có anh trai sao? chui từ lỗ nào ra thế?

Thanh Nhi: (cười tà dâm) chui từ lỗ dưới của một bà tên Anna.

Tiểu An Nhiên: (há hốc mồm) có đẹp trai không?

Thanh Nhi vừa muốn nhấn chưa kịp thì thấy một đoàn người đẩy hành lí đi ra. Nhìn lướt qua một lượt, lập tức bắt được một chàng trai cao ráo, da trắng, môi mỏng đỏ au, mũi cao vút, chắc là con lai rồi đó.

Cô tháo kính ra vẫy vẫy, gọi một tiếng. "Kha Dương."

Anh ta quay sang nhìn cô, ai biết ánh mắt sau cặp kính râm kia có ý nghĩa gì. Thanh Nhi chỉ tùy tiện liếc qua một cái liền trả lời tiểu An Nhiên. "Đẹp trai lắm, nhưng ta ăn không được, nhường cho mi."

Tiểu An Nhiên: (mặt khinh thường) ta không thèm, ta đã có tình lang trong mộng.

Thanh Nhi: (nôn sặc sụa) gớm, người chi là phận thiếp thất thấp hèn..

Tiểu An Nhiên: (mặt phẫn nộ) bà mi mới là phận thiếp thất thấp hèn, cả nhà mi mới là phận thiếp thất thấp hèn.

Thanh Nhi bật cười. "Hahaha~"

"Đi được chưa?"

Giọng nói lại rất êm tai lại có sức hút, Thanh Nhi ngẩng đầu nhìn mặt anh ta ở khoảng cách gần, nhưng vì cặp kính râm che gần nửa khuôn mặt khiến cô rất chúm chịt, tự dưng thấy bực bực xoay đầu đi một mạch chả nói tiếng nào.

Ngồi vào xe còn tùy tiện quăng điện thoại lên bàn, chờ ai đó vừa vào liền phăng ga phóng vút đi, cả chặng đường im lặng không ai nói với ai. Đối với người thích náo nhiệt như Thanh Nhi quả là một thử thách, cuối cùng vạch sổ đen đem người anh trai này đặt ở vị trí đen nhất trong lòng mình.

Thanh Nhi bậm môi, liếc mắt qua anh ta một cái, từ lúc gặp chưa hề tháo mắt kính, chằm chằm nhìn cô bần thần.

"Hừ~"

Đang lúc bực dọc thì điện thoại đổ chuông, Thanh Nhi quơ lấy bấm nút nghe.

"Alo, Trác Tùng?"

....

"Không, em vừa đi đón anh hai."

....

"Chuyện đó..? Không có gì, em không để ý."

....

"Hử?... Ha~ thế là người đẹp Chung Gia Hân đang ở nhà anh à? mẹ anh thật ghê gớm, thôi thì anh chịu người ta luôn đi."

....

"Không.. không.. không liên quan đến em, nếu lần trước anh chịu ở lại tấn nạng ta lên giường thì đã không còn sức trở lại."

....

"Gì chứ? đồ thừa cho em? là do anh không chịu uống tăng lực nên mới không dậy nổi."

....

"Xạo quá, có bệnh thì phải nói không được giấu bệnh sợ thầy."

....

"Em không chữa được. Em không biết chữa."

....

"Một anh quá, mai em đặt mười tấn nước tăng lực chuyển tới cho anh."

....

"Hahaha~"

....

"Không sao, ba em khỏe, ngày mai là có thể xuất viện."

....

"Phải rồi, à cái đó là luận báo của em và An Nhiên."

....

"Không phải, lúc đầu thầy chủ nhiệm nói sẽ không tiết lộ ra ngoài nhưng sau nghe nói có người ép thầy Hiệu trưởng bán."

....

"Em không biết, nhân vật nào chứ? những người em quen đều cùng em lên báo cả rồi."

....

"Cái đó.. ảnh trong máy An Nhiên, vài ngày trước cô ấy bị móc túi."

....

"Được, anh điều tra ra nói với em. Em sẽ bắt tên biến thái đó theo.. ừm.. từng lớp da của hắn."

....

"Ha~ không có, người đẹp của anh đâu rồi?"

....

"Trong phòng tắm hả?"

....

"Một đêm xuân thanh đáng ngàn vàng, thôi, em không làm phiền anh nữa."

....

"Ha~ chứ anh muốn thế nào?"

....

"Được, em lập tức đem máy ảnh qua đó chụp lại vài tấm làm bằng chứng, nhưng anh phải làm em mới chụp được."

....

"Haha~ Trác Tùng, anh là đàn ông, mạnh mẽ lên, phải công không được thụ."

....

"Được rồi, chỉ anh một cách nhưng phải chịu uỷ khuất chút nhé."

....

"Nói với cô ta anh không trụ được, 3 giây là bắn, cô ta lập tức ôm đồ bỏ chạy."

....

"Hahaha~"

....

"Không được thì đánh cô ta ngất xỉu đi, mở kênh jav lên, đảm bảo mẹ anh cũng không phân biệt nổi có phải con trai mình không? Chỉ nghĩ 'woa, con mình thật dũng mãnh'. Haha~"

....

"Thương gì chứ? lo thương người ta kia."

....

"Cố lên, cố lên nhé!"

Thanh Nhi hi ha cười cúp điện thoại, thầm nghĩ mình đúng là tội ác tày trời cười trên nỗi đau của người khác.

Vui vẻ đến quên trời quên đất, hoàn toàn quên bên cạnh mình còn một người. Thanh Nhi đang lui cui muốn mở nhạc thì bất ngờ cảm bị túm lấy quay sang bên cạnh.

Tầm mắt còn chưa rõ ràng thì đã cảm giác môi bị chạm vào, giọng con lai không ổn định mà quỵến rữ vang lên. "Em gái tôi, khá thú vị đấy."

Thanh Nhi dơ ra nhìn đôi mắt nâu của anh ta, vừa sâu thẳm vừa mị hoặc lại vừa chứa khí lạnh, cảm giác không cách nào tiếp cận được.

Dù là cực phẩm đẹp trai~

Cô hất mạnh bàn tay đang vuốt ve môi mình, lạnh lùng cảnh cáo. "Tôi là em gái anh."

Chương 18: Chia Tay

Lần nào cũng vậy cứ về nhà là gặp phải đám phóng viên, thiếu niên tuần lảng kia cũng một chiều chặn đầu xe dừng hoải. Hôm nay còn buộc Thanh Nhi phải xuống xe mới cho qua, tâm trạng cô đang không tốt, hung hăng đá cửa đi xuống, tiến đến trước mặt cậu ta giật lấy cuốn sổ đập cho một phát vào ngực. "Cậu đang thử kiên nhẫn của tôi đó hả? tôi cũng là nhà báo nhưng không có dùng chiêu thấp kém như cậu."

Thiếu niên kia nhe răng cười, vội ôm lấy cuốn sổ, gãi gãi đầu. "Gặp người thật rồi, đúng là đẹp hơn trong hình rất nhiều."

Thanh Nhi đơ ra, lập tức trừng mắt. "Cậu là nhà báo hay fan cuồng hả? nếu là nhà báo thì đi chỗ khác săn tin, tôi muốn lên báo cũng sẽ tự mình viết không chờ tới cậu. Còn nếu là fan cuồng, bảo vệ ở đó, 2 giây sau cậu sẽ bị lôi đến đồn cảnh sát."

Thiếu niên kia bị cô mắng vẫn tươi cười như hoa. "Tôi là nhà báo, tôi cũng biết rõ cô sẽ không tiếp nhận phỏng vấn nhưng mà xin một chữ ký cũng được phải không? Em gái tôi rất thích cô."

Thanh Nhi sững lại nhìn anh ta, im lặng vài giây rồi xoè tay, vẫn cứng giọng. "Đưa sổ đây."

Người ta ngược lại rất niềm nở đưa ra, Thanh Nhi liếc qua một cái nhìn không được khế cười, ký xoẹt một cái rồi trả lại. "Từ giờ đừng có cản đầu xe tôi nữa."

Anh ta gật đầu, Thanh Nhi xoay người đi về xe, chợt dừng lại quay đầu hỏi. "Anh giỏi cái gì?"

Thiếu niên kia suy nghĩ vài giây đáp. "Máy tính."

Thanh Nhi nở nụ cười. "Mặt sau có số điện thoại của tôi."

Lái xe vào gara cô liền đi xuống, mặc kệ tên anh trai đáng ghét bên cạnh còn đang nhún nhả mấy cái số liệu chứng khoán, cô nhìn thím Hương nói vài câu đơn giản. "Anh hai tôi, thím giúp anh ấy mang hành lí lên lầu 3 đi."

"Em ở lầu mấy?" Anh ta không thèm nhìn mặt cô hỏi.

Thanh Nhi lờ mờ nghịch. "Lầu mấy cũng không liên quan tới anh."

Trần Kha Dương buông điện thoại xuống nhìn thím Hương. "Mang đồ lên phòng bên cạnh em ấy."

Thanh Nhi hét lên. "Đây là nhà của tôi, anh không có quyền quyết định."

"Mẹ em đã giao toàn quyền quyết định của em lại cho tôi." Anh ta nói thân nhiên, xong liền xuống xe đi lướt qua cô. Thanh Nhi tức giận đá mạnh vào bánh xe, hung hăng bấm điện thoại. "Tiểu mỹ nhân, đại gia bị chó cắn rồi."

An Nhiên bên kia sừng sốt hét qua. "Chó dại cắn hả?"

Thanh Nhi hét ngược lại. "Không, chó điên."

An Nhiên (-_-) "Vậy đại gia đi chích thuốc ngừa đi."

Thanh Nhi (^_^) "Không, tối nay phải đè nó ra cắn lại."

Mắng xong liền vui vẻ, Thanh Nhi tí tòn chạy về phòng, ôm laptop bắt đầu ngồi đọc báo. Bỏ qua mấy cái tin chính trị và giải trí, thì chỉ còn báo kinh tế là đáng đọc. Mà cái đáng đọc thì cũng không có gì để đọc, vẫn là tập đoàn tài chính Thượng Hoàng đã xâm nhập sang thị trường Châu Âu.

U..u.. cái tập đoàn này còn hơn cả trùm khủng bố, lấy tiền đề người cũng chết hết một thành phố.

Đọc một hồi đến thẳng chiều tối, Thanh Nhi lao vào phòng tắm ngâm mình nửa tiếng rồi mặc váy ngủ heo con ra ngoài. Vừa mở cửa thì chạm mặt ai đó, cô khịt mũi xoay người bẹp bẹp đi thẳng.

Ngồi vào bàn ăn lại ngồi đối diện ai đó, hôm nay ba mẹ không có nhà, thím Hương lại nấu phở. Cô lập tức khịt mũi ôm tô phở đi đến ghế sofa ngồi xuống, vừa xem phim vừa ăn.

Đang khúc hay thì tv đột nhiên chuyển kênh, Thanh Nhi hút mạnh sợi phở, xoay đầu qua nhìn ai đó, nghiêng rằng. "Chuyển kênh lại ngay."

Trần Kha Dương bình thản xem thời sự mặc xát cô lờm lờm. Thanh Nhi bực rồi đó, đặt mạnh đôi đũa lên tô phở nghiêng người qua lấy remote. Anh ta thấy vậy liền cố tình đẩy ra xa, cô chồm qua, anh ta lại đẩy ra xa, cô lại chồm, anh ta càng đẩy xa hơn, cô ngã nhào đầu.

Thanh Nhi tức muốn xì khói, sẵn tiện mặt đang úp trên đùi anh ta liền nhe răng cắn một phát thiệt mạnh. Sau đó ngóc đầu dậy, tém tém tóc hất mặt đắc ý. "Đám đầu với chị, cứng còn non lắm~"

"Bẹp bẹp bẹp..." Xoay người phè phờ đi lên lầu.

Trần Kha Dương nhìn bóng lưng cô, tay vô thức sờ sờ chỗ bị cắn, thật sự.. rất đau.

Hôm sau là buổi đầu học kì mới, Thanh Nhi rất không may ngủ trễ tận ba mươi phút, thức dậy thì đầu không kịp chảy đã lao như bay xuống phòng bếp, há miệng kẹp lấy cái bánh sandwich rồi phóng ra gara lấy xe.

Đến trường còn gặp phải ông thầy giám thị hắc ám, luồn lách một hồi mới qua mặt được vào đến lớp. Kết quả ngẩng đầu lên thấy ngay cái mặt thư sinh nho nhã mấy hôm trước bị cô chọc ghẹo.

Thanh Nhi nhắm mắt lao đầu vào hang ổ..

Chung Gia Thạc chỉ lướt mắt đã nhận ra cô, ôn hoà gọi. "Trần Thanh Nhi."

Thanh Nhi dừng lại xoay đầu cười gượng, vội phân minh. "Thầy, thầy là giảng viên cứ đứng trên bục giảng của thầy, em là sinh viên em ngồi ghế của em, chúng ta không quen nhau, vậy nhe thầy!"

Anh ta im lặng nhìn cô chằm chằm, Thanh Nhi cắn môi cắn răng vẫn không chịu nổi ánh mắt có lửa ấy, đành mở miệng. "Tan học em lên văn phòng đợi thầy."

"Được, về chỗ đi." Chung Gia Thạc nở nụ cười ôn hoà, ánh mắt cũng dịu êm như nước.

Thanh Nhi bĩu môi, xin lỗi thầy, em là đồ lừa đảo.

Buổi trưa tan học cô nhanh chân chạy vọt ra xe, không chần chừ đạp mạnh chân ga lao đi. Đột nhiên trong đầu nhớ ra một chuyện, hôm nay là ngày mấy?

Quo điện thoại xem.

22/10

Ôi, cái ngày định mệnh~

Ngày mà cả thế giới yên bình, chỉ có Thanh Nhi vui mình trong góc bar lau nước mắt.. Ngày mà Trình Dịch Phong vô tình nói chia tay với cô cùng Trịnh Thiên Mịch sánh vai bước đi.

Thanh Nhi trầm mặt vài giây liền bấm điện thoại.

"Alo, anh Phong?"

....

"Dạ? Anh đang ở đâu?"

....

"Vậy 10' nữa em tới đó, chúng ta nói chuyện."

Điểm hẹn là một quán cafe tầm trung ở ven đường, Thanh Nhi không rõ tại sao Trình Dịch Phong lại ở đó, chỉ là cô có linh cảm không tốt lắm.

Tung tung chìa khoá sải bước đi vào, vừa đi qua cửa thì thấy khách trong quán cứ nhoi nhoi về một góc. Cô nhú mồm, chậm rãi đi lại, quả nhiên không ngoài dự đoán Trịnh Thiên Mịch cũng có ở đây.

Thanh Nhi bước đến vừa muốn mở miệng bắt chuyện với Trình Dịch Phong thì một loạt tiếng hét vang lên. "A.. Nữ hoàng phong lưu kia.. xinh đẹp quá~ mà chị ta đến đánh ghen hả?.. nghe nói Trình Dịch Phong cũng là bạn trai chị ta đó...."

Nụ cười trên môi Thanh Nhi cứng ngắc, Trình Dịch Phong thấy vậy liền nắm tay cô kéo ngồi xuống bên cạnh hắn, nhìn Trịnh Thiên Mịch cười nói. "Giới thiệu với em, đây là bạn gái anh, Thanh Nhi."

Thanh Nhi nhìn chị ta bất ngờ đến liếc mắt. "Chị Mịch? không phải lúc trước anh nói không quen chị ấy sao?"

Trình Dịch Phong đặt tay lên đầu cô xoa xoa, giọng trầm ấm. "Mấy ngày trước anh lái xe em đụng trúng cô ấy, không còn nhớ nữa?"

"À.." Thanh Nhi kéo dài hơi, lập tức vươn tay nắm tay Trình Thiên Mịch quan tâm hỏi. "Chị Mịch, chị không sao chứ?"

Trình Thiên Mịch nhìn cô lại tình cảm liếc qua người bên cạnh, cười e thẹn. "Nhờ có anh Phong chăm sóc chị chu đáo chị mới nhanh chóng khoẻ lại như vậy."

"À..." Thanh Nhi lại kéo dài hơi, trong lòng thầm nghĩ.. đây là cái gì?

Tình trong như đã, mặt ngoài còn e...

Thật kỳ nó diễn viên xuất sắc~

"Em đừng nói vậy, dù gì cũng do anh đụng em." Trình Dịch Phong ánh mắt mơ hồ chứa chút yêu thích, dịu giọng trách móc.

"Ừm.. ừm.." Thanh Nhi tăng hăng cho hai cái, quay sang Trình Dịch Phong, cười mỉm. "Anh Phong, chúng ta tìm chỗ yên tĩnh nói chuyện một chút."

"Hay để chị đi chỗ khác cho hai người nói chuyện?" Trình Thiên Mịch vội nói, vừa cầm túi xách lên Trình Dịch Phong đã kéo tay cô ta giữ lại. "Không cần, em cứ ngồi đây đi, anh và Thanh Nhi đi nơi khác là được."

Nhìn thấy chưa? Không cần biết Trình Thiên Mịch dùng ki sáo gì, nhưng Trình Dịch Phong thay đổi là thật.

Cái gọi là hứng thú và tình yêu không hề giống nhau.

Ví như với Thanh Nhi cô có thể khơi gợi hứng thú của bất kì người nào, nhưng khả năng chiếm giữ trái tim họ cô không có.

Thanh Nhi đứng lên, cầm chìa khoá xe, thông dong bình thần. "Em ra xe đợi anh."

Trình Dịch Phong gật đầu, thái độ lưu luyến còn chưa muốn xa người tình. Thanh Nhi nhúng vai, quay sang đám fan cuồng nháy mắt một cái.

Tiếc quá, không có màn đánh ghen như trong tiểu thuyết cho các em xem rồi..

Khóc đi nào~

Hehehe~

Ngồi chờ một lúc thì thấy Trình Dịch Phong gấp gấp đi ra, vừa mở cửa xe ngồi vào ghế phụ câu đầu tiên là. "Thanh Nhi, Thiên Mịch đột nhiên bị đau bụng, em giúp anh đi mua thuốc đi."

Thanh Nhi im re nhìn hấn, xoay đầu miễn cưỡng đập chân ga, coi như phối diễn với cô ta vậy. Chạy được một quãng thì tới tiệm thuốc tây, chờ hấn mua xong liền xoay đầu xe trở về. Trình Dịch Phong từ đầu đến cuối chỉ lo quan tâm đến cô ta, hoàn toàn không để ý sắc mặt cô.

Tự dưng trong lòng Thanh Nhi thấy nghẹn một hòn, trước khi hấn xuống xe, cô níu lại. "Anh Phong, chúng ta chia tay đi."

Trình Dịch Phong đứng sững sờ bên cửa, cô lại nói tiếp. "Em bị mất trí nhớ không thể nhớ ra tình cảm trước đây của hai ta, em biết đạo này trong lòng anh rất khó chịu. Chúng ta chia tay, anh có thể tìm một người tốt hơn, yêu thương anh nhiều hơn em"

Bàn tay Trình Dịch Phong siết chặt gói thuốc rồi buông ra, tiếng rơi của vỏ bọc trở nên thanh thúy, hấn quay đầu nhìn cô chằm chằm

Thanh Nhi cắn môi, không hiểu sao khoẻ mắt cay cay rồi lăn ra một giọt nước mắt. Cô vội vàng giơ tay lên lau, mỉm cười nói. "Em rất thích anh, sau này chúng ta vẫn là anh em có được không?"

Ánh mắt Trình Dịch Phong trầm xuống, quay lại ngồi vào xe đưa tay lau nước mắt cho cô, trầm ấm dỗ dành. "Thanh Nhi, đừng suy nghĩ lung tung. Em mất trí nhớ anh có thể chờ em hồi phục, còn không được anh sẽ tự mình..."

"Anh Phong.." Thanh Nhi nắm lấy tay hấn kéo xuống, nước mắt chảy nhiều quá khiến cô phải cúi đầu, giọng nghẹn ngào. "..Có những chuyện không thể chính là không thể, em hiểu rõ tình cảm của mình, hiện tại em chỉ xem anh như anh hai, không thể nào tiến xa hơn được nữa.. Anh đồng ý với em đi có được không?"

Nhìn thấy cô khóc nhiều như vậy Trình Dịch Phong làm sao tin được cô không có tình cảm với hấn, chỉ là bây giờ không có cách khuyên giải cô, hấn đành mặt giọng cứng nhắc. "Được."

Thanh Nhi ngẩng đầu lên cười trong nước mắt. "Vậy khi nào rảnh em sẽ mời anh đi chơi.. giờ anh mau vào đưa thuốc cho chị Mịch đi."

Trong lòng Trình Dịch Phong trào dâng một cảm giác khó tả, hấn nhìn gương mặt cô lại thấy tâm can cào xé, giống như đã gây ra tội lỗi tày trời. Đưa tay vuốt mặt cô cô không tránh né, hôn lên trán cô cô vẫn để yên, bảo cô đừng hiểu lầm cô cũng ngoan ngoãn gật đầu nghe theo.

Trình Dịch Phong cảm thấy hần chính là một tên côn đồ.

Thanh Nhi nhìn bóng lưng hần rời đi, úp mặt xuống vô lăng nất từng tiếng. Cô là Trần Thanh Nhi, một cô gái đã yêu hần suốt hai mươi năm trời.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Lừa Đảo

Thanh Nhi trở về nhà trong bộ dạng xốc xếch chưa từng có, tóc rối mất súp môi sưng, cả người bị rút hết 75% nước trở nên khô queo khô quắt. Đến cửa nhà tuy tiện bung chân hai phát đá bay hai chiếc giày cao gót, gấu chân không thềm mang đi chân không lên phòng. Còn chưa mở cửa thì bất ngờ cảm bị giật ngược, ai đó xoay mặt cô lại nheo mắt nhìn.

Thanh Nhi không sức lực chiến đấu trề môi với anh ta. "Đại ca, buông ra đi, bữa nay em thua."

Trần Kha Dương nhìn bộ dáng cô từ trên xuống dưới, nhú mày. "Bị làm sao?"

"Vừa chia tay bạn trai." Thanh Nhi khô khan nói, vỗ vỗ bàn tay đang nắm cầm mình, mi mắt sụp xuống. "Nếu có chút tình nghĩa thì lấy giùm em ly nước, cảm ơn!"

Nói rồi đẩy cửa đi vào phòng ngã lăn quay trên giường ngủ say bí tỉ.

Khóc là một việc vô cùng hao phí thể lực~

Ngủ dậy thì trời đã tối mịt, cổ họng khô khốc vớ đại ly nước trên bàn nóc vào rồi đi tắm. Qua một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đem mình khôi phục từ đầu đến chân.

Thanh Nhi mang gấu chân lẹp xẹp đi xuống phòng bếp mở tủ lạnh kiểm đồ ăn nhưng không có, xoay đi xoay lại một hồi mới thấy trong nồi áp suất có bát canh, vội vàng bung ra tu sạch. Lau miệng, lại lẹp xẹp đi lên lầu, lúc ngang qua cửa phòng bên cạnh còn cố tình dừng lại lắng tai nghe động tĩnh.

Im re, chắc ngủ rồi!

Nhẹ nhàng đẩy cửa ngó đầu vào, đèn tắt tối thui, mò mẫn đi đến bên giường thấy gương mặt ai đó đang ngủ say. Nhanh tay thò vào túi gấu móc điện thoại, tắt âm, giờ lên, chụp.

Hí hí hí~

Xoay người, chạy lẹ.

Về phòng lập tức nhào lên giường ôm gấu bông, hưng phấn post ảnh lên facebook kèm theo dòng status. "Anh trai già nhà ta đang tuyển vợ, mại dâm, mại dâm."

Không quá mười phút sau lướt cmt lên đến 100, Thanh Nhi đọc mà cười vỡ bụng, đa số mọi người đều khen mỹ nam ngủ rất quyến rũ, cả mấy thằng con trai cũng nhao nhao vào đòi thương anh ta.

Thanh Nhi "Hồ..hồ..hồ..." cười ồm lên.

Sáng hôm sau, cô đem theo gương mặt đầy nét xuân xuống gặp ai đó, vừa nhìn mặt anh ta liền nhin không nổi gập người cười nghiêng cười ngã. Mẹ Nhi thấy thế thì vuron đũa gõ bát cô, trách mắng. "Cái con bé này, ăn cơm không được cười giòn, chả có phép tắc gì cả."

Thanh Nhi rần nhin đến hết bữa ăn lâu lâu tùm tùm vài tiếng, tới lúc đặt đũa xuống thì lè lưỡi trên tức ai đó rồi xách cặp bỏ chạy.

Mẹ Nhi nhìn cô khó hiểu lắc đầu. "Con bé này không biết phát bệnh gì nữa."

Ba Nhi lại nhìn Trần Kha Dương quan tâm hỏi. "Hai đứa có vẻ quan hệ rất tốt?"

Anh ta chỉ nhàn nhạt gật nhẹ đầu, đặt đũa xuống rồi đứng lên đi ra xe.

Thanh Nhi đang căng chân đạp ga thì nhìn thấy ai đó từ phòng khách bước ra, trên người đồ vest cực kì phong độ, trong đầu lại nhớ đến tấm ảnh yêu mị tới qua, lập tức giờ tay vậy vậy. "Anh hai yêu dấu, moa~ moa~"

Trần Kha Dương đứng lại nhìn cô bằng ánh mắt kị dị, chả hiểu nổi mình có đưa em bị bệnh gì!

Trời còn sớm nên Thanh Nhi chạy vòng qua biệt thự rước tiểu mỹ nhân cùng đi học. An Nhiên vừa ngồi vào xe liền bắt lấy tay cô hưng phấn hỏi. "Đại gia, đó thật sự là anh trai mi?"

Thanh Nhi cười cười gật đầu nhượng mảy. "Thế nào? có phải mi hồi hận rồi không?"

An Nhiên sợ hãi lắc đầu, rụt vai nói. "Không thể nào, ta đang vô cùng có cảm giác thành tựu với lựa chọn sáng suốt của mình. Người thử nghĩ đi cưới anh trai mi về chẳng những phải phòng đàn bà còn phòng cả đàn ông. Đã vậy, mỗi đêm nhìn anh ta đều sẽ bị kích thích, ai mà chịu cho nổi."

Thanh Nhi quay qua vỗ vỗ vai cô ấy, cười ngụ ý. "Yên tâm đi, cho dù mỗi đêm mi đều bị kích thích thì anh ta cũng sẽ không đủ cái ấy để chiều mi đâu, sẽ không tới mức mi ấy ấy đến chịu không nổi."

"Trần Thanh Nhi, đầu óc mi thật là sâu bọ." An Nhiên hất tay cô ra hung hăng trừng mắt, Thanh Nhi lại hờ hững nhúng vai. "Đó là một trong những sở thích của ta."

An Nhiên liếc cô hí hoáy lôi điện thoại nhắn tin với ai đó một lúc rồi bất ngờ quay sang chụp lấy tay Thanh Nhi, vẻ mặt chờ mong. "Đại gia, sao lâu vậy rồi mà mi còn chưa nói?"

Thanh Nhi khó hiểu. "Nói cái gì?"

An Nhiên chớp chớp mắt. "Ta từ nhỏ đến lớn chỉ được nghe chưa từng được thấy, đại gia, bar là cái gì vậy?"

Thanh Nhi hiểu ra. "Tiểu mỹ nhân, cũng muốn đi bar chơi?"

An Nhiên hung hăng gật mạnh đầu, hai mắt sáng rực. "Đại gia, mi dẫn ta đi bar đi, ta muốn lên sàn thoát y."

"Thoát cái đầu mi, ai chỉ mi mấy cái bậy bạ thế." Thanh Nhi vỗ tay lên trán cô ấy, hoá ra là nãy giờ nhắn tin với dân lừa đảo.

An Nhiên vội gờ điện thoại ra, chỉ chỉ vào hai cô gái mặc bikini trên sàn nhảy, vô tội vạ chớp mắt. "Đây này, có người gửi cho ta, còn rủ ta đi quán bar XO chơi nữa, mi chờ ta đi đi."

Thanh Nhi nhanh như chớp cướp lấy điện thoại, mở lại tin nhắn xem liên quát. "Mi bị ngu hả? có cho số điện thoại nó chưa?"

An Nhiên giật bắn mình, ngo ngắc gật đầu. "Cho rồi." Dứt lời màn hình liền nổi lên số lạ gọi tới, An Nhiên giờ tay muốn lấy thì bị cô hất ra, trực tiếp bấm nghe.

....

"Hơ ni cái đầu mày, nói thẳng số nhà đi tao đến cho mày xxoo."

....

"Cái gì? nghe cho rõ đây, con này là Trần Thanh Nhi, mày muốn chết thì đem chym đến đây tao theo luôn cả trứng."

....

"Không sợ? được lắm... Ừm, hay để tao gọi Hường thiếu tá tới cắt chym mày nhé!"

....

"Mợ nó, chị cảnh cáo cung còn dám gọi vào số này nữa cả nhà cung đều mất chym hiểu chưa? cút ngay!"

Thanh Nhi cúp điện thoại liền quăng lại trên đùi An Nhiên, hung dữ chỉ tay vào mặt. "Đại gia cầm, từ giờ mà còn ngu si nhắn tin với mấy thằng trên mạng thì đại gia cắt chym mi nhá."

Hai tay An Nhiên ôm chặt túi xách, co người lại, bộ dáng đáng thương vô cùng. "Đại gia, mi quá đáng sợ."

Thanh Nhi bật cười đưa tay xoa má cô ấy. "Để xem, tới nay đại gia đáng sợ này sẽ đi bar."

An Nhiên (^_^) "Đại gia, mi thật đáng yêu."

7h giờ tối, Thanh Nhi mặc váy ngắn trên đầu gối, tóc cột cao, chân đi giày cao gót, tung ta tung tăng ra gara lấy xe, bất ngờ một bóng đen đứng chắn trước mặt, giọng lạnh lạnh. "Tối rồi còn đi đâu?"

Thanh Nhi hết hồn churõng vào ngực anh ta một phát, trợn mắt. "Giả ma giả quỷ gì không biết, em đi chơi với An Nhiên chút về."

Trần Kha Dương kéo tay cô xuống, tiến lên một bước đứng sát vào cô, hơi thờ phả thẳng lên mặt. "Anh cho em 3 giây, xoá ảnh rồi muốn đi đâu thì đi."

Thanh Nhi chưa kịp thông nã, vội lùi về sau. "Xoá ảnh gì?"

Anh ta nhìn cô chăm chăm, cô cần môi chọt nhớ đến tấm ảnh trên facebook, liền mở ra giờ trước mặt anh ta. "Cái này sao?"

Điện thoại chớp nhoáng bị cướp lấy, cô cũng không có đòi lại, chỉ đứng yên nhìn anh ta xoá ảnh rồi nhấn một dãy số gọi đi.

Thanh Nhi ngẩng đầu nhìn mặt anh ta, khó hiểu hỏi. "Anh gọi cho ai vậy?"

"Tầng tầng tầng..." Điện thoại trong túi quần ai kia reo vang, hiểu rồi nhé!

Thanh Nhi trề môi cầm điện thoại nghiêng người đi qua anh ta, lẩm nhẩm. "Xin số thì cứ nói đi người ta cho, còn bày đặt tự cao tự đại.. Hừ hừ.."

Lái xe đến biệt thự nhà An Nhiên đang lúc chờ cô ấy ra thì nhận được một tin nhắn, Thanh Nhi mở ra xem. "Trước 12h phải về nhà."

Cô bĩu môi. "Biết rồi." Sẵn tay lưu luôn số vào danh bạ.

Anh hai yêu dấu!

"Đại gia, đi thôi." Thanh Nhi ngẩng đầu lên, lập tức giật mình lùi về sau thẳng thốt. "U.. u.. tiểu mỹ nhân, em ăn mặc sexy thế này làm sao đại gia giữ nổi em?"

An Nhiên khinh bỉ nhếch mép. "Nhìn lại mi đi, thua kém gì ta mà bày đặt xạo sự."

Thanh Nhi cười ha ha đập mạnh chân ga, lại quay sang dận dò. "Tiểu mỹ nhân, đàn ông đưa rượu thì đừng uống nhé!"

"Biết rồi, biết rồi." An Nhiên phát tay, lại móc điện thoại ra nhấn tin. Thanh Nhi liếc mắt một cái liền nổi giận, nhưng không nói gì nữa, chỉ lòi điện thoại mình ra nhấn một tin nhắn. "Bác sĩ Trương, vợ anh đang bị lừa đảo, cho anh 10' giải quyết thằng đó, số điện thoại là 0123*****."

Quả thật chưa đầy 10' sau, An Nhiên sụ mặt bỏ điện thoại xuống. Thanh Nhi vờ quan tâm hỏi. "Sao vậy?"

Cô ấy phẩy phẩy điện thoại trong tay, chu môi. "Anh ta nói nhà anh ta cháy rồi, phải về cứu hoả gấp không thể đợi chúng ta."

Thanh Nhi bật cười, vội quơ lấy điện thoại nhấn tin. "Bác sĩ Trương, anh thật lợi hại."

Trương Lam Tuyết rất nhanh hỏi đáp. "Hai em đang đi đâu?"

Thanh Nhi không do dự trả lời. "Bar Cani, nếu anh không yên tâm thì 10h đến rước em ấy."

Trương Lam Tuyết: Ừ, em uống ít thôi!

Thanh Nhi: Sao không quán vợ anh đây?

Trương Lam Tuyết: Anh yên tâm em ấy hơn em."

Thanh Nhi: Xi.. không thèm nói với anh nữa.

"Mi đang nhắn tin với chồng ta à?" An Nhiên ngó qua, hai mắt lờm lờm vào điện thoại.

"Tách." Thanh Nhi bấm tắt màn hình quảng điện thoại trên bàn xe, vội lái xe vào bãi đậu bình thân nói. "Tổ cáo tội mi lên facebook dụ trai."

An Nhiên hét thất thanh. "Trần Thanh Nhi, mi..." đang hét thì khựng lại, mặt ngơ ngác. "...đây là đâu vậy?"

Thanh Nhi đẩy cửa bước xuống, lòi luôn cô ấy cùng vào thang máy lên lầu 3, vừa đi vừa nói. "Bar cao cấp, còn cái gì XO mi nói chỉ là hạng trung, chúng ta vào đó chắc chắn sẽ bị lượt không còn cộng lòng chym."

An Nhiên (-_-) "Mi có thể bỏ từ đó được không?"

"Tôi qua có người cmt trong ảnh anh trai ta, nói chym anh trai ta nặng hơn 5kg."

An Nhiên (>_>

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Quấy

Mở ám cái gì thì hai người không biết, chỉ biết một khi đặt chân vào chốn ăn chơi thì phải chơi hết mình.

Bar Cani không giống với một số Bar cao cấp khác, theo Thanh Nhi nghiên cứu trên mạng thì quy định ở đây đặc biệt rất nhiều. Số người dám dõ trò tởn bại như chơi thuốc lắc, hoặc bỏ thuốc mê, thuốc kích thích chỉ cần bị phát hiện một lần sẽ bị cắt thẻ hội viên vĩnh viễn.

Mà đối với giới thượng lưu việc không được đặt chân vào đây chỉ thua phá sản, phần lớn các hợp đồng lớn đều được ký ở nơi này, cho nên bar Cani còn được gọi là Câu lạc bộ giải trí Cani.

Một cái tên êm ái qua mắt mấy bà vợ ở nhà~

Thanh Nhi vừa bước qua cửa lớn đã bị không khí nóng bỏng bên trong hút vào, phòng bar rộng lớn như cung điện hoàng gia, ánh đèn rực rỡ chớp nhoáng trên nền đen huyền bí, tiếng nhạc xập xình cuốn theo nhịp tim cùng rung động, sàn nhảy thủy tinh phát sáng dưới những đôi chân dài ma mị. Ngẩng đầu lên, ánh đèn chum trăm sắc suột qua những khung cửa phòng VIP, hành lan từng ô đều có mỹ nữ uốn mình nhảy múa, nụ cười của người đẹp toả ra một luồng mê khí giết người.

Cô nuốt khan một ngụm nước bọt xoay đầu nhìn tiểu An Nhiên há hốc mồm bên cạnh, gờ tay vỗ vào trán cô ấy một phát. "Chân chừ gì nữa? vào đi."

An Nhiên quên cả phản kích, tâm lý có chút không vững vàng, môi run run. "Ta phải đi ra xem lại bảng hiệu, trời ơi, có cái bar nào lộng lẫy thế này sao? nhìn kia, nhìn kia, toàn là hotboys Điện ảnh, hotgirls Sân nhạc, còn nữa đó là ai? DJ nổi tiếng nhất trong nước."

"Đủ rồi, đủ rồi." Thanh Nhi hát vai cô ấy đi vào, tùy tiện kéo đến một ghế sofa đỏ sẫm ngồi xuống, tách tay gọi phục vụ.

An Nhiên vẫn không thôi lải nhải. "Ta nói cho mi biết, đôi chân dài trên sàn cao kia là siêu mẫu Đinh Chi, còn cô gái bên cạnh là nữ minh tinh Thụy Y, chàng trai ôm gái bên phải chúng ta là ngôi sao Vân Dạm, bên trái là Lưu thượng tá, cô gái kia là đạo diễn Tinh Ly..."

Thanh Nhi vội bịt miệng cô ấy lại, trừng mắt. "Mặc xát bọn họ, ta dẫn mi đi chơi không phải đi nhận diện người nổi tiếng."

An Nhiên không tài nào bình tĩnh nổi, vẫn luyên thuyên. "Không phải đâu, đây toàn là những người không bao giờ có cơ hội gặp, toàn bộ đều là nhân vật giấu mặt, tiền nhiều đến chất thành nhà lầu..."

Thanh Nhi chấp tay lạy cô ấy. "Con lạy mẹ, nếu mẹ muốn tiếp tục chủ đề này thì đứng lên quẹo trái đi thẳng rồi ra nói chuyện với bảo vệ đi, cảm ơn."

An Nhiên liếm môi. "Ta không nói nữa!"

Lúc này, phục vụ mang rượu đến đặt trên bàn, Thanh Nhi đưa tay cầm lấy rót vào ly đầy trước mặt An Nhiên, hát cảm. "Uống, đại gia dẫn mi đi bar, mi hôm nay một là đánh gục ta để khỏi trả tiền, hai là ta đánh gục mi để khỏi trả tiền."

"Làm gì có chuyện phi lý như vậy." An Nhiên hăng máu cầm ly rượu lên, không đợi ai nốc ngay một phát, nuốt mạnh xuống hát cảm. "Tiểu mỹ nhân ta không sợ trời không sợ đất, chỉ là rượu thì có gì phải sợ."

"Mạnh mẽ ghê ta?" Thanh Nhi dè bĩu, uống nhanh ly rượu trong tay, mặt vô thức nhăn nhúm, lè lưỡi. "Chát quá~"

An Nhiên vỗ bàn bật cười khanh khách, khinh thường nhếch mép. "Còn dám đấu với ta, mi chỉ là hạng tép riu thôi.. Hahaha~"

"Mi ăn phải gan trời rồi." Thanh Nhi nghiêng răng tức giận xông tới tóm cổ cô ấy đè xuống ghế, hung hăng cúi đầu hôn má một phát, đắc ý cười. "Còn dám khiêu khích đại gia không?"

Tay An Nhiên lập tức chui chui má, trợn mắt nhìn cô, hét lớn. "Mi dám cướp mất nụ hôn đầu đời của ta. Trần Thanh Nhi, ta phải giết mi.." Dứt lời liền nhanh như chớp nhào qua muốn đè cô xuống. Thanh Nhi vội vàng che mặt, la ó van xin. "Đừng.. đừng.. của ta cũng là đầu tiên.. không được.. ta để dành cho chồng ta rồi.. mi buông ra.. cứu với.. cứu với..."

An Nhiên hung hãn như chó sói liên tục vỗ lấy người dưới thân, hai tay ra sức gỡ bàn tay trên mặt cô ra nhất định hôn cho được. Thanh Nhi bị ép không thở nổi, khó khăn lắm mới tìm được sơ hở lật ngược tình thế, vừa tính hôn xuống thì ánh mắt bị trụ ở ghế sofa bên cạnh. Cái người được gọi Lưu gì đó đang nghiêng người nhìn hai cô chăm chăm, khoe môi nhếch nhếch rất quý dị.

Không tự giác Thanh Nhi buông tay An Nhiên ra, thế là con nhỏ nào đó còn đang ngây bột dậy "chốc" một phát vang dội vào má cô.

Tay Thanh Nhi sờ má, xoay đầu nhìn cô ấy, gằm lên. "Ta đã nói chỗ này của chồng ta."

An Nhiên vô tư nhúng nhảy lắc lắc mông, lè lưỡi trêu tức. "Thì thế nào? mi làm gì ta?.. Ôhohoho~"

Răng Thanh Nhi đánh lập cập, đặt mạnh chai rượu xuống bàn, kênh mặt. "Có ngon thì ngồi xuống đây, ta với mi đấu một ván, nếu mi gục trước thì tối nay ta sẽ cưỡng mi tại đây."

"Được lắm~" An Nhiên ngồi bịch xuống, khiêu khích ra mặt. "Bỏn tiểu thư 7 tuổi đã biết trộm rượu baba để uống, rượu trong nhà ta 10 chai có hết 9 chai do ta uống, mi tiêu đời rồi."

Thanh Nhi run tay, nghiêm túc suy nghĩ ba giây liền đổi mặt. "Thôi, chúng ta cùng phe mà, lại đây tối nay đại gia bao em."

An Nhiên cười âm trầm nhắc nhở. "Quân tử nói phải giữ lời, nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan tri."

Mẹ kiếp, trong đầu Thanh Nhi thâm mắng mỗ, liều mạng đập tay lên bàn. "Được, đấu thì đấu, nữ hiệp thấy chết không nhón."

Sau đó, hai người cô sức đập ly, một tiếng vang là một ly rượu được trút vào miệng. Qua một hồi đầu Thanh Nhi mơ hồ thấy choáng váng, tiểu An Nhiên bên cạnh cũng xoay mông mông, giờ ngón cái với cô. "Trần Thanh Nhi, mi xứng đáng làm bạn tốt của ta, chỉ có mi là không gục dưới chân ta."

Nghe vậy, Thanh Nhi liền tự hào đắc thắng. "Bà đây cái gì cũng chơi qua, xuyên cũng xuyên qua một cuốn sách, nữ phụ cũng biến thành bá chủ, thử hỏi thế giới này còn ai hơn ta."

"Haha~" An Nhiên chỉ tay vào mặt cô bật cười, xong lại xoa xoa trán lẩm bẩm "Đại gia, mi gọi rượu gì ta uống nhưc đầu quéo."

Thanh Nhi cầm chai rượu lên xoay một vòng, nhìn nhìn rồi để xuống, lắc đầu. "Không biết, ta thấy tên đẹp nên gọi đại."

An Nhiên (-_-), "Được rồi." nắc một tiếng, bất ngờ tung người đứng dậy, lao đảo đi ra. "Tiểu mỹ nhân lên sàn thoát y đây."

Thoát y? Hai chữ này lặp lại trong đầu Thanh Nhi ba lần, cô hoảng hồn chao đảo vội đuổi theo cô ấy, kéo về. "Không được thoát y, đồ ngu, mi muốn cho thiên hạ thấy chym hả?"

An Nhiên sững lại ba giây, xoay đầu nhìn cô chớp chớp mắt, sau đó lòi cô xềnh xệch đi lên sàn. "Mi, bạn tốt, thoát y cùng ta."

Hai tay Thanh Nhi ôm đầu hét lớn. "Không được."

Ngay lúc này, tiếng nhạc đột nhiên tăng nhịp xập xình xập xình đã kích thần kinh trung ương và bộc phát độ cồn trong các tế bào máu. An Nhiên buông tay Thanh Nhi ra, đi đến cây cột thủy tinh gần đó, bắt tay lên thân cột chân theo điệu nhạc nhảy một vòng.

Bên dưới tiếng hò hét cổ vũ muốn rung chuyển sàn nhảy, máu Thanh Nhi sôi lên, lập tức bắt lấy cột thủy tinh bên cạnh mình, tung chân lên cao quăn lẩy thân cột, đầu ngã về sau, một vòng uốn lượn đầy ma mị.

Bên dưới lạng thình một hồi liền vang lên tiếng cổ vũ chấn động, trực tiếp đánh thẳng vào não bộ làm tê liệt các dây nơ tron đứt hết mạch tư duy và suy nghĩ.

Thanh Nhi và An Nhiên điên cuồng nhảy múa, dù những bước nhảy chưa từng qua huấn luyện nhưng thu hút và quyến rũ hơn cả những vũ công chuyên nghiệp.

Mọi người đều kích động rất muốn gia nhập cuộc vui, đáng tiếc khi họ bước tới gần thì hai mỹ nhân đã mệt đừ đừ bò lếch xuống sàn. An Nhiên nghiêng ngã đi trước vịn được cái gì thì vịn, cuối cùng cũng bò về vị trí. Thanh Nhi lao đảo đi sau chả vịn được cái gì cứ sàn qua sàn lại, đến gần chỗ ngồi thì mơ hồ thấy ánh mắt Lưu Tử Hàm nhìn cô, ai đó lập tức chỉ tay ra mắng. "Nhìn gì mà nhìn, anh chơi không nổi tôi đâu." Dứt lời vung tay đi về chỗ ngồi phịch xuống ghế.

Mọi người nhìn qua sắc mặt Lưu Tử Hàm có kẻ lẩn đi, có kẻ khẽ cười nhạo, lại có kẻ cố tình khiêu khích đi đến tiếp cận Thanh Nhi, ai dè bị cô nàng một chân đá ra quát. "Cút đi, bà đây không phải ai cũng chơi được."

Đám người đó đưa mắt nhìn nhau, hai tên tiến lên muốn túm lấy cô. Thanh Nhi đứng phắt lên ghế, một cú đập liên hoành tung thẳng giày cao gót vào mặt hai tên đó, nhếch mép. "Tuy sinh nhưng đầu óc còn tỉnh lắm nhé! Cmn đứa nào nhào vô đập chết bỏ."

Hết sức giống đại ca giang hồ!

Lưu Tử Hàm khẽ cười một tiếng, đẩy đẩy mỹ nữ ngồi trong lòng ra, tư thế nghiêng người nhìn qua giống như muốn xem kịch vui.

Thanh Nhi không khách khí lờm cho một cái, ngồi mạnh xuống ghế vươn tay lấy chai rượu rót luôn nửa ly, sau lại nghiêng qua nhìn hần cười sáng khoái. "Niệm tình anh rất đẹp trai uống với anh một ly."

Lưu Tử Hàm không nói gì chỉ nhếch môi cười, vươn tay cầm ly rượu trên bàn chạm với cô, nhấp một ngụm.

Trái lại Thanh Nhi quá là nghĩa khí uống luôn sạch sẽ còn bấu môi che người ta. "Đồ bất lực, có ly rượu mà uống không nổi."

An Nhiên đầu đó nghe được câu này liền bật dậy, lơ mơ hỏi. "À? ai uống không nổi rượu của đại gia? đồ yếu sinh lí."

Lưu Tử Hàm "..."

Thanh Nhi cười hớ hớ xoay đầu nhìn lại, đám người gây sự vẫn chưa chịu đi. Cô lập tức nhảy lên ghế, chỉ tay vào mặt một tên, xoay đầu nhìn phục vụ

gần đó hết. "Quản lý đâu? Tên này muốn cưỡng hiếp tôi, mau lôi ra ngoài."

Một khu vực yên tĩnh trong chốc lát, tên bị chỉ mặt nhất thời nổi giận muốn xông lên, vừa hay trúng kịch bản bị quản lý vừa bước vào nhìn thấy, không nói hai lời ra lệnh. "Gọi bảo vệ vào lôi anh ta ra ngoài, cắt thẻ hội viên."

Thanh Nhi nhúng nhảy trên ghế, đánh đánh lười khiêu khích. "Muốn đấu với ta, về nhà học lại 3 năm tiểu học đi. Haha~"

Nhìn thấy người bị kéo đi, xung quanh cũng trở về bình thường, Thanh Nhi mệt thở hì hì ngồi xuống ghế vừa nhắm mắt thì thấy cái gì đó dưới móng mình rung rung, mò mẫn móc ra là điện thoại, vuốt vuốt mấy cái thì có tiếng nói vọng ra.

"Thanh Nhi, em đang ở đâu?"

Thanh Nhi chu môi, nhè nhè hỏi. "Anh hai hả?"

"Không phải, em và An Nhiên ngồi khu nào?"

Thanh Nhi vẫn nhè nhè suy đoán. "Trác Tùng hả?"

Người kia phát giận, gầm nhẹ. "Anh, Trương Lam Tuyết, nói mau..."

"Anh Tuyết hả?"

"...." Im luôn!

Ai đó không thấy tiếng trả lời liền tự khai. "Đang ngồi trên cái safo màu đỏ, gần cái ghế màu đỏ, có một anh đẹp trai."

Sát lưng Thanh Nhi là Lư Từ Hàm, hần nghe thấy câu này liền nghiêng qua nhìn, thuận tiện vị trí gần liền vươn tay vuốt má cô, Thanh Nhi tức thời a a kêu qua điện thoại. "Nhột quá~"

Trương Lam Tuyết. "...."

Lư Từ Hàm. "...." Ngắt thêm cho một phát nữa.

Một lúc sau, Trương Lam Tuyết tìm thấy hai người, An Nhiên đang ngủ khò khò trên ghế, Thanh Nhi mơ mơ màng màng ngồi bấm điện thoại, chả biết làm gì trong đó, chỉ thấy chọt loạn xạ lung tung.

Anh ta bước tới, Thanh Nhi lập tức tung chân đá vào móng tiểu mỹ nhân bên cạnh, hừ hừ chửi bới. "Đồ con heo, dậy đi, chồng mi tới rước kia."

An Nhiên hất mạnh chân cô ra, chửi um lên. "Câm đi, câm đi, ồn ào quá, bà nội đang ngủ."

Thanh Nhi đứng bật dậy, chao đảo hai vòng ngã về phía trước, Trương Lam Tuyết vội vươn tay ra đỡ, cô lại đẩy ra, bắt cần nói. "Ôm vợ anh về trước đi, em đi toilet xong sẽ từ lái xe về."

Trương Lam Tuyết kéo tay cô lại, không đồng ý. "Say rồi không được lái xe, anh đưa em về."

"Hừ.." Thanh Nhi vỗ ngực đảm bảo. "Em không say, em tự lái xe về, buông tay ra lẹ, em tè trong quần bây giờ."

"...." Vội vã buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Gấu Bông

Nói không say thì thật sự là không có say, nhưng đầu óc choáng váng mắt hoa tai ù thì có thật. Thanh Nhi chả còn xác định phương hướng được nữa, trong đầu chỉ văng vẳng một câu hỏi.

Toilet ở đâu? Toilet ở đâu?

Đi qua đi lại mấy vòng vẫn không tìm thấy toilet, cảm nhận bầu nước sắp tràn liền run rẩy hai chân khúm núm ngồi xuống một góc.

May mắn lúc này có một phục vụ đi lại vỗ vỗ vai cô, nhẹ giọng hỏi. "Tiểu thư, có cần giúp..."

"Toilet ở đâu?" Anh ta chưa nói hết, Thanh Nhi đã bay ngay vào.

Nhân viên nam nhìn cô hai giây, giờ tay chỉ lên cầu thang gần đó. "Trên lầu, phòng 1."

Toilet trên lầu? phòng 1?

Đi lạ..

Thanh Nhi lúm xúm hai chân chạy vội đến cầu thang, mò mẫn tay vịn một mạch phóng thẳng đến bậc thang cuối cùng, hai tay vừa quơ qua liềm chạm được cánh cửa không có khoá.

Chắc là cửa toilet?

Lập tức mở ra xông vào, đột nhiên ánh đèn sáng choang đâm thẳng vào mắt, Thanh Nhi hét hồn vội bịt mắt hét toáng lên. "Đứa nào chơi ngu vậy? đuôi mắt ta rồi, tắt đèn ngay."

Cả căn phòng yên tĩnh, vài giây sau nghe rõ một tiếng 'phụt', không khí chìm vào một mảnh tối đen. Thanh Nhi bỏ tay xuống, giật mình giờ bàn tay lên, tối đến mức không thấy năm đầu ngón tay thì biết tìm toilet ở đâu?

Ôi, mắc quá, nhìn hết nổi rồi~

Trời ơi, con muốn tè~

Ngay lúc trong đầu tuyệt vọng nghĩ mình có thể sẽ tè bậy ở đây, một luồng ánh sáng len lỏi trong căn phòng gần đó chiếu ra. Thanh Nhi như vớt được phao cứu sinh, ba chân bốn cẳng cầm đầu lao vào, may mắn hơn đó là phòng tắm.

Là phòng tắm có bồn cầu có thể tè được..

Thanh Nhi mừng đến điên rồi!

Bỏ qua bước đóng cửa phiền toái, cô trực tiếp túm váy, kéo quần ngồi xuống, mặt sướng không tả nổi, còn ngâm nga hát.

"Em là ai giữa cuộc đời này..

Em vì đâu bước đến nơi đây..

Làm tôi say, làm tôi khát khao, trao nhau bao tin yêu ngọt ngào..

Sao đôi ta cứ mãi ngập ngừng..."

"Phụt.." Tội thui!

Thanh Nhi "...Aaa~" vội vã kéo quần chạy ra ngoài. Đang lúc chạy trời chết thì bất ngờ va vào cái gì đó, chưa kịp định hình thì cả người lao đao hai bước ngã thẳng xuống giường. Nệm giường tạo cảm giác mềm mại ấm áp dưới lưng, trong đầu liền nảy ra ý nghĩ.

Giường này ngủ một đêm chắc sướng lắm~

Nhắm mắt, ôm chăn, ngủ!

Vừa mơ màng thì nghe thấy bên cạnh có tiếng động nhỏ, Thanh Nhi lười biếng xoay người vươn tay lần mò trong chăn chạm vào một cái gì đó rất ấm áp, nghĩ là gấu bông ở nhà liền nhích người vào ôm lấy.

Sau đó, hai cánh tay gấu bông cũng phối hợp ôm chặt lấy cô, cả người được bao phủ trong cảm giác ấm áp chưa từng có, cô mãn nguyện cong môi cười, thủ thủ. "Ấm quá~"

Gấu bông nghe thế ôm càng chặt hơn, Thanh Nhi sướng tít mắt vui đầu vào cổ nó, thơm thơm, lè lưỡi liếm một cái.

Người gấu bông cứng đờ ra, vài giây sau đó trong không trung vang lên âm thanh khe khẽ. "Thanh Nhi."

Ngữ điệu này, trong đầu Thanh Nhi vô thức nối kết với từ Đi bao lần mơ trước, không tự chủ ngọt ngào đáp trả "Chồng".

Gấu bông thả lỏng hai tay kéo người cô nhích lên, Thanh Nhi khó chịu "Hừ.." ra tiếng vầy vầy hai tay cố tìm bụng gấu ôm lấy, chống cự một hồi gấu bông cũng cho ôm, chỉ là trên môi có cảm giác ẩm ướt rất dễ chịu.

Thanh Nhi lè lưỡi ra liếm, môi vội ngâm lấy một thứ day day mềm mềm cắn mút, đang ăn vui vẻ thì bất ngờ gấu bông cười lên người cô, hai tay luồn dưới lưng cô nâng người cô dậy, vài giây sau cả người mất rười rượi.

Gấu bông rất nhanh thả lại cô xuống giường. Thanh Nhi giờ tay ôm cổ nó lè lưỡi cố tìm bánh ăn, nó phối hợp đút bánh cho cô, còn đút sâu trong khoang miệng chạy qua chạy lại rất vui.

Thanh Nhi cao hứng chơi trò này, lưỡi nhỏ hăng hái đuổi theo mãi miết, đồng thời cảm giác trên người có cái gì đó lướt qua lướt lại, một lúc sau dừng trên ngực cô nhẹ nhàng vuốt ve.

Trong đầu Thanh Nhi cảm thán, con gấu bông này thật là đáng yêu, lông chạm vào người cũng tạo cảm giác kích thích, chỉ muốn nằm đây ôm nó mãi thế này.

Nhưng mà, gấu bông không đút bánh cho cô nữa, nó nghiêng đầu liếm má, vành tai cô rồi chậm rãi di chuyển xuống cổ, xương quai xanh, cuối cùng ngậm lấy ngực cô mút nhẹ.

Thanh Nhi khẽ hừ một tiếng, đầu óc bắt đầu mê man mụ mị, cảm giác gấu bông làm gì cũng thật dễ chịu, hiu hiu đôi mắt nhẹ nhàng đi vào giấc mộng ngàn thu.

Trên người vẫn ấm áp là ấm áp, không biết qua bao lâu thì có tiếng nhạc tăng tăng, Thanh Nhi bực bội quơ quào loạn xạ, gấu bông thấy thế thì vươn tay luồn xuống người cô moi ra cái gì đó, ném bay đi mất.

Thanh Nhi thích thú, thường cho nó một cái hôn vang dội, ôm lấy nó tiếp tục ngủ.

Hôm sau tỉnh dậy phát hiện gấu bông biến mất, tung chăn ngồi dậy kiểm một lúc vẫn không thấy nó đâu, nhìn lại bản thân vẫn váy áo chỉnh tề, tự khinh bỉ bản thân uống rượu say còn mơ ra mộng xuân.

Chỉ là, có một vấn đề đáng chú ý, cô đang nằm trên giường của nơi nào đây nhỉ?

Hình như.. không phải nhà cô.

Thanh Nhi vội vàng nhảy xuống giường, quơ lấy túi xách trên bàn chạy ngay ra khỏi cửa. Vừa dứt đầu ra thì âm nhạc xập xình đánh thẳng vào màng nhĩ, lập tức đóng sầm cửa lại.

Bar Cani? Phòng Vip?

Tối qua, đồng hồ quay ngược, lúc mắc tè ngồi kẹt ở một góc..

"Toilet ở đâu?"

"Trên lầu, phòng 1."

Thanh Nhi hét to. "Là đứa nào lừa bà vào đây?"

Mặc kệ đi, bây giờ chuông nhanh mới là chuyện quan trọng, một đêm phòng Vip có thể cào nát thể tín dụng của cô. Thanh Nhi gấp gấp vuốt vuốt lại đầu tóc, nhanh chân chạy xuống lầu gia nhập cùng đám người rồi bình tĩnh đẩy cửa bước ra ngoài, đi vào thanh máy xuống nhà để xe, ngồi vào xe, đạp chân ga, phóng vù đi.

Giờ tay vỗ vỗ ngực, hú hồn, nhém lượt mất cả trăm triệu rồi.

Đúng lúc này chuông điện thoại vang lên, Thanh Nhi cầm điện thoại lên bấm nghe.

"Alo, anh hai?"

....

"Em đang về!"

"Tút TUT TUT." Cô cúi đầu nhìn màn hình trề môi, người gì mà bất lịch sự không nói một tiếng đã tắt máy, sẵn tay vuốt mở khoá màn hình, nhật ký hiện ra: 41 cuộc gọi bị nhớ, 29 của anh hai yêu dấu, 7 của anh Tuyệt, 3 của Trác Tùng, 2 của số lạ.

Gì vậy ta?

Thanh Nhi xoa xoa trán bấm gọi lại cho từng người.

"Alo, anh Tuyệt?"

....

"Không, em vẫn tốt, còn zin."

....

"Haha~ An Nhiên thế nào anh?"

....

"Ngủ chưa dậy ạ? vậy hai người ngủ tiếp nhé! Béi bei.."

Hehehe~ trên mặt Thanh Nhi nổi lên ý nghĩ mờ ám, nhe răng cười bám gọi tiếp.

"Trác Tùng, tối qua gọi em có gì không?"

....

"Không có đâu, Hương Thế Quân không quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt của em đâu!"

....

"Thôi, anh đừng điều tra nữa. Có thể là một nhà tài phiệt nào đó ngưỡng mộ vẻ đẹp của em nên mới đem em mỗi ngày đều đăng lên trang nhất để dễ dàng nhìn ngắm."

....

"Hehe~ em đáng yêu nhất quả đất mà!"

....

"Thôi, em không ăn đâu! Bữa khác mời anh nhé!"

....

"Béy bey."

Thanh Nhi cúp máy, nhìn lướt qua số lạ còn lại trên màn hình rồi ném điện thoại lên bàn, vừa xoa trán vừa lái xe, thật sự đầu còn nhức lắm.

Về nhà thì chỉ có mỗi thím Hương, ba mẹ vừa thành thạo đã xách hành lý bay lượn khắp nơi, cô đi lên lầu thì dừng lại cúi xuống hỏi. "Thím Hương, anh hai tôi đi làm lúc nào?"

"Vừa sáng đã đi rồi, cô chủ!"

Thanh Nhi nghĩ vài giây lại hỏi. "Có ăn sáng không?"

"Không có, sắc mặt cậu chủ không được tốt lắm."

"Vậy thím làm cơm đi, buổi trưa tôi mang cho anh ấy, nhớ làm nhiều món anh ấy thích đấy."

"Vâng."

Thanh Nhi phát tay, xoay người đi vào phòng, tung người nhảy lên giường ôm lấy gấu bông, nhắm mắt một lúc thì mở ra, chau mày đút vô mặt nó. "Sao ôm mi chả có cảm giác gì hết vậy? nằm đơ ra đó là sao? động dậy đi. Này, ta muốn ăn bánh."

Gấu bông im lặng, Thanh Nhi ngắt chéo nó một hồi thì chán nản, đá bay nó xuống giường, rì rầm. "Bực mình, không cần mi nữa, ta muốn con gấu bông tối qua."

Nằm trơ một lúc vẫn không ngủ được, Thanh Nhi buồn chán mò điện thoại lên facebook, vừa vào thì nhận được tin nhắn của Huỳnh Bách Nhân. "Sao hôm nay em và An Nhiên không đi học?"

Thanh Nhi: Tối qua 2 em đi bar, dậy không nổi!

Huỳnh Bách Nhân: Thầy Chung tâm trạng có vẻ không tốt, đột nhiên cho kiểm tra, 2 em bị 0 điểm.

Thanh Nhi: (hoảng hốt) cái gì? thầy Chung nào?

Huỳnh Bách Nhân: Chung Gia Thạc, mấy hôm trước em đi trễ tiết thầy ấy.

Thanh Nhi hưng hăng bật ngồi dậy, đập mạnh điện thoại xuống giường. Chung Gia Thạc, cái ông thầy thư sinh nho nhã đáng ghét, còn là anh trai của Chung Gia Hân, cô có thù với cái nhà Chung Gia này hay sao ý!

Huỳnh Bách Nhân: Không sao đâu, chỉ là cột 15' có thể thầy sẽ cho gỡ lại.

Thanh Nhi: Cảm ơn anh! (mặt cười đáng yêu)

Huỳnh Bách Nhân: Thanh Nhi... buổi tối rảnh không? anh mời em đi ăn.

Thanh Nhi suy nghĩ một lát, dù sao trong truyện lúc xxoo cũng là xuất phát từ hai phía không phải anh ta cưỡng hiếp cô, hà có gì bây giờ cô phải làm khó anh ta, dứt khoát trả lời. "Rảnh, tối 7h anh qua rước em đi."

Huỳnh Bách Nhân: Được, bye em!

Thanh Nhi thoát khỏi ứng dụng, lướt vào trang tin tức đọc báo.

"Tập đoàn tài chính Thượng Hoàng bước đầu thành công gia nhập thị trường Châu Âu, trở thành tập đoàn tài chính lớn nhất Châu Á."

Thanh Nhi thờ dãi lắc đầu. "Quá giàu có rồi, tiền nhiều quá biết sai đâu cho hết. Hơi~ đáng tiếc là nhân vật giấu mặt, nếu không dù cỡ tuổi ông nội cũng có hàng tá mỹ nhân theo đuổi."

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cá Cược

Lúc Thanh Nhi đến công ty thì chưa đến giờ nghỉ trưa, sảnh lớn thưa thớt vài người qua lại. Cô mặc váy ngắn trên đầu gối, mang túi xách chanel, đeo kính râm hàng hiệu, sang chảnh đi đến bàn tiếp tân, hất cằm hỏi. "Tổng giám đốc có trong phòng làm việc không?"

Nữ tiếp tân nhìn cô, nở nụ cười lịch sự. "Xin hỏi danh tánh của tiểu thư? có hẹn trước không ạ?"

Thanh Nhi trầm mặc một lúc tháo kính râm ra hỏi. "Tôi không có hẹn trước, không thể vào được à?"

Ai ngờ cô ta gạt đầu thật. "Xin lỗi tiểu thư."

Khoé miệng Thanh Nhi co giật, đập mạnh cặp kính râm lên bàn, nhìn thẳng vào mắt cô ta. "Tôi là con gái chủ tịch, em gái tổng giám đốc, tôi không thể vào thế cô vào được? Làm tiếp tân cũng phải biết bổ sung tin tức chứ, cả cái tổ quốc này đều biết tôi là đại tiểu thư tập đoàn Trần Văn, chỉ mình cô là không biết. Nhân viên mà thiếu quan tâm về công ty, cái gì cũng không biết thì mướn làm cái gì? ngày mai khỏi đi làm luôn đi."

Nữ tiếp tân nhìn chằm chằm cô thấy cô xoay người đi vào thang máy chuyên dụng liền khẩn cấp gọi bảo vệ. Hai tên bảo vệ chạy xồng xộc vào nhìn thấy Thanh Nhi lại quay đầu nhìn cô ta, không nói lời nào xoay người đi ra ngoài.

Nữ tiếp tân thấy thế liền hô to. "Mau bắt người lại, lỗi cô ta ra ngoài."

Một tên bảo vệ lườm cô ta, lạnh lùng mắng. "Có gan thì cô đi bắt đi."

Thanh Nhi lên tầng cao nhất vào thẳng văn phòng tổng giám đốc, cẩn thận đặt khay com lên bàn rồi đưa mắt nhìn ngó một vòng. Không có ai cả, chắc là đi họp cả rồi.

Vừa tính xoay người rồi đi thì thấy trên bàn làm việc có một khung ảnh, Thanh Nhi tò mò chạy đến cầm lên xem. Cô tròn tròn hai mắt, cái này.. cái này.. cái này..

...là ảnh của cô!

Thật sự là ảnh cô lúc 10 tuổi ôm hôn một cậu trai cao hơn mình một cái đầu.

Thanh Nhi nhìn chằm chằm khung ảnh, cậu trai này nếu cô đoán không sai thì là anh hai đi, thì ra lúc bé hai người đã chơi chung với nhau.

Còn có.. còn có.. hôn môi nữa!

Ôi, mắt cỡ quá~

Hai má Thanh Nhi tự dưng nóng lên, thử tưởng tượng mỗi tiếng đồng hồ anh hai ngồi đây nhìn vào tấm hình trẻ trâu này, cô chỉ muốn vứt quách nó vào thùng rác.

Nhưng mà, suy nghĩ kĩ lại thì anh hai không ghét cô nhỉ? Có ai ghét người mà đem ảnh trưng trước mắt đâu, rõ ràng lúc nào cũng quan tâm cô mà bày đặt làm mặt lạnh.

Tối qua gọi cho cô tận 29 cuộc!

Thanh Nhi không nhịn được cười sung sướng, đưa tay vuốt vuốt khung ảnh cẩn thận đặt lại vị trí, liếc mắt nhìn hai đứa bé ôm hôn nhau, bật cười một tiếng. "Ních quý."

Xoay người muốn đi về khoé mắt liếc nhìn hộp com, trong đầu bật ra một sáng kiến. Thanh Nhi dùng chân đi lại ngồi lên sofa, rút một tờ giấy nhỏ và bút trong túi xách ra, cầm cúi vẽ đầu heo dễ thương và dòng chữ "Anh hai yêu dấu, phải ăn hết com nhé! Moa~ moa~" xong đem mảnh giấy gắn vào hộp com, tung ta tung tãng quảy túi xách ra cửa.

Anh hai cùng một cô thư kí xinh đẹp vừa ra khỏi phòng họp đang đi về hướng này, cô thư kí ngẩng đầu nhìn anh ta khẽ nói: "Giám đốc, sắc mặt anh không được tốt lắm, em đi pha cafe cho anh nha."

Trần Kha Dương đang bận xem tài liệu trong tay, thờ ờ "Ừ" một tiếng đầu cũng chẳng ngẩng lên.

Thanh Nhi đứng xa nhìn thấy bật cười khúc khích, đưa tay vào túi xách móc điện thoại ra, sải ba bước dài liền đến gần anh ta, nhanh như chớp ôm lấy cổ, hung hăng hôn lên má một phát vang dội.

Tách!

Anh hai giật mình ngẩng đầu lên, cô vẫn giữ nguyên tư thế, môi chạm má anh ta, liên tục nhún mồm hình.

Tách tách tách!

Trần Kha Dương nhìn ảnh mình bị thu vào điện thoại, một giây liền nổi giận đập sập tài liệu vào người cô thư kí bên cạnh, nhanh nhẹn giơ tay tóm lấy người cô, gầm nhẹ. "Em lại muốn giờ trò gì hả?"

Thanh Nhi không hề phản kháng, chỉ lo lưu ảnh rồi cho điện thoại vào túi xách, sau đó mới đưa mắt nhìn anh ta, thư thư thái thái gác luôn cánh tay còn lại lên vai ôm lấy cổ anh ta, cười gian trá. "Em có làm gì đâu, em chỉ chụp ảnh với anh yêu của em không được à?"

Trần Kha Dương trừng mắt nhìn chằm chằm cô, Thanh Nhi khẽ cười nghiêng đầu mờ ám nói vào tai anh ta. "Em thấy hết rồi nhé." Dứt lời, liền ngang xoay người, phẩy mông đi vào thang máy.

Cô thư kí này giờ vẫn còn ngơ ngác thấy Thanh Nhi rời đi liền lắp bắp. "Giám đốc, đó là Trần.. Trần tiểu thư hay.. bạn.. bạn gái anh vậy?"

Trần Kha Dương liếc qua cô ta một cái. "Đi làm việc của cô đi." sải bước nhanh vào phòng làm việc.

Thanh Nhi vừa bước ra thang máy vài bước thì nữ tiếp tân ban nãy đã vội vã chạy đến nắm lấy tay cô, hốc mắt đỏ hoe, nghẹn ngào nức. "Trần tiểu thư, tôi xin lỗi cô, là tôi không có mắt không nhận ra cô là con chủ tịch. Tôi xin cô tha cho tôi một lần, sau này tôi sẽ không tái phạm nữa."

Tâm tình Thanh Nhi rất tốt, vốn lúc đầu chỉ là nói vài lời khiển trách chớ không có ý đuổi cô ta thật, bây giờ tất nhiên sẽ càng không đuổi nhưng cô không nói gì cả tiếp tục đi về trước.

Nữ tiếp tân thấy cô không để ý đến mình liền oà khóc nức nở, một mực van xin. "Trần tiểu thư, tôi xin cô đừng đuổi việc tôi, tiền lương 2 tháng sau tôi phải cố gắng lấy để giúp mẹ phẫu thuật, tôi xin cô đó, Trần tiểu thư."

Thanh Nhi hít sâu một hơi, dừng bước xoay đầu nhìn cô ta, giọng cứng rắn. "Bây giờ là giờ nào, chỗ làm của cô ở đâu, tại sao còn đứng đó mà không vào vị trí?"

Nữ tiếp tân nghe vậy sững sốt, chờ lúc hiểu ra thì Thanh Nhi đã đi ra khỏi cửa, lấy hết can đảm hét lớn. "Trần tiểu thư, cảm ơn cô."

Thanh Nhi đứng trước cổng công ty căn môi xoa trán nhìn vào điện thoại, còn hơn sáu tiếng nữa mới tới giờ hẹn với Huỳnh Bách Nhân, bây giờ biết đi đâu đây?

Nhìn đi nhìn lại nhìn xe cộ chạy qua chạy lại, chân đá đá giày cao gót, cổ bết tóc nghĩ, đi đâu giờ ta?

A!

Có rồi..

Mắt Thanh Nhi sáng lên, vội vàng bấm điện thoại.

"Alo, anh Phong, anh đang ở đâu đấy?"

....

"Đi ăn cùng chị Mịch ạ? Hay quá, em cũng đang muốn đi ăn, anh qua rước em cùng đi được không?"

....

"Được ạ, em đang ở trước cổng công ty."

....

"Dạ.."

Thanh Nhi ha ha cười cho điện thoại vào túi, hưng phấn nhịp nhịp chân.

Trời ơi ơi, con sắp lên chuyến xe làm nữ phụ độc ác rồi..

Vui quá~

Trước khi Trình Dịch Phong đến đón Thanh Nhi thì đã rước Trịnh Thiên Mịch, cô nhìn hai người họ rồi vui vẻ ngồi vào ghế sau, bữu môi nói. "Chị Mịch dạo này toàn đi chơi riêng với anh Phong không thèm rủ em luôn!"

Trịnh Thiên Mịch khẽ giật mình, xoay đầu nhìn cô cười cười như đồ con ních. "Không phải đâu, chị chỉ thuận đường đi ngang qua công ty anh ấy nên mời anh ấy đi ăn thôi."

Nghe vậy Thanh Nhi liền trề môi, lúc lắc đầu. "Thôi đi, đừng thấy em hiền lành rồi lừa gạt nhé, lúc này em lên xe đã thấy ai đó nắm tay ai kia, ai kia cười với ai đó, ai đó nựng má ai kia, ai kia đồ mặt với ai đó..."

"Thanh Nhi." Trình Dịch Phong nhìn qua kính chiếu hậu gọi cô một tiếng, Thanh Nhi lập tức khựng lại, mở to mắt. "Sao ạ?"

Hắn xoay đầu nhìn cô, đột nhiên đưa tay ra phía sau nựng má cô, nhẹ giọng nói. "Thiên Mịch không nói dối, thật sự là trùng hợp đi chung."

Ừm, rồi giải thích với cô làm gì~

Thanh Nhi ngây thơ chớp mắt lại chớp chớp, hắn thấy vậy liền bật cười búng mũi cô, cưng chiều hỏi. "Muốn ăn gì?"

"Ăn bất tét đi, em thèm thịt." Thanh Nhi không hề suy nghĩ đáp ngay.

Trình Dịch Phong nhàu mày, "Sao lại ăn món đó?"

Cô nhìn hắn, bày ra vẻ mặt đáng thương vô tội. "Từ hôm đó đến nay chưa ai dẫn em đi ăn cả."

Trình Dịch Phong nghe thế thì trầm mặc xoay người lên tiếp tục lái xe, Thanh Nhi cũng vui vẻ cắm cúi vào điện thoại, post ảnh cô cùng anh hai lên, cả dòng status đều viết chữ in to. "Yêu anh hai nhiều nhất quả đất.."

"Tầng tầng tầng." Chưa được một phút điện thoại đã gọi tới, Thanh Nhi cười toe toét bắt máy.

"Anh hai?"

"...."

"Không, em không xoá."

"...."

"Không xoá là không xoá, anh có nói gì em cũng không xoá."

"...."

"Ảnh đẹp, em thích, nhất định phải để mười ngày cho chúng thiên hạ biết anh là anh yêu của em."

"...."

"Anh hai"

~"

"...."

"Haha~, yêu anh quá! Anh ăn cơm chưa?"

"...."

"Nhớ ăn hết đó, toàn bộ tình yêu của em đều gửi gắm vào hộp cơm đó đấy!"

"...."

"Được, bye anh, moa~ moa~"

Cúp điện thoại, Thanh Nhi sung sướng ngồi cười khúc khích, lên facebook thấy tấm ảnh đã câu gần 1k like liền hí há mở mess nhắn tin khoe khoang. "Tiểu mỹ nhân, đại gia phát hiện anh hai thương thâm ta."

Tiểu An Nhiên. "Đại gia, ta ngủ dậy và phát hiện mình thất thân rồi."

Thanh Nhi há hốc mồm, nhún nhún. "Mi nói thiệt hay chơi vậy? Trương Lam Tuyết, thật sự.. tối qua.. cùng mi xxoo rồi à?"

Tiểu An Nhiên: (mặt khốc lóc) ta không biết, ta không nhớ gì cả, ta chỉ biết ta thất thân rồi, bây giờ ta đi không được nữa.

Thanh Nhi: Đừng khóc, đừng khóc, nói đi, bây giờ mi đang ở đâu? ta lập tức lái xe qua rước.

Gần hai phút sau, An Nhiên mới hồi âm lại: ta đang nằm trong lòng chồng ta, còn ở đâu thì không biết.

Thanh Nhi trừng mắt nhìn điện thoại, vừa muốn nhắn tin chửi thì bên kia đã gửi tiếp một hình mặt khốc thảm thiết. "Thanh Nhi.."

"Cái gì?"

Tiểu An Nhiên: Cái đó.. sau khi xxoo xong nó dính sao?

Thanh Nhi khó hiểu chau mày: "Cái gì dính?"

Một phút sau, An Nhiên khó khăn gửi một dòng chữ. "Cái của đàn ông, bên dưới.. vẫn còn.. ở trong của ta."

Thanh Nhi im re, đứng ba giây sau lập tức phá lên cười, thẳng tay nhấn luôn nút gọi, bên kia An Nhiên bấm máy rất nhanh, nói nhỏ xú vào. "Mi gọi làm gì? lỡ đánh thức anh ta thì sao?"

Thanh Nhi cố nén cười, hít sâu một hơi, dùng hết hỏa lực hét qua điện thoại. "Trương Lam Tuyết, em ra lệnh cho anh lập tức lấy đại điều của anh ra khỏi người em gái em."

Bên kia An Nhiên điếc tai vội quăng điện thoại, âm thanh thanh thủy vang khắp cả phòng. Trương Lam Tuyết tỉnh dậy, mò lấy điện thoại lơ mơ nói vào. "Thanh Nhi, anh đang ngủ."

Giọng Thanh Nhi hùng hồn rống qua. "Ngủ thì ngủ, tại sao còn giấu đại điều trong người em gái em làm gì? anh có biết em ấy nhắn tin hỏi em cái gì không? hỏi làm xong bị dính luôn hả đó."

An Nhiên nghe được câu cuối hoàn toàn mất bình tĩnh, vội vàng lao tới cướp điện thoại lại bị Trương Lam Tuyết nhanh chóng giữ lại, cô nổi điên chửi bới. "Trần Thanh Nhi, mi là đồ phản bội, ai bảo mi đi nói cho anh ta nghe hả? ta và mi từ nay về sau đoạn tuyệt quan hệ, ân đoạn nghĩa tuyệt."

Thanh Nhi không e sợ mà cười ha há, lớn tiếng khiêu khích. "Đại gia nhắc nhở tiểu mỹ nhân em một câu, em có ba giây để thoát khỏi con sói dưới thân, nếu em chậm trễ đảm bảo hôm nay không thể xuống giường."

Đồng hồ tích tắc..

1..

2..

3..

"A~, Trương Lam Tuyết, anh buông... A~ đau quá~ a~ a~"

Thanh Nhi nhin cười, nhẹ nhàng tắt điện thoại, ngẩng đầu lên nhìn hai vị ngồi ghế trước, khẽ giật mình. "Sao tới nơi rồi mà hai người không gọi em?"

Trình Dịch Phong bước xuống mở cửa xe sau cho cô, trầm giọng hỏi. "Em gái em là An Nhiên đấy à?"

Thanh Nhi đưa người ra xuống xe, bình tĩnh cười nói. "Anh yên tâm, mối lương duyên này em đã tính toán rất kỹ, chắc chắn sẽ khiến em ấy hạnh phúc."

Trình Dịch Phong cúi người, bắt ngờ ôm lấy eo cô, nhả từng chữ vào tai. "Vậy còn anh và em?"

Về mặt Thanh Nhi vẫn tươi cười, xoay đầu hôn lên má hấn một cái, ái muội nói khẽ. "Số em sẽ khắc chết anh, vì chị Mịch và anh đã có đường duyên nợ."

Trình Dịch Phong nhũ mày chưa kịp nói Thanh Nhi đã giờ ngón trỏ đặt trên môi hấn, cười nhẹ. "Hai người mới là một đôi, em chỉ là nữ phụ thôi."

Cô chớp mắt, liếc nhìn sắc mặt của Trình Thiên Mịch, mờ ám nói vào tai Trình Dịch Phong. "Nếu không tin, anh phối hợp với em, em sẽ cho anh thấy.. chị ấy yêu anh đến mức nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Kết Hôn Với Ai?

"Nếu không tin, anh phối hợp với em, em sẽ cho anh thấy.. chị ấy yêu anh đến mức nào?"

Trình Dịch Phong nhìn cô, đôi mắt đen sâu hút không thấy đáy, một lúc sau hấn lạnh lùng nhếch môi. "Được, anh phối hợp với em."

Thanh Nhi cười đắc ý, vừa nhắc chân muốn đi thì bị ôm lại từ phía sau, hơi thở ấm nóng phả lên vành tai. "..nếu không đúng như lời em nói, chúng ta kết hôn."

Tim Thanh Nhi run rẩy, xoay đầu lại nhìn hấn, mỉm cười. "Vậy thì em đợi.. dự tiệc cưới của hai người."

Vào nhà hàng gọi ba phần bít tết, Thanh Nhi rất tự nhiên ngồi bên cạnh Trình Dịch Phong, nhìn Trình Thiên Mịch ở đối diện, thân thiết hỏi. "Chị Mịch, em đọc báo thấy chị đã ký hợp đồng với Truyền thông FS, là nhận lời vai chính của đạo diễn Hoàng đó hả?"

Trình Thiên Mịch cười nhả nhặn, môi tình xảo nhếch cao lộ ra nét mỉa hoặc hồ li, khiêm tốn nói. "Chỉ là một vai diễn trong bộ phim Điện ảnh cuối năm, chị đọc qua kịch bản cảm thấy nữ chính trong phim rất phù hợp với tính cách của chị nên đã nhận lời."

Thanh Nhi cười toe, vỗ tay đánh bốp, đuôi mắt nheo lại suy đoán. "Có phải vai nữ chính đó rất mạnh mẽ, trí tuệ và chính chắn hay không?"

Trình Thiên Mịch nghe vậy bật cười, thân mật vuốt gò má phấn hồng của cô. "Đúng vậy, cô ấy còn rất yêu nam chính."

"À.." Khoé môi Thanh Nhi nhếch cao, xoay đầu nhìn Trình Dịch Phong, cười hắc hắc. "Có phải tính cách nam chính rất giống anh Phong không chị?"

Mặt Trình Thiên Mịch đỏ ửng, lại cố che giấu ngượng ngùng. "Có vài điểm tương đồng."

Thanh Nhi cười tủm tỉm, hai lúm đồng tiền ẩn ẩn hiện hiện, tự dưng nghĩ đến câu thành ngữ.

Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu~

Trình Dịch Phong nhìn qua cô ta, lại nhìn gương mặt Thanh Nhi bên cạnh, bàn tay giơ lên khựng lại hai giây liền vuốt má cô, giọng trầm ấm. "Thiên Mịch không biết đùa giỡn, em đừng trêu chọc em ấy."

Thanh Nhi ngả đầu, dụi dụi má vào tay hấn, cười nói. "Chưa gì đã bình nhau như vậy, nếu sau này thành gia em chắc chắn sẽ bị cho ra rìa."

"Cho dù thế nào, em vẫn ở trong lòng anh." Trình Dịch Phong bật cười nhìn cô, giọng nói trầm ấm xen lẫn chiều chuộng.

Má Thanh Nhi không tự chủ ửng hồng, bàn tay đưa xuống dưới nhéo đùi hấn một phát.

Ông nội, diễn sâu quá rồi~

Trình Dịch Phong cúi đầu, đưa tay xuống nắm lấy tay cô siết chặt, Thanh Nhi đau đến nhăn mặt, quay sang trừng mắt với hấn, khoé mắt vô tình thấy sắc mặt Trình Thiên Mịch, cô khẽ cười nhỏ giọng nói. "Chị ấy ghen rồi!"

Trình Dịch Phong nghe lời cô nhìn qua, quả thật thấy sắc mặt Trình Thiên Mịch tối tăm, trong mắt còn có tia lạnh nhìn chằm chằm Thanh Nhi, hấn ra đời nhiều năm tia lạnh đó là ghen hay là ghét hấn còn không rõ sao?!

Chỉ là, tại sao trước đây hấn chưa từng nhìn thấy?

Phục vụ mang thức ăn lên, Thanh Nhi chà chà hai tay, vội trái khăn cầm dao nĩa lên, vui vẻ nhìn miếng thịt thơm lừng, nuốt nước miếng. "Ăn thôi, em đói bụng quá."

Dứt lời lập tức hạ đao "keng.." một tiếng vang vọng, miếng thịt chạy qua bên phải. Thanh Nhi cắn môi, lại cố gắng nhẹ nhàng hạ đao xuống "keng.." một tiếng miếng thịt chạy xuống dưới. Cấn chặt răng, đôi tay cầm đao, cô chậm rãi hạ xuống chạm vào miếng thịt "cót két, cót két.. keng.."

Thanh Nhi quăng dao nữa, phình má. "Miếng thịt này còn sống, em cắt mà nó cứ chạy hoài."

Trịnh Thiên Mịch thấy vậy khẽ cười, đưa tay vừa muốn chỉ dạy Thanh Nhi cách cầm dao nữa thì đĩa của cô đã bị mang đi đổi thành một đĩa khác, miếng thịt vàng ươm được cắt tỉ mỉ thành từng mảnh nhỏ rất vừa ăn, cô ta nhìn xuống quay sang nhìn Trịnh Dịch Phong, ánh mắt vừa ghen tuông vừa tức giận.

Mà Thanh Nhi thấy ăn liền sáng mắt, còn tâm trí đâu mà quan tâm chuyện người ta, vội vàng cầm nữa gắp một miếng bỏ vào miệng nhâm nhâm. "Ngon quá, mai một phải dẫn anh hai đi ăn mới được."

Trịnh Thiên Mịch nghe cô nói thì bất ngờ. "Em còn có anh sao?"

"Có, anh hai em siêu cấp đẹp trai." Thanh Nhi cười tươi, rất hưng phấn móc điện thoại khoe khoang anh hai mình. "Chị nhìn xem, có phải rất giống hoàng tử ngủ trong rừng không?"

Cô ta nhìn vào, hai mắt liền mở to, cười nói. "Đúng vậy, không biết mở mắt sẽ thế nào?"

Thanh Nhi thu điện thoại lại, vừa kiểm hình bàn nãy vừa nhanh nhẹn nữa thịt cho vào miệng, lại gio điện thoại ra. "Đây, mở mắt là siêu cấp mặt lạnh cộc cẳng."

Trịnh Thiên Mịch bật cười, nhìn nhìn lại tò mò hỏi. "Sao nhìn hai anh em khác nhau quá.."

"Là cùng cha khác mẹ, anh ấy giống di Anna là con lai nên không giống em, với lại anh ấy chỉ mới về nước mấy ngày trước."

Trịnh Dịch Phong lúc này đột nhiên chen vào. "Sao khi không anh ta lại về đây?"

Thanh Nhi bình thản nhai thịt, thờ ơ trả lời. "Ba em sức khỏe không tốt, em lại học ngành báo chí, không ai quản lí công ty nên ba gọi anh ấy về, bây giờ anh ấy là tổng giám đốc chờ khi quen việc ba sẽ nhường chức chủ tịch lại cho anh ấy."

Chuyện dễ dàng như vậy, Trịnh Thiên Mịch khó tin thốt ra. "Vậy còn em, lỡ anh ta..."

"Không có đâu.." Thanh Nhi phẩy tay, tin tưởng tuyệt đối. "Anh ấy không cần cướp, dù sao toàn bộ đều để lại cho anh ấy. Em đã tính rồi, sau này em sẽ tự lập nghiệp, không dựa vào tiền của gia đình, khi nào túng thiếu anh ấy chắc chắn sẽ chu cấp cho em."

Hai người kia nghe vậy đồng thời im lặng, Thanh Nhi vẫn vô tư ăn hết phần thịt của mình, vuốt vuốt bụng, hít hà. "Đã quá~" Ngẩng đầu lên Trịnh Thiên Mịch mới ăn được hai miếng, Trịnh Dịch Phong chưa ăn miếng nào.

Cô trẻ môi, cúi đầu bấm điện thoại, sức nhớ trong máy còn hai số lạ liền nhấn gọi lại. "Alo, xin hỏi..."

Người kia cắt ngang lời cô, ngữ khí mạnh mẽ. "Thanh Nhi?"

"Vâng ạ."

"...."

"Luu Từ Hàm? tôi có quen anh sao?"

"...."

"À~ Luu thượng tá, tối qua anh gọi em có gì sao?"

"...."

"Em bị lừa đảo lên đó, không có ai cả."

"...."

"Cám ơn anh!"

Thanh Nhi bĩu môi, ra là quan tâm người đặt phòng Vip đó, may mắn cô không gặp ai cả nếu không trở thành đối tượng tình nghi chính trị rồi!

Nhưng mà nghĩ kĩ lại, đó là phòng Vip 1 tương đương phòng tổng thống của khách sạn 5 sao, một đêm chắc chắn mấy trăm triệu, sao có thể để cô chui vào ngủ chùa được chứ!

Kì quái~

"Thanh Nhi." Cô giật mình ngẩng đầu nhìn Trình Dịch Phong, hấn lại hỏi "..Em quen Luru Từ Hàm à?"

Thanh Nhi chau mày nhìn sắc mặt hấn, lại nhìn sang vẻ mặt không vui của Trịnh Thiên Mịch, nói thật. "Chỉ uống cùng một ly rượu thôi."

Sắc mặt Trịnh Thiên Mịch bất ngờ tối sầm, cô còn đang khó hiểu thì Trình Dịch Phong đã nói. "Người trong quân đội không thích giao thiệp với người ngoài, Luru Từ Hàm tuy vừa thăng chức thượng tá nhưng ba hấn là Đại tướng, em sao có thể tiếp cận hấn?"

Thanh Nhi cắn môi, tùy tiện nói. "Ngồi tựa lưng vào nhau, nói vài câu đùa giỡn, uống một ly rượu, ừm.. trao đổi số điện thoại, chuyện rất bình thường."

Trịnh Thiên Mịch mặt mũi tối đen, không nhịn được lớn tiếng. "Luru Từ Hàm không phải ai muốn đều có thể gặp nói chi là ngồi cùng uống rượu, thật không hiểu nào cô chứa cái gì ngu thế!"

Lần này tới mặt Thanh Nhi sa sầm muốn nổi giận. "Chị Mịch, chị có ý gì?"

Chỉ là con Đại tướng có cần hung hăng vậy không?

Còn dám chửi cô ngu, nếu không phải vì đại cuộc cô đã thắng tay cho cô ta một cái tát rồi!

Cái đồ nữ chính hám trai hám danh hám lợi~

Trình Dịch Phong cũng không ngờ Trịnh Thiên Mịch lại nói ra lời này, ánh mắt nguy hiểm nhìn chăm chăm cô ta.

Đương nhiên Trịnh Thiên Mịch cũng biết mình lỡ lời, vội nắm lấy tay Thanh Nhi, cười nhạt. "Chị xin lỗi, chị hơi xúc động, em đừng để trong lòng."

Thanh Nhi cười cười. "Không có gì đâu, em không để ý."

Thật ra trong lòng, cò mờ mờ, bà đây ghi sổ nợ rồi nhé!

Trình Dịch Phong nhìn qua hai người, cảm thấy không thể tiếp tục vấn đề này nữa liền xoa tóc Thanh Nhi, cười hỏi. "Hôm nay lại trốn học nữa à?"

Thanh Nhi chu môi, lén đưa nĩa qua xia một miếng thịt trên đĩa hấn giấu đi, nhe răng cười. "Em dậy trễ nên nghỉ luôn, ngày mai sẽ xin học bù ở lớp khác."

Trình Dịch Phong nghe vậy thì gật đầu, quay lại cầm nĩa định ăn thì giật mình phát hiện trên đĩa thịt có một lỗ thủng, quay sang bên cạnh thấy ai đó đang nhai nhồm nhồm, hấn bật cười. "Ăn chưa no sao không gọi thêm phần khác?"

Thanh Nhi lè lưỡi liếm răng nanh, cười tinh quái. "Em thích ăn ké của anh." Dứt lời liếc sang Trịnh Thiên Mịch, cô ta chỉ kém bằm dằm miếng thịt trong đĩa thành ngàn mảnh, tức điên lên.

Trong lòng Thanh Nhi cười hắc hắc..

Trả thù cô ta dễ như chơi ấy~

Lúc lên xe trở về Thanh Nhi lại không dành ghế phụ mà ngồi ở phía sau, hí hoáy chat facebook một lúc thì thấy trong xe trầm lặng ghê gớm, cô ngẩng đầu lên nhìn hai vị đang im lìm phía trước, liếm môi hỏi. "Chị Mịch, chị về nhà à?"

Trịnh Thiên Mịch xoay lại nhìn cô, cười cười. "Không, chị đến tập đoàn FS bàn một số vấn đề với đạo diễn Hoàng."

"Hay quá." Thanh Nhi vỗ tay cười toe toét. "Chị dẫn em đi với, em muốn đến tham quan nhà thầy Hứa."

Khoé môi Trịnh Thiên Mịch cứng nhắc, nhấp một cái. "Được."

Nhìn sắc mặt âm u của cô ta, Thanh Nhi vẫn vô tư vô ưu cười vui vẻ, chơi điện thoại một lúc cô lại ngẩng lên nhìn hai người họ, cắn cắn môi. "Chị Mịch ơi, cho em mượn điện thoại một chút đi, điện thoại em hết pin rồi."

Tâm trạng Trịnh Thiên Mịch bức bối không tả nổi, cúi đầu lục túi xách móc điện thoại đưa cho Thanh Nhi, tuy ngoài mặt là nụ cười nhả nhả nhưng trong lòng đang gào thét chửi bới.

Thề phải dạy cho con nhỏ này một bài học nhớ đời!

Ai ngờ đâu, Thanh Nhi đúng là biết cách chọc điên người khác, trước nói một đằng sau làm một nẻo, chờ khi xe Trình Dịch Phong đậu trước công ty tập đoàn FS cô lại dờ chừng bò lên ôm lấy cánh tay Trình Dịch Phong nhõng nhẽo. "Thôi, em không đi nữa, em muốn đến công ty anh Phong chơi hơn."

Sắc mặt Trịnh Thiên Mịch tối sầm, không nói một lời dứt khoát xoay người đi luôn vào trong.

Thanh Nhi nhìn nhìn cô ta, nướng mày đắc ý. "Xong rồi, chị ấy chắc chắn đã ghen đến muốn giết em rồi."

Trình Dịch Phong đưa tay nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào mắt. "Thanh Nhi, em muốn anh kết hôn với Thiên Mịch?"

Thanh Nhi giang tay ôm lấy cổ hân, ngọt ngào hôn vào má. "Đúng vậy, để anh một lần trải nghiệm tiểu thuyết của Thánh Yêu, cũng để hai người biết được tình yêu không phải chỉ đập lên người khác là có hạnh phúc."

Trình Dịch Phong im lặng...

Tiểu thuyết Thánh Yêu là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Nghĩa Hiệp

Trong trí nhớ của Thanh Nhi lúc còn ở kiếp trước cô chưa bao giờ có thời gian rảnh rỗi, bởi vì thế giới ngôn tình là vô tận, đọc hết cuốn này lại có tiếp một cuốn khác. Nhưng khi đến thế giới này, cô lại nhận thấy thời gian mới là vô tận, có làm gì cũng không hết.

Ánh chiều tà chiếu lên thân ảnh thon dài đang tản bộ trên vỉa hè, Thanh Nhi hoá thân một nhiếp ảnh gia xinh xắn với chiếc quần jean dài và áo phông rộng rãi, tóc cột cao kèm theo đôi nỉe trắng năng động. Lang thang cả buổi chiều khắp hang cùng hẻm nhỏ, cô chợt nhận ra thế giới này thật yên bình không có bất kì tệ nạn nào cả.

Đâu đâu cũng là biệt thự, xe hơi, toà cao ốc, những con người ăn mặc sành điệu và những tấm thẻ hoàng kim chói mắt. Thế, thành phần dưới đáy xã hội ở đâu rồi, sao cô tìm mãi không thấy?

Quảng trường thành phố buổi chiều đông nghẹt người qua lại, những đôi tình nhân nắm tay nhau dạo bước, đại đội pet cũng đang nhảy múa thu hút từng trăn vỗ tay cổ vũ. Thanh Nhi chợt đứng sững lại, giờ mấy ảnh lên..

Tách!

Tấm ảnh thu lại một khung cảnh mà không ai chú ý, ở bên góc đường có cô gái đang dùng đôi chân dài của mình liên tục đập đá vào người một bé gái.

Thanh Nhi tiến đến gần vừa đi vừa nhấp máy ảnh, cách khoảng năm bước nghe rõ ràng tiếng khóc của cô bé. "Chị ơi, đừng đá nữa, em đau quá.. xin chị đỡ.. em van xin chị mà, trả lại tiền cho em đi.. chị ơi, em lạy chị.."

Cô gái kia tung chân như vũ bão, một phút không biết xuất ra bao nhiêu đòn, cúi đầu nhìn cô bé cười lạnh. "Con quý cái, mày nếu không buông chân tao ra, tao đập mày chết.. Mẹ nó, có 6 triệu mà làm phí thời gian tao đến tận đây, tưởng đầu biểu diễn thời trang ghê gớm lắm.. hoá ra là đi trên đường, mày tưởng tao điên hả? tao làm người mẫu chó không phải làm xiếc thú..."

"Đủ rồi đó.." Thanh Nhi bất ngờ chen vào, thẳng tay hất cô ta ngã xuống đường, chỉ thẳng vào mặt. ".. Cô có làm bà hoàng đứng giữa sân khấu, tôi cũng nhận ra cô là chó điên ăn phải phân phát đại cắn người."

Mặt cô ta xanh mét tức thời méo mó đến xấu xí, phần nộ bật thẳng dậy từ trên đất, quát ầm lên. "Mày là con nào mà dám chen vào chuyện của tao hả?"

Cả quảng trường rộng lớn bị tiếng la khủng bố của cô ta làm giật mình, mọi người bắt đầu chú ý đến khu vực này, tùm năm tùm ba đi đến.

Thanh Nhi liếc qua cô ta một cái, lạnh nhạt nhếch môi. "Đời tôi ghét nhất là chó, hề thấy chó điên là không chịu được muốn ra tay dạy dỗ."

"Con quý cái, mày chửi ai là chó điên hả?" Cô ta tức giận giẫm mạnh giày cao gót, mặt hằn lên nét dữ dằn sau lớp phấn trang điểm.

Thanh Nhi bình tĩnh như không cúi người đỡ bé gái dậy, rút trong túi ra bịch khăn giấy đưa cho em ấy, không nhìn cô ta nhàn nhạt nói từng chữ. "Chó điên đang hỏi ai chửi chó điên là chó điên cơ đấy."

Cô gái kia nghe nhất thời không kịp thông não, bé gái nhìn qua cô ta nín lấy cánh tay Thanh Nhi, nghẹn ngào. "Chị ơi.."

"Sao?" Thanh Nhi nhướn mày.

Tự dưng cô bé oà lên khóc, dụi dụi hai mắt, nấc từng tiếng. "Chị kêu chị ấy trả tiền lại cho em đi, đó là tiền tiết kiệm cả năm của em."

Thanh Nhi ngó người, hơi hé miệng kinh ngạc.

Tiết kiệm cả năm? 6 triệu?

Cmm, đây là thời đại gì mà cả năm chỉ để dành được 6 triệu?

Thanh Nhi không tin nổi. "Em...?"

"Em là nói thật, toàn bộ tiền em giặt đồ thuê kiếm được đều đưa cho chị ấy, em xin chị lấy lại giúp em đi, chị ơi.. chị..."

Hiểu rồi, giặt đồ thuê kiếm tiền để mở một buổi biểu diễn thời trang, ai dè bị con mụ người mẫu này lừa đảo ôm tiền bỏ chạy. Thanh Nhi tiến lên một bước đối mặt với cô ta, hất cằm ra lệnh. "Trả tiền đi, cộng với thuốc men và viện phí, tất cả 7 triệu 500 ngàn đồng."

Gương mặt cô gái kia đanh cứng, vừa bị chửi chớ điên còn chưa xong lại bị đòi tiền, nhất thời mất bình tĩnh nhào tới giơ cao tay. "Mày là cái thá gì..?"

"Chát~"

Mọi người xung quanh hít ngay một ngụm khí lạnh, Thanh Nhi từ trên nhìn xuống cô ta, cứng rắn nhếch môi. "Tôi cho cô hai lựa chọn, 1 là tự lực móc tiền ra, 2 là đến đồn cảnh sát móc tiền gấp đôi còn phải quý xuống lạy em ấy ba lạy."

"Không phải, chị ơi..." Bé gái vội vã túm lấy cánh tay Thanh Nhi, nhìn khoé miệng chị người mẫu chảy máu, trong lòng sợ hãi đến khóc ròng.

Thanh Nhi đẩy tay em ấy ra, trừng mắt. "Đứng yên đó không được xen vào chuyện người lớn."

Bé gái ỷ khuất cần chặt môi, thút tha thút thít, tay chân run lẩy bẩy.

Cô gái kia hung hăng quệt vết máu, phất tóc sang một bên chống một tay trên nền đất nhìn Thanh Nhi cười khẩy. "Mày có biết tao là ai không mà dám đánh tao? có giỏi thì đi đến đồn cảnh sát đi xem ai tin lời con nhà quê đó."

Lí lẽ giỏi lắm!

Khoé môi Thanh Nhi nhếch một bên, một bước lạnh lùng bước tới trước mặt cô ta, chậm rãi ngồi xuống nhìn thẳng vào mặt cô ta khẽ cười một tiếng, bắt ngờ giơ tay gạt lấy tóc cô ta ra sau, gằng giọng. "Cô là ai? chính là một kẻ bại hoại xã hội đi lừa gạt tiền con ních, còn thua cả một con chó ngoài đường.."

"Mày.." Bàn tay cô ta giơ lên cấu vào tay Thanh Nhi, móng vuốt đỏ làm người ta chướng mắt.

Thanh Nhi hung hăng cầm lấy cổ tay cô ta đập xuống mặt đường, kéo đầu cô ta ngang mặt mình. "Nhìn cho kĩ mặt tôi đi rồi hãy nói lại một lần nữa, cô chắc chắn không ai tin lời em ấy."

Cô ta sùng sốt, đúng lúc này một chiếc xe trùng hợp tấp vào lề đường, ánh đèn pha sáng rực chiếu thẳng vào mặt Thanh Nhi. Mọi người xung quanh và cô gái kia đều nhìn rõ mặt cô, có người hoảng hồn kêu lên. "Là nữ hoàng phong lưu đó?... Cô ta là đại tiểu thư tập đoàn Trần Văn.. Nghe đâu từng lên báo có quan hệ với Hương thiếu tá.. Tôi thấy cô ta quen với con trai Trương thượng tướng... có hotboy Hứa Trác Tùng nữa.. còn..."

Tách tách tách.....! Ánh đèn điện thoại chớp nhoáng liên hồi.

"Nhận ra chưa? Cô mới không là cái thá gì cả, ngoan ngoãn móc tiền ra trả cho em ấy tôi sẽ để cô yên lành rồi khỏi, còn không thích tôi sẽ gửi cô vào tù bóc vãi cuốn lịch chơi cho vui." Thanh Nhi buông cô ta ra, đứng dậy phui phui hai tay, nhếch mép cười.

"Được, mày giỏi.." Cô gái kia nghiêng răng gật đầu, đứng phắt dậy lục lục trong túi móc ra một sấp tiền kèm theo 3 tờ 500 nghìn, kênh mặt với cô. "..Tao thua một đũa dựa hơi đàn ông như mày không thấy nhục."

Thanh Nhi cầm lấy tiền kéo xèo một đường, thần nhiên cười. "Bất quá, hơi đàn ông tôi dựa không phải ai cũng đủ tư cách hừ qua."

Cô gái kia nghe vậy tức vỡ phổi, dậm giày cốp cốp cốp bỏ đi.

Thanh Nhi cười cười nhìn bóng lưng cô ta, muốn đấu với cô còn phải xem ai độc hơn ai, ai thâm hơn ai!

Cô xoay đầu đi lại chỗ bé gái đặt sấp tiền vào tay em ấy, dịu giọng nói. "Cầm tiền về nhà đi, sau này đừng để bị lừa nữa." Dứt lời xoay người muốn đi thì bị bàn tay nhỏ xiu kéo lại. "Chị ơi, không phải 7 triệu 500 ngàn đâu chị, em chỉ có 6 triệu thôi."

Thanh Nhi bật cười, đúng là ngây thơ đánh yêu mà, cô chỉ tay vào cánh tay em ấy. "Bồi thường cho tổn hại tinh thần và thể xác của em, về nhà băng bó vết thương rồi mua thuốc bổ uống vào."

"Nhưng mà, chị ơi..."

"Nhưng nhị cái gì?" Thanh Nhi chau mày, vờ mất kiên nhẫn. "Buông ra để chị còn đi chơi với bạn trai."

Bé gái cắn môi, nuốt tiếc buồng từng ngón tay cô ra, lại đột nhiên giữ chặt, khẽ gọi. "Chị ơi..."

Thanh Nhi xoay đầu nhìn em ấy, gương mặt nhỏ nhắn, đôi mày thanh tú, chỉ là có hơi ốm và tiều tụy, cô khẽ nhướn mày. "Có chuyện gì cần chị giúp sao?"

Bàn tay nhỏ của cô bé siết chặt tay Thanh Nhi, hai cánh môi run rẩy khó khăn thốt ra. "Em muốn làm nhà thiết kế thời trang..."

Thanh Nhi sững người, nhìn cô bé chỉ tầm mười tuổi sao lại kiên quyết thế, ánh mắt kia nhìn cô là có ý nghĩa gì?

Chờ mong?

Tin tưởng?

Trông cậy?

Thanh Nhi phui bay ý nghĩ loạn xạ trong đầu, bước đến nắm lấy tay cô bé, chân thành khuyên nhủ. "Em còn nhỏ, không gì phải hấp tấp vội vàng, muốn đạt được mục tiêu ngoại trừ cố gắng còn phải vạch ra một lối đi đúng đắn. Em muốn trở thành nhà thiết kế, trước tiên xác định ngày nào em sẽ để mọi người nhìn thấy trang phục hoàn hảo nhất của em, nếu trong lòng bao giờ cũng có một tia không hài lòng hoặc thiếu tự tin nghĩa là em đang làm một việc thất bại."

"Chị.." Cô bé mím môi, nước mắt khẽ rơi. Thanh Nhi không do dự chặn lời em ấy, nghiêm giọng. "Về nhà đi, mang tất cả mọi thứ từ trước đến nay sắp xếp lại, nhìn kĩ xem em thiếu cái gì? khi nào thực sự cảm thấy mình đủ bản lĩnh hãy cho mọi người nhìn thấy em.." Cô dừng lại một lúc nhìn cô bé, quyết định nói. "Chị làm nhà báo, nguyên tắc của chị là không trang nhất không viết, nếu khi nào em đủ tự tin thì đến tìm chị, chị khẳng định sẽ để mọi người thấy thành quả của em."

Hai mắt bé gái sóng nước, cảm động nghẹn ngào. "Chị.."

Thanh Nhi giờ tay chặn miệng em ấy, móc điện thoại ra. "Alo, Bách Nhân?"

....

"Em đang bên hồ phun nước ở quảng trường thành phố."

....

"Được, em đợi anh."

Cúp điện thoại, Thanh Nhi lấy trong túi ra một mẫu giấy viết một dãy số rồi đưa cho em ấy. "Số điện thoại của chị, chị tên Thanh Nhi."

"Ting.. ting.." Thanh Nhi xoay đầu thấy một chiếc mũ trần đang tấp vào lề đường, giờ tay vẫy vẫy với Huỳnh Bách Nhân hai cái liền dúi mảnh giấy vào tay bé gái, nháy mắt. "Hẹn gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Anh Yêu Em

Dứt lời nhanh nhẹn sải hai bước vượt qua rào chắn, nhảy vào trong xe vỗ lên cánh tay Huỳnh Bách Nhân cười nói. "Đi thôi, em muốn ăn đồ nướng."

Huỳnh Bách Nhân nghiêng đầu nhìn mặt cô, cười nhẹ hỏi. "Có chuyện gì vui vậy?"

Lời anh ta vừa nói, phía sau vọng đến một tiếng gọi lớn. "Chị ơi, em tên là Yên Nhi."

Thanh Nhi ngoáy đầu nhìn bóng dáng nhỏ nhò đang leo qua rào chắn, bật cười một tiếng. "Em phát hiện ra mình rất có tố chất của một chuyên gia tâm lí."

Khoé môi Huỳnh Bách Nhân trầm tĩnh cong lên, ôn nhu hỏi. "Vậy có phải em nên tâm lí cho anh về vấn đề tình yêu và hôn nhân gia đình không?"

Thanh Nhi lập tức dúi đầu qua nhìn mặt anh ta, phấn khích cười. "Anh muốn kết hôn sao? Được đấy, theo tính cách của anh thì nên chọn vợ nào động một chút, lăm lờ một chút, như vậy nhà cửa mới sớm sáo vui vẻ."

Huỳnh Bách Nhân cúi xuống nhìn gương mặt cô gần sát, nhẹ hỏi. "Kiểu như em sao?"

Tay Thanh Nhi đưa lên xoa xoa cằm, lăm lăm. "Kiểu như em? ừ, nghe có gì đó không phù hợp. Em đã là mẫu bạn gái hoàn mỹ của thiên hạ, anh lấy em làm tiêu chuẩn thì hơi cao rồi đó. Để xem nếu bỏ bớt xinh đẹp thì đòi hỏi tính cách đầu óc, em lại quá đáng yêu còn rất thông minh làm sao kiếm được người như em. Còn nếu bỏ đi đầu óc và tính cách, hoá ra tìm một kẻ ngu ngốc để lấy làm vợ, mà..."

Huỳnh Bách Nhân bật cười, đưa tay qua muốn nựng má cô lại khựng lại, trong lòng lo lắng nếu chạm vào cô sẽ có phản ứng gì?

Đang nói cười vui vẻ đột nhiên xoay qua thấy bàn tay Huỳnh Bách Nhân trước mặt, cô giật mình nhảy tung lên. "Không thích thì thôi, bộ anh muốn đánh em hả?"

Mấy ngón tay Huỳnh Bách Nhân cử động, quyết định thử một lần vuốt nhẹ má cô, cảm giác mềm mại ấm áp dưới lòng bàn tay làm tâm hấn dao động. Thanh Nhi lại không biết gì vỗ vỗ ngực, thờ phờ nghiêng mặt để hấn vuốt, còn cười nói. "Như vậy nhé, lấy 50% tiêu chuẩn của em để chọn vợ cho anh."

Huỳnh Bách Nhân thật sự không muốn thu tay về, tự dưng nổi máu nựng mạnh má cô một cái.

"U.." Thanh Nhi bị đau, vội kéo tay anh ta xuống tròn mắt. "Đôi thành 70% là được chứ gì? anh bạo lực quá."

Huỳnh Bách Nhân cười cười, rất phối hợp cũng nắm chặt tay cô, lại âm thầm đánh lạc hướng. "Anh thích con gái nhẹ dạ một chút, không cần lúc nào cũng tỏ ra thông minh sắc sảo."

Tốt nhất nhẹ dạ giống như cô, rõ ràng đang bị chiếm tiện nghi vẫn còn vui vẻ hỏi người ta thích ăn loại nào.

Thanh Nhi có biết gì đâu, hăng hái kéo tay anh ta ôm vào người, tình quái cười. "Có phải nhẹ dạ để anh dễ dàng lừa lên giường không hả? Ghê quá nhe, em đã nhìn ra bộ mặt xấu xa của anh rồi."

Huỳnh Bách Nhân chỉ cười không nói. Nếu không phải vì đến nơi đậu xe, hấn tuyệt không muốn buông tay Thanh Nhi ra. Mà Thanh Nhi cứ lơ lơ quay đi quay lại, còn bắt lấy cánh tay anh ta lay lay. "Đi đâu vậy? đi đâu vậy? em muốn ăn thịt nướng mà, sao lại dừng ở đây?"

Huỳnh Bách Nhân khẽ cười xuống xe đi vòng qua bên kia, nắm lấy tay cô kéo đi. "Dẫn em đi ăn món ngon hơn."

Nghe món ngon hơn Thanh Nhi liền sung sướng bước thấp bước cao đuổi theo, chờ đến khi nhìn thấy băng ghế dài gần bờ sông thì hoảng hốt ôm lấy cánh tay ai đó hét to. "Dừng nói anh bắt em ngồi đây hóng gió ngắm trăng thay vì ăn thịt nướng nha."

Huỳnh Bách Nhân không nói gì cả, thẳng tay kéo cô tới ghế ăn ngồi xuống, xong liền xoay người bỏ đi. Thanh Nhi ngồi ngơ ngẩn nhìn mấy con thuyền bơi qua bơi lại trên sông, đột nhiên cảm thấy mình rất giống gà con lạc mất mẹ.

Lúc Huỳnh Bách Nhân quay về thì trên tay cầm theo hai túi lớn, Thanh Nhi tò mò vươn cổ chòm qua xem là thứ gì, bất ngờ nhìn thấy cả hộp thịt sâu nướng nghi ngút khói và mười mấy chai bia ướp lạnh. Cô lập tức khoái chí tươi cười, vỗ vỗ vai anh ta khen ngợi. "Anh hiểu em nhất đấy, đúng là ngon hơn thịt nướng bình thường nhì!" Vừa nói vừa xê mông xích lại, cầm lấy một que thịt cho vào miệng, lại cầm chai bia lên uống một ngụm. "Chà.. chà.. ngon quá~"

Huỳnh Bách Nhân nở nụ cười, cầm chai bia hướng cô giờ lên. Thanh Nhi không do dự chạm mạnh vào miệng chai, tám chuyện. "Kể cho anh nghe nhé, lúc nhỏ em coi phim rất thích mấy cảnh này đó, vừa lãng mạn vừa thơ mộng, lại có chút máu giang hồ."

Khoé môi Huỳnh Bách Nhân đột nhiên cứng đờ, không rõ vui buồn hỏi. "Em hồi phục trí nhớ rồi à?"

"Khụ.." Thanh Nhi run tay, ga bia xông thẳng vào mũi, cô cúi đầu ho khan. Huỳnh Bách Nhân thấy vậy vội đưa tay vỗ nhẹ lưng cô, thuận tiện kéo cô đến gần, lo lắng hỏi. "Không sao chứ? Uống bia phải chậm thôi."

Thanh Nhi quơ quơ bàn tay nhỏ lên vô tình chạm vào cổ anh ta, cũng không để ý vội nói. "Cho em miếng khăn giấy đi."

Cổ họng Huỳnh Bách Nhân truyền tới một trận khô nóng, đưa tay vào túi móc ra khăn tay nhưng không đưa cho cô mà tự tay nâng mặt cô lên cẩn thận lau qua khoé miệng.

Hai gò má Thanh Nhi ửng hồng, làn mi dài ẩm ướt hơi sương, tay vuốt vuốt ngực, chu môi dỗi. "Chỉ tại anh nói vào chuyện thương tâm của em em mới bị sặc, sau này đừng hỏi chuyện trí nhớ của em nữa, bác sĩ đã nói em không thể hồi phục rồi."

Huỳnh Bách Nhân chăm chú nhìn cô, đột nhiên bưng một bên má cô lên, Thanh Nhi khó hiểu chớp chớp mắt, nhấp nhấp môi. "Anh nhìn gì vậy?"

Bàn tay kia Huỳnh Bách Nhân miết mạnh vào ghế, đè ép một hồi cuối cùng cũng nén xuống được, vô cùng bất đắc dĩ xoay tay cầm lấy chai bia trong tay cô uống ừng ực.

Thanh Nhi hết hồn giờ tay muốn cầm mà không kịp, cái chai đó cô vừa sặc vào mà.

Khiếp, giấu nhem luôn không dám nói.

Huỳnh Bách Nhân uống hết tuý tiện vứt chai xuống chân ghế, xoay qua nhìn về ngơ ngẩn của cô, cầm lấy một que thịt kè bên môi cô, giọng ôn hoà. "Ăn đi, lúc nhỏ em rất thích ăn món này."

Hai mắt Thanh Nhi cong lên hình lưỡi liềm, há miệng ngậm lấy, cười vui vẻ. "Thật ra mất trí nhớ cũng tốt, giống như được sống một cuộc đời mới, có thêm nhiều tình yêu mới."

Huỳnh Bách Nhân nghe vậy chột cười, truyền cho cô một chai bia, không hàm ý nói. "Anh nghe nói em và Trình Dịch Phong chia tay rồi, anh ta hiện tại

đang quen với Trịnh Thiên Mịch, có phải hoa khôi Học viện chúng ta không?"

"Đúng vậy.." Thanh Nhi bình thần gật đầu, uống một hơi bia nhìn ngọn đèn trên con thuyền gần đó. "Chị ấy rất xinh đẹp, lúc trước em từng không thích chị ấy nhưng tiếp xúc qua cũng không đến nỗi tệ, tính cách chị ấy hợp với anh Phong hơn em."

Bọn họ đều mưu mô đầy mình.

Thanh Nhi âm thầm kết luận thêm một câu, luận thế nào khi họ lên giường kết hợp rất ăn ý.

Huỳnh Bách Nhân chạm nhẹ miệng chai với cô, bình ổn nói. "Ngày trước anh ta yêu em rất sâu đậm, anh nhớ có một thời gian anh ta đòi sống cùng với em nhưng bị gia đình ngăn cản, không ngờ hôm nay hai người thật sự tách ra, xem ra mẹ em nói đúng tình cảm hai người không thể chịu đựng sóng gió."

Thanh Nhi cười khỏ, uống hết chai bia rồi vứt đi, cầm hai sâu thịt bỏ vào miệng hunh hăng nhai. "Sao anh không nghĩ, nếu lúc đó gia đình chịu để em và anh ấy sống chung thì hôm nay sẽ không chia tay."

Huỳnh Bách Nhân xoay đầu nhìn cô, ánh mắt phức tạp không rõ suy nghĩ điều gì? Thanh Nhi chồm qua mò lấy một chai bia, sẵn tiện ăn chút đậu hũ trên má ai kia, cười nói. "Chuyện đó là không thể, anh nên biết người đề nghị chia tay là em nhé."

Cảm xúc mềm mại trên má khiến Huỳnh Bách Nhân ngây ra, phản xạ đưa tay ôm chặt lấy cô, giọng mờ đục. "Thanh Nhi, nếu đã chia tay rồi thì nên tiếp nhận tình cảm mới đi."

Thanh Nhi gật đầu, cố gắng vờ vờ lấy chai bia không hề chú ý đến tư thế và ngữ điệu của hắn, tùy tiện đáp. "Em đang tìm kiếm lang quân đây." Vừa nói nắm được đầu chai bia liền giật mình trở lại.

Huỳnh Bách Nhân không kịp giữ cô để mềm mại trong lòng chạy mất, nhưng ánh mắt chợt trở nên thâm thúy, nói chuyện khác. "Kể xem, em có bao nhiêu chiến tích tình trường rồi."

Chủ đề này đặc biệt phù hợp với Thanh Nhi, cô vừa ngồi xếp bằng trên ghế vừa bắt đầu tung chảo cho chiến tích của mình, từ câu chuyện thuở bé cùng Trình Dịch Phong đến độ cùng Lưu Tử Hàm đều quệt toẹt kể ra hết.

Cuối cùng kết thúc là một cú tung chai bay xuống sông, về vang tuyên bố. "Bây giờ em còn đang ế, thèm chồng chết đi được~"

Huỳnh Bách Nhân đứng lên đưa tay ôm lấy eo cô kéo vào lòng, nhìn mặt sông lặn tẩn gọn sóng, cúi đầu khẽ nói. "Uống say rồi, anh đưa em về nhà."

Mắt Thanh Nhi lờ mờ mở ra, giấy giũa thoát khỏi tay anh ta. Huỳnh Bách Nhân còn đang lo lắng thì cô đã bất ngờ nhảy lên lưng, lớn tiếng ra lệnh. "Công em về."

Cảm giác này còn căng thẳng hơn cả khi tỏ tình với bạn gái, Huỳnh Bách Nhân phải trấn định lắm mới không bị cô làm đau tim. Khom người ôm lấy hai chân Thanh Nhi nâng lên, cô lập tức úp mặt vào cổ hắn thở phà phà, khí nóng lan tỏa khắp người Huỳnh Bách Nhân, ép buộc mang cô bỏ vào trong xe chở về nhà.

Đậu xe trước cửa nhà Thanh Nhi, Huỳnh Bách Nhân lại nghĩ hần mắc bệnh, khi không lại chở cô về nhà làm gì? Nghiêng đầu qua thấy cô đã ngủ đến mê man, hần nhin không được vờn người tới đề lên người cô, một tay nhắc bóng người cô lên ôm vào lòng, một tay tóm tóc nâng đầu cô dậy.

Cánh môi nhỏ nhắn ở ngay trước mắt, người con gái hắn yêu mười mấy năm ở ngay trước mắt, Huỳnh Bách Nhân không do dự đặt môi mình xuống, ôn nhu dịu dàng ngậm lấy môi cô, cảm giác mềm mại ngọt ngào khiến người hắn run rẩy, bộc phát tình cảm siết chặt lấy người cô.

"Thanh Nhi, anh yêu em."

"Tầng tầng tầng..."

Huỳnh Bách Nhân giật mình vội buông người cô ra, Thanh Nhi nhú nhú mày mò mẫn khắp người moi ra điện thoại, theo thói quen vuốt vuốt, đặt lên tai. "Alo?"

Giọng nói nóng nảy của Trần Kha Dương xuyên qua điện thoại. "Em lại đi đâu nữa hả? mấy giờ rồi còn chưa chịu về?"

Thanh Nhi miễn cưỡng giật giật khoé mắt mở ra ngó một vòng, nhè nhè nói. "Hình như đang ở trước cửa nhà..."

"Tút TUT TUT.." Điện thoại tắt, cô liu liu buông điện thoại xuống, vừa mơ màng thì kế bên phịch một tiếng, sau đó cả người bị bế bổng lên, giọng nói lạnh lùng vang bên tai. "Cám ơn cậu đưa nó về."

Dứt lời liền xoay người bế cô đi thẳng, Thanh Nhi nhướng một mắt hé một mắt thấy mặt Trần Kha Dương, hưng phấn đưa hai tay lên ôm cổ anh ta, cười vừa ngu vừa ngốc. "Anh hai, nhớ em rồi hả?"

Trần Kha Dương mắt lạnh liếc qua cô, lạnh cảm không nói.

Thần kinh Thanh Nhi phải gọi là bị búa làm trĩ độn, không trả lời thì giờ thôi lưu manh xấn tới kẹp lấy cổ anh ta, nghiêng đầu nhe răng cắn. "Anh có thương em không?"

Một bên má truyền tới cảm giác đau, Trần Kha Dương buông tay muốn quăng cô xuống giường nhưng Thanh Nhi đã sớm bám cứng như đĩa, nhe răng nhếch mép gầm gừ. "Nói mau, anh có thương em không?"

Trần Kha Dương chuyển máu lạnh thành nóng, hung hăng kéo đầu cô ra đối diện mặt anh ta, gầm nhẹ. "Thương em rồi làm được gì?"

Chiếc răng khểnh bé xinh của Thanh Nhi lộ ra một vết máu, anh ta giật mình đưa tay vuốt má mình kéo xuống một đường máu tươi. Sắc mặt tối sầm ngay lập tức, ai đó còn không biết sợ chết đu bám trên người anh ta, kết quả máu điên cũng nổi lên. Trần Kha Dương đem tấn cô xuống giường, thô bạo cắn xuống.

Thanh Nhi cảm giác cánh môi truyền đến cơn đau kinh hoàng, bừng tỉnh mở mắt thấy anh hai đang xâu xé môi mình, la thất thanh. "Anh hai, không được loạn luân."

Mặc kệ cô gầy gầy, Trần Kha Dương chỉ giữ chặt đầu cô liên tục cắn cắn cắn. Thanh Nhi đau chết đi thôi, giống như con cá bị cột đầu, càng gầy càng chết ngột.

Một lúc sau anh ta mới nhả môi cô ra, còn hung hăng đập mạnh đầu cô xuống gối, lạnh giọng hỏi. "Đã tỉnh táo chưa?"

Về mặt đó rất đáng sợ, cộng thêm vết máu trên má làm Thanh Nhi chột dạ, cô theo thói quen liếm liếm môi liền nhận lấy một trận đau đến nhếch mép. "Anh hai, cắn người là chó?"

Trần Kha Dương chỉ lên mặt mình. "Vậy con chó nào vừa cắn anh?"

Thanh Nhi cụp mắt bảu chừa. "Em không được tỉnh táo.."

Trần Kha Dương vỗ mạnh vào má cô. "Anh đã giúp em tỉnh táo."

Thanh Nhi "..."

Hai người cùng nhìn nhau, má anh chảy máu, môi em chảy máu, người anh tức giận nhưng đưa em vẫn vô tư híp mắt ôm cổ anh hai đi tìm Chu Công.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Đo Ngực

Sáng nay vừa thức dậy, mình lên Wattpad và đọc 1 câu chuyện có tên 'Ngày nào cũng bị hiếp', sau đó cả ngày mình đều bị nó ám ảnh.. một cảm giác bị lừa đảo nặng nề.

Thời gian thấm thoát trôi qua, buổi sáng của một ngày trong tuần..

"Kính thưa các quý vị đại biểu. Kính thưa các nhà giáo và các bạn sinh viên thân mến. Hôm nay, Học viện Điện Ảnh và Báo chí vui mừng kỷ niệm 40 năm ngày Nhà giáo 20/11/19.. - 20/11/20.. . Cho phép tôi thay mặt BGH, tập thể HDSP và hơn 5000 bạn sinh viên cảm ơn quý vị khách quý, quý vị đại biểu đã đến với chúng tôi trong ngày hội truyền thống của ngành giáo dục. Kính chúc các nhà giáo và các vị đại biểu, các bạn sinh viên sức khỏe, hạnh phúc, chúc buổi lễ thành công rực rỡ.."

Thanh Nhi gờ tay che miệng ngáp nhẹ một cái, cẩn thận chỉnh lại tà váy trên đầu gối, ngẩng đầu nhìn thần đồng khoa Báo chí đang đọc diễn văn trên sân khấu.

Ánh đèn sáng rực chiếu lên khuôn mặt anh ta, cả người từ trên xuống dưới đều bộc lộ vẻ tự tin, chính chắn, gương mặt nghiêm túc lại ẩn nhẫn mùi vị tham chiến rất mạnh, người này nhìn qua liền nhận ra là kẻ có đầu óc, thâm tàng bất lộ.

Thanh Nhi liếc mắt qua anh ta, nghiêng đầu nhìn tiểu mỹ nhân bên cạnh, khẽ hỏi. "Làm gì đấy?"

An Nhiên ngẩng đầu lên liếc một vòng lại cúi xuống loay hoay với đồng giấy viết, nhàn nhạt nói. "Ta viết điều ước lên giấy rồi xếp hạt bỏ vào hộp, nghe nói đủ 1 ngàn con điều ước sẽ linh nghiệm."

Khoé mắt Thanh Nhi hứng thú nhếch lên, cúi xuống nhìn hai ba con hạt be bé, tò mò hỏi. "Mi ước cái gì?"

"Ta ước.." An Nhiên khựng lại ngẩng đầu nhìn cô, cắn môi dưới. "..Lâm gia đồng ý hủy hôn với Trương gia."

"Gi kì vậy?" Thanh Nhi thốt lên bất ngờ.

An Nhiên đem con hạt vừa xếp xong bỏ vào hộp, không tự nhiên trả lời. "Là vì Lam Tuyết còn vướng hôn ước với Lâm San Nguyệt nên ta không thể ở cùng anh ấy, nếu cô ta đồng ý hủy hôn chúng ta sẽ mới được ở bên nhau."

Chuyện này Thanh Nhi đương nhiên biết, nhưng mà cách xếp hạt này liệu có hiệu quả không? Cô trầm mặt một lát đột nhiên đưa tay vào hộp hốt mấy con hạt bốp dẹp, rồi hốt luôn đồng giấy đã viết điều ước nhồi thành một cục ném vào thùng rác. "Bỏ đi, mi làm chuyện xàm xí quá!"

Nhìn hành động của cô, mặt mũi An Nhiên tái mét vừa há miệng muốn hét đã bị Thanh Nhi nhanh tay bịt lại, trừng mắt mắng. "Câm miệng, mi ngốc hết chịu nổi luôn đấy, thử nghĩ nếu Trương Lam Tuyết đọc được điều ước của mi sẽ nghĩ gì? Tại sao không ước kết quả mà ước nguyên nhân hả?"

An Nhiên chớp chớp mắt vô tội, nhấp nháy môi. "Không phải chỉ cần Lâm San Nguyệt chịu hủy hôn thì mọi chuyện xong rồi sao?"

"Ngu ngốc." Thanh Nhi thẳng tay cốc vào đầu cô ấy một phát. "Nếu gia đình không đồng ý thì sao?"

Đúng rồi, An Nhiên liếm môi xụ mặt không nói gì nữa, Thanh Nhi lập tức chỉ tay vào đồng giấy hung dữ dạy dỗ. "Ghi vào, ước hai người được ở bên nhau, rồi xếp 10 ngàn con cho ta, xếp đến khi nào chất đầy nhà thì thôi. Còn nữa, rảnh thì lên mạng đọc tin tức, điều tra hoàn cảnh gia đình hai người họ, còn phải thường xuyên quan tâm chồng mi. Ok?"

An Nhiên im re một lúc lâu hai mắt mới dần sáng lên, chờ tới khi hoàn toàn hiểu ra thì Thanh Nhi đã xoay đầu nghiên cứu chàng trai trên sân khấu, cô bắt ngờ vùng dậy nhào đến ôm cổ Thanh Nhi, hét to. "Đại gia, ta yêu mi quá~ moa~"

Cả hội trường im phăng phắt, Thanh Nhi hết hồn ngẩng đầu nhìn con nhò nào đó, vung tay xén cho một bốp. "Ta đã nói chỗ này của chồng ta."

An Nhiên vẫn nhây không chịu được, bưng má cô cò đê xuống muốn hôn thêm phát nữa. Thanh Nhi chán ghét đưa tay đẩy trán cô ấy ra, nghiêng đầu tránh né. An Nhiên cố chấp chu môi đê xuống...

Đúng lúc này, trong loa vang lên tiếng tăng hắng, giọng cứng nhắc. "Đề nghị các bạn giữ trật tự.."

Thanh Nhi lập tức hòa theo kêu lên. "Nghe thấy chưa? thu ngay cái mỏ heo của mi về!"

An Nhiên bĩu môi xoay đầu nhìn lên sân khấu hung hăng lườm chàng trai kia, ngồi bịch xuống ghế bắt đầu hí hoáy làm việc.

Nhìn cô ấy chìm đắm trong tình yêu như vậy, Thanh Nhi bật cười nhìn lên sân khấu, ánh mắt lại vô thức trĩu xuống.

Trời ơi, con thèm chồng quá~

Buổi lễ vẫn nhảm chán như thường lệ, ca hát nhảy múa, tưởng niệm, trao bằng khen, và cuối cùng nghi thức cài hoa. Theo như qui ước mỗi năm, 5 sinh viên ưu tú nhất của hai ngành Điện ảnh và Báo chí sẽ cài hoa cho giảng viên của mình.

Thanh Nhi rất không may mắn, cô là một trong số mười người phải mặc váy đồng phục, đeo thắt tay xanh đậm đi lên sân khấu sờ ngực thầy cô giáo. Nhìn gương mặt từng người, cảm giác xa lạ không chút thân thiết, cô khéo léo cài hết một lượt liền đi xuống. Đột nhiên cổ tay bị giữ lại, Thanh Nhi xoay đầu thấy thân đồng nhìn cô, khẽ nói. "Em ở lại, thay mặt một bạn khoa Điện ảnh cài hoa."

Thanh Nhi vừa muốn kêu anh ta nhờ người khác thì cổ tay bị giữ lên, thắt tay nhanh chóng bị tháo ra đổi thành màu đỏ sậm, cô ngẩng đầu nhìn anh ta, chớp mắt. "Em chưa nói đồng ý."

Anh ta khẽ cười, siết chặt nút thắt, nhàn nhạt mở miệng. "Anh biết em không thể không đồng ý."

Đúng vậy, dây đã cột rồi còn có thể từ chối sao?

Thanh Nhi lườm anh ta một cái, xoay đầu nhìn lượt thầy giáo khoa Điện ảnh đang lên, ánh mắt bắt ngay bóng dáng Hứa Trác Tùng, cô bật cười. "Lần này thôi nhé!"

"Được." Tiếng nói nghiêm túc bên tai, gò má bị cái gì đó lướt nhẹ qua, Thanh Nhi quay đầu thấy anh ta đã đi vào cánh gà.

Giật mình sờ lên má mình, kéo xuống một mảnh giấy nhỏ.

"0123*****. Gọi cho anh!"

Thanh Nhi (-_-) có kiểu cho số điện thoại vậy nữa!

Rồi cô nhét ở đâu đây?

Nhìn từ trên xuống dưới không chỗ nào để được, Thanh Nhi trực tiếp vạch cổ áo trước ngực dán vào trong, xoay đầu vừa hay bắt được nụ cười quái chiêu của ai đó.

Thật muốn tung chân đá cho anh ta một phát.

Bước ra sân khấu cài hoa gần hết thì đến Hứa Trác Tùng, cô cười cười nhìn mặt anh ta, hai ngón tay ấn mạnh bông hoa vào ngực, nhỏ giọng trêu. "Thầy Hứa, ngực thầy mềm quá."

Thanh Nhi thấy rõ ràng khoe môi Hứa Trác Tùng co giật, cô cười tùm tùm sang cài hoa cho người bên cạnh, khoe mắt lại không tự chủ liếc nhìn nét mặt anh ta, xám xịt như tro.

Chắc đang tự ti lắm~

Lúc đi xuống cô giả vờ nhường cho giảng viên đi trước, lên vào nắm tay Hứa Trác Tùng, cười xấu xa. "Anh bị em sờ ngực rồi nha.." Vừa nói vừa đưa tay ngắt nhẹ một cái, cảm nhận "..rất đàn hồi." rồi bỏ chạy.

Hứa Trác Tùng nhìn bóng lưng nhỏ nhỏ luồn lách qua dãy ghế, khẽ mỉm cười.

Thanh Nhi vừa ngồi xuống ghế liền lục túi xách lấy điện thoại ra lém lỉnh soạn tin nhắn gửi cho ai kia. "Thích quá~ thích quá~ thích quá~" rồi chụp một tấm ảnh cười đều gửi qua cùng.

Hứa Trác Tùng ngồi ở hàng ghế đầu móc điện thoại ra xem, không hề giữ hình tượng mà bật cười ra tiếng.

Kết thúc buổi lễ, vừa ra nhà xe thì bất ngờ bị ai đó kéo lại, Thanh Nhi còn chưa phản ứng thì trên trán đã vang lên một tiếng chóc. Cô giật mình đưa mắt nhìn lên liền tá hỏa. "Trác Tùng, đây là trường học đó."

Hứa Trác Tùng chẳng mấy để tâm, còn ngang nhiên bế cô lên quăng qua ghế phụ, tự mình ngồi vào ghế lái, êm ái lướt qua cái trơn trắng trơn dọc của đám sinh viên.

Một bên, Thanh Nhi lồm cồm ngồi thẳng dậy, hung hăng nhào qua ôm lấy cổ anh ta, gào vào tai. "Anh trả thù em đó hả? muốn bắt cóc em đi bán phải không?"

"Tất nhiên không phải bán.." Hứa Trác Tùng quay qua nhìn cô cười thâm ý, liếc mắt qua cổ áo trước ngực cô một cái, xa xa gần gần khơi gợi. "Trắng trẻo, tròn trĩnh, lại rất vừa tay, anh đang suy nghĩ bắt em về nhà bảo dưỡng."

Ngay lập tức Thanh Nhi làm tư thế phòng thủ, má đỏ rực, gờ tay đâm vào ngực anh ta một phát. "Đánh cho lép vế anh luôn, dám dê sờ sờ ngực người ta."

Hứa Trác Tùng bật cười, vươn tay qua kẹp cổ cô, có chút chờ mong hỏi. "Hôm nay có bận gì không?"

Về mặt Thanh Nhi nổi lên nét gian tà, nghiêng đầu qua cười hí hí. "Sao? có phải muốn rủ bọn cô nương đi chơi?"

"Đúng vậy.." Hứa Trác Tùng không ngần ngại thừa nhận, bất ngờ xoay đầu hôn mạnh vào má cô, cười hỏi. "..muốn đi với anh không?"

Tay Thanh Nhi sờ sờ chỗ bị hôn hình như có chút rát, nhưng rất nhanh liền không để ý, hung phấn vỗ tay. "Đi, sợ ai mà không đi."

Ánh mắt Hứa Trác Tùng nhìn chăm chú vào dấu môi đang dần ửng đỏ trên má cô, không nhịn được cười lớn.

Thanh Nhi lại không biết như vậy, còn ngây ngô tăng bốc bản thân. "Đi chơi với bọn cô nương, tiểu tử nguoi vui đến vậy à?"

Ai kia nén cười gật gật đầu. "Là vinh hạnh của tiểu tử."

Nhìn về mặt Hứa Trác Tùng cười đến ửng đỏ đẹp trai mê li, Thanh Nhi không nén được tà dâm lên nghiêng đầu muốn hôn má anh ta ai dè bị phát giác, Hứa Trác Tùng nheo mắt nghi ngờ hỏi. "Làm gì đó?"

Thanh Nhi cắn môi, liếm môi nhìn trời nhìn mây đánh trống lảng. "Ồ, trời hôm nay đẹp quá~"

Đừng tưởng anh không biết, Hứa Trác Tùng tươi cười nhìn đáng vẻ vờ vịt của cô, xoa xoa tóc hỏi. "Có muốn về thay đồ không?"

Ai đó vô cùng phối hợp gật đầu. "Không cần thay." Hành động và lời nói chẳng có tí logic nào cả.

Vậy mà Hứa Trác Tùng lại rất hài lòng gật đầu. "Càng tốt." đỡ để cô phát hiện dấu môi trên mặt.

Cái gọi là đi chơi chính là thế này, Hứa Trác Tùng nắm tay cô kéo vào một hoa viên đầy hoa và cỏ, sau đó đẩy cô ngồi trên ghế đá, xoay người nói với một người đàn ông trung niên. "Bạn gái tôi, không cần quan tâm tới em ấy."

Người đàn ông gật đầu. "Được."

Thanh Nhi níu níu tay anh ta, tốt bụng nhắc nhở. "Trác Tùng, anh nói sai rồi, phải là chiều cổ em ấy nhiều một chút."

Người đàn ông trung niên nghe cô nói bật cười, chột vồ vồ vai Hứa Trác Tùng giống như khen ngợi. "Tin đồn quả nhiên không sai, cô bé này từ trong ra ngoài đều không giống với biệt danh 'nữ hoàng phong lưu' nhì."

Thanh Nhi chớp mắt, vẫn thấy có gì đó sai sai, thiệt là tốt bụng đúng chính. "Anh nhầm lẫn rồi, biệt danh đó là người ta đồn cho tôi."

Hai người họ đều cười, Thanh Nhi cảm thấy logic của họ bị hỏng rồi không cách nào chỉnh sửa được, bèn thôi không nói nữa, mặc công người ta lại tự ti.

Hứa Trác Tùng nói chuyện với người đàn ông một lúc thì quay lại nhìn cô, thấy Thanh Nhi đang ngồi buồn chán bứt bứt cỏ, nhanh chân đi tới gần ngồi xôm xuống bên cạnh, nhẹ giọng hỏi. "Em có biết bây giờ em giống gì không?"

Thanh Nhi nghiêng đầu nhìn anh ta, lười biếng nhếch môi. "Giống gì?"

Bàn tay Hứa Trác Tùng đưa ra che miệng cô, không nhanh không chậm nói. "Một con chó bị bỏ rơi."

Thanh Nhi "...." lập tức gờ tay quơ quào anh ta, hét xuyên qua kẻ tay. "Hứa Trác Tùng, không cho phép anh nói em là chó."

Khoé môi mỏng Hứa Trác Tùng cong vồng lên, khoát tay ôm vai cô thần nhiên nói. "Anh dẫn em đi xem Trịnh Thiên Mịch đóng phim, chịu không?"

Khí tức trên mặt Thanh Nhi sau câu nói đó liền hoá thành tro bay mất, phần chân ôm thắt lưng anh ta đu bám. "Đi, trường quay ở đâu vậy?"

Hứa Trác Tùng thoải mái dung túng cho hành vi thừa cơ chiếm tiện nghi của cô, hất cằm về một hướng. "Trong kho hàng, 10p' nữa sẽ quay cảnh 'anh hùng cứu mỹ nhân'."

Thanh Nhi nghiêng đầu nhìn kho hàng gần đó, ánh mắt loé lên tia tỉnh quái.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Vụ Hiếp Dâm

Mình buồn quá, cho phép mình đăng thêm một chương được hông?

Phim Trịnh Thiên Mịch nhận vai chính là một bộ phim Điện ảnh hành động có tên Giám điệp SK. Nội dung phim tương đối quen thuộc, nữ chính là đặc công nằm vùng trong một tổ chức buôn lậu vũ khí, sau đem lòng yêu lão đại cũng chính là người hại chết cả nhà mình. Nhưng khác lạ ở điểm nữ chính không đấu tranh vì trả thù và nhiệm vụ, mà lại phản bội tổ chức bảo vệ người mình yêu.

Tới khúc này thì Thanh Nhi bị rối rắm, khó hiểu đầy đầy người bên cạnh. "Trác Tùng, anh chắc chắn kịch bản này đúng logic?"

Hứa Trác Tùng đang đứng khoanh tay tựa tường nhìn mọi người dàn cảnh, đưa tay ôm vai cô đến gần. "Không sai, điểm mới mẻ duy nhất ở chỗ đó, làm phim hành động dù kĩ thuật tốt nhưng kịch bản quá cũ vẫn sẽ gây nhàm chán."

"Ồ.." Thanh Nhi không nhiều lời gật đầu, vươn tay đặt cuốn kịch bản lên bàn, ngửa đầu nhìn anh ta cười gian. "Nghe nói phim này còn đang trong giai đoạn bí mật chưa công khai với truyền thông, bây giờ anh dẫn em đến đây không sợ em sẽ..."

"Sẽ làm gì?" Hứa Trác Tùng cúi xuống nhìn cô, bình tĩnh nhướn mi.

Thanh Nhi khẽ nuốt nước miếng, thật sự cảm giác gương mặt anh ta hôm nay đẹp trai hơn bình thường giống như vừa được nâng cấp vậy. Hứa Trác Tùng nhìn về ngấn ngực của cô, khẽ cười trêu chọc. "Nếu thích quá có thể theo anh về nhà mỗi ngày đều ngắm."

Thanh Nhi cắn môi, vội gờ hai tay vuốt mặt mình, lắc lắc đầu. "Không được, không thể để tư sắc làm mờ mắt."

Hứa Trác Tùng nở nụ cười, đột nhiên đưa tay bắt lấy eo cô, cúi mặt đối diện nhau. "Thật sự không cần cái tư sắc này à?"

Mặt Thanh Nhi ngẩn ra, ánh mắt không cảm cự được rơi xuống làn môi mỏng ẩm ướt của anh ta, tim đập thình thịch thình thịch. Đột nhiên trong đầu có một suy nghĩ rất mạnh mẽ, cái kia hôn vào sẽ có cảm giác gì nhỉ?

Trong không khí ồn ào ở đằng kia, đằng này lại yên tĩnh quá thể. Ngón tay Thanh Nhi run run với tới cổ Hứa Trác Tùng, vừa nhón mũi chân lên môi cách môi 2mm thì bất ngờ có tiếng gọi lớn.

"Trác Tùng."

Người Thanh Nhi sững lại, vô thức nâng mắt nhìn mặt Hứa Trác Tùng chỉ thấy cơ mặt anh ta đan lại, sắc mặt tối sầm, đến cả đôi mắt quỳnh rũ cũng loé

lên hàn băng lạnh thấu xương.

Cô thật không hiểu, sao mỗi lần anh ta nghe tiếng gọi này bộ dạng lại đáng sợ như ác ma vậy?

Thanh Nhi thở dài, vừa muốn hạ người xuống đột nhiên cánh tay Hứa Trác Tùng dịch chuyển, nhanh như cắt ôm lấy thắt lưng cô giật mạnh vào trong ngực, mũi giày cao gót trượt qua trượt lại buộc cô phải chụp lấy người anh ta, ngay sau đó từ trên trời giáng xuống một đôi môi mạnh mẽ đập lên môi cô.

Thanh Nhi ngây người, quên luôn cả chống cự.

Lúc đầu là tức giận nhưng khi hai cánh môi chạm nhau tâm trí Hứa Trác Tùng lập tức mềm mại. Nhìn đôi mắt tròn tròn của Thanh Nhi, anh khẽ cười cẩn thận ngậm lấy cánh môi mềm mại của cô, nhẹ nhàng cắn mút, cùng lúc đó cảm nhận nhịp tim trước ngực đang tăng nhanh tần số. Hứa Trác Tùng biết chờ cô định thần lại chắc chắn sẽ gãy giữa, nhanh tay hơn một bước giữ lấy gáy cô, siết chặt thắt lưng áp chế triệt để.

Quả nhiên vài giây sau Thanh Nhi bình tĩnh, hai tay đẩy người anh ta ra mà không được, ngã đầu về sau cũng không được, há miệng muốn chửi thì một đầu lưỡi nhanh nhẹn luồn vào quần lấy lưỡi cô đảo một vòng.

Nói không có cảm giác hoá ra cô kiao, thật sự 5 phần công lực đã bị rút sau một cái chạm đó. Tay Thanh Nhi thôi chống cự, nắm chặt lấy áo somi trước ngực của anh ta.

Hứa Trác Tùng vô cùng thoả mãn nâng cao đầu cô ép chặt hai cánh môi khít nhau, lưỡi bên trong vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ khuấy đảo, kích động quần lấy lưỡi cô kéo qua miệng mình.

Lúc này, ngay phía sau vang lên một tiếng rống giận. "Hứa Trác Tùng, anh có thôi đi không?"

Thanh Nhi giật mình, phản xạ tự nhiên rút người về. Trái lại Hứa Trác Tùng đã lâm trận thì không tìm được điểm dừng, xoay người một cái đè cô vào vách tường, đầu lưỡi càn bừa bách quán lấy lưỡi cô mút đến chao đảo đầu óc.

Phía sau lưng anh ta, Thanh Nhi mơ hồ nhìn thấy một đám người chạy lại trong đó có cả Trịnh Thiên Mịch sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm hai người.

Đột nhiên đầu lưỡi đau nhói một cái, Hứa Trác Tùng buông miệng cô ra, Thanh Nhi mừng hóm vừa muốn rút lui đã nghe giọng nói êm êm bên tai. "Giúp anh một chuyện, sau này anh sẽ hậu tạ em, được không?"

"Chuyện gì?" Thanh Nhi không tự chủ hỏi, lời thốt ra mới biết mình ngu cỡ nào.

Hứa Trác Tùng nở nụ cười, ánh mắt đậm tình nhìn cô, môi chạm môi mê hoặc nói. "Hôn tập trung vào." Dứt lời, hai lần môi và một cái lưỡi như vũ bão xông pha trận mạc tấn công Thanh Nhi đến ngộp thở, cánh tay buông gậy cô ra chuyển xuống ôm chặt lấy eo cô.

Thanh Nhi cảm giác chân rời khỏi mặt đất, sợ hãi ôm lấy cổ anh ta, môi đau lưỡi ê ẩm, đầu óc choáng váng cùng cực, hai mắt từ từ híp lại bỏ qua luôn tình tảo cuối cùng.

'Được nước lặn tới' là câu thành ngữ thích hợp nhất để mô tả Hứa Trác Tùng giờ phút này. Thanh Nhi buông bỏ phòng bị bàn tay anh ta liền luồn qua áo cô chạm vào làn da ấm áp bên trong, ban đầu còn từ tốn về sau hai cánh tay trực tiếp ôm lấy làn da nhũn nhại ngang thắt lưng.

Thanh Nhi không hề cảm nhận được điều này bởi vì cô thấy ngộp, vô cùng không thể thở được. Hai tay vội vàng đập đập vai anh ta, chỉ nhận lấy một cái siết chặt ép không khí trào hết ra ngoài.

Đã hơn mười phút đồng hồ rồi, trong lòng mọi người sợ hãi than, Chung Gia Hân cũng không cách nào nhìn được nữa, hoàn toàn bùng nổ giậm mạnh giày cao gót đi đến, hét lớn. "Hứa Trác Tùng, anh lập tức buông cô ta ra cho em!"

Lời này không chui được vào tai Hứa Trác Tùng, anh ta mở mắt nhìn đôi mắt Thanh Nhi đang dần khép lại, quyết định hung hăng quán lấy lưỡi cô rút chặt, hút sạch không khí và mật ngọt trong miệng cô.

1 giây, Thanh Nhi nghèo đầu, bất tỉnh nhân sự.

Bước chân Chung Gia Hân khựng lại, không phải vì sợ mà vì thấy Thanh Nhi đang dần tắt người xuống, Hứa Trác Tùng nghiêng người bế cô lên xoay đầu nhìn cô ta, nhú mồm lạnh giọng. "Cô có biết cô phiền phức tới mức nào không?"

Khoé môi Chung Gia Hân run rẩy, giờ tay chỉ vào Thanh Nhi, khó khăn nói. "Anh và cô ta..?"

"Về nhà lên giường." Hứa Trác Tùng cắt lời, dứt khoát đi lướt qua cô ta ra khỏi kho hàng.

Thanh Nhi tỉnh dậy thật sự phát hiện mình nằm trên giường, hơn nữa quần áo còn bị lột sạch, tội tệ nhất là cái người đang ôm cô cũng như vậy. Tim cô chết lặng, tay nhẹ nhàng rút khỏi bụng ai kia mò tìm chym sẽ của mình.

U..u.. kì lạ, không có đau!

Khoé môi Hứa Trác Tùng nén không được nhếch lên, trở tay ôm chặt lấy Thanh Nhi úp mặt cô vào ngực anh ta, tránh để cô phát giác.

Ai biết được Thanh Nhi còn sợ bị phát giác hơn anh ta, thờ cũng không dám thờ mạnh, cẩn thận từng chút thu tay về vô tình chạm phải đại điều gần đó, người cô run lên, tim cũng run lên.

Trời ơi, chuyện gì đang xảy ra đây?

Cái kia..

Ấy à, là chym bụi của đàn ông sao?

Hai mắt Hứa Trác Tùng mở lớn nhìn đỉnh đầu người trong lòng, tâm bất đầu lo lắng, cô sẽ không làm ra chuyện động trời gì đấy chứ?

Thanh Nhi tò mò vô cùng, từ nhỏ tới lớn đọc truyện, xem phim cũng chưa từng biết hình dạng thực sự của cái kia, nhìn không được lén lút đưa tay qua sờ nhẹ một cái.

Nóng nóng, cứng cứng,

Trong người Hứa Trác Tùng chạy lên một luồng nhiệt, hé miệng thở một ngụm khí khô, xác định không ổn vội vàng lật người nằm thẳng. Ai ngờ đâu, Thanh Nhi đứng là hiện thân của thánh, hoàn toàn không biết chết là gì, tay nhỏ lần mò qua tìm kiếm chọc ai kia phát hỏa tới nơi.

Hứa Trác Tùng đột ngột bật ngồi dậy, hai cái là đem chăn ném đi, thẳng thắn nhìn Thanh Nhi trơ trọi từ trên xuống dưới, gằm nhẹ. "Em muốn chết phải không?"

Thanh Nhi giật bản mình, hai tay vội vàng che ngực, ô ô, che chym, xong bản loạn bùm nặt hết lớn. "Biến thái, anh là ai?"

Còn giả bộ?

Hứa Trác Tùng nhìn chăm chăm cô, đột nhiên dứt khoát ra quyết định. "Không giữ nữa, ăn xong anh sẽ chịu trách nhiệm." Dứt lời, bất ngờ đè xuống kéo hai tay cô ra, môi áp chế môi cô.

Cảm giác da thịt dính lấy nhau, Thanh Nhi nhất thời đờ đẫn ba giây, vừa muốn tung chân giãy giụa thì.

"Rầm.." cửa phòng bị đẩy sập ra.

Cô ngẩng cổ lên nhìn, Hứa Trác Tùng cũng dừng động tác xoay đầu ra nhìn, một người phụ nữ trung niên hằm hằm đi vào, sắc bén hỏi. "Hứa Trác Tùng, anh đang làm gì vậy hả?"

Da đầu Thanh Nhi tê rần, không cách nào phân biệt địch ta, theo bản năng túm chặt người quen, nhỏ giọng hỏi. "Bà ta, bà ta là ai vậy?"

Hứa Trác Tùng cúi đầu nhìn cô, bình thản như không hạ môi hôn trán cô một cái, ân cần nói. "Mẹ anh, nằm đây nghỉ đi, không được xuống giường." xong nghiêng người kéo chăn đắp lên người cô rồi mới xuống giường mặc áo choàng đi ra cửa, thẳng tay đóng cửa phòng lại.

Thanh Nhi đờ đẫn nhìn bóng lưng hai người họ, cái gì nghỉ đi không được xuống giường? sao nghe ngữ điệu nó mờ ám sao sao ấy?

Giống như.. giống như cô vừa làm một chuyện rất tổn thể lực!

Trông tư thế này kết hợp với câu nói vừa rồi..

Thanh Nhi đen mặt, nghiêng răng nanh, cào giường. "Hứa Trác Tùng, anh lại dám lấy thanh danh của em để đánh bài chuồng."

Nhìn cảnh tượng quanh phòng, Thanh Nhi chỉ kém bật ngón cái khen anh ta hai chữ 'Cao thủ.', cả váy áo cô cũng xé, áo ngực bứt đứt dây, còn ngại không đủ mà quăng khắp phòng.

Hiện trường y chang vừa có vụ hiếp dâm đi qua!

Thanh Nhi tức đến nhe răng nhếch mép, phần nộ nhặt áo sơ mi anh ta xé cái roẹt, nghiêng răng rít gào. "Hứa Trác Tùng, lần này em không bóp chết anh thì không làm người nữa."

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tại Ngực Nhỏ

Hung hăng đi đến tủ quần áo tìm đại một cái áo sơ mi mặc vào, lại thấy không ổn mặc thêm một cái nữa, xong thấy nó quá dị hợm liền tháo ra, cuối cùng mòng manh một cái áo sơ mi lên ra ngoài.

Đứng trên cầu thang nhìn xuống thấy ba người đang ngồi trên ghế sofa, không nghe rõ họ nói gì chỉ thấy mặt bà Hứa tràn đầy tức giận, Chung Gia Hân khóc thừa sống thiếu chết, mà Hứa Trác Tùng bình thản ngồi vắt chéo chân.

Xem ra đại thiếu gia này cũng không phải dạng vừa đâu!

Thanh Nhi liếm môi, nhìn qua nhìn lại hai hướng cầu thang cân trọng nghiên cứu lối đi không đụng mặt bọn họ.

À, bên kia, xuyên thẳng qua cửa chính.

Cô nhắc chân, vội vàng bỏ chạy..

"Thanh Nhi."

Ai gọi mặc ai, Thanh Nhi vẫn nhắm mắt không nghe bỏ chạy lấy mạng. Hứa Trác Tùng nhìn cô, không do dự đứng dậy khỏi ghế, đi đến chặn trước cầu thang đón lấy người cô, bế bổng lên.

ThanhNhi hoảng hốt túm lấy cổ áo anh ta gào nhẹ. "Em cho anh một cơ hội, thả em đi em sẽ bỏ qua chuyện này."

"Không được, chỉ cần một chút nữa." Hứa Trác Tùng cố chấp đem cô về chỗ cũ ngồi xuống giữ chặt cô trong lòng.

Đến gần Thanh Nhi mới nghe rõ tiếng khóc của Chung Gia Hân, vừa nghẹn ngào vừa uỷ khuất, cô ta bắt lấy cánh tay bà Hứa, nói không thành tiếng. "Bác gái, bác làm chủ cho con đi.. con xin bác đấy.. bác gái."

Thanh Nhi mím môi, đưa mắt nhìn người phụ nữ kia, đôi mắt đục ngầu tức giận dù đã kiềm chế nhưng không che giấu hết. Khi ánh mắt bà ta lướt tới người cô, sống lưng cô toát hẳn một tầng mồ hôi lạnh, trong đầu vang lên hồi chuông cảnh báo.

Xin chú ý, đây là một người phụ nữ quyền lực, sẽ có thể vì con dâu mà cho người thủ tiêu cô.

Thanh Nhi (>_<)

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Ự Chuốc Lấy

Phong phanh độc chiếc áo sơ mi trắng trở về nhà, Thanh Nhi tưởng tượng đến tình cảnh cô khấp nép đứng trước ánh mắt tra khảo anh hai, trong đầu chỉ biết hát..

Thương nhau cãi nhau í à trao nhau, về nhà dối rằng anh hai ồ ó o.. rằng qua cầu ó o.. qua cầu gió bay..

Nhưng may thay khi xe cô đậu vào gara thì không thấy xe anh hai, có lẽ anh ta vẫn chưa về, Thanh Nhi mừng hóm cảm túi xách phóng như bay lên lầu, đóng sầm cửa lại, khoá trái.

Vuốt vuốt ngực, thoát được một kiếp tra tấn, cô vui vẻ xoay người tung tăng nhảy vào phòng tắm.

Sáng sớm hôm sau đang ngủ thì ngoài cửa vang lên tiếng đập ầm ầm, Trần Kha Dương tức giận nói vọng vào. "Thanh Nhi, có trong phòng không?"

Mới mở mắt đã chạy đến la ó, Thanh Nhi bực mình cảm gối ôm ném ra cửa, hét lớn. "Không trong phòng thì ở đâu, khủng hả?"

Anh ta im lặng vài giây, giọng nói dịu xuống phần nào. "Ra ăn cơm rồi đi học."

"Không ăn, anh ăn trước đi." Thanh Nhi lèm bèm vui mặt vào bụng gấu bông, trong đầu vẫn miên man nhớ nhung con gấu ở phòng bar lần trước.

Ôi, thèm hơi nó quá~

"Tầng tầng tầng.." Điện thoại reo um lên phá vỡ mộng đẹp, Thanh Nhi nổi điên bật thẳng người dậy hướng loa vào rống lên. "Mẹ tui bây sáng sớm không để người ta ngủ hả?"

Bên kia có tiếng tăng háng khe khẽ, giọng nói êm tai lại hơi khó xử. "Anh đang ở trước cửa nhà em, có muốn ăn sáng cùng anh không?"

Tiếng nói quay vòng bên tai, Thanh Nhi mơ màng một lúc mới khẽ hỏi. "Trác Tùng hả?"

"Ừ."

Hai mắt cô lập tức mở choang ra, xoay xoay đầu điện thoại lại, tỉnh táo nói. "Đợi em tí nhá, em xuống ngay."

Dù tốc độ của Thanh Nhi có nhanh thế nào thì vẫn phải tốn hơn 15 phút, vừa xuống lầu từ xa đã nhìn thấy chiếc mũ trần đen bóng loáng, chàng trai quỵn rũ dưới nắng ban mai. Cô khẽ cười một tiếng chạy nhanh tới ôm cổ anh ta, chụm vào má. "Mới sáng đã nhắn tin với ai đó?"

Hứa Trác Tùng đưa tay vuốt vuốt tóc cô, nghiêng điện thoại qua, cười nói. "Đọc báo thôi, dạo này ngày nào cũng có người trong giới bị tố cáo dùng quy tắc ngầm."

Thanh Nhi nhanh nhẹn ngồi vào ghế, đón lấy điện thoại từ tay anh ta đọc vài dòng, hơi nhíu mi. "Không phải chỉ cùng vào khách sạn thôi sao? có thể là tiếp khách hoặc dự tiệc."

"Cái này phải hỏi cánh nhà báo các em, đăng tin bừa bãi không chứng thực, sớm muộn cũng bị đưa ra toà." Hứa Trác Tùng nhìn qua cô, vừa nói vừa vươn tay lấy một túi đồ đưa qua.

Thanh Nhi đặt điện thoại lên bàn, nhận lấy lại cười cười nói. "Chi sợ tới lúc đó cả showbiz đã rồi ren lên rồi, anh phải cẩn thận không thôi lại bị dính scandal với em."

Hứa Trác Tùng thần nhiên cười. "Chúng ta đang hẹn hò làm gì có scandal để dính, trừ phi em ở sau lưng cầm súng anh."

"Ha~" Thanh Nhi nhe răng cười, đùa bỡn. "Có thể lắm, em là mỹ nữ phong tình mà." Lại cúi đầu nói. "Đây là gì vậy?"

Hứa Trác Tùng liếc qua cái hộp trên tay cô, nhẹ giọng. "Ăn đi, anh mua cho em đấy."

"Không phải nói đi ăn cùng sao?" Thanh Nhi khẽ lăm lăm, mở hộp ra thì thấy một phần bánh ngọt và sữa tươi bóc hương nghi ngút, khoe môi cong lên nheo mắt nhìn ai kia. "Có thật là mua không đó?"

Sắc mặt Hứa Trác Tùng hơi ửng hồng, đưa tay vuốt má cô lăm như quân tử nói. "Yên tâm, không phải do anh làm."

Thanh Nhi trề môi, cảm ngưỡng mút bánh nhâm nhi, híp mắt thưởng thức. "Ngon quá, đột nhiên em nghĩ, lấy anh làm phu quân cũng không tệ."

Hứa Trác Tùng nghe vậy chỉ cười không nói.

Xe của giảng viên được quyền đậu trong hầm xe của học viện, Thanh Nhi tròn bụng xuống xe liền chạy tới ôm lấy cánh tay Hứa Trác Tùng nũng nịu. "Anh à, cưới em đi."

Hứa Trác Tùng hết cách đẩy đầu cô ra, trên mặt lại toàn ý cười, ghét bỏ nói. "Không cưới, anh không chịu nổi cái tính phiền toái của em."

Thanh Nhi thấy anh ta nói một đằng thái độ một nẻo càng lấn tới không tha, vươn tay ôm cổ anh ta đứng sững lại, tròn mắt đe dọa. "Cưới hôn? không cưới em cưỡng anh tại đây." lập tức chu mỏ heo ra.

Hai mắt Hứa Trác Tùng nhìn chăm chú vào cái mỏ vành vàng đang vươn tới mình, nhin không được bật cười ra tiếng cúi đầu trực tiếp chụm lên, còn nhech môi khiêu khích. "Em đang đe dọa hay quỵn rũ anh vậy?"

Mặt Thanh Nhi bốc hỏa, tức đến giậm chân, la lớn. "Sao anh không phối hợp gì hết vậy? diễn viên gì mà có câu 'anh đồng ý' cũng không biết nói."

Hứa Trác Tùng nén lại ý cười, đặt hai tay lên vai cô, nghiêm túc nói. "Anh đồng ý."

Về mặt ai đó tức thì dịu xuống, sang chảnh phẩy tay anh ta ra, ngoe nguẩy mông. "Bỏ cô nương chơi chán rồi, không cưới hỏi gì hết."

"Ha.." Hứa Trác Tùng nắm lấy tay cô giật lại, sầm mặt. "Dám chơi đùa với anh?"

Thanh Nhi liếc mắt liền biết anh ta đang đóng kịch, hất hất cằm đắc ý. "Thì thế nào? nghe cho rõ đây 'mi đã bị đá'."

Hai người trợn tròn mắt trừng nhau, không khí bắn ra mùi thuốc súng, đang hồi gây cản thì đột nhiên có tiếng ho khẽ, nhưng hai người vẫn mặc kệ tiếp tục trừng trừng trừng.

Hứa Trác Tùng nhìn đôi mắt to tròn của cô, mũi nhỏ hơi khinh lên, cánh môi mọng nước chu chu ra, gò má ửng hồng, bất thành linh thay đổi yêu sách, phát ngôn bừa bãi. "Hôn một cái rồi nói tiếp."

Thanh Nhi sừng sốt, chưa kịp định hình thì môi đã ướt ướt, nhất thời giật mình tung chuông. "Tiểu nhân dám phi lễ với bản cô nương."

Trúng hai chương vào ngực, Hứa Trác Tùng buộc phải giật lùi một bước, giơ tay cốc vào trán cô, trách mắng. "Não nhỏ, phản ứng thì chậm mà đánh người thì nhanh."

"U.." Thanh Nhi xoa xoa trán, lại nhìn anh ta bật cười khanh khách, cặp cổ dừa giòn. "Dù sao bồn cô nương cũng một thân kinhkong, đồ đệ của Lý Tiểu Long."

Hứa Trác Tùng tươi cười nghiêng đầu nhìn cô, đưa tay xoa xoa môi dưới, quan tâm nói. "Còn sừng này, đừng ăn đồ nóng sẽ nhiễm trùng."

"Ồ ồ.." Thanh Nhi tròn mắt, đẩy đẩy vai anh ta, tà tít cười. "..hoá ra tiểu nhân đang khám bệnh cho bồn cô nương."

Hứa Trác Tùng quân tử vuốt tóc cô. "Em cho rằng anh vừa nhìn thấy em là muốn hôn sao?"

Thanh Nhi lập tức gạt mạnh đầu. "Sức hút của em rất mãnh liệt." Nói rồi ngẩng mặt lên cười bất ngờ bắt gặp bóng dáng Chung Gia Thạc đi tới, cô không nghĩ nhiều liền vòng tay ôm lấy Hứa Trác Tùng úp mặt vào ngực anh ta, nói gấp. "Cứu với, đừng để anh ta nhìn thấy em."

Hứa Trác Tùng đầu tiên là sững sờ sau lại khó hiểu nhìn cô. "Làm sao em biết anh ta?"

"Chuyện không hay ho, tốt nhất anh đừng để anh ta nhận ra em nếu không em sẽ tiêu đời." Thanh Nhi lo lắng vạn phần, cô đã cho Chung Gia Thạc leo cây hơn năm lần, khẳng định hôm nay rơi vào tay anh ta sẽ chết không toàn thây.

Hứa Trác Tùng liếc mắt qua Chung Gia Thạc lại cúi đầu nhìn Thanh Nhi đang quấn chặt người mình, thật sự thấy khó mở lời. "Em chắc chắn trong tình huống này anh sẽ bảo vệ em. chứ không phải hại em càng thêm lắm."

Tay Thanh Nhi cứng lại, đầu óc bất ngờ xoay vòng trong hồi ức Chung Gia Thạc là anh trai Chung Gia Hân, Hứa Trác Tùng vừa đá em gái của anh ta, cô lại đang ôm người đàn ông ruồng bỏ em gái của anh ta.

Á..

Thanh Nhi còn chưa kịp buông tay, phía sau đã vang lên giọng ôn hoà của Chung Gia Thạc. "Trác Tùng, chúng ta nói chuyện một lúc."

Không được!

Trong đầu Thanh Nhi ba ngàn lần gào thét rằng cô không thể mất đi điểm tựa, càng cố sức ôm chặt thắt lưng Hứa Trác Tùng lí nhí. "Từ chối đi, mau nói anh bận rồi."

Hứa Trác Tùng đặt tay lên đỉnh đầu cô, vừa muốn khuyên nhủ thì Chung Gia Thạc đã không mẫn không nhạt nói trước. "Thanh Nhi, em nên nhanh chóng trở về lớp, còn 5 phút nữa là vào học."

Thanh Nhi nhắm mắt, kiên quyết chết cũng không buông.

Ba người im lặng, vẻ ôn hoà trên mặt Chung Gia Thạc ngày một lạnh dần, không kiên nhẫn bước tới kéo tay Thanh Nhi ra, cách mặt. "Nếu không muốn học kì sau học lại môn tôi thì lập tức về lớp ngồi ngay ngắn."

Thanh Nhi ức chế hất tay anh ta, lớn giọng. "Về lớp thì về lớp làm gì dữ vậy?!" dứt lời quay gót toan bỏ đi thì trong đầu loé ra một sáng kiến, cô xoay người lại hôn mạnh lên má Hứa Trác Tùng, to tiếng dặn dò. "Trác Tùng, nếu anh ta dám đánh anh thì không cần khách khí, cứ thẳng tay đánh lại cho em."

Hứa Trác Tùng không nhịn được cười khẽ, xoa má cô. "Được rồi, về lớp đi, buổi trưa anh đón em."

Thanh Nhi gạt đầu, ưỡn ngực giẫm giày cao gót vênh vào bỏ đi.

Nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của cô khuất sau cửa thang máy, Chung Gia Thạc ngay tức thì vung tay đâm vào mặt Hứa Trác Tùng, gằn giọng. "Con Hân nó vì mày từ tự chưa rõ sống chết mày lại ở đây cùng đàn bà thân mật, mày không thấy hổ thẹn với em tao hả?"

Khoé môi Hứa Trác Tùng rách ra chảy máu, không hề thua kém vung lại một đấm vào mặt anh ta, cười lạnh. "Đó là do em gái anh tự chuốc lấy, cô ta thấy nhục không muốn sống cũng không thể trách tôi."

Tròng mắt Chung Gia Thạc nổi lên tơ máu, bước tới nắm lấy cổ áo Hứa Trác Tùng gạt mạnh. "Mày có ngon thì nói lại lần nữa cho tao nghe xem."

"Trên báo đã đăng cả rồi, Chung Gia Hân liên tục ngủ với đàn ông để đổi địa vị, hạng đàn bà này giống như một con S, đàn ông trên đời đều tránh không kịp." Hứa Trác Tùng không nương tình nói thẳng, trước khi nắm đấm của anh ta vung xuống liền dòn sức đâm vào bụng anh ta, cười khẩy. "Muốn trách thì trách anh không biết quản em gái, cô ta có ngày hôm nay là do một tay anh gây ra. Chung Gia Thạc, anh nghe cho rõ đây, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi."

Chung Gia Thạc ngẩng đầu nhìn hướng Hứa Trác Tùng bỏ đi, hai tay siết chặt nắm đấm, khớp hàm nghiến chặt.

.....

Cả buổi học Thanh Nhi đều thấy bất an trong lòng, cuối cùng không chịu được móc điện thoại nhắn tin. "Trác Tùng, anh vẫn ổn chứ?"

Hứa Trác Tùng rất nhanh trả lời. "Tập trung học đi, trưa anh chờ em đi ăn kem."

Thanh Nhi bật cười, cổ tình nhẩn. "May quá, còn chưa chết."

"Anh chết em sẽ đau lòng à?"

"Không phải, em sẽ tung kinh giúp anh siêu thoát."

"...Anh hiện tại đôi ý không ăn kem nữa, quyết định chờ em đến một nơi."

"Nơi nào?"

"Bãi phế thải."

Thanh Nhi bật cười lớn, đúng là ngày càng độc mồm mả!

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Anh Hai Đáng Ghét. (Vi H)

Mình buồn là mình cứ tung chap..

Đã một tháng rồi ba mẹ đi du lịch mất tung mất tích, Thanh Nhi biến thành cô bé mồ côi thường xuyên bị anh hai ức hiếp. Sáng sớm tỉnh mơ, cửa phòng ngủ theo thường lệ bị đẩy ra, gấu bông bị tước mắt và "chôm" một ly nước tạt thẳng vào mặt.

Thanh Nhi lười nhác giờ tay chùi chùi mặt, lẽ lười liếm quanh khoé miệng một vòng lại hé mắt mơ màng nhìn ai đó ngồi ở đầu giường mình, phẩy tay lèm bèm. "Đi đi, hôm nay em được nghỉ."

"Nghỉ học cũng phải dậy." Trần Kha Dương lạnh giọng, thấy cô đang cố chui vào chăn liền nghiêng người bế lên quăng xuống sàn.

Mông tiếp đất đau đến nhe răng, Thanh Nhi bực dọc ngồi bật dậy túm lấy quần anh ta, hung hăng giật mạnh. "Có tin em tuột quần anh không hả?"

Ánh mắt Trần Kha Dương nheo lại nguy hiểm, phui tay cô ra như phui rác, nghiêm túc nhìn cô. "Em còn không ngoan ngoan anh sẽ nhán em vào bồn cầu."

Mặt Thanh Nhi nổi đóa, một cú dút điểm đem anh ta đè dưới giường, giờ tay bóp cổ, phì phì nước bọt vào mặt. "Bồn cầu hả? dám đe dọa em hả? bây giờ em sẽ giết chết anh, sau đó chặt ra từng khúc nhét vào bồn cầu."

Trần Kha Dương không chút khó chịu, hai tay anh ta gọn gàng nắm lấy eo cô, nhẹ nhàng xoay người xuống giường hai bước dài quăng Thanh Nhi vào bồn tắm, mở vòi nước, từ trên cao nhìn xuống nhếch môi trêu tức. "Bằng sức của em?"

Thanh Nhi nhìn bóng lưng anh ta thản nhiên bỏ đi, tức đến xì khói đầu, đập mạnh tay vào thành bồn hét to. "Trần Kha Dương, em thề sẽ thu phục anh."

Ai kia thấy vậy khẽ cười nói. "Cẩn thận cái tay em kia."

Thanh Nhi cúi đầu giờ tay lên nhìn, khốn khổ phát hiện ra một mảnh tím bầm, cô rống giận. "Trần Kha Dương, anh hãy nhớ lấy, em sẽ không bao giờ chơi với anh nữa."

Bực bội mặc đại một cái váy rộng thùng thình, Thanh Nhi đi dép lê lẹp xep đến bàn ăn lạnh lùng kéo phần sandwich và sữa của mình đến góc bàn, cúi đầu vừa bấm điện thoại vừa ăn không đếm xỉa tới ai kia.

Khoé môi Trần Kha Dương khẽ cong, ngẩng đầu nhìn về giận dữ của ai đó rồi cảm áo khoát đi ra cửa. Lúc đi ngang qua người cô còn cổ tình dừng lại nựng má cô một cái, nhẹ giọng mắng. "Tiểu yêu tinh."

"Yêu tinh cái đầu mi." Thanh Nhi lập tức đáp trả không chút nhân nhượng.

Trần Kha Dương bật cười một tiếng, đi nhanh ra cửa.

Thanh Nhi nhìn bóng lưng ngạo nghễ của anh ta, tức giận quăng cái bánh sandwich, không cách nào nhìn được vỏ bàn. Không tha cho anh, nhất định phải thu phục đại ma đầu đáng ghét này.

Cứ như vậy cả ngày bức bối trong người, nhìn đến trưa thì lòng lại ngứa ngáy râm ran, cuối cùng quyết định thay váy chạy đến công ty quậy phá anh ta một trận.

Đứng trước cửa phòng làm việc Thanh Nhi vươn tay cầm lấy cầm cửa, vẻ mặt lộ ra nụ cười tinh quái, bật tung cửa nhảy vào, hô to. "Supp.."

Ủa, sao vắng tanh vậy?

Cô nghĩ người nhìn ngó một vòng, thật sự không có ai cả nhưng vừa rồi thư kí nói anh hai đang ở trong phòng mà.

Thanh Nhi khó hiểu đi đến bàn làm việc, hồ sơ còn đang mở, máy tính còn sáng đèn, rõ ràng có người vừa ở đây nhưng sao..

"A~.. Dương.. nhẹ thôi~ a~ ư~ phạch phạch.. ưm~ phạch..."

Thanh Nhi (-_-) đây là âm thanh gì?

Cô xoay đầu nhìn cửa phòng nghỉ gần đó, chân tự động di chuyển đến cửa phòng, nhẹ nhàng đưa tay đẩy ra một khe nhỏ.

Cảnh tượng vĩ đại nhất đối diện tầm mắt, hai cặp mông lồ lộ trắng nõn, còn thịt to lớn ở giữa xuyên lên xuyên xuống.

Thanh Nhi đứng hình, hoàn toàn chết lặng tại chỗ, mắt tròn tròn.

Cái đó..

Cô đang xem phim sex trực tiếp sao?

"A~ Dương.. chậm thôi.. ư~ a~ a~"

Âm thanh kích tình này, Thanh Nhi thật muốn xông vào đập thẳng túi xách lên đầu bọn họ.

Bộ các người tưởng tôi là không khí hả?

Nhưng sự thật là họ không thể nhìn thấy cô, còn cô trực diện nhìn thấy họ giao cấu..

Tìm Thanh Nhi đập thình thịch thình thịch, mới nhìn một lúc mà miệng lưỡi khô khốc, muốn tìm nước uống lại cảm thấy bỏ đi thì tiếc quá.

Cảnh còn đang đẹp..

Lửa tình còn đang nóng cháy..

Hay là..

Cô vội vàng lục túi xách moi điện thoại ra, mở video bấm vào nút đỏ, đồng hồ bắt đầu tính giờ.

1 2 3 4 5.....

Cảnh trên màn hình rực rỡ và sắc nét. Trần Kha Dương tách rộng hai chân mỹ nhân ôm lấy hông mình, hân hoan cúi người, hai bàn tay nắm chặt bầu ngực đầy đặn, hơi thở nóng rực phả lên mặt cô ta, còn thịt hùng dũng mạnh mẽ đâm vào hoa huyết.

Mỹ nhân bên dưới thở gấp không ra hơi, bàn tay bầu chặt vào tấm lưng trần của hắn, tiếng rên rỉ ngày một lớn dần theo nhịp đập phành phạch.

Thanh Nhi cầm điện thoại mà tay run rẩy, má đỏ bừng, cả người đều ngứa ngáy không chịu nổi.

Trời ơi, con đang làm gì đây?

Con đang quay phim sex~

Nhưng.. tại sao con nóng quá~

Má ơi, môi lưỡi khô khốc hết cả rồi~

Hai ông bà nội bên trong lẹ dùm chút đi!

"Nhĩ Lam, anh muốn bán.." Tiếng Trần Kha Dương khàn khàn quặn rũ, cô gái tên Nhĩ Lam nghe hắn nói thì khản trương cong người, hai tay tuột xuống

nắm chặt ga giường. Trần Kha Dương hung hăng bắt lấy eo cô ta nhấc bổng lên, âm thanh phách phách vang liên hồi, động tác vừa nhanh vừa mạnh khiến người nhìn đau mắt.

Gần hai phút sau trong không trung vang lên tiếng hừ nhẹ, không khí tĩnh lặng ba giây, hân hoan cô ta ra, ngã sang giường trống bên cạnh.

Tim Thanh Nhi phải gọi là ngưng đập, máu huyết rối loạn chạy khắp người, tay cầm điện thoại toát mồ hôi ướt sũng.

Bên trong yên lặng chỉ có tiếng thở đứt quãng, cô gái Nhi Lam mê man nhắm đôi mắt xinh đẹp, Trần Kha Dương cũng khép hờ mí mắt. Bên ngoài Thanh Nhi quên cả thở, mất gần 3 phút mới lấy lại bình tĩnh, thu lại điện thoại nhẹ nhàng và cẩn trọng xoay người đi ra cửa, động tác không phát ra chút tiếng động.

Đóng cửa phòng lại, Thanh Nhi trút mạnh một hơi thở phào, đầm đẫm ngực xoa dịu cơn tim yếu đuối, hít vào thở ra, hít vào thở ra, rốt cuộc chịu không nổi chạy sòng sọc vào toilet úp mặt vào vòi nước.

Trời ơi, cô đã đọc qua vô số cảnh H, nhưng phim sex thì chưa coi bao giờ.

Cảm giác kinh dị còn hơn cả phim kinh dị.

Thật muốn bắn máu mũi~

Bình ổn tinh thần lại, Thanh Nhi nhìn mình trong gương, xoa xoa hai gò má cho đều màu, lấy khăn giấy ra lau khô mặt, điều chỉnh lại cơ mặt lần cuối.

Xong rồi, xinh đẹp như thiên thần.

"Yes." Thiên thần đột nhiên làm một động tác phấn khích, miệng nhếch cao hi ha cười đắc ý, thò tay vào túi lôi điện thoại ra, cực kì cẩn thận lưu đoạn phim sex vào mục riêng tư.

Anh hai à, anh hai ơi, lần này anh xong đời rồi.

Là lá la la...

Thanh Nhi hưng phấn tung tăng nhún nhảy đi thang bộ xuống tầng dưới, đứng trước cửa thang máy, dùng ngón tay xinh đẹp chạm nhẹ vào màn hình điện thoại, cất giọng ngọt sớt như tâm đường.

"Alo, anh hai hả?"

....

"Oa, em đang trong thang máy đến tìm anh đây."

....

"Tĩnh.. A~ cửa mở rồi, em vào phòng nhé."

Đứt lời, cấp tốc đi tới cửa phòng, nhanh như chớp bật tung cửa ra phóng tầm mắt vào, nũng nịu gọi. "Anh hai~"

Trần Kha Dương ngồi phịch xuống ghế, mái tóc hỗn độn còn chưa kịp vuốt, một tay cầm chặt sấp tài liệu, một tay giấu dưới gầm bàn, cúi mặt chuyên tâm hết mức có thể.

Thanh Nhi dần lại nét cười trên mặt, từng bước nhẹ nhàng đi đến chỗ anh ta nâng người ngồi hằn trên bàn làm việc, vươn một tay khoát cổ, một tay đẩy cằm anh ta lên, quan tâm hỏi. "Sao đổ mồ hôi nhiều thế này? ánh mắt lại đục ngầu, cơ thể còn rất nóng?.. Anh không khoẻ hả?"

Trần Kha Dương cố gắng điều hoà lại cơ thể, ánh mắt dần dần lấy lại vẻ lạnh lùng sắc bén, bắt lấy tay cô kéo xuống, gần giọng. "Em tới đây làm gì?"

Thanh Nhi cúi người úp trán vào vai anh ta, hai tầm mắt trực tiếp nhìn đại diện không kịp che đậy bên dưới, khẽ cười nói. "Em quan tâm anh, em nhớ anh, em đến đây chơi với anh không được à?"

Ngữ điệu gian trá rất rõ ràng, Trần Kha Dương túm lấy đầu cô kéo dậy nhìn thấy gương mặt cười đến nhe nhếch của cô liền tức giận hỏi. "Em cười cái gì?"

Trong lòng Thanh Nhi gào thét..

..ta cười con đại diện của mi không tới 5 ký!

Nhưng cô lại ôm cổ anh ta, yêu thương nói. "Là em hạnh phúc, được nhìn thấy anh thật là hạnh phúc, hạnh phúc đến không nhận được cười. Hahaha~"

Ánh mắt Trần Kha Dương nhìn cô ngày càng nguy hiểm, bất ngờ giờ tay nắm lấy cằm cô kéo đối diện mặt mình, giọng lạnh lẽo. "Có thôi cười không?"

Thanh Nhi cắn răng, mím môi, phình má khổ sở nén cười nhìn mặt anh ta, 5 giây, 10 giây, 15 giây.. cô phì một tiếng, bung cả hơi thở và nước bọt văng tung toé. Hahaha~

Trần Kha Dương thành công bị chọc giận, quên mất tình trạng hiện tại đứng bật dậy đè cô xuống bàn, vừa giờ tay muốn đánh thì Thanh Nhi nhanh trí hét to. "Anh hai, tuyệt quần rồi kìa."

Ai kia đứng hình, cúi đầu nhìn đứa em gái đang cười đến chết đi sống lại, trong lòng trào dâng một cổ tức giận không tả nổi, hất sạch đồ đạc trên bàn vỗ lấy cô. Nhưng.

Thề với trời đất, Thanh Nhi không hề cố ý, tất cả là bởi vì lực của anh ta quá mạnh làm cô hổng chân vô tình chạm trúng con đại điều đang ngoe nguẩy kia.

Không khí chết lặng trong giây lát, cuối cùng Thanh Nhi phải giờ tay xin hàng trước, thành khẩn nói. "Anh hai, đàn ông lâu lâu dục thân điều hoà sinh lí là chuyện tốt, nhưng mà.. ừm ừm.. nên đi đến khách sạn hoặc về nhà tránh để nhân viên nhìn thấy sẽ dị nghị."

Anh ta vẫn không buông tay nhìn chăm chăm vào mặt cô. Thanh Nhi phải cố gắng lura lời để không làm hỏng tình cảm của hai anh em, cẩn thận chỉ tay vào phòng nghỉ, hiểu chuyện nói. "Cô gái trong đó là bạn gái anh sao? tiếng động phát ra hơi lớn nên em vô tình nghe thấy. À, sau này cứ mang về nhà đi, em không có ý kiến."

"Không phải bạn gái." Giọng anh ta lạnh băng, không nhanh không chậm buông người cô ra, trực tiếp ở trước mặt cô kéo quần chỉnh lại quần áo.

Sắc mặt không vui hiện rõ trước mắt, Thanh Nhi trấn tĩnh từ từ ngồi dậy, có hơi sợ nhưng vẫn vươn tay vuốt lại tóc cho anh ta, nhẹ giọng hỏi. "Chỉ chơi để giải toả nhu cầu à?"

Trần Kha Dương không ngăn động tác của cô, kéo áo vest mặc vào liền biến thành một người đàn ông phong độ, nét mặt không lẫn dục tực, lạnh nhạt vô cảm. "Đừng vậy, nếu em.."

"Em có thể hiểu, đàn ông mỗi tháng nên hoạt động vài lần, chỉ cần đối phương không phải ép buộc là được." Thanh Nhi đánh gãy lời của anh ta, thái độ chuyên nghiệp nói tiếp. "Ừm, nên có biện pháp phòng bị, sử dụng bao đi, phụ nữ bây giờ không đáng tin cậy lắm."

Nghe tới đây thì anh ta đột nhiên dừng động tác, xoay đầu nhìn vào mặt cô, ánh mắt đối diện rất lạnh làm cô khẽ giật mình, cắn môi nói loạn. "Không thích thì dừng dừng, em.. em..."

"Thanh Nhi." Trần Kha Dương bước lên một bước đứng giữa hai chân cô, mặt hai người cách nhau khoảng mười centimet, anh ta nói một câu kì lạ. "Em nói em hiểu được, không cảm thấy khó chịu, không bài xích?"

Đúng vậy, Thanh Nhi chớp mắt gật gật đầu.

Anh ta mỉm cười lại bước thêm bước nhỏ, hai người đứng sát nhau, hơi thở nóng rực phả thẳng lên mặt, ái muội khẽ nói. "Chứng minh đi."

Chứng minh đi? Chứng minh cái gì?

Thanh Nhi nghi hoặc giương mắt nhìn anh ta chỉ thấy xương gò má tuyệt mỹ ngay trước mắt, trong đầu tự nhiên hiểu ra chút gì đó, cô vươn tay ôm cổ anh ta, hôn mạnh vào má, cười nói. "Em không ghét bỏ anh."

Trần Kha Dương hài lòng ôm cô vào lòng, chủ động hôn vào gáy cô, nhẹ nói. "Nếu còn để anh biết em vào phòng anh mà không gõ cửa, anh sẽ bóp chết em"

Mặt Thanh Nhi lập tức xám xịt, tung chưởng vào ngực anh ta, quát lớn. "Khốn kiếp, bà đây đúng là xui xẻo mới có một người anh như mi, cút khỏi người bà ngay, đừng bao giờ chạm vào bà, chúng ta cắt đứt quan hệ từ đây."

Tiếng cười khê của anh ta lọt vào tai, Trần Kha Dương lại hôn thêm một cái vào má cô, bình thản như không. "Không chạm vào em anh sẽ bóp được thời gian đi tìm phụ nữ."

Thanh Nhi không hiểu đúng nghĩa, thậm chí không nghe hết câu đã tung hoàng long thập bát chưởng đánh văng anh ta vào ghế ngồi, từ trên bàn nhảy xuống bóp cổ anh ta, gào thét. "Ta giết mi, không chịu nổi có người anh đáng ghét như vậy, giết giết giết."

"Kha Dương "

Tiếng gọi yễn chuyển sau lưng, Thanh Nhi phản xạ xoay đầu lại nhìn, tức thì bần rùn đột quy tại chỗ.

Oh my god, người đẹp khoả thân bốc lửa!

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chồng Ơi

Trần Kha Dương rất tự nhiên vươn tay đỡ lấy thân hình lão đạo của cô ôm vào lòng, nghiêng đầu nhìn qua người đẹp khoả thân sắc mặt liền tối sầm.

Chu Nhĩ Lam không thấy mặt Thanh Nhi, trong mắt cô ta chỉ có hình ảnh một cô gái nằm trong lòng người đàn ông vừa lên giường với mình, nhất thời mắt bình tĩnh chạy tới muốn kéo tiện nhân kia ra.

Thanh Nhi yên vị không đau không đớn liền ngoáy đầu ra sau dòm ngó, vô cùng khủng hoảng khi nhìn thấy một cặp ngực to lớn lắc lư lao tới, cô hoảng hồn giờ tay ra hét thất thanh. "Dừng lại.. DỪNG."

Tiếng của cô vọng khắp căn phòng, nhưng Chu Nhĩ Lam không hề dừng lại mà lao nhanh tới, còn cắn phần hông to. "Con tiện nhân, tôi nhất định cào nát mặt cô, dám vô sỉ cướp đàn ông của tôi.."

Mắt thấy bộ vuốt đỏ của cô ta vươn tới mặt mình, Thanh Nhi sợ tới trắng xanh cả mặt, trong đầu liên tưởng đến quỷ nữ về đòi mạng, vì để bảo vệ dung nhan cô không suy nghĩ tung cao giày cao gót.

"Bịch." Chu Nhĩ Lam trúng một cú đập ở đùi phải ngã nhào về trước, bộ móng vuốt chụp lấy chân cô cắn phập xuống.

"A~" Thanh Nhi đau đớn kêu vang, tay vô thức bấu chặt cơ thịt người bên dưới, rút mạnh chân về lại vô ý đập vào đầu gối anh ta.

Ngực Trần Kha Dương nhói lên, cổ họng hừ ra tiếng, hít ngay một ngụm khí lạnh, đau đến lạnh óc.

Ba người cùng im lặng cảm chịu nỗi đau của riêng mình, bỗng Chu Nhĩ Lam oà khóc lớn từ dưới sàn bò dậy đi về phía họ. Thanh Nhi giờ phút này đã sợ cô ta còn hơn nữ quỷ, hai tay vội vàng bịt mắt vội vào ngực người bên dưới, khe khẽ gọi. "Anh hai, cứu em với~ bạn gái anh điên rồi~"

Trần Kha Dương đau đến sôi máu, đương nhiên sẽ không trút giận vào em gái mình, trước khi Chu Nhĩ Lam đi tới liền ôm Thanh Nhi đứng bật dậy khỏi ghế, lạnh lùng nhìn cô ta. "Chu Nhĩ Lam, cô còn có tự trọng thì lập tức mặc đồ vào cho tôi."

Chu Nhĩ Lam đứng sững lại, hai mắt chỉ thiếu phun ra lửa, giờ tay chỉ vào mặt anh ta, nói không thành tiếng. "Trần Kha Dương, anh dám. dám đối xử với tôi như vậy?"

"Là tự cô không biết liêm sỉ." Mặt Trần Kha Dương vô biểu cảm, thẳng thắn mà nói chính là tuyệt tình chơi một lần rồi bỏ.

Một bên Thanh Nhi vừa muốn đứng xuống chợt cảm giác cổ chân đau đến run rẩy, cô kéo tay anh hai khỏi lưng mình cúi người dòm xuống, trợn trắng mắt khóc ròng. "Yêu quái, móng vuốt chó, đồ thần kinh, chó điên, chó đại..."

Trần Kha Dương nhàu mày vừa muốn mắng Thanh Nhi dờ chừng thì nhạy cảm ngửi ra mùi máu, cúi đầu thấy cổ chân cô đang ròng ròng chảy máu, giật mình ngậy ra một giây liền vội vàng bế cô lên đi đến sofa.

Phía sau Chu Nhĩ Lam một thân lỗ lổ không tránh nổi kích động chạy lên kéo lấy cánh tay anh ta, ai ngờ anh ta không lưu tình hất mạnh cô ta té ngã xuống sàn, quất lớn. "Cút ngay cho tôi."

Chu Nhĩ Lam không tin vào mắt mình, người đàn ông vừa nãy còn nặn nòng với cô, còn lưu luyến trong người cô, sao đột nhiên lại thay đổi như vậy? chính là bởi vì con tiện nhân đó.

Trong đầu có cổ cảm tức thôi thúc, Chu Nhĩ Lam một lần nữa đứng bật dậy dửng dưng tới mức Trần Kha Dương không kịp tránh đã xén cho Thanh Nhi một bốp vào mặt, còn nắm lấy tóc cô giật ngược. "Con tiện nhân, tao mà không đánh chết mày thì không là Chu Nhĩ Lam..."

"Chát..Chát..Chát... Bà nội cha nó con này nhện đủ rồi nhé, cô mới là kẻ muốn chết đấy, khôn hồn thì nhìn cho rõ tôi là ai? Cmm dòng thứ không có mắt, không hiểu sao anh hai tôi lại chọn trúng người như cô."

Trần Kha Dương mặt mày day day trán, bước nhanh tới muốn kéo Thanh Nhi ra ai ngờ cô thẳng tay cho luôn anh ta một giáng, trừng mắt. "Đừng có chạm vào tôi, bực hết cả mình."

Dứt lời xoay người đập mạnh giày cao gót bỏ đi.

Ngồi vào trong xe, Thanh Nhi trút hết bực bội căng chân đạp ga, bánh xe ma sát tạo ra tiếng vang lớn từ nhà xe phóng vù ra tận quốc lộ, ngón tay cô nhấn nghiền nút còi, tiếng kèn đinh tai nhức óc vang suốt chặn đường, xe cộ trước sau sợ hãi dẹp sang hai bên.

Chuông điện thoại trong túi xách vang inh ỏi không ngừng, dù tiếng còi xe đã áp sát nhưng vài tiếng nhỏ cũng khiến Thanh Nhi khó chịu, cô bực tức đập mạnh túi xách xuống sàn nó vẫn cứng đầu kêu mãi miết, chịu không được khom người định nhặt thì tay lái lệch hướng, mấy chiếc xe phía sau bốp kèn um lên.

Thanh Nhi phát điên giờ chân đạp mạnh vào túi xách, điện thoại trúng đòn không dám kêu nữa nhưng tới lượt mấy chiếc xe cộ tình gây sự. Âm thanh ồn ào làm cô ngửa tai, Thanh Nhi thô bạo cầm lấy máy định vị quảng ngược ra sau.

"Choang." Tiếng kính vỡ vang lên thanh thủy cùng với tiếng thảng ketttt kéo dài, Thanh Nhi mặc kệ sống chết, nhấn nghiêng chân ga phóng vọt như tên lửa.

Con tức giận không bao giờ dễ dàng nguôi ngoai trong một phút, Thanh Nhi đem sự tức giận của mình phát tiết suốt một tiếng đồng hồ với vận tốc 240km/h đến khi dừng lại thì chẳng biết mình đang ở đâu nữa, chỉ thấy bờ biển dài và đường chân trời trên mặt biển.

Thanh Nhi tấp xe vào lề đường, tung người nhảy qua cửa xe chạy tới lan can chắn, hướng người ra biển hét to. "Aaa

"

Thình lình phía sau vù lên tiếng lướt gió, cô xoay đầu thấy một chiếc siêu xe phóng qua, biển số xanh Ss.22222 nổi bật.

"Chồng.." Thanh Nhi vô thức gọi to, xoay người nhanh chóng nhảy vào xe đuổi theo, lần này có máu nóng trong người nên liều mạng dùng tốc độ kinh hoàng đuổi chiếc xe đó tận mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng trước khi trời tối dừng lại trước cổng một khách sạn năm sao.

Thanh Nhi ngóy đầu nhìn lại phía sau, lạy chúa, cô giờ đang ở phương trời nào?

Lại nhìn về phía trước, chiếc siêu xe đang uốn một vòng chạy vào cửa chính khách sạn, Thanh Nhi vội vàng tấp xe về lề đường đứng lên ghé chòm qua kính chắn nhìn ngó. Từ trong khách sạn một nhân viên vội vã chạy ra cung kính mở cửa xe, không lâu sau một đôi chân thon dài bước xuống.

Cô há hốc mồm, nước miếng trào ra mép miệng..

Ôi thần linh ơi, thân hình này khẳng định hơn 1m80, dáng vóc này chính là tiêu chuẩn lý tưởng nhất thế giới, còn có gương mặt đó 100% là qua 1 tỷ lần phẫu thuật thẩm mỹ.

Đẹp trai kinh người..

Hai chân Thanh Nhi nhón lên cao, chòm nửa người qua khỏi kính chắn, hai mắt mở hết mức nhìn gương mặt anh ta. Khuôn mặt nam thần đầy sức hút, đường nét xương hàm cương nghị lại quyến rũ, làn da trắng mạnh mẽ, cánh môi bạc vừa vô tình vừa hấp dẫn, sống mũi cao thẳng cứng cáp, cả đường chân mày cũng hiện rõ nét uy quyền và lãnh bạc, chỉ có đôi mắt.. đôi mắt sắc bén lại không thấy được tròng mắt.

Thanh Nhi có hết sức nghiêng đầu nhìn vẫn không nhìn được, chỉ biết đó là một đôi mắt cực kì cực kì đẹp.

Chúa ơi, đây mới là cái được gọi là điển đảo chúng sinh, là đệ nhất thiên hạ, là nghìn năm có một, là tuyệt thế soái ca, là phong tình vạn chủng, là quý khốc thần sâu, là...

"Cốp.. Cô kia, chỗ này không được đậu xe."

Thanh Nhi không màn thế sự một lòng nhìn người đàn ông bao lâu nay mình coi là chồng, trái tim điên cuồng tăng nhịp đập chỉ muốn xông tới cướp lấy giai nhân ôm vào lòng.

Tướng công, thiếp thề suốt đời suốt kiếp chỉ yêu một mình chàng~

Người đàn ông ở phía xa xa kia, một thân lan toả khí thế cát bước đi vào cửa lớn khách sạn, đột nhiên dừng bước xoay đầu nhìn về hướng này..

Đôi mắt sâu hút cuộn tròn lóc xoáy cuốn lấy Thanh Nhi, cả người cô ngơ ngẩn, chân muốn nhũn ra, trái tim hoàn toàn bay mất không thấy tăm hơi.

Bất thình lình lúc này, "Bốp.." một cây gậy đập vào giữa lưng Thanh Nhi. Cô giật bắn mình trượt tay lao về trước, một bóng dáng nhanh như chớp từ cổng khách sạn lao ra làm đệm thịt cho cô.

Cổ tay Thanh Nhi thê thảm cả lên mặt đường xi măng, lại cúi đầu nhìn anh chàng nhân viên khách sạn mặt trái một đường, cơ thể chịu đau co quắp run rẩy. Cô nhanh chóng kéo anh ta dậy, quay đầu nhìn người vừa đánh mình.

Đồng phục ha, ra là cảnh sát.

Máu nóng sôi sục trong đại não Thanh Nhi, cô hung hãn bước tới giật lấy còng trong tay tên cảnh sát chỉ vào mặt hắn, quát lớn. "Cmm mày vừa đánh tao đó hả? muốn chết có phải không? có tin tao đập nát đầu mày không?"

Tên cảnh sát bị dọa ngây người, chưa kịp đáp lời thì Thanh Nhi đã vung gậy lên. Đúng lúc này tiếng còi hú cảnh sát từ xa truyền tới, một đoàn mô tô cảnh sát giao thông tấp vào, một tên chạy vội tới, hét lớn. "Có chuyện gì?"

Thanh Nhi nghiêng răng kiềm chế hạ gậy xuống, xoay người chỉ gậy vào nhân viên khách sạn lại nhìn tên cảnh sát lớn tiếng mắng. "Cảnh sát các người có đạo đức không hả? bộ tưởng là cảnh sát thì giỏi lắm à? còn dám tùy tiện vung gậy đánh người. Nhìn đi, nếu người này không cứu tôi kịp lúc thì tôi đã đập đầu chết rồi, hôm nay tôi mà không kiện chết các người tôi không làm Trần Thanh Nhi nữa."

Tên cảnh sát vừa đánh cô nghe vậy thì hoảng thần, vội vàng giải thích. "Không phải, là do tôi gọi mà cô ta không chịu nghe, tôi chỉ dùng gậy gõ lên lưng

cô ta, không nghĩ tới..."

"Đủ rồi, đánh người là cậu sai." Cảnh sát trưởng quát lớn ngắt lời, lại nhìn qua Thanh Nhi, đánh giọng. "Tất cả về đồn cho lời khai."

"..Hừ." Thanh Nhi quăng gậy, bực tức liếc qua bảng tên tên cảnh sát, nhấn từng chữ. "Tôi không rảnh vòn với mấy người, Lý Văn Tịch, tôi nhớ rõ tên anh."

Dứt lời kiên quyết xoay người nhìn cậu nhân viên khách sạn, lo lắng hỏi han. "Không sao chứ? để tôi chở cậu đến bệnh viện băng bó."

Cậu ta vội vàng lắc đầu, một tay bịt mắt, nói gấp. "Không sao, không sao cả, không cần làm phiền tiểu thư."

Thanh Nhi nhủ mảy, vẫn không yên tâm. "Hay đi kiểm tra một lúc, tôi sẽ vào nói rõ với ông chủ của cậu."

"Không, không." Cậu nhân viên run rẩy xua tay, nói như van xin. "Tôi thật sự không sao, tiểu thư xin đừng để tâm."

Thanh Nhi mím môi, thôi không ép buộc cậu ta nữa, xoay đầu nhìn về cửa chính.

Không còn bóng người..

Cô khẽ thở dài..

Chồng ơi~

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Khiêu Khích

Dù có nóng lòng muốn cùng chồng hợp mặt nhưng Thanh Nhi cũng không thể dùng bộ dáng sơ suất tiêu điều của mình để chạy sòng sọc vào khách sạn 5 sao đòi người, xui xẻo bị hiểu lầm là bà điên thì không hay lắm.

Cô trở lại xe, cố gắng nén xôn xao trong lòng khởi động máy chạy đi, ánh mắt vẫn nuối tiếc bất định trên tầng cao của khách sạn.

Con đường quốc lộ cập bờ biển đón những cơn gió mang hương vị thơm ngát từ biển, tiếng sóng vỗ như bản nhạc êm tai truyền vào lòng người. Thanh Nhi dừng xe ven đường, đứng bên lan can nhìn con thuyền đang lượn lờ trên mặt sóng, những cơn gió lay động tấm biển hiệu lớn.

"Chào mừng quý khách đến với khu du lịch Ô đô, thành phố biển XxX."

Nghĩ lại mà thấy sợ, bản thân cô vì đuổi theo một người đàn ông đã quên mất sinh mạng phóng bạc mạng từ Nam ra Bắc, đi hết mấy ngàn cây số vượt qua cả ai quan mà không hay biết, đã vậy còn ở trước mặt cảnh sát khu vực lớn tiếng xưng Trần Thanh Nhi.

Thử tưởng tượng lúc này người ta không rộng lượng bỏ qua cho cô, cô hiện tại có thể đang cu cúc ngồi ở một góc nhà giam.

"Hoi~" Thanh Nhi thờ dãi thướt, đột nhiên miết chặt lan can, hoi gấp người hét to. "Nam nhân kia~ Trần Thanh Nhi ta thề nhất định phải theo đuổi được người~ chúng ta kết hôn~ ta giúp người sinh tiểu bảo bối~"

"Huyt~ huyt~" Tiếng huyt sáo tán thưởng của đoàn khách du lịch phía sau, một anh chàng người Mỹ chở theo bạn gái giờ ngón cái với cô, cười cười hô lên. "Come on!"

Thanh Nhi quay đầu, nhe răng cười, gió thổi tung bay mái tóc đen óng ả, cả người điều lan toả quyết tâm và hạnh phúc.

Đọc qua vô số tiểu thuyết tình yêu, đối với một người giàu kinh nghiệm như Thanh Nhi điểm quan trọng nhất khi theo đuổi đàn ông không phải bám đuôi bọn họ, mà là phốt lờ bọn họ.

Nói đùa đó, chứ Thanh Nhi mà dùng cách này trên người chồng cô, khẳng định tới chết anh ta cũng không biết cô tên gì.

Đồng dài chỉ nữa, quá rõ ràng Thanh Nhi là người chủ động, chỉ một câu 'trực tiếp tấn công, đánh thẳng sào quyết'.

Nhưng trước tiên phải làm gì nhỉ? Cô cúi đầu nhìn bộ dáng mình từ đầu đến chân, hai từ thê thảm cũng không thể hình dung hết sự tàn tạ của cô bây giờ.

Nhấn mạnh chân ga, quyết định đến Spa thẩm mỹ, phải nâng cấp toàn thân.

Một ngày một đêm không gọi là dài nhưng đối với Thanh Nhi nó ngắn chết đi được, cô đang gấp gấp vậy mà mấy cái người này cứ vuốt qua vuốt lại lâu oi lâu, ruột gan cô đều căng lên như dây đàn.

Chồng ơi, nhất định phải đợi vợ, không được tự ý bỏ đi, vợ tìm chồng rất cực khổ! Huhuhu~

Lúc nghe được hai từ "xong rồi" của nhân viên massage, biểu cảm của Thanh Nhi còn hơn cả từ từ được miễn án, ba chân bốn cẳng vội vội vàng vàng lao ra xe, phóng như bay về hướng khách sạn. Trong đầu liên tục kêu gào..

Chồng ơi~ chồng ơi~

Chiếc siêu xe mui trần đỏ rực bay bay trên đường thẳng tắp trước cổng chính khách sạn, Thanh Nhi vừa đẩy cửa đặt chân xuống xe thì bất ngờ điện thoại đổ chuông, cô không dừng động tác vừa sai bước vừa nghe điện thoại. "Alo, chị Mịch?"

Giọng Trịnh Thiên Mịch uyển chuyển từ bên kia điện thoại truyền qua. "Thanh Nhi, tối mai em có rảnh không? chị mời đi bar, giới thiệu cho em anh chàng hotboy cùng khoá chị."

Khoé môi Thanh Nhi nhếch cao, môi đỏ đã không chịu được tính kể hại cô rồi, ngoài miệng vẫn cười nói. "Rảnh ạ, chị gửi địa chỉ cho em nhá!"

"Được." Trịnh Thiên Mịch khẽ cười, lại vờ thuận miệng hỏi. "Em đang ở đâu vậy?"

Thanh Nhi đặt chân qua cửa khách sạn đi đến quầy tiếp tân, thoải mái nói. "Đang ở khu du lịch Ô đô, chuẩn bị mướn phòng khách sạn đây ạ."

"Trùng hợp vậy?" Trịnh Thiên Mịch ngạc nhiên hô lên. "Chị cũng đang ở Ô đô, hay bây giờ em qua bar Xi đô gần khách sạn Thượng Quốc đi, vừa hay Á Pháp cũng có ở đây."

Bước chân Thanh Nhi khựng lại, ngẩng đầu nhìn quầy tiếp tân chỉ còn cách cô năm bước, tay vô thức siết chặt điện thoại, trong đầu mãnh liệt đấu tranh. Chồng là quan trọng nhất, nhưng nếu bây giờ từ chối chỉ sợ Trịnh Thiên Mịch sẽ đổi cách đối phó cô, khả năng cô lại có hạn không thể đùa với lửa.

Thanh Nhi cắn răng, giậm mạnh giày cao gót, dần lòng xoay người đi ngược ra cửa, giọng nói như rít qua kẽ răng. "Được, em đến ngay."

Bar Xi đô đúng là rất gần khách sạn cô vừa vào, Thanh Nhi chỉ vòng xe ba phút là tới nơi, đứng ngoài cửa nhìn đám người ra ra vào vào, cô âm thầm hít sâu một hơi..

..dù thế nào cũng phải bảo vệ trinh tiết về với chồng!

Vừa đặt chân qua cửa lớn đã bị tiếng nhạc ầm ĩ đánh thẳng vào màng nhĩ, Thanh Nhi neho mắt nhìn đám người nhảy loạn xạ trên sàn, liếc một vòng vẫn không thể xác định Trịnh Thiên Mịch ở đâu, chỉ thấy số người chú ý về phía cô ngày một nhiều.

Thanh Nhi miễn cưỡng đi qua một dãy bàn, đột nhiên có người bước tới vỗ vai cô, cười nham nhở. "Cô em, đi một mình à?"

"Hừ." Thanh Nhi chán ghét liếc qua hắn, hất mặt đi thẳng không thèm đáp lời. Tên đàn ông thấy cô kênh kiệu như vậy liền phát bực, vừa muốn kiểm cô lại Thanh Nhi đã hất mạnh tay hắn ra, trừng ánh mắt sắc bén. "Đi chỗ khác."

Khi thế này không phải ai cũng có cộg thêm không rõ nơi này ai chủ ai khách, tên đàn ông đương nhiên không dám đắc tội bậy bạ, đành phải xoay đầu bỏ đi.

Một màn này rơi vào mắt Trịnh Thiên Mịch và chàng trai tên Á Pháp, hắn khẽ cười một tiếng đẩy vai cô ta, nhếch môi. "Trách không được.. ha.."

Trịnh Thiên Mịch liếc mắt sắc sảo, ngữ điệu khinh biệt rõ ràng. "Chẳng lẽ anh cũng có hứng thú với dạng phụ nữ thiếu phẩm hạnh?"

"Sao lại nói vậy?.." Á Pháp nhìn Thanh Nhi đang tiến tới gần, càng nhìn ánh mắt càng nổi hứng. "..Tôi thấy rất có khí chất đấy chứ, khả năng còn thú vị hơn cô vài phần."

Nét mặt Trịnh Thiên Mịch đanh cứng, siết chặt ly rượu trong tay thầm nghĩ rằng. "Trần Thanh Nhi."

"Chị Mịch, em đến rồi." Thanh Nhi tới gần vỗ nhẹ lên vai Trịnh Thiên Mịch một cái, tươi cười lộ ra lúm đồng tiền và răng khênh đáng yêu, xoay đầu nhìn chàng trai bên cạnh cô ta, niềm nở hỏi. "Anh là Á Pháp à?"

Á Pháp ngậy người, cười đơn thuần đến vậy lần đầu hắn mới thấy qua, nhin không được vron tay tới, cười đáp trả. "Đúng vậy, rất vui được gặp em"

Thanh Nhi ngờ ngác, hành động gì đây? cô không hiểu. Trịnh Thiên Mịch thấy cô đứng đơ ra liền đẩy nhẹ một cái, giải thích. "Á Pháp là con lai, lúc nhỏ sống ở Mỹ, em chào hỏi một tiếng đi."

"À à.." Thanh Nhi hiểu ra, ngốc ngốc xoay người vron tay ôm lấy hắn, giọng có chút ngu ngơ. "..Em là Thanh Nhi, rất vui được gặp anh."

Còn nói là không có phẩm hạnh, Á Pháp neho mắt liếc qua Trịnh Thiên Mịch một cái, tay siết chặt lấy người Thanh Nhi khẽ hôn lên gáy cô. "Em rất xinh đẹp."

Thanh Nhi đỏ mặt, vội tăng hắng một tiếng buông người hẳn ra, xoay đầu nhìn Trịnh Thiên Mịch, hứng thú hỏi. "Chị Mịch, sao chị lại đến đây vậy?"

Á Pháp cười cười nhìn cô, tách tay ra hiệu phục vụ mang ly tới. Trịnh Thiên Mịch mắt lạnh liếc hẳn lại cong môi cười. "Đoàn phim có vài cảnh quay ở đây, chị và Á Pháp vừa quay xong buổi chiều, dự định sáng mai sẽ trở về."

"À.." Thanh Nhi có điểm bất ngờ xoay đầu nhìn hẳn, thích thú cong mắt. "Anh Á Pháp đóng vai nam chính sao?"

Đối với nụ cười của Thanh Nhi, Á Pháp thừa nhận bản thân hẳn có phần khó cảm cực, cũng cười theo đùa bỡn. "Đúng vậy, là vai lão đại giang hồ giết người không chớp mắt."

Thanh Nhi bật cười, chỉ chỉ tay lên gò má. "Em có đọc qua kịch bản, có cảnh anh chém rách mặt một tên thuộc hạ, sau đó nói 'dám hôn nữ nhân của ta, muốn chết'."

"Không phải như vậy.." Á Pháp cười rộ lên, đôi mắt nâu lan toả đường nét mỉa mai. "...là phụ nữ của ta, em đem lời thoại cổ trang vào à?"

Thanh Nhi không cho là đúng xoa cằm cười. "Cũng như nhau không phải sao?"

"Đúng, đúng." Á Pháp gật đầu, nhắc ly lên. "Nào, cạn một ly với anh."

Thanh Nhi lập tức thoải mái cầm ly chạm nhẹ, còn phóng khoáng hô. "Hết nhé!"

Đương nhiên Á Pháp không từ chối yêu cầu của cô. Trịnh Thiên Mịch nhìn qua hai người, chân mày nhíu chặt, trong lòng càng quyết tâm đập đổ bộ mặt giả tạo của Thanh Nhi.

"Chị Mịch, buổi tối chị ở đâu?" Thanh Nhi đặt ly trống lên bàn, thuận miệng hỏi.

Trịnh Thiên Mịch nở nụ cười, thiết là tùy tiện nói ra. "Dịch Phong lo lắng sức khoẻ chị không tốt nên mượn cho chị một phòng ở Thượng Quốc."

"À.." Hai mắt Thanh Nhi loé sáng, nghiêng đầu nhìn Á Pháp bên cạnh cười hỏi. "Anh cũng ở đó?" Chỉ chờ hẳn gật đầu một cái cô liền vỗ tay đánh bốp, cười sáng lạn. "Hay quá, em cũng vừa đặt phòng ở đó đấy, chúng ta thật có duyên."

Có duyên cái khi! Sắc mặt Trịnh Thiên Mịch tối sầm trong chốc lát.

Á Pháp đề ý sắc mặt cô ta, đột nhiên vươn tay khoát lên vai Thanh Nhi tươi cười đề nghị. "Anh với em qua đó nhảy đi."

"Đồng quá~" Thanh Nhi có hơi ái ngại nhìn lên sàn nhảy, trong lòng lại cười lạnh hai người họ thiếu kiên nhẫn, chưa chi đã muốn ra tay.

Bất quá, cô có thể giải quyết nhanh gọn rồi về tìm chồng. Hắc hắc~

Á Pháp cúi đầu nhìn cô, nhìn xuống cảm giác nóng bức nơi cổ họng, tay lại không ngăn nổi tuột xuống ôm lấy vòng eo mềm mại, giọng khàn khàn đảm bảo. "Không cần lo lắng, em cứ nhảy cạnh anh."

Được thôi, là người tự tìm cái chết thì đừng trách bỗn cô nương độc ác. Thanh Nhi ngẩng đầu nhìn hẳn, cong cong đuôi mắt. "Là anh hứa bảo vệ em đó nha, không được để đám người kia chạm vào em."

"..Ừ.." Á Pháp cười, không cần cô nói hẳn cũng sẽ làm vậy, bước chân có phần gấp gáp kéo Thanh Nhi lên giữa sàn nhảy, xung quanh liền reo lên tiếng hò hét của đám đàn ông hâm sắc.

Phản ứng của Thanh Nhi hơi chậm, chờ khi cô vững vàng thì đã đứng trong vòm ngực của hẳn, hai cánh tay Á Pháp ôm lấy eo và lưng cô, chân nhịp nhàng nhún nhảy tạo ra những va chạm xa xa gần gần.

Khoé môi Thanh Nhi nhếch lên, ánh mắt tinh quái loé sáng, khiêu khích đàn ông cô cũng muốn thử một lần. Hai cánh tay trắng nõn vươn ra ôm lấy vai hẳn rút gần khoảng cách, thân thể mềm mại uốn lượn như xà yêu áp sát vào người hẳn khẽ tuột xuống. Một luồng khí nóng lan toả khắp sàn nhảy, một tay cô lại dúi vị trí đặt lên ngực hẳn, tay kia choàng qua cổ, chân thon dài quấn lấy chân hẳn, nghiêng đầu áp môi lên tai, ái muội thổi hơi nóng. "Sao anh không nhảy mà đứng đơ ra vậy?"

Cả người Á Pháp mơ hồ bị điện giật, tay nhanh như cắt ôm chặt lấy eo cô ve vãn, cánh môi nóng rực liên tục hôn lên vành tai cô vài cái. Thanh Nhi lại cảm giác rõ ràng, con đại điều của hẳn đang gào thét dữ dội, đầu ngẩng cao, khí nóng muốn phá vỡ hai lớp quần.

Đúng lúc này một tên đàn ông không sợ chết va vào lưng cô, Thanh Nhi thuận thế liền nhủi vào lòng hẳn, đùi phải nâng lên đá vào đùi quần một phát. Á Pháp hừ lên trong cổ họng, trừng mắt lạnh lẽo nhìn người đàn ông kia, nhưng không gây chuyện mà vội vàng ôm cô về chỗ.

Đứng lại chỗ cũ, Thanh Nhi nhìn Trịnh Thiên Mịch híп mắt cười. "Chị Mịch, anh Á Pháp nhảy rất giỏi hay chị và anh ấy lên nhảy một chút đi."

"Không cần." Hai người họ đồng thời từ chối, Thanh Nhi liếc mắt nhìn vẻ nham hiểm của Trịnh Thiên Mịch lại nhìn nét gấp gáp trên mặt Á Pháp, cúi đầu cầm ly rượu lên cao giọng đề nghị. "Vậy hai người uống với em một ly có được không?"

Chương 33: Đùa Bỡn

"Choang." Ly rượu chỗ Trịnh Thiên Mịch bị ngã đổ, Thanh Nhi hốt hoảng bỏ ly xuống bàn, vội móc khăn giấy lau cho chị ta, nhăn mày lo lắng. "Chị Mịch, chị không sao chứ? Em xin lỗi, em bất cẩn quá, chị.."

"Không sao, chị vào toilet rửa là được.." Trịnh Thiên Mịch khoan dung cười nói, nhưng lực tay hất cô ra lại rất mạnh. Thanh Nhi thật sự mất thăng bằng tẹo chân ngã sang một bên may nhờ Á Pháp nhanh nhẹn đỡ lấy, ánh mắt hắn có hơi tức giận liếc qua cô ta.

Nét mặt Trịnh Thiên Mịch trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo không còn kiên nhẫn nhìn thẳng Thanh Nhi, cầm lấy túi xách đi nhanh vào nhà vệ sinh.

Vốn Thanh Nhi cũng chẳng để tâm đến cô ta chỉ lo cúi đầu lắc lắc cổ chân mấy cái, Á Pháp thấy vậy liền ân cần dò hỏi. "Đau lắm à?"

"Không có, chỉ hơi nhói nhói." Thanh Nhi lắc nhẹ đầu, ngẩng mặt lên thì thấy hắn đang khom người dòm chăm chăm cặp chân trắng nõn của cô.

Mẹ nó, Thanh Nhi thầm văng tục nhưng bề ngoài vẫn cố tình vắt chéo hai chân đẩy tà váy lên cao một chút, thừa lúc hắn nhìn đến ngay người liền chia đôi ly rượu của cô vào hai ly bên cạnh, sau đó nhanh nhẹn cầm chai rót lại như cũ.

"Ừm..ừm.." Thanh Nhi đột nhiên thanh giọng hai tiếng, khép chặt hai chân lại, nghiêng đầu cười nói. "Anh Á Pháp, anh và chị Mịch quen nhau lâu chưa? em thấy hai người rất thân đó, còn đóng cùng một phim nữa, có khi nào phim giả tình thật hông ta."

"Đương nhiên không có.." Á Pháp đến gần choàng tay ôm eo cô, giống như sợ nơi này quá ồn ào cô sẽ không nghe thấy, tà tứ nói vào tai. "..anh còn chưa yêu ai, rất muốn tìm một cô bạn gái đáng yêu như em."

"Oa.. vậy sao?" Thanh Nhi vô tư cười vui vẻ, cầm ly rượu khẽ nhấp một ngụm, híp híp mắt nhìn lên. "..em còn có một cô bạn tính cách rất giống em, tuy rằng không đáng yêu bằng em nhưng lại rất năng nổ, có muốn em giới thiệu cho anh không?"

"Không cần.." Á Pháp khẽ cười lắc đầu, thầm nghĩ cô bé này còn không hiểu ý hắn, đưa tay lên vuốt nhẹ má cô cười nói. "..chờ qua sáng mai em sẽ hiểu."

"..À.." Thanh Nhi hơi chao đảo gật gật đầu, hắn thấy thế liền ôm cô vào lòng, tay nhẹ nhàng xoa xoa bụng cô muốn thực hiện luôn bước dạo đầu, về mặt mặt kiên nhẫn nhìn đến hướng vào toilet.

Trịnh Thiên Mịch, cô chết trong đó rồi sao?

Đợi một lúc Trịnh Thiên Mịch mới thông thả đi ra, Á Pháp không nể mặt trao cho cô ta cái nhìn gắt gỏng, lại cúi đầu đẩy nhẹ vai Thanh Nhi hai cái, bao nhiêu mỉa mai hoặc chết người đều lộ ra bên khoé môi. "Thiên Mịch ra rồi kia, chúng ta cạ ly đi."

Chưa uống thuốc mà đã gặp đến độ này không biết uống vào sẽ thế nào nhỉ? Thanh Nhi nhanh nhẹn giơ ly rượu lên, về phần khích cạ ly với hai người họ, uống xong liền đặt mạnh ly rượu xuống bàn, đứng nhịp nhịp chân.

Cổ uống hết ly rượu cuối cùng, Á Pháp chờ mong cúi đầu nhìn Thanh Nhi bất ngờ phát hiện cô đang vui vẻ cầm điện thoại nhắn tin cho ai đó, hắn hơi khó chịu bắt lấy tay cô. "Em nói chuyện với ai vậy?"

Thanh Nhi mắt tròn xoe ngẩng đầu nhìn hắn, giọng ngọt ngào như đường bột. "Trác Tùng hỏi em đi đâu, em chỉ trả lời là đến Ô đô chơi thôi."

Mặt hắn tức thời xám xịt, Trác Tùng? ý cô là Hứa Trác Tùng sao? vài phút nữa sẽ lên giường cùng hắn giờ lại nói chuyện yêu đương cùng đàn ông khác. Á Pháp dù đối với tình một đêm cũng có tính chiếm hữu, huống chi hắn còn muốn sau chuyện này sẽ ép buộc cô ở cùng hắn lâu dài.

Thanh Nhi nhạy cảm thấy hắn sắp nổi giận vác cô đi, vội vàng buông điện thoại vào túi xách, thân mật ôm cổ hắn nói khẽ. "Em vào toilet một lúc sẽ ra ngay." Không chờ hắn đồng ý cô đã xoay gót đi như bay.

Đứng nép ở bức tường gần đó, Thanh Nhi cẩn thận quan sát hai người họ, Trịnh Thiên Mịch đã có triệu chứng ngất thuốc, đầu cô ta hơi chao đảo, chân loạng choạng mấy cái liền ngã qua người Á Pháp. Nhưng khó tin là Á Pháp lại đẩy cô ta ra, nhứ mày nói gì đó, về mặt lộ rõ chán ghét.

Thanh Nhi xoa cảm nóng lòng suy nghĩ, liệu có khi nào hắn chê cô ta kiên quyết không động tình?

Nhưng Trịnh Thiên Mịch còn zin mà!

Thêm vài phút sau nữa Trịnh Thiên Mịch dường như chịu không nổi, mặc kệ sống chết quẩn lấy người Á Pháp hôn lên mặt hắn. Lại nói kì lạ là lần này Á Pháp rất phối hợp thẳng tay sờ ngực cô ta, vô cùng quyết đoán ôm lấy cô ta kéo đi.

Oh yer!

Chuẩn kế hoạch, Thanh Nhi phần khởi tách tay, cái này gọi là gì? là tương kế tựu kế đó! Ai bảo cô là nữ phụ, nếu trời đã muốn cô làm nữ phụ thì cô phải hoàn thành tốt nghĩa vụ của mình.

Giờ thì làm sao đây? Thanh Nhi trầm ngâm hai giây liền vội vàng đuối theo. Không ngoài dự đoán điểm dừng của họ là khách sạn Thượng Quốc, Á Pháp ôm Trịnh Thiên Mịch đi thẳng vào thang máy.

Thanh Nhi liếc qua bọn họ, khẩn trương chạy lại quấy tiếp tân nói gấp. "Hai người vừa vào thang máy là bạn tôi, chỉ giúp tôi kiểm tra anh Á Pháp ở phòng mấy, rồi cho tôi đặt một phòng bên cạnh được không?"

Nữ tiếp tân nhìn cô, ánh mắt nghiêm túc dò xét. Thanh Nhi cúi đầu rút thẻ chứng minh ra đặt trên bàn, vẻ mặt thành thật tuyệt đối. "Chị nhanh lên một chút, bạn tôi sức khoẻ không tốt, tôi phải mang thuốc lên cho cô ấy."

Chân mày nữ tiếp tân khẽ nhú lại, nhả nhận mở miệng. "Tiểu thư, xin lỗi..." Đang nói, đột nhiên cô gái bên cạnh kéo tay cô ta nghiêng đầu nói mấy câu, vẻ mặt nữ tiếp tân thay đổi xoành xoạch, niềm nở tươi cười. "Vị khách tên Á Pháp ở phòng 1109, nhưng hai phòng bên cạnh đã có người đặt trước, tiểu thư có thể đổi phòng khác không ạ?"

Hình như có gì đó không ổn lắm, Thanh Nhi nhíu mi nghi hoặc nhìn cô ta, xong cảm thấy chính sự quan trọng liền gật đầu nói. "Vậy thì lấy phòng cùng dãy đi."

"Vâng." Nữ tiếp tân đáp nhẹ, lập tức lấy chìa khoá từ tay cô gái kia đưa cho Thanh Nhi, nhìn cô phi như bay vào thang máy mà thờ phào đầm ngực. "Xém xong đời rồi!"

Cả chặng đường từ thang máy lên lầu 11 mất không tới 1 phút, Thanh Nhi chưa kịp xả thông não bộ thì cửa thang máy đã mở ra, lập tức chạy nhanh vào phòng đóng chặt cửa. Đưa mắt nhìn cửa ban công lùa và màn che tím đậm, ban công hai phòng chỉ cách nhau khoảng 1 mét, cô khó nhịn nở ra nụ cười tà ác.

Quay vào phòng, Thanh Nhi đi một vòng tìm kiếm cầu nối, nhanh chóng nhắm được cánh cửa tủ quần áo, vừa đi tới muốn tháo ra nó lại bất thành linh rút xuống.

Trời giúp ta rồi. Hahaha~

Thanh Nhi ngửa đầu lên trời cười một tràng, nhanh nhẹn ôm cánh cửa cẩn thận bắt qua hai ban công. Nhìn tiến trình dễ dàng mà lòng sung sướng nở hoa, cúi đầu vừa tháo giày vừa kỉ lưỡng đếm..

Phòng 1105 - 1106 - 1107 - 1108 - 1109.

Phải leo qua 4 bậc!

Được rồi, Thanh Nhi đứng nghiêm đeo túi xách qua cổ, đưa một chân choàng qua ban công đứng trên cánh cửa, khom người nhanh nhẹn bò qua.

1 bậc, tiếp tục ôm cánh cửa bắt ngang qua bên kia..

2 bậc, tiếp..

3 bậc, tiếp tiếp..

4 bậc, tới rồi!

Hắc hắc hắc~ Trên mặt Thanh Nhi không giấu nổi cười gian, nhẹ nhàng giơ tay vén rèm ra một góc nhỏ, phòng sáng đèn nhưng không có ai hết.

Sao kì vậy? người đâu hết rồi?

Liếc mắt thấy phòng tắm đang đóng cửa, a ha, thì ra là thích cảm giác mạnh a!

Thanh Nhi nhẹ nhàng lùa cửa ra chen vào phòng, cẩn thận chạy đến phòng tắm, vận nội công điều hoà nhịp thở, đẩy cửa ra một khe nhỏ, sau đó ngồi xồm xoàng đút đầu camera điện thoại vào.

Trên góc màn hình nổi số đỏ, 1 2 3 4 5...

Để tránh bị phát hiện, Thanh Nhi quyết định quay từ dưới lên trên, vừa vào đã bắt được cặp chân thon dài chắc khoẻ..

Cô hú hồn, sao tên biến thái kia lại có đôi chân dài đẹp quá vậy? Uy, uy đây chắc chắn siêu mẫu thế giới cũng không bằng đâu.

Đẹp quá~ đẹp quá~

Kéo điện thoại lên trên một chút, điểm giữa hai chân một chú đại đầu hơi hơi ngẩng đầu, bộ lông bị nước xối ầm ướt dưới ánh đèn giống như gắn thêm hiệu ứng lấp lánh. Mặc dù có chút biến thái nhưng Thanh Nhi vẫn phải nói, cái khí thế này đâm vào người khẳng định banh xát.

Vừa to vừa dài.. Ngao~

Thôi không quay chú ấy nữa, tiếp tục lên trên, weo, mấy giọt nước trong suốt đang lăn trên cơ ngực săn chắc và cơ bụng sáu múi cực chuẩn, vòng eo rắn rỏi lại vô cùng hoàn mỹ. Thanh Nhi vô thức nuốt khan nước miếng, thâm chủi rửa..

Tại sao đáng người tên biến thái kia lại đẹp quá vậy?

Tại sao cô lại có chút hồi hận rồi?

Mặc kệ đi, Thanh Nhi hít hà xoa xoa mũi hai cái lại đưa điện thoại lên trên, vượt qua xương quay xanh quỳn rữ và yết hầu ma mị dừng lại ở điểm cuối cùng và...

...hai mắt cô trừng lớn, miệng há to hết mức, tay cầm điện thoại run lẩy bẩy..

Cái gương mặt này..

Cái-Gương-Mặt-Này..

CáI—GưonG—MặT—NàY..

CHỒNG CÔ!

Oa~ tại sao cô lại ở đây quay cảnh nude của chồng cô a!

Trong đầu Thanh Nhi gào khóc thảm thiết, nếu để chồng cô biết được sẽ nghĩ cô biến thái cỡ nào, có khi còn gọi bảo vệ lên tống cô ra khỏi khách sạn, sau này còn không cho cô đến gần nữa.

Không được! phải nhanh chóng tẩu thoát, chạy càng xa càng tốt! Chạy chạy chạy...

"Cô là ai?"

Âm thanh ngày nhớ đêm mơ vang bên tai, lòng Thanh Nhi mềm nhũn như nước chảy, sững sờ ngửa đầu nhìn gương mặt anh ta, đôi mắt đen sâu thoát ra một luồng khí chất cao quý lại quỳn rữ làm cô nhất thời mê muội.

Đẹp trai quá~ đẹp chết đi được~

Người đàn ông cúi đầu nhìn cô, ánh mắt tuy nhân nhật nhưng chân mi hơi nhúu lại mắt kiên nhẫn. Thanh Nhi phát hiện ra liền cup mắt cúi đầu, nhưng tầm nhìn cô chột khựng lại, hai mắt mở choang choang sắp lòi ra ngoài..

Nha, cái con gì đang ưỡn đầu vron cánh ngay trước mặt cô vậy?

"A

" Thanh Nhi hét thất thanh, khủng hoảng vung tay hất mạnh nó ra, đứng vậy, là cô hất nó ra chứ không phải che mặt mình.

Lòng bàn tay truyền đến cảm xúc ấm nóng và cương cứng, Thanh Nhi té bịch ra phía sau, cả gương mặt đỏ bừng như cà chua chín. Chồng cô từ trên cao nhìn xuống bộ dáng của cô, khoe môi mớ hồ nhếch nhếch, vron tay cầm áo choàng ngủ mặc vào đi ra ngoài.

Thanh Nhi ngơ ngơ ngẩn ngẩn ngồi trên sàn gạch, lại được nghe giọng nói êm tai mà cô cực kì yêu thích. "Trả lời đi, cô vào đây bằng cách nào?"

Ôi, thích quá~ thích quá~

Thanh Nhi thiệt là phấn khích xoay đầu nhìn anh ta, nụ cười tươi rói rất không phù hợp với hoàn cảnh, giọng ngọt sớt. "Là leo từ ban công vào.. a~, em tên là Thanh Nhi."

Thái độ của chồng cô đặc biệt thân nhiên cầm lấy ipad đi đến mép giường ngồi xuống, thư thư thái thái vất chân hỏi. "Còn đứng đó làm gì?"

Câu này có ý gì nhỉ? Thanh Nhi khó hiểu chau mày suy ngẫm, chồng cô không nghe trả lời liền đưa mắt nhìn cô, ngữ điệu ba phần dụ êm bảy phần cứng rắn. "Chờ cảnh sát tới mang đi?"

"A.." Về mặt Thanh Nhi bùng tỉnh, hiện tại mới biết xấu hổ cúi đầu nhìn điện thoại, cực kì không muốn đi tới trước mặt anh ta giờ cao điện thoại, ngón tay nhỏ luyến tiếc chạm vào nút đỏ trên màn hình. "Xin lỗi, em xoá rồi, anh rộng lượng bỏ qua một lần có được không?"

Chồng cô nhìn cô, cô nhìn chồng cô đang lúc cô cảm thán sao trên đời lại có người đẹp trai như vậy thì đột ngột chồng cô vung tay lên. Thanh Nhi tưởng rằng anh ta muốn đánh liền quăng điện thoại vội bịt mắt lại không ngờ hông bị đẩy một cái cô đã ngã ụp mặt xuống giường.

Lúc đó trong đầu Thanh Nhi nghĩ, làm tới luôn hả?

Ừ, được đó! nếu anh ta không chịu trách nhiệm, cô vẫn sẽ tìm cách chịu trách nhiệm với anh ta.

Thanh Nhi nhẹ nhàng mà gấp gấp lật người nhìn anh ta, cả gương mặt chẳng có biểu hiện của người sắp bị hiếp dâm gì cả, vậy mà có thể run rẩy thốt ra một câu. "Anh muốn làm gì?"

Chồng cô không nói, ánh mắt sâu hút không thấy đáy lướt qua người cô, dừng lại chỗ tà váy bị trượt lên lộ ra quần nhỏ màu đen quuyền rũ, động tác dứt khoát rạch mạch kéo nó xuống, đặt tay vào.

Hai chân Thanh Nhi vô thức khép chặt, cảm giác bàn tay ấm nóng chạm vào nơi mẫn cảm làm cô rùng mình, tim đập mạnh muốn vỡ ngực, tay siết chặt ga giường, nhắm nghiền hai mắt.

Đừng thẳng thắn như vậy, phải dạo đầu trước đã!

Ai đó câu môi nhìn đôi mắt khẩn trương nhắm chặt của cô, một tay tách chân Thanh Nhi ra, bàn tay kia khẽ động chạm vào cửa hoa huyệt, cả người cô run bắn bật, hai chân lại không chịu được khép lại, vô tình ấn mạnh bàn tay anh ta xuống.

"Đủ rồi, cô có thể đi." Giọng nói êm ái như tát vào mặt Thanh Nhi một gáo nước lạnh. Chồng cô bình tĩnh rút tay về, nghiêng người dựa vào đầu giường, cầm ipad lên tiếp tục chuyên chú đọc tài liệu.

Khoẻ miệng Thanh Nhi co quắp, tức đến muốn lật giường, cái này rõ ràng là đang đùa bỡn cô mà.

A

~ Trong đầu cô điên tiết gào thét, nhưng khi nhìn gương mặt nghiêm túc mà đẹp trai ngồi ngồi của chồng cô thì không văng nổ nửa từ ra khỏi miệng.

Cuối cùng ngậm đắng nuốt cay, nghiêng răng nghiêng lợi ngồi dậy kéo quần, dậm chân đùng đùng bỏ ra cửa, vừa đi vừa siết chặt tay thề thốt.

"Trần Thanh Nhi xin thề, sẽ có một ngày cô cười lên người anh ta, biến anh ta thành lão thụ."

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tàn Nhẫn. (H)

Đi một mạch thì bước chân bỗng dừng lại, Thanh Nhi quay đầu nhìn cửa phòng 1109 ngay bên cạnh, lại nhìn sang bên phải 1107, nhìn sang bên trái 1111, quay ra đằng sau 1110.

Cờ mờ mờ ¥đ&\$###... Đúng là ngu như heo mà, tại sao cô lại quên bên phòng khách sạn sắp theo dãy chắn lẻ chứ!

Tức chết đi~

Thanh Nhi dậm chân bình bịch, nhìn trái ngó phải thấy không có ai liền gian manh đi đến áp tai lên khe cửa, bên trong thấp thoáng có vài tiếng động nhỏ, hình như là tiếng cãi vã cộng với tiếng đập đồ. Cô nheo mắt xoa xoa cảm nghĩ, chắc là không thể vừa xxoo vừa đập chén vừa cãi nhau đi.

Một tia hy vọng mong manh thôi thúc Thanh Nhi hành động, cô lập tức ba chân bốn cẳng chạy về phòng chồng cô nhìn lướt qua anh ta một cái liền xông tới cầm điện thoại khách sạn gọi xuống quầy tiếp tân. "Alo, tôi là khách phòng 1109, cửa phòng tôi không mở được, phiền cô lập tức cho người lên sửa chữa."

Dứt lời, dập lại điện thoại lên bàn, túm túm váy chạy ra ban công leo qua phòng bên cạnh, vừa leo vừa cẩn thận tính toán, đây là phòng 1113 đến 1111, leo thêm một lần nữa là 1109.

Đứng bên ngoài ban công phòng 1109, Thanh Nhi nhẹ nhàng đặt tai lên cửa nghe động tĩnh.

"Xoẹt.. xoẹt..."

"Á Pháp.. anh cút... không được chạm vào tôi... buông ra.."

"Xoẹt.. là cô kêu tôi đưa cô về khách sạn, chủ động đòi lên giường của tôi, bây giờ lại muốn chạy.. hử?"

"...anh bị ỏi, vô liêm sỉ.. tôi kêu anh gài con đó lên giường chứ không phải cần..."

"Soạt..."

"...đồ khốn nạn.. dừng tay, khốn.. um.. um.. buông.. Á.. dừng.. hức.."

"..Hừ~ cùng là đàn bà, tôi chơi ai cũng như nhau, cầm miệng đi! đừng ép tôi phải dùng vũ..."

"Cốc cốc cốc, có ai trong phòng không? chúng tôi là nhân viên sửa chữa...."

"Cứu.. cứu tôi với... cứu.. ư.. um.. um.."

"Có chuyện gì?" Tiếng đàn ông quát lớn nóng nảy cùng tiếng bước chân mạnh mẽ bước đi. Thanh Nhi bừng tỉnh từ trong khiếp sợ, vội bắt lấy thời cơ lùa cửa chen vào phòng đứng nấp trong tấm màn tím sẫm, giờ một góc camera điện thoại ra.

Màn hình ghi lại một cảnh tượng hoang tàn ác liệt, nệm chần, quần áo, mảnh vỡ thủy tinh, kể cả bàn ghế đều ngổn ngang bừa bộn. Trên giường, Trịnh Thiên Mịch không mảnh vải che thân đang giãy giụa, hai tay bị cột vào thành giường, trong miệng là chiếc áo sơ mi của Á Pháp.

Thanh Nhi rùng mình siết chặt điện thoại, lúc trước đọc truyện đã cảm thấy hân cường hiếp Thanh Nhi rất thô bạo nhưng không ngờ đối với Trịnh Thiên Mịch cũng không nhân nhượng, còn có phần dữ dằn hơn..

"Các người nhảm lẫn rồi.. RẦM!" Cửa đóng sập lại gần như rung chuyển cả gian phòng, Á Pháp sắc mặt không tốt trở về giường, giặt mạnh chiếc khăn quần ngang hông ném xuống sàn, cơn thịnh to lớn cứ thế lộ lộ phơi bày trước mắt.

Trịnh Thiên Mịch nhìn thấy phát run, thân thể càng kịch liệt giãy giụa, âm thanh ú ớ trong miệng không phát ra được, nước mắt cũng âm ỉ trào ra.

"Cô khóc?.." Á Pháp cười khẩy, khom người túm lấy hai chân cô ta ngồi lên, thoải mái từng chút gỡ dây trói cho cô ta, vui vẻ chơi đùa con mồi trong tay. "..tôi có nên tặng cho cô bốn chữ 'tự rước lấy nhục' hay không đây? Ha~ rõ ràng là muốn hãm hại em ấy, lại không ngờ bị em ấy dẫn mũi đến tận giường tôi. Nhưng tôi phải nói thật một câu, cơ thể em ấy quả là trời phú, vừa chạm vào liền khiến đàn ông nổi thú tính đến giờ người tôi vẫn còn lân lân đây. Bất quá.. trước cứ chơi tạm cô cũng không tệ...."

"Bốp.." Bàn tay thon dài hung hăng văng lên mặt hân, Trịnh Thiên Mịch bất ngờ vùng dậy vùng chân đạp hân ra, quát lớn. "Cầm miệng chó của anh lại, lập tức cách xa tôi tôi sẽ cho anh một con đường sống, nếu không đừng trách tôi độc ác."

"Haha~" Á Pháp bật cười lớn nhưng trong đôi mắt hân lên lửa giận, nhanh như chớp giữ chặt tay cô ta ấn xuống giường, chầm chọc cười. "..tôi không ham kiểu phụ nữ ngoan cố, đừng nghĩ rơi vào tay tôi thì có thể thoát, cho cô dội nước lạnh giải thuốc là vì tôi muốn cô biết cảm giác bị cưỡng là như thế nào? để cô.. nhớ rõ tôi một chút."

Trịnh Thiên Mịch sững sờ, vừa muốn đẩy hân ra bỏ chạy thì Á Pháp vùng tay hất cô ta ngã xuống, không hề thương tiếc nắm lấy hông cô ta, một cú trúng đích xông thẳng vào trong.

"Aaa~" Tiếng hét đau đớn xuyên thẳng qua màng não Thanh Nhi, cả người cô toát một tầng mồ hôi lạnh, tay run run, mặt xanh mét, tâm trí bắt đầu gào thét..

Mình đã làm một chuyện cực kì ác độc, nếu bây giờ quay đầu tình thế vẫn còn cứu vãn được. Cô hạ điện thoại xuống, vội vàng lục túi xách móc ra côn điện, giờ chân muốn chạy vào thì..

"Trần Thanh Nhi, tôi thề.. thề để cô sống không bằng chết!" Tiếng Mịch Thiên Mịch gần qua kẻ răng, móng tay quắp sâu xuống ga giường, vẻ mặt méo mó tàn nhẫn.

Bàn tay Thanh Nhi buông lỏng côn điện rơi lại túi xách, dường như chỉ một giây cô chần chừ có thể dẫn đến hoạ sát thân.

Trịnh Thiên Mịch vốn sẽ không buông tha cho cô!

Nguyên tác là không thể thay đổi!

Cần môi, cô cầm lại điện thoại, ánh mắt kiên quyết nhìn vào màn hình.

Sau câu nói của cô ta, bên môi Á Pháp nở nụ cười đều đặn, một tay bắt lấy hai tay đang chống cự của cô ta cố định trên đỉnh đầu, một tay xoa nắn bầu ngực đầy đặn, sung sướng từng nhịp đưa đưa đẩy đẩy, từ từ gọi tỉnh. "..Chặt chẽ, ấm áp, làn da của phụ nữ đều ngon lành."

Khớp hàm Trịnh Thiên Mịch cắn chặt không thốt ra nửa âm, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm hân, đau đớn bên dưới không khác gì từng nhát dao cắt thịt, càng khiến thù hận trong lòng cô ta chồng chất.

"Hừ.." Chân này Á Pháp cau chặt, nhìn gương mặt cô ta làm hân cực kì mất hứng nhưng trong người vẫn có một luồng nhiệt khiến hân không thể dừng

động tác, thắm máng Thanh Nhi đúng là tiểu hồ li không biết đã bỏ bùa gì mà tiểu tử của hắn cứ muốn dục hoả.

Á Pháp liếc qua người dưới thân, hắn lại không tin không thể hàng phục được con đàn bà này, không khiến cô ta quỳ gục dưới chân van nài hắn thêm nữa, cũng vì vậy mà đang lúc cao trào.. hắn rút ra.

Cơ thể Trịnh Thiên Mịch vẫn còn thuốc, đang lúc khấn trương và chờ mong thì bên dưới trống rỗng, cả người liền chói với không phương hướng, không tự chủ cúi mắt nhìn xuống.

Á Pháp thấy vậy cười tà ác, một ngón tay ở cửa hoa huyết ve vãn vuốt ve, vừa ngứa vừa khó chịu khiến người cô ta run rẩy há miệng thở dốc, dần dần thân thể bị kích thích lắc lư đòi hỏi.

Tới một lúc cô ta không chịu đựng nổi muốn giải thoát một thứ gì đó, Á Pháp đột ngột đứng lên đi xuống giường, lạnh nhạt nói. "Tôi hết hứng thú rồi, chơi cô chán ngắt."

Người Trịnh Thiên Mịch run lên, một nửa vì tức, một nửa vì ham muốn, cô ta bật dậy bắt lấy cánh tay hắn, giọng gấp gáp. "Muốn sao?"

Á Pháp xoay đầu, nhìn cơ thể cô ta từ trên xuống dưới, nhếch môi. "Tôi chưa từng chơi qua phụ nữ bại liệt, nằm đơ đó không rên không la, tôi thà ra đường bắt đại một người còn chơi sướng hơn cô."

Về mặt Trịnh Thiên Mịch tới tâm tức giận, nhưng hành động không thể ngờ tiếp theo là cô ta vươn người ôm cổ hắn, chủ động hôn lên cánh môi đào hoa kia. Á Pháp nheo mắt cười, chẳng có lí do gì không trở lại giường theo đuổi cuộc vui, hai bàn tay xoa nắn bầu ngực non mềm, bên dưới hung hăng xông vào va chạm.

Trịnh Thiên Mịch ngửa cổ lên thở dốc, tiếng rên rỉ không kiềm hãm thoát ra khỏi cổ họng, âm thanh lớn dần lớn dần hoà nhập với động tác ra vào giữa côn thịt và hoa huyết.

Trong phòng nhiệt độ tăng cao, thủy triều cuộn cuộn, không ai để ý đến một cô gái mồ hôi nhễ nhãi, tay chân đông cứng đang làm vật trang trí bên cửa kia. Thanh Nhi giờ tay quệt vệt mồ hôi trên trán, cả người nóng bức khô hạn như đang ở sa mạc, nước mắt lưng tròng nhìn đôi trai gái vừa thể chém thể giết nhau đó, giờ đã giao kết đến hiệp 3 vẫn không có biểu hiện dừng lại.

Đồng hồ tích tắc trôi qua, con số đỏ trên màn hình 02:16:27 nhìn qua thật khiến người ta rất mất. Cuối cùng, Á Pháp kết thúc hiệp 3 bằng một màn cười ngửa lên mây, lúc hắn tới đỉnh thì con ngựa cũng úp đầu xuống gối mê man.

Tiếng va chạm dừng lại, Á Pháp tùy tiện lật người Trịnh Thiên Mịch đẩy sang một bên, hắn nghiêng người xuống, đột nhiên nghĩ ra gì lại bật dậy.

Ai đó ngoài cửa vừa vui mừng liền hú tim ngưng thở, điện thoại trên tay thu không được mà giữ không xong.

Ánh mắt Á Pháp nheo lại nhìn một vòng trong phòng, bước xuống giường cúi người nhặt chiếc quần lên, thò tay vào túi móc ra điện thoại. Hắn lại trở về giường, một tay cầm lấy đại đầu chỉ còn hơi cương nhét vào hoa huyết, tay kia giờ máy ảnh lên.

Tách!

Tim Thanh Nhi vỡ ra, trong tình huống này còn ai không hiểu ý đồ của hắn, dù là thứ đồ chơi hắn không thích nhưng chơi một lần rồi bỏ lại cảm thấy phí.

Trịnh Thiên Mịch, tôi có nên cầu phúc cho cô không đây!

Ai thấy ta đen tối thì cho 1 vote nèo!!!

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hôn Lén

Cổ chờ thêm nửa tiếng cho nhịp thở trong phòng đều đều Thanh Nhi mới nhẹ nhàng lách người qua khe cửa thoát ra ngoài, cũng không dám chần chừ ở đó mà leo vội sang ban công bên cạnh, chưa kịp thở thì thấy đèn phòng sáng trưng rọi ra, cô lập tức cúi người nhanh nhẹn bắt cầu nối leo về phòng mình.

Nhưng kì lạ là không hiểu sao phòng cô lại tắt đèn, Thanh Nhi nghi hoặc ôm cửa tủ đi vào thì giật mình nhìn thấy trên giường có một người đàn ông đang ngủ, nhìn kĩ lại thì đó là chồng cô, căn phòng này cũng là phòng của anh ta.

Thanh Nhi nghĩ, đây chắc chắn là cái gọi là.. duyên phận.

Người này, định trước sẽ là chồng cô!

Nhẹ nhàng đặt cửa tủ xuống sàn gạch, Thanh Nhi rón rén bước tới ngồi xỏm cạnh giường, thích thú ngắm nhìn vẻ mặt bình yên khi ngủ của anh ta, làn mi dày che đi lạnh nhạt trong đôi mắt, hơi thở nhàn nhạt mà ấm áp, nước da trắng mịn màng đầy thu hút và cánh môi mỏng cong cong mê hoặc ánh nhìn người đối diện. Ngón tay cô siết chặt mép giường, trái tim đập vang vang, ánh mắt bị trụ ở đôi môi khép hờ ấy vô thức nuốt khan nước bọt..

..muốn hôn quá!

Nhưng nghe nói đàn ông khi ngủ rất nhạy cảm, khả năng chạm vào người sẽ bị đánh thức.

Hai mắt Thanh Nhi nhìn chăm chăm vào cánh môi quyến rũ trước mắt, tâm trí cứ luôn gào thét 'hôn đi, hôn đi', lí trí còn tự bảo kê rằng nếu xảy ra chuyện nó sẽ nhận hết trách nhiệm.

Mà cô rất không chính kiến chưa chi đã bị thuyết phục, lưỡi nhỏ thềm thường vươn ra liếm vòng môi, đầu dần dần hạ xuống tiếp cận khuôn mặt bên dưới, khi hai cánh môi chạm nhau, tim cô rung chuyển.

Ấm quá!

Mềm nữa!

Thơm thơm!

Không muốn thu về đâu!

Chính kiến lần nữa bị hạ gục nằm đo ván, môi cô khẽ nhấp một cái lại khẽ nhấp một cái, cảm giác được hương vị nhàn nhạt và ấm nóng từ cánh môi kia truyền tới, ham muốn của cô lại tăng thêm một bậc, cẩn thận hết mức vươn đầu lưỡi ra xuyên qua cánh môi chạm được răng trước. Đột ngột lúc này bên đầu mũi có tiếng thở hắt, chồng cô bất thành linh vung tay lên.

Ấm thanh xé gió lao tới làm Thanh Nhi giật bắn mình ngã bịch xuống sàn may mắn tránh được ma trảo đập vào đầu, mà chồng cô phui ruồi xong lại thân nhiên ngủ tiếp, hơi thở đều đều, khoé môi nhếch nhếch.

Thanh Nhi đợi người ngồi đó một lúc không động đậy, chồng cô vẫn an tĩnh ngủ như thường. Bất giác cô bỏ gối chồng cảm nhìn anh ta, thầm nghĩ từ khi nào cô lại biến thành một kẻ yêu thầm vụng trộm hôn lén người khác.

Xoa xoa ót ngẫm nghĩ lại quá trình cô gặp người đàn ông này. Lần đầu cô hiểu nhầm anh ta là tiểu mỹ nhân bị bắt cóc, lần hai cô nhìn thấy anh ta trước cổng khách sạn, lần ba là lúc này quay cảnh nude của anh ta trong phòng tắm.

Uy, đây khẳng định không phải vì mê luyến ngữ âm và nhan sắc của anh ta đi!

Thanh Nhi nhìn lại vẻ mặt ai kia lần nữa, lách lách lại gần chấp tay bên mép giường, lẩm bẩm. "Không biết có phải là thích hay không nữa? giọng nói này, gương mặt này, vừa đến gần tim đã đập bang bang. Hơi~ nhớ lại lần đó bị ám tận mấy ngày, nhắm mắt mở mắt trong đầu toàn giọng nói của anh, hiện tại thấy được mặt rồi không chừng tối nay sẽ mơ ra mộng xuân dạt dào khói lửa cơ đấy.." Nói nói, đột nhiên hưng phấn bật lưng dậy, mắt sáng rực. "..phải về phòng ngủ một giấc mới được!"

Dứt lời, gian manh xoay đầu nhìn người trên giường, không hề kiêng dè đáp xuống moa~ moa~ lên má người ta, hôn hờ nói. "Chồng yêu, ngủ ngon nhé!"

Lúc tỉnh đi chợt nghĩ ra gì đó, giờ điện thoại chụp thêm một tấm ảnh rồi mới ôm cửa tung ta tung tăng chạy về phòng.

Chớp nhoáng thoát ý chớp nhoáng mặc áo ngủ, Thanh Nhi nhui ngay lên giường chui đầu vào chăn, trước cẩn thận lưu đoạn phim của Trịnh Thiên Mịch lại, sau thoải mái ngắm gương mặt chồng yêu một hồi rồi lăn ra ôm lấy nó ngủ say sưa.

Sương đêm lan toả khắp đất trời, không khí thơm lừng mùi hương của biển, gió khẽ lướt qua màn che lùa vào căn phòng mờ ánh đèn ngủ. Trên giường lớn, một thân hình xinh đẹp vùi sâu trong chăn, hơi thở đều đều hoà nhập vào tiếng gió, hàng mi run chuyển say mê trong giấc mộng.

Chàng nói: Thật ra ta đã yêu nàng từ trước, bởi vì yêu nàng mới phải bỏ nhiều công sức vờn nàng đến tận hôm nay.

Nàng nói: Rõ ràng là chàng đang đùa bỡn ta, nếu yêu cứ xuất hiện trước mắt ta chắc chắn sẽ đáp trả chàng.

Chàng hỏi: Giống như đám đàn ông của nàng hiện tại?

Nàng đáp: Không, sẽ cho chàng làm thống lĩnh, ngồi ghế cao nhất.

Chàng lạnh lùng: Ta không cần!

Nàng níu kéo: Nhưng ta cần chàng!

Chàng làm cao: Bỏ hết đám đàn ông đó đi, ta cho nàng một cơ hội.

Nàng mừng rỡ: Được, chỉ cần chàng để ta được ở cùng chàng!

Chàng cười tà: Không, ta cho nàng một cơ hội chủ động leo lên giường ta!

Thanh Nhi: "..cái óách!"

Ánh nắng vàng ươm len lỏi qua rèm che chiếu lên thân hình nhàn hạ như chú mèo lười, Thanh Nhi giang rộng tứ chi đón ánh mặt trời ấm áp, trên môi một nụ cười phấn khởi tươi tắn. Cô vươn vai, căng chân đạp đá chần bồng khỏi người, cong mông bò xuống giường chạy ra ban công hít gió. "A~ happy day!"

"Thanh Nhi." Tiếng gọi ngạc nhiên làm cô hết hồn, quay đầu nhìn sang trái cách một ban công, Á Pháp đang đứng hút thuốc lá nhếch nhếch môi cười với cô.

"Aha~" Thanh Nhi cười gượng vẩy vẩy tay với hắn, mấp máy môi. "Good morning!"

Á Pháp dụi tắt tàn thuốc trong tay, nghiêng người dựa vào lan can, thích thú nhìn cô từ trên xuống dưới, giọng hàm xúc. "Tối qua em đi đâu, anh và Thiên Mịch đợi em rất lâu, còn cho rằng em không nói đã bỏ về."

Chuyện này Thanh Nhi có chuẩn bị từ sớm, cô giơ tay sờ sờ trán, nhủ mảy khó xử. "Tối qua em vào toilet xong thì cảm thấy trong người rất khó chịu nóng bức nên đã nhờ nhân viên quán bar đưa về khách sạn, sau đó cả đêm đều cảm thấy ray rức không biết làm sao ngủ được tới sáng."

Một bên môi Á Pháp nhếch lên, chăm chú nhìn vào cơ thể trắng nõn sau lớp áo ngủ mỏng manh, cười nói. "Vậy sao? bây giờ em thấy thế nào rồi có cần anh giúp không?"

"Không cần." Thanh Nhi lắc đầu, cười như không cười. "..em khỏe rồi.." chợt thấy không ổn bồi thêm một câu. "..tối qua em tình cờ gặp một chàng trai.." cười xấu hổ một tiếng. "..rất có khả năng sẽ là chồng em."

Sắc mặt Á Pháp tối sầm, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề khá nghiêm trọng, lúc Thanh Nhi làm ngã ly rượu của Trịnh Thiên Mịch không chừng là vô tình đổ một ít rượu sang ly cô ta, hắn thử dò hỏi. "Sau đó hai người..?"

Ánh mắt Thanh Nhi loé linh quan, lập tức tiếp lời. "Em mời anh ấy vào phòng chơi, nhưng được một lúc thì thấy khó chịu nên không để ý anh ấy nữa, tắt đèn đi ngủ thôi."

"Người em có đau chỗ nào không?" Á Pháp gần như không kiểm soát được thốt ra.

Mặt Thanh Nhi đỏ phừng lên, cúi mặt lí nhí. "Sao lại hỏi vậy? thật ra ở.. dưới có chút đau."

"Bốp." Á Pháp hất mạnh gạt tàn rơi xuống sàn, không nói một lời bước mạnh vào phòng.

Thanh Nhi bủi môi nhìn bóng lưng hắn. Mỉm cười cái gì? bà đây tới tháng đau bụng có gì không đúng?

Đồ thần kinh!

Tình thần tươi mát như gió mùa xuân, Thanh Nhi diện váy vàng tươi tắn, cột tóc cao để lộ hai gò má hồng nhuận, mắt sáng long lanh có thần, giày cao gót đồng màu nhịp nhịp trước cửa thang máy, tay cầm điện thoại chơi nhảy Au, miệng nhỏ vui vẻ ngâm nga hát.

"Chỉ là đôi môi chỉ là vài câu yêu thương thôi mà.. anh đã khiến em yêu anh không thể phai phôi.. em mong anh đừng thay đổi vì em đã quá yêu anh mất rồi.. vì yêu anh xa anh quanh em chỉ còn lại bóng tối...."

"Tĩnh." Cửa thang máy mở ra, Thanh Nhi không ngẩng đầu trực tiếp đi vào trong, cảm giác phía sau có người cô tùy tiện nhích qua một bên, miệng vẫn không ngừng hát.

"..Chờ đợi ngày mai chờ, chờ một ngày tương lai chờ, ngày ta được sánh đôi vai cùng bên nhau mãi mãi.."

"..Úm" Một tiếng thờ rất khẽ, Thanh Nhi nghiêng mắt liếc lên một cái, không ngờ nhìn thấy chồng yêu đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào, miệng cô ngưng bật, vội bỏ điện thoại vào túi xách, ngoan ngoãn như cún đứng nghiêm chỉnh, lại âm thầm nhích lại hai bước, giơ tay mỉm cười bắt chuyện. "Hé.."

"Tĩnh." Cái thang máy vô duyên chặn họng, chồng cô càng không nghĩ khí bước nhanh ra ngoài.

Thanh Nhi xụ mặt như đưa đám, nhưng nhiệt huyết trong lòng vẫn nóng bỏng, nhắc chân muốn đuổi theo thì bất ngờ thấy một cảnh tượng làm lòng cô trùng xuống. Từ cổng khách sạn một mỹ nhân kinh diễm động lòng người đang bước vào, dáng người ma mị cực điểm, vòng eo mảnh khảnh, dạ phục lộng lẫy, cả người bốc lên luồng khí cao lãnh quý phái. Cô ấy bước đến gần chồng cô, khoát tay anh ta cười nói gì đó, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Máu trên người Thanh Nhi ngưng trệ, tay siết chặt quai túi xách, tự dưng trong lòng trào lên một cổ xót xa chua chát, ánh mắt tĩnh lặng nhìn bóng lưng hai người họ.

Chồng cô.. có bạn gái rồi sao? hơn nữa cô ấy còn đẹp hơn cô gấp mấy lần.

Gặp tình cảnh này, thử hỏi ai không thất vọng, Thanh Nhi lại chưa từng nghĩ đến vấn đề hôm nay, chỉ một mực muốn theo đuổi anh ta.

Cô thờ dài.. chưa chi đã biến thành cái nữ phụ ngu ngốc rồi!

Thanh Nhi cúi gầm mặt, đột nhiên điện thoại run lên, chán chường mở tin nhắn ra xem.

"Ba tiếng sau ba mẹ sẽ xuống máy bay."

"Cái gì?" Cô kinh hoàng thốt lên, tại sao ba mẹ đột nhiên lại trở về? Chẳng lẽ do cô chặn máy anh hai nên anh ta nổi giận gọi mách ba mẹ? Thê thảm rồi, nếu bây giờ ba mẹ về nhà không thấy cô cộng thêm lời xàm ngôn của anh ta, hậu quả chắc chắn sẽ là bị tịch thu tài sản.

Ô ô, sổ tiết kiệm, thẻ tín dụng, thẻ hoàng kim, lamborghini của cô!

Thanh Nhi giẫm mạnh lên giày cao gót, tốc độ xoẹt lửa lao ra khỏi khách sạn, lại nói hai người kia vẫn đang đứng trước bật tam cấp ôm ôm áp áp, càng nhìn càng thấy ghét.

Cô lắc hông, ùi cho cô ta một phát.

Té chết đi!

Cô gái kia bị đụng không kịp đỡ, tẹo chân ngã ngồi xuống bậc thềm, chồng cô nhìn lướt qua cô liền cúi người kéo cô ta lên.

"Chồng cái nui giề..

..bà đây không chồng không con."

Thanh Nhi cúi kính gắt lên, hung hăng đi vào trong xe, còn không chịu thôi đạp mạnh chân ga, đánh vòng vô lăng, hãm phanh, chiếc xe ngoạn mục xoay đầu 180 độ, bánh xe ma sát dữ dội vang lên tiếng kìn kịt chói tai. Đã vậy khi xe vừa quay đầu, cô lại căng chân nhấn nghiêng chân ga, đầu xe phóng vọt lên, bánh sau chà sát mặt đường, một lớp xi măng bị nghiền nát bay lên mùn.

Cả quảng trường trước khách sạn chìm trong cát bụi mờ đục, chiếc siêu xe màu đỏ như con mã xa hiện ngang bỏ đi, khí thế vương giả cao ngất trời.

"Anh hai, cô gái đó bị làm sao vậy?"

"Cô ấy.. ghen!"

Mình bận việc đột xuất 1 tuần nên không thể viết truyện được, mọi người thông cảm nhé!

Đúng ngày này, giờ này, tuần sau mình sẽ post tiếp truyện!

Mọi người đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Về Nhà

Hoà tốc ngồi chuyển bay sớm nhất để về nhà những tưởng sẽ nhìn thấy ba mẹ ngồi đầu đáp lại sự căng thẳng của Thanh Nhi là căn phòng lạnh ngắt như tờ. Trần Kha Dương ngồi trên sofa, cả người buồn lòng, ánh mắt hờ hững lướt qua cô, nhếch lên khoé môi. "Biết về rồi à?"

Thanh Nhi sững người, xoay ngoắt đầu nhìn anh ta, hỏi gấp. "Ba mẹ đâu?"

Anh ta nhìn cô, liếc mắt rồi nhắm lại, nhọt nhạt nói. "Chưa về, lên lầu nghỉ đi."

"Sao lại chưa về? Lúc này anh nói ba tiếng sau ba mẹ sẽ về mà, bây giờ đã qua..." Thanh Nhi nói đến đây thì khựng lại, nghiêng đầu nhìn anh ta, nheo

mất. "...sắc mặt anh sao vậy? có chỗ nào không khoẻ?"

Trần Kha Dương nhú mồm, mặt mũi không muốn nhiều lời. "Lên phòng đi, tối anh nói chuyện với em sau."

"Có chuyện gì mà bây giờ không thể nói?" Thanh Nhi nghi hoặc, nhắc chân đi đến gần anh ta, lập tức bị vẻ xanh xao tiều tụy của anh ta dọa giật mình, cô thẳng thốt hô lên. "Trời ơi, anh hai của em sao lại biến thành thế này rồi? Ôi, bao ngày rồi anh không cạo râu rửa mặt hả?" Vừa nói vừa giơ tay sờ cằm anh ta, nhám xì!

Trần Kha Dương không nói, kéo cô ngã lên người, hai cánh tay nhanh chóng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, vùi mặt vào tóc cô, không mặn không nhạt hỏi lại. "Ba ngày nay em đi đâu?"

Thanh Nhi cảm giác cánh tay anh ta siết rất chặt có chút đau nhưng lại không đẩy ra, mím môi chịu đựng. "Em đến Ô đò chơi, chỉ tiếc chưa kịp tắm biển đã bị anh gọi về.."

"Anh gọi đến sở hàng không, họ nói em không có xuất cảnh." Trần Kha Dương cắt lời cô nhưng trong giọng không hề có tia trách móc hay tức giận, trái lại có chút chua chua.

Thanh Nhi bĩu môi, lười nhát ngã đầu tựa trán anh ta, vừa móc điện thoại vừa thờ ơ trả lời. "Em đi bằng xe mà, lái nhanh quá vượt cửa khẩu luôn, cảnh sát khu vực cũng không phát hiện em nhập cư trái phép."

Nghe vậy, mắt Trần Kha Dương đột nhiên mở ra, sắc bén nhìn da mặt láng mịn kề cận, trông mắt mờ hồ vùi tơ máu, nhưng Thanh Nhi không thấy chi nghe anh ta hỏi. "Đến đó làm gì? còn điện thoại tại sao anh không gọi được?"

Cô chột dạ cắn môi, lăm la lăm liếm nói láo. "A~ điện thoại em bị hư phải đem đi sửa, vừa lấy về..." Chưa nói hết thì anh ta giật mạnh tay, gò má cô va vào sống mũi cao ngất, khoẻ mỗi như có như không chạm vào thứ gì đó. Thanh Nhi giật mình, không tự chủ phun ra lời thật lòng. "...tại em muốn thử anh, muốn xem em mất tích anh sẽ có phản ứng gì? ai ngờ.. thôi, xin lỗi vậy, anh đừng giận nữa."

Cô xoay đầu, nâng lên bộ mặt cún con đáng thương, mắt long lanh, môi mím chặt.

Trần Kha Dương nhìn cô, phối hợp xoa xoa đầu cún, nhẹ giọng nói. "Anh rất lo lắng."

Gương mặt cô lập tức tươi cười, giơ ngón tay vuốt nhẹ lên mặt anh ta, trề môi cảm thán. "...chẳng những lo lắng mà còn thái quá đến mức ba ngày không tắm rửa, mặt toàn dầu với dầu, râu ria thì lôm chôm, cả người bốc mùi chua lét, miệng hôi ke muốn chột."

Anh ta bật cười, cánh tay trở về vị trí ôm chặt lấy eo cô, gác cằm trên bờ vai nhỏ nhắn, nhắm mắt lại. "Vậy em nên ngồi đây hưởng thụ thành quả đi."

Thanh Nhi vừa muốn quay đầu phản bác thì nhận thấy hơi thở đều đều phả vào cổ, cô bĩu môi, niệm tình anh ta là anh hai rất yêu thương đưa em gái là cô, vậy nên cho mượn tạm bờ vai vững chắc ngủ chút đó.

Cô gác chân lên ghế, hí há mở điện thoại lên facebook muốn đem tấm hình chồng yêu công bố thiên hạ sẵn tuyên bố chủ quyền nhưng chần chờ một lúc vẫn không đăng lên..

Hoi~ biết đâu chồng cô và cô gái kia thật sự là một cặp!

Bàn tay cô vô thức buông điện thoại xuống, ánh mắt ưu sầu nhìn ra ngoài cửa, chưa kịp há miệng cảm thán cuộc đời thì điện thoại bất thành linh reo lên, cô vội vàng bấm nghe sợ đánh thức anh hai. "Alo, Bách Nhân?"

"Đang ở đâu đấy?" Giọng Huỳnh Bách Nhân ôn nhu ảm áp.

Thanh Nhi chu môi, một tay lên đưa qua bên cạnh vuốt cái cằm nhám nhám, thích thú nói. "Đang ở nhà đây, có chuyện gì sao?"

"Không có, anh muốn rủ em đi ăn thôi, vừa mới phát hiện một nhà hàng món Hàn khá ngon, em đi không?"

"Đi đi.." Vừa nghe tới ăn, hai mắt Thanh Nhi sáng rực lên, lập tức gật đầu lia lịa. Nhưng nói xong lại sực nhớ mình còn đang làm nệm cho anh hai, nếu giờ đánh thức anh ta bắt anh ta lên phòng có tàn nhẫn quá không? Thôi thì làm người tốt một lần vậy, cô mím môi. "...nhưng bây giờ em đang bận..."

Huỳnh Bách Nhân nghe ra lý do tiếc trong giọng của cô, cười ôn hoà chiều chuộng. "Khi nào em rảnh chúng ta đi?"

"A~" Thanh Nhi mừng hóm nhìn đồng hồ, tính chắc anh hai ngủ nhiều nhất bốn tiếng, cô liếm môi nói. "...4h, 4h đi được không?"

Huỳnh Bách Nhân bị cô làm bật cười. "Ai lại đi ăn 4h? để 6h qua rước em, ăn xong chúng ta đi xem phim"

"Được ạ." Thanh Nhi cười toe, hưng phấn cúp điện thoại, giơ tay đẩy nhẹ cái mặt đang trong cổ cô, nhột chịu không nổi hà.

Trần Kha Dương ngủ buống, bị đẩy càng cố tìm cách vùi sâu vào trong, cánh môi mềm mềm chạm vào cổ. Thanh Nhi đánh rùng mình, không dám đá động anh ta nữa, mở game lên chơi một mình.

Hai tiếng rồi ba tiếng, cả người cô tê rần, cúi đầu nhìn ai kia vẫn ngủ say như chết. Cô thờ dài, nhàn chán lên web đọc báo.

Bốn tiếng, cuối cùng anh ta cũng động dậy, Thanh Nhi còn chưa kịp vui mừng được giải thoát đã thấy người cô bị xoay đi, lưng dựa vào ngực anh ta, hơi thở đều đều thư thả phả lên cổ.

Cô (>_

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Bắt Tại Trận. (Vi H)

Thanh Nhi đảo mắt một vòng liền nhìn thấy Trịnh Thiên Mịch cùng bốn năm người đang vui vẻ dùng bữa, một trong số đó là Á Pháp đang ngồi cạnh cô ta cười cười nói nói với người đàn ông trung niên trước mặt, có vẻ giống đạo diễn Hoàng.

Huỳnh Bách Nhân nhìn thấy bọn họ, nướng mày hỏi cô. "Có muốn đến chào hỏi một tiếng không?"

"Không cần đâu." Thanh Nhi lắc đầu, quay về bàn thức ăn thơm lừng, mắt liền híp lại sung sướng, nuốt nước miếng. "Ăn trước đã, em đói bụng quá."

Nói rồi vươn đầu gấp ngay miếng thịt nướng cho vào miệng, Huỳnh Bách Nhân nhìn cô bên môi không giấu nổi nụ cười, lúc bảo gọi thì gọi com trộn, khi lên bàn lại nhắm thịt mà ăn liên tục.

Thật ra, Thanh Nhi cũng không nhớ lúc này cô gọi món gì, chỉ là khẩu vị của cô bị hấp dẫn bởi thịt. Cô thích ăn thịt, tốc độ cắn nuốt còn đặc biệt kinh người.

Chưa đầy 15 phút, Huỳnh Bách Nhân nhìn một bàn ăn như vừa bị lốc xoáy cuốn qua, có chút bất đắc dĩ buông đũa rút khăn tay lau khoé miệng cô, cứng chiều nói. "Ăn nhiều quá không sợ mập sao?"

Thanh Nhi chu môi, lắc đầu. "Không sợ, tròn tròn đáng yêu." Hắn thấy vậy thuận tiện ngắt má cô một cái. "..hiện tại đã không ngăn nổi đáng yêu rồi."

"O..ơ.. đau quá." Thanh Nhi xoa má, uý khuất nhìn hắn chống cằm đùa. "Em cảm thấy anh hôm nay rất vui vẻ, có phải là.. vừa lừa được em nào lên giường không?"

"Đừng nói linh tinh." Huỳnh Bách Nhân búng mũi cô, lại không giấu ý cười thoả mãn trên mặt. "Anh phát hiện người anh yêu có chút tình cảm với anh."

Cô chớp mắt, người hắn yêu không phải Thanh Nhi sao? mới đó đã thay lòng đổi dạ rồi, đàn ông trên đời toàn như vậy, cô liếc mắt giọng tròng xuống. "Là ai vậy?"

Huỳnh Bách Nhân nhìn cô, bật cười. "Không nói cho em biết."

"Hừ.." Thanh Nhi làm quá, nhe hết bộ răng ra nghiêng ken két biểu lộ sự tức giận rồi quay ngoắc đầu nhìn nơi khác.

Hắn thấy vậy càng cười rạng rỡ, nhưng lúc thấy hướng cô đang nhìn thì vội vàng bịt mắt cô lại. "Đừng nhìn nữa."

Thanh Nhi chu môi, kéo tay hắn xuống đặt bên miệng nhe răng cắn, hai mắt lại trao tráo nhìn bàn tay Á Pháp đang ôm ái lướt qua đùi non của Trịnh Thiên Mịch, ở điểm giữa hai chân cô ta ần ần xoa xoa chọc phá đến má cô ta phồng hồng, xoay đầu cảnh giác nhìn khắp nơi.

Thanh Nhi nhanh nhẹn chụp lấy bàn tay Huỳnh Bách Nhân che mặt mình, để lộ khe giữa hai ngón tay thích ý nhìn tiếp.

Bàn tay Á Pháp ngang bướng vạch vạch váy cô ta luồn vào trong, Trịnh Thiên Mịch vội giữ lấy tay hắn quay sang tròng mắt, nhếch mép. "Đừng quá trớn."

Á Pháp khẽ cười, nghiêng đầu nói gì đó với cô ta, cầm điện thoại lên đi về hướng toilet, vài giây sau điện thoại cô ta kêu lên. Thanh Nhi thấy cô ta sau khi xem tin nhắn thì sắc mặt trắng bệch..

Ảnh sex? chắc chắn là nó!

Trịnh Thiên Mịch tức giận siết chặt điện thoại, đứng bật dậy nói vài câu với đạo diễn Hoàng rồi cũng nhanh chóng đi vào toilet.

Có kịch hay xem rồi!

Thanh Nhi hớn hờ ra mặt buông tay Huỳnh Bách Nhân xuống, vội quơ lấy điện thoại đuổi theo, nói qua loa. "Anh đợi em chút nhé!"

"Ừ.." Huỳnh Bách Nhân gật đầu, vẻ mặt rất kì quái.

Thanh Nhi lại không rảnh để ý, cô đi nhanh tới cửa quẹo thì nghe tiếng cãi nhau khá lớn. "Á Pháp, anh vượt quá giới hạn của tôi rồi đó, lập tức xóa ảnh để tôi yên, không thì..."

"Thì sao?.." Á Pháp cười khẩy, tay vỗ mạnh vào giữa hai chân cô ta, khiêu khích. "Nói cho Trình Thiên Mịch biết bảo anh ta kêu người thủ tiêu tôi hay đem ảnh đăng lên rồi cùng chết chung."

"Á Pháp.." Trình Thiên Mịch tức đến đánh mặt, xô mạnh hắn ra toan bỏ đi, cứng rắn nói. "Dù thế nào tôi cũng sẽ không khuất phục anh, chết cũng không."

"Ha~" Á Pháp nghiêng người vác bổng cô ta lên, cười khinh bỉ. "Lúc nằm dưới thân tôi, cô sẽ không nói như vậy." Dứt lời mặc kệ cô ta giãy giụa đi thẳng vào toilet nam, lúc tới cửa còn mạnh tay kéo tấm bảng chắn ngang.

Thanh Nhi chạy tới cúi đầu nhìn "đang sửa chữa, vui lòng lên lầu 2."

Bờ mờ nờ, Thanh Nhi thật muốn giơ ngón cái lên kính tên này, đúng là cao thủ trong cao thủ mà.

Cô nhấc chân leo qua, chạy vào trong thì nghe tiếng rầm rầm cồn cồn như đầu vật phát ra từ một gian phòng, cánh cửa toilet rung chuyển móp mó, âm thanh chửi bới ầm ĩ. "Buông ra, anh đừng thách thức tôi..."

"Bốp.." Tiếng tát tay vang lên, cái côn điện bé bé xinh xinh bị ném ra ngoài, bay thẳng vào bồn nước rửa mặt, Á Pháp gằn giọng. "Cô biết điều tôi sẽ nhẹ nhàng, còn muốn chết thì tôi sẽ chơi cô đến chết."

"Buông ra~ buông ra~" Trình Thiên Mịch vẫn không thôi chống cự, hai người họ vật qua vật lại trong gian phòng chật hẹp.

Thanh Nhi nhìn trái nhìn phải, đẩy cửa vào gian kế bên, vừa giơ tay muốn đóng cửa thì "A~" tiếng Trình Thiên Mịch thét lên đau đớn.

Cô hoảng hốt buông tay, cời nhanh giày, gấp gấp đứng lên nắp lavabo, đặt đầu camera trên vách chắn, ngửa cổ nhìn lên.

Cảnh tượng khó tin trong đời diễn ra trước mắt, Trình Thiên Mịch bị ép gang rộng hai chân, chống tay lên tường. Phía sau Á Pháp bắt lấy hông cô ta, mạnh mẽ thúc vào từng cú một, động tác khá là thoải mái.

Thanh Nhi há miệng cắn ngón tay, cô hồi trước đọc truyện thấy đứng cũng chơi được, nhưng không nghĩ chính là kiểu này..

Uy, kinh khủng quá, chỉ muốn ôm đầu bỏ chạy.

Á Pháp bên dưới động thân, tay nhanh nhẹn giơ lên trước cời bỏ cúc áo của Trình Thiên Mịch, hai đồi bông hiện ra lác lư sóc nảy. Vẻ mặt cô ta lúc đầu tức giận chỉ kém giết người, hiện tại đã sung sướng đến mơ màng bay bay lên đỉnh.

Quần áo Á Pháp không có cởi ra, chỉ duy nhất để lộ côn thịt hành động, thấy Trình Thiên Mịch khoái lạc kêu rên, hắn cười đều cang. "Thế nào? sướng không?" Vừa nói, hai tay tách mông cô ta đâm sâu vào.

"A~" Trình Thiên Mịch đau quá mức gục đầu lên nắp lavabo, hai tay dằn tụt xuống, Á Pháp không buông tha bắt lấy bầu ngực mềm mại nâng cô ta dậy, còn dùng đó làm điểm kéo tăng lực va chạm phía sau.

Trên trán Thanh Nhi nhỏ xuống một giọt mồ hôi lạnh, chỗ đó bị kéo đến biến dạng không đau sao? Cô vô thức giơ tay sờ ngực mình, ngất nhẹ một cái đã đau muốn nhảy dựng, vậy mà...

"Cốc cốc.." Cửa phòng đột nhiên bị gõ nhẹ, một người đàn ông siêu cấp đẹp trai đứng tựa cửa nâng mắt nhìn cô..

Tay Thanh Nhi vẫn còn trên ngực, điện thoại vẫn đang quay phim sex, bất an hạ mắt nhìn xuống.

CHÔNG!

Sét đánh giữa trời quang, bão táp đang cuốn tới, Thanh Nhi nghĩ nguyệt lão đúng là tên khôn nạn nhất lịch sử.

Tại sao mỗi lần ông ta sắp xếp cô gặp chồng đều là ở hoàn cảnh xấu hổ nhất?

Hiện tại cô giống y một đũa biến thái trốn vào toilet mở phim sex thủ dâm.

Thanh Nhi muốn chết!

Trời ơi, cho một đạo sấm sét đánh chết con đi~

Chồng cô nhìn biểu cảm muốn lia đời trên mặt cô, khoe môi nhếch nhếch xoay người đi ra ngoài, tiện tay đóng chặt cửa lại.

Giờ phút này mà cô còn tâm tình quay phim sex thì Phật tổ cũng chấp tay kêu cô hai tiếng sư phụ. Thanh Nhi nhảy bịch xuống đất vội vàng mang giày đuổi theo anh ta..

Phải giải thích, nhất định không thể để chồng cô hiểu lầm cô biến thái..

Vì thanh danh cũng là hạnh phúc nửa đời sau của cô!

Ai dè đâu vừa lao ra cửa đã gặp thím lao công, thím ấy nhìn cô bằng ánh mắt không tin nổi, xong lại lắc đầu thờ dài. "Đám trẻ thời nay đúng là hết chỗ nói, trốn trong toilet làm chuyện.. Hơi~"

Trái tim bé bỏng của Thanh Nhi chảy máu đầm đìa, cô bùm mặt chao nghiêng chạy ra ngoài..

Thề với trời không bao giờ trở lại nơi này nữa!

Chạy một mạch thì thấy bóng dáng chồng cô ở phía trước, Thanh Nhi không để ý hình tượng phóng vút tới bắt lấy cánh tay anh ta, nói gấp. "Anh đừng hiểu lầm, không phải.. không phải như anh nghĩ đâu."

Chồng cô nghe vậy cúi đầu nhìn cô, nhàn nhạt hỏi. "Tôi nghĩ cái gì?"

Mồ hôi trán Thanh Nhi túa ra, đầu óc thì rối loạn mà hai tay thì lên lút sờ tay người ta, trông mất đảo quanh, cắn cắn môi. "Cái đó, cái đó.." cả lăm nửa ngày không tìm ra lí do thích hợp, đang lúc quýnh muốn chết thì trong đầu loé linh quang, cô lập tức hô lên. "..a~ em là nhà báo, em đang săn tin." xong ngửa mặt cười toe toét, mình thật là thông minh.

Đuôi mắt chồng cô mơ hồ ý cười, nắm lấy bàn tay đang lờn vờn trên cánh tay anh ta kéo xuống, giọng nói đặc biệt dễ nghe không nửa điểm xa lánh hay chán ghét. "Làm việc của em đi, tôi đang bàn hợp đồng quan trọng"

Nghe sướng đến tê tái tâm hồn, Thanh Nhi cười đến tít mồm hai mắt, bao nhiêu đáng yêu đều bộc lộ ra hết, vui vẻ gật đầu, giọng ngọt sớt. "Vậy.. tạm biệt!"

Chồng cô nâng môi "Ừ" nhẹ một tiếng, buông tay cô ra xoay đi. Thanh Nhi cảm giác bàn tay còn vờn lại cảm xúc ảm áp, lòng như có gió xuân lướt qua, hoa hoa đua nở, bướm bướm bay lượn.

Uy nga, cô thích chồng cô mất rồi!

Mang theo niềm vui to bự và nụ cười tràn ngập hạnh phúc trở lại bàn ăn, Huỳnh Bách Nhân nhìn cô khó hiểu. "Em đi đâu lâu vậy?"

Thanh Nhi bụng bụng gò má, mắt lung linh sóng nước, cười tươi khoe khoang. "Em gặp được tình yêu đích thực của đời mình rồi."

Sắc mặt Huỳnh Bách Nhân tối sầm, bàn tay dưới gầm bàn miết chặt, giọng vô thức lạnh băng. "Là ai?"

Một câu đánh bay vui sướng của Thanh Nhi, mặt cô cứng đờ, chớp mắt lại chớp mắt, trong lòng gào thét..

Đồ ngu, sao lại quên hỏi chồng tên gì? Số điện thoại, địa chỉ nhà nữa.

A

Đúng là ngu ngu ngu mà!

Cô nhắm mắt khóc ròng, mím môi bắt chước anh ta làm bộ bí mật. "Không nói cho anh biết."

Huỳnh Bách Nhân nhìn vẻ mặt rầu rĩ của cô, hẳn có chút hiểu được cô không phải người kín miệng, nếu thật sự có bạn trai sẽ không giấu giếm mà công khai cho mọi người biết, khả năng chính là cô đang đùa bỡn hoặc muốn trả đũa hằn.

Huỳnh Bách Nhân chợt nở nụ cười đứng dậy kéo tay cô, ôn hoà dỗ. "Anh dẫn em đi xem phim."

Hai mắt Thanh Nhi sáng rực, cầm lấy túi xách muốn đi theo thì điện thoại reo, cô bấm nghe.

"Anh hai?"

....

"Em mới ăn xong, giờ đi xem phim, sẽ mua bắp rang cho anh. Hihi~"

....

"Em muốn xem phim mà!"

....

"Dạ?"

....

"A.. Em về liền!"

Thanh Nhi ngẩng đầu nhìn Huỳnh Bách Nhân, không đành lòng nói. "Anh hai em đột nhiên không khoẻ, em phải về nhà."

Chân mày Huỳnh Bách Nhân khẽ nhíu, nhưng vẻ mặt vẫn ôn hoà, nựng má cô. "Không sao, khi khác sẽ cùng em đi."

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Bỏ Nhà Đi

Thanh Nhi hấp ha hấp tấp chạy về nhà, vừa vào phòng khách thì thấy từ đâu một thằng nhóc hai ba tuổi, da dẻ trắng trẻo, tứ chi mập nít đang ngồi trên sofa nghịch đồ chơi. Nghe tiếng động nó xoay đầu ra nhìn cô, chớp đôi mắt to tròn hai cái đột nhiên oa oa gào khóc.

Tiếng khóc vang vọng khắp nhà, từ trên lầu lại thêm một cô gái tóc vàng hoe mang dép lê chạy bẹp bẹp xuống, vội ôm lấy đứa nhỏ dỗ dành. "Sao vậy? đừng khóc, là ai bắt nạt con?"

Thằng bé được mẹ dỗ nắc nắc mấy tiếng, giờ tay chỉ vào mặt Thanh Nhi, nghẹn ngào tố cáo. "Chị.. chị làm con sợ."

Mặt Thanh Nhi đen thui, thằng nhóc trời đánh này là con của thằng cha nào vậy? vô nhà cô ở không xin phép còn dám chỉ vào mặt chủ nhà nói cô ức hiếp nó. Cô phát giận xông xông đi vào, hét lên. "Trần Kha Dương, con anh sao không giữ mà để một mình ở đây hả? có tin em bắt nó bán qua Campuchia không?"

Mẹ thằng nhóc giật mình ngẩng đầu nhìn cô, Trần Kha Dương lúc này mới từ trong bếp đi ra cầm theo bình sữa. Thanh Nhi nhìn anh ta từ trên xuống dưới, không tin nổi xoa xoa mắt, há miệng rồi khép lại, lắc đầu thở dài. "Con cái với chả con cái, nhìn đi, mẩu đàn ông bị đàn bà và con trai đè đầu cưỡi cổ là đây."

Nói rồi không nhịn được nhìn anh ta từ dưới lên trên một lần nữa, tạp dề hồng ha, tóc rối bời ha, đi chân không ha, hoàn toàn biến thành một tên gia nô. Thanh Nhi bước tới vỗ vỗ vai anh ta, cúi đầu đồng cảm. "Hoá ra một khi đàn ông đã có vợ có con sẽ biến thành thế này, anh hai ta một đời nam tử đầy khí phách giờ lại một tay thay tả, một tay cho con bú, đáng thương đáng thương."

Thờ dài, cầm túi xách chạy biến lên lầu, Trần Kha Dương nhíu mày nhìn cô, quát lớn. "Gọi em về giúp anh không phải để em bốn cột, đi xuống đây."

Thanh Nhi đứng trên lầu thang ngoe nguẩy mồm, lè lưỡi. "Con ai thì người đó giữ, ô mo mo, anh trai già đã có vợ sinh con.." lại nhanh chóng móc điện thoại ra chụp hình.. "..ta đăng lên facebook khoe với bạn dân thiên hạ."

Trần Kha Dương nổi nóng muốn ném bình sữa lên đầu cô, tròng mắt. "Đây là em gái anh."

Thanh Nhi không biết sợ là gì, cứ thích là chụp còn hất cằm khiêu khích. "Con ai cũng không phải con em, bà đây không có khả năng trông con ních, đừng có nghĩ lừa bà về giữ con cho hai người tiếp nối phút li biệt nhé!"

Cái gọi là không biết trời cao đất dày chính là chỉ Thanh Nhi, cô vừa nói xong câu đó Trần Kha Dương liền quăng bình sữa lên ghế, mấy bước dài đuổi lên lầu tóm lấy cô vật xuống sàn, găm nhẹ. "Em gái anh vừa li hôn đến đây ở nhờ vài ngày, em bớt lời một chút có chết không?"

Lưng Thanh Nhi đau, tự dưng thấy uỷ khuất, ai không biết là em gái anh ta, cô chỉ muốn đùa chút thôi có cần hung hăng vậy không, đột nhiên trong lòng thấy tự ái ghê gớm, cô cáu luôn. "Sẽ chết đó, đồ phân biệt đối xử, ta ghét, bỏ nhà đi cho mấy người ở." lập tức đẩy anh ta đứng dậy bỏ về phòng.

Trần Kha Dương giật mình, vội ôm lấy hông cô kéo lại, giọng dịu xuống. "Ồ nhà đi, anh..."

"Không đó.." Thanh Nhi chu môi, y như con ních giận dỗi vùng vãn. "..ta dọn qua nhà tiểu mỹ nhân sống, mãi mãi không về đây nữa."

"Không được đi." Trần Kha Dương bất thành linh lạnh giọng găm vào tai cô. Thanh Nhi muốn rút tim ra ngoài, trợn trợn mắt nhìn anh ta. "Buông ra, anh em mà ôm ôm áp áp muốn để người ta nói loạn luân hả?!"

Mặt Trần Kha Dương sa sầm, gần từng chữ. "Em đang giận với anh?"

Thanh Nhi bĩu môi, đá đá lông nheo. "Thì sao, làm gì nhau? hôm nay anh lừa em hai lần lận nhá, có qua có lại mới toại lòng nhau."

Ai kia nghe xong câu này lửa giận ngút trời, nghiêng người bế cô lên đi vào phòng. "Anh mà không cho em một bài học em liền không biết sống chết.."

Thanh Nhi vội túm chặt lấy cầu thang, lớn tiếng cầu cứu. "Chị dâu, cứu với, anh hai muốn giết người.."

"Chị dâu cái đầu em." Trần Kha Dương quát vào mặt cô, đồng thời kéo tay cô ra. Thanh Nhi thấy tình thế cấp bách liền ôm cổ anh ta chồm dậy cắn mạnh lên vành tai.

Không khí tràn ngập mùi chết chóc cho đến khi thằng nhóc bật cười khúc khích, chỉ chỉ ngón tay mập mạp vào hai người, lấp lửng nói. "Kít.. kít..."

Thanh Nhi chớp mắt, còn đang nghĩ kít kít là cái gì thì Trần Kha Dương đã buông tay, móng cô oanh liệt đập xuống sàn gạch, đau muốn dựng đứng lông mày, la lớn. "Em giận thật đó, anh quá đáng không chịu nổi, đó giờ còn chưa lo cho em cái gì, toàn ý mạnh ức hiếp em thôi."

Trần Kha Dương không thèm so đo với cô, xoay người đi xuống lầu, ôm lấy thằng bé dứt sữa cho nó bú. Thanh Nhi mặc dù là người lớn, nhưng cô mới 17 tuổi thôi, lúc trước ở nhà có mình cô với con chó, mỗi lần mẹ Mẫn ngồi nựng con chó mà miệng luyên thuyên rầy la cô, cô đã thấy cực kì bất mãn. Đi tới chỗ này khó khăn có được một anh trai thương mình, tự dưng đang yên đang lành lại ra thêm thằng nhỏ, xong bị hành hung còn bị cho ra rìa.

Thanh Nhi nổi giận, mùi chua lan tràn tới đại não, cô dậm chân bình bịch trở về phòng, gom hết đồ đạc vào vali, quần áo, kem dưỡng da, máy tính... không chừa bất cứ thứ gì.

Lúc dọn xong hai vali lớn kéo ra ngoài thì thấy phòng khách vắng tanh, xoay đầu nhìn phòng bên cạnh thấy cửa khép hờ, tiếng cười đùa vọng ra ngoài.

Hình tượng anh hai lạnh lùng trong lòng cô sụp đổ.

Thanh Nhi vạch lại sổ đen, điền thêm một câu sau tên anh ta, 'cuồng luyến em gái'. Trong lòng khó chịu không sao chịu được, cô rút ra một mảnh giấy, hung hăng viết. "Ta không bao giờ về cái nhà này nữa."

"Bốp.." Đập mạnh lên khung cửa, rồi xách hành lý đi nhanh xuống lầu.

Bên trong, Andy nghe tiếng động xoay ra thấy cánh cửa bị đẩy một khúc, không rõ nhủ mảy. "Hình như có người vừa gõ cửa.."

Trần Kha Dương thờ ơ không nhìn một cái, nựng gò má thằng nhóc. "Không có đâu, thím Hương về quê hai tuần nữa mới lên, em cứ ở đây khi nào tìm được nhà rồi chuyển đi. Còn Thanh Nhi, tính em ấy rất con ních đừng để tâm."

"Thanh Nhi? là con gái ruột của bác Trần sao?" Andy cúi đầu nhìn mặt hấn.

Trần Kha Dương ngẩng mặt lên, đáy mắt lướt qua một tia sắc bén. "Đừng nhắc tới chuyện đó, em ấy không còn nhớ gì cả."

"Em thấy tình cảm hai người rất tốt, sẽ không vì..."

"Andy." Trần Kha Dương lạnh mặt ngăn lời cô ta.

Hai người trầm mặc, Andy thấy không được tự nhiên liền bế con trai lên xoay người muốn về phòng, không ngờ thấy mẫu giấy dán trên khung cửa, cô ta hơi nhíu mày. "Có vẻ em ấy khá nóng tính, cực khổ cho anh rồi."

Trần Kha Dương nhìn lên, sắc mặt liền tối sầm, con giận không báo trước ập đến cầm lấy điện thoại liên tục gọi cho Thanh Nhi nhưng mỗi lần cô đều ngắt máy rồi thẳng tay tắt nguồn.

Andy nhìn thái độ của hấn, khoe môi có chút co giật, trong lòng rất không hiểu người đàn ông lạnh nhạt với đời này sao có thể thay đổi như vậy, là vì một đứa con gái đã quên mất chuyện cũ sao? cô ta cảm thấy cứ tiếp tục để hai người này sống cùng nhau mọi chuyện sẽ vỡ lở nhưng thân em gái cô ta cũng không có quyền xen vào quá nhiều, chỉ có thể nhắc nhở. "Kha Dương, đều lộ ra trên mặt rồi."

Trần Kha Dương sững người, tay siết chặt điện thoại, giọng nói thô ráp như sỏi đá. "Chuyện không liên quan thì đừng can thiệp, anh có biểu lộ thế nào Thanh Nhi cũng sẽ không hiểu nên em nhanh chóng thu xếp đi đi."

Ý này rõ ràng là muốn đuổi người, Andy không ngốc để không hiểu hấn đang dùng cô ta để khích Thanh Nhi nhưng kiểu lợi dụng rồi đá này rất khó chấp nhận, giọng lên cao mấy phần. "Không hiểu thì cũng nên dừng lại, một khi không kiểm soát đi quá giới hạn, dựa theo tính tình em ấy sẽ không tha thứ cho anh đâu."

"Không cần em dạy dỗ anh." Trần Kha Dương đánh mặt hiện rõ tức giận trong đôi mắt. "..anh tự có tính toán."

"Được rồi.." Cô ta hết lời để nói, cũng là không muốn nhìn vẻ mặt làm người ta cực kì bị áp lực cùng khó chịu của hấn. Andy cúi đầu nhìn con trai, thờ ơ mở miệng. "Mẹ kêu em nhắc anh, hai ngày nữa Trầm gia sẽ tổ chức một buổi đầu giá bí mật ở toà nhà chính phủ X, đám quan chức có liên qua tới vụ hối lộ hai năm trước đều được mời đến, khả năng bọn chúng lợi dụng thời điểm này để giao dịch lần nữa. Còn có, trong danh sách thư mời có tên Thượng Minh Triệt, mẹ muốn anh tiếp cận hấn lấy một ít thông tin, một năm trước xảy ra một vụ mất tích nghiêm trọng, hấn là nghi phạm."

Trần Kha Dương nghe vậy nhủ mảy, cứng giọng. "Toà nhà chính phủ? anh không có bản lĩnh đột nhập, bảo bà ta gửi thư mời đến đây."

Andy đưa mắt nhìn hấn, nhếch môi. "Sáng mai sẽ được gửi tới."

"Ra ngoài đi."

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Nam Phụ

Thanh Nhi lái xe một mạch đến nhà An Nhiên, gần tới nơi mới móc điện thoại gọi cho cô ấy.

Từ xa xa, một con thỏ trắng đang đứng ôm cột, trên mặt không giấu nổi nụ cười khoái trá khi người gặp nạn. Thanh Nhi liếc xéo cô ấy, kiêu ngạo lái xe chạy thẳng vào sân, An Nhiên bị bơ tức tối kêu lên. "Ê, đây là nhà ta đó, mi có lịch sự không hả!"

Thanh Nhi xuống xe mở cof lấy hành lý, kênh mặt ra lệnh. "Khách đến nhà không trà thì bánh, còn không mau vào bưng trà bánh, chuẩn bị phòng cho đại gia."

"Xìr.." An Nhiên đi tới hắt vai cô, nhếch mép. "..bị đuổi ra khỏi nhà phải vác mặt đến đây ở nhờ mà tưởng mình là khách quý hử? ta nói nhé, phòng không có, giường cũng không, trà bánh càng miễn bàn."

Thanh Nhi đặt mạnh hai vali xuống đất, trừng mắt đe dọa. "Có ngon thì nói lại đại gia nghe xem."

An Nhiên lép vế, nhúng vai bỏ chạy vô nhà, miệng ới ới gọi. "Quản gia Phuong, khoá hết mấy phòng khách lại không cho con nhỏ hung hăng kia vào để nó ngủ ngoài sân đi."

"Con trời đánh." Thanh Nhi hung dữ chửi, buông hành lý rượt theo cô ấy chạy vào phòng khách, hai người xoay qua xoay lại vòng vòng cái bàn, cô hết kiên nhẫn hét lên. "Mi được lắm, ta không thêm ở đây nữa, bây giờ lập tức lái xe đến nhà Trương Lam Tuyết cùng anh ta ngủ một đêm, không, là một tuần, một tháng."

Nói rồi kênh mặt quay đầu bỏ đi, ai dè mới đi được hai bước thì va vào ai đó, ngẩng đầu lên suýt cắn đứt đầu lưỡi.

"Trần tiểu thư, hành lý của cô." Quản gia Phuong đặt hành lý bên chân Thanh Nhi, ánh mắt nhìn cô bất động thanh sắc.

"Cám.. cảm ơn." Thanh Nhi sững sốt nửa buổi mới lắp bắp trả lời, vội vã ôm hành lý cụp đuôi chạy lên lầu, gấp gấp gọi. "An Nhiên, mau mở cửa phòng cho đại gia, tối nay ta phải ngủ với mi."

"Nè.." An Nhiên thấy cô chạy như ma gì không hiểu xoay đầu nhìn quản gia Phuong, hấn lại đáp trả cô bằng một giọng nói vô cảm xúc. "Tiểu thư, sáng mai có buổi học nên về phòng ngủ sớm."

"Biết rồi." An Nhiên trề môi với hấn, không quên ôm lấy đĩa bánh vặt trên bàn tí tòn về phòng, vừa đóng cửa liền nhào lên giường kéo tay Thanh Nhi, híp mắt tra hỏi. "Nói, vì sao mi vừa thấy quản gia Phuong đã bỏ chạy hả?"

"Quản gia Phuong?" Thanh Nhi kinh ngạc nhìn cô ấy.. "không phải lúc trước mi nói quản gia nhà mi là một ông già 70 tuổi sao?"

"Ừ.." An Nhiên bóc bánh cho vào miệng nhai xộn xộn, kéo laptop trên giường mở phim hàn coi, tùy tiện giải thích. "..tháng trước ông ta cùng vợ xuất cảnh qua Mỹ ở với con trai, ba ta thấy không yên tâm nên kêu anh hai tìm cho ta một quản gia mới, là người lúc nãy, tên gì nhỉ? Phuong Tuấn Dục.. Dịch.. Duật.. Uy, ta quên rồi."

"Là Phuong Tuấn Dật."

"Đúng, đúng.. Phuong Tuấn Dật." An Nhiên gật gật đầu, hoàn toàn không có nửa điểm chú tâm đến cuộc trò chuyện, hai mắt đắm đuối nhìn mấy ảnh Hàn quốc đẹp trai.

Thanh Nhi lườm cô ấy một phát, vươn tay bóc miếng bánh cho vào miệng vừa nhai vừa ngẫm nghĩ..

Phuong Tuấn Dật, cái tên này nghe mềm mại chứ không hề mềm mại một chút xíu nào cả. Chỉ cần nhìn qua người hấn, khẳng định sẽ bị chiều cao 1m9 và khí lực mạnh mẽ từ dáng người cực chuẩn dọa cho đứng ngồi không yên. Đáng chú ý nhất là đôi mắt của hấn, sắc lạnh như chim ưng, một giây lướt qua đủ khiến người ta sinh tâm bất an lo sợ.

Khách quan mà nói, hắn rất đẹp trai, đúng kiểu nam thần lãnh khốc vô tình được đồng đạo bà con cô bác yêu thích.

Chỉ tiếc.. hắn là mối tai họa bị tiêu diệt hàng đầu trong Lửa tình rực rỡ, siêu cấp nam phụ tàn ác nhất.

Thanh Nhi nhớ lại ngày đó cô đọc truyện và hôm nay đứng trên lập trường nữ phụ, kết luận chỉ có thể tặng hắn ba chữ 'chết là đáng'.

Câu chuyện của Phương Tuấn Dật kể ra rất dài, bắt đầu từ lúc hắn mười tuổi, trong một đêm cả gia tộc bị diệt sạch, tập đoàn đá quý Phương Doanh sụp đổ rồi bị thu tóm, hắn là người cuối cùng còn sống sót nhưng không đủ khả năng cứu vớt điều gì, đành mang thù hận vắn thân vào giới sát thủ.

Hai mươi năm hắn từ một đứa trẻ ngây thơ biến thành một tay sát thủ hàng đầu thế giới, những phi vụ ám sát đã qua tay hắn thì không người nào chạy thoát, trong giới còn tôn hắn làm đệ nhất xạ thủ súng tía.

Cho đến một năm trước, Phương Tuấn Dật liều mạng tách khỏi tổ chức nhận một phi vụ lớn, đối phương yêu cầu hắn đem một gia tộc bốc hơi khỏi Trái Đất và đổi lại sẽ đưa hắn lên vị trí hắn mong muốn.

Một đêm, toàn thế giới chấn động về vụ mất tích kì dị, cùng lúc giới hắc đạo trải qua một cuộc đảo chính.. Phương Tuấn Dật ngồi vào chiếc ghế lão đại.

Khi nắm đủ quyền lực và tài lực, việc đầu tiên hắn nghĩ đến không gì khác ngoài thực hiện lời thề năm đó, giết hết những kẻ đã phá hủy gia đình hắn.

Trình gia!

"Ê.. này.. Thanh Nhi.. ." An Nhiên gọi mấy lần mà không nghe tiếng đáp trả, xoay đầu thấy cô đang mơ màng tận phương nào, đẩy đẩy bả vai cô. "..mi có nghe ta nói gì không? ... NÀY."

Tiếng hét đột ngột bắn vào tai làm Thanh Nhi giật thót, không khỏi nổi điên quát lớn. "CÁI GÌ?"

"Cái quờ.." An Nhiên cũng bị cô dọa cho ngã ngửa, miệng không tự chủ văng tục, giờ chân đá vào mông cô. "..mi đang mơ tưởng tới thằng nào mà ta gọi không nghe hả? sáng mai có tiết của thầy Chung đó, đi học đi."

"Không đi.." Thanh Nhi xoay người ôm gấu bông, "..dù sao cũng rớt rồi còn đi làm gì nữa, ta đợi học kì sau học lại."

An Nhiên đưa tay vò tóc cô, cao giọng dạy dỗ. "Mi động não một chút đi, thầy Chung là người cực kì hiền lành tốt bụng, mi chỉ cần giả vờ nịnh nọt vài câu thầy ấy chắc chắn sẽ bỏ qua sửa điểm cho mi, đừng có mà ngu dốt chờ học lại, môn này duy nhất mình thầy ấy dạy thôi."

"Gì?" Thanh Nhi nghe được tin trời đánh, đa số các môn trong Học viện đều do 4-5 giảng viên đảm nhiệm, cô còn tưởng môn này cũng như vậy mới bỏ bê không học, giờ thì học kì sau lại đụng mặt tên thư sinh nho nhã ấy... "Aa

" cô ôm gối lăn lóc thống khổ.

Trời ơi, ông hại chết con rồi~

An Nhiên gập laptop, ngã người xuống giường giật lấy gấu bông, trợn mắt dè bỉu. "Thầy Chung vừa đẹp trai lại lịch sự, nói chuyện rất khiêm nhường, nhìn trái nhìn phải chỗ nào cũng đáng yêu sát, thật không hiểu mi sợ thầy ấy ở điểm nào?!"

"Hừ.." Thanh Nhi túm chân con gấu không chịu buông, thông thái nói. "Là vì người không đủ tư chất nhìn ra bản chất thật của hắn, đằng sau bộ lông trắng muốt chính là tâm hồn ác quỷ."

"Đại gia, nào mi toàn chứa đồng phim Hồng Kong thôi, nghe đây.." An Nhiên đẩy đầu cô, thanh giọng. "..thầy Chung ít nói điềm tĩnh, thật sâu trong lòng là một tâm hồn bị tổn thương không ai thấu hiểu, những lúc buồn vui..."

"Dừng.." Thanh Nhi đưa tay cản trước miệng cô ấy "..đẹp luôn cái mớ lí luận tình cảm Hàn quốc của mi đi, Chung Gia Thạc có cha có mẹ có em gái, biệt thự xe hơi tiền tỷ đều có đủ, hắn ngoài ăn sung mặc sướng thì hoàn toàn không có một thương tích gì cả."

An Nhiên bứt xúc đá chân cô, xoay mặt ra ngoài. "Ta không nói chuyện với mi, mi là đứa không biết đạo lý, người tốt trong mắt mi cũng biến thành người xấu.."

"Được rồi, tiểu mỹ nhân à.." Thanh Nhi sấn tới ôm lấy cô ấy, ve vãng. "Đại gia nghe em ngày mai đi dụ dỗ thầy ấy có được không?"

"Dừng gặt nữa.."

"Tiểu mỹ nhân à.."

"Tiểu mi nhân ơi.."

"Tiểu mỹ nhân.."

"Này.."

Thanh Nhi bực mình, cái con này giận gì mà day như đĩa không biết, cô hung hăng đem người cô ấy lật lại. "Đại gia nói mi giận cái quái gì mà... mẹ nó!" cô thẳng tay tát vào mặt ai kia một phát, đang nói chuyện muốn ngủ là ngủ vậy đó.

Hết chịu nổi!

Bực!

Dứt khoát ôm gấu bông ngủ luôn!

Nửa đêm Thanh Nhi bị cái dạ dày hành hạ tỉnh dậy, mò mẫn điện thoại đi xuống nhà bếp tìm thức ăn ăn. Thường trước đây ở nhà trong bếp bao giờ cũng có sẵn thức ăn khuya nhưng kì lạ là nhà bếp An Nhiên lại trống trơn không có gì cả. Cô thất vọng nằn nì xoa xoa bụng, tự nhủ bé yêu à ngoan đi mai lại ăn bù nhé!

"Cô đang làm gì?"

"Á.." Giọng nói lạnh lẽo như ma tu làm Thanh Nhi giật nảy mình về sau, bất an cầm đèn điện thoại xẹt lên cao, gương mặt Phương Tuấn Dật vô biểu cảm hiện ra, tim cô run rẩy lấp lấp trả lời. "Không.. không làm gì cả."

Nói rồi ôm điện thoại vội vàng bỏ chạy, ai dè đi được hai bước đã bị kéo lại. Mặc dù sức hấn rất nhẹ nhưng Thanh Nhi cảm giác cổ tay đang bị nghiền nát, đau đến toát mồ hôi, cắn răng nói. "Tôi đói.. muốn tìm thức ăn."

Thật ra trong lòng còn gào khóc một câu. "Tha cho tôi đi, van xin anh đó."

Phương Tuấn Dật xoay đầu nhìn cô, trong bóng tối đôi mắt hấn hắc ám như mắt loài sói hoang, Thanh Nhi đánh rùng mình một cái, rợn hết da gà lên, đầu óc xoay xoay về những chi tiết trong tiểu thuyết..

Căn cứ bí mật dưới lòng đất sau toà nhà chính phủ, trên giường lớn có một thân hình trắng ngần bị buộc gang rộng tứ chi, một người đàn ông như mảnh thú đề lên thân hình ấy, cuộc chơi hoang dã suốt ba ngày hai đêm, huỷ diệt một nửa sinh mệnh của cô gái.

Bác sĩ nói: Chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng bệnh nhân đã bị xuất huyết nghiêm trọng, sau này không nên quan hệ tình dục cũng như mất hoàn toàn khả năng sinh con.

No! Trong đầu Thanh Nhi vang lên hồi chuông cảnh báo cấp cao, không để Phương Tuấn Dật có bất kì phản ứng nào đã hất tay hấn, chạy trốn chết lên phòng, khoá trái cửa.

Phương Tuấn Dật nhìn theo bóng lưng cô, chân mày khẽ nhíu lại.

Cô gái này sợ hấn, vì lí do gì?

Thanh Nhi đầm ngực bình bịch, lí do rất đơn giản, hấn là khắc tinh đời cô, giây phút hấn xuất hiện là khoảng thời gian cô rơi xuống đáy vực.

Sau cái ngày mà hấn cưỡng hiếp Trịnh Thiên Mịch không thành rồi chuyển qua cưỡng hiếp cô, cả gia đình sự nghiệp tình yêu của Trần Thanh Nhi đều đổ bể, cô biến thành một nữ phụ thê thảm nhất cũng vì hấn.

Phương Tuấn Dật!

Hiện tại Thanh Nhi chỉ có hai lựa chọn. 1 là tránh hấn càng xa càng tốt, 2 là mạnh mẽ chống lại hấn.

Dựa theo khả năng của cô, việc đánh trực diện chỉ khiến cô càng thê thảm hơn thôi, nên cô phải chọn cách tránh xa hấn rồi tương kế tựu kế đẩy hai người kia xuống vùng lầy.

Cho các người hưởng thụ sự trả thù ngọt ngào của Trần Thanh Nhi, ta!

Bạn đang đọc truyện *Thê Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Yêu Và Không Yêu

Bữa ăn sáng với cháo thịt băm và giò quẩy sẽ tuyệt vời biết bao nếu trước mặt Thanh Nhi không có gương mặt đẹp trai đến phát sầu của Phương Tuấn Dật, mặc dù đối phương là kẻ thù không đội trời chung nhưng cô vẫn không thể phủ nhận sự thật rằng, hẳn chính là cực phẩm nam nhân chỉ thua mỗi chồng cô.

Mắt chim ưng, mũi cao, cánh môi bạc và làn da không tì vết, ai lại nghĩ hẳn một tên sát thủ chuyên nghiệp và lão đại hắc đạo cơ chứ!

Thanh Nhi cúi gầm mặt liên tục mút cháo cho vào miệng.

Chết đi, đi chết đi, đây là cái tình huống gì mà còn mê trai đẹp.

Sao không tưởng tượng đến cảnh bản thân bị đè lên giường, tứ chi bị cột chặt rồi một con đại điều to như cột điện xông xông ra vào trong cơ thể..

"Khụ..." Thanh Nhi buông muỗng vội vỗ ngực, chột dạ ngẩng đầu nhìn sắc mặt Phương Tuấn Dật lại thấy hai mắt hắn đang nhìn cô chăm chăm, gò má cô không tự chủ nóng bừng lên, nhin không được trợn mắt nhìn lại.

Bộ tướng đẹp trai thì hay lắm sao? Đừng có quên ta và mi là kẻ thù đó!

Mà nghĩ đi nghĩ lại, cô có chỗ nào phải sợ hắn, bà đây nắm vận mệnh trong tay, sổ sinh tử do bà viết, nếu mi muốn sống còn phải hỏi xem bà có vui lòng vờn tay cứu giúp hay không?!

Đúng vậy, méo phải sợ!

Thanh Nhi càng nghĩ càng sung sướng, cảm hát cao, mặt kênh kênh kiêu chị hai giang hồ, mắt khiêu khích đá đá nhìn hắn.

Phương Tuấn Dật thật ra không có chủ tâm nhìn cô, chỉ là ánh mắt tùy tiện đặt trên khuôn mặt dễ nhìn kia, nhưng hành động của cô làm hắn khá bất ngờ, không khỏi thu tâm mất lộ chút hăm xúc nhìn bộ dáng cừu non khiêu chiến sói xám trước mặt.

Một bên, An Nhiên cảm thấy không khí đặc biệt quỷ dị, đưa mắt nhìn hai người họ, lập tức cười cười trêu chọc. "Đại gia mi ngày càng ló lắng rồi nhá, ở trước mặt ta cả gan quuyến rũ quần gia Phương, ánh mắt của mi là đang nói cái gì? ám chỉ anh ta mau mau tới bên mi hả?"

"Hừ." Thanh Nhi thấy đuôi mắt Phương Tuấn Dật khẽ nheo lại, nhếch môi hừ lạnh một tiếng, cốc trán cô ấy. "Con mắt nào của mi thấy ta quuyến rũ hắn, ta là đang dùng ánh mắt đầy thù hận cảnh cáo hắn, là thù hận đó."

"Haha~" An Nhiên nghe cô nói ngã đầu lên bàn ăn cười lớn, nhướn mày hỏi. "Thế mi có thâm thù đại hận gì với quần gia Phương nhà ta hử?"

Thanh Nhi trao cho cô ấy ánh nhìn khinh bỉ, lại liếc Phương Tuấn Dật đầy căm phẫn, lớn tiếng tố cáo. "Nghe cho rõ đây, kiếp trước của ta là bị hắn cưỡng đến chết đấy!"

"Hả?" An Nhiên sững sốt trợn tròn mắt, xong đột nhiên bật cười khanh khách vỗ bàn. "Đại gia giòn hoài, mi nghĩ lúc qua cầu Hoàng tuyền, Diêm Vương quên cho mi uống canh mạn bà lại để mi bị xe tông mất trí nhớ sao?"

Có lí! Thanh Nhi nín thở, dù sao cô chỉ muốn tăng hiệu ứng chán ghét trong mắt Phương Tuấn Dật để hắn tránh xa cô ra, giờ thì vẻ mặt không biểu cảm kia cũng tối sầm, khẳng định là đang nghĩ cô bị điên không cần đếm xỉa, cho nên Thanh Nhi tùy tiện phui tay. "Ừ, đùa chút cho vui đó, ta đi học trước đây."

"Này.." An Nhiên kéo tay cô, trợn mắt đòi công bằng. "Mi ăn ở nhà ta không thể chờ ta đi học được hả?"

Thanh Nhi hất cằm qua ai kia nhếch mép. "Bảo quần gia yêu vầu của mi chờ đi, ta.. có người rước rồi."

"Đâu đâu?" An Nhiên hưng trí ngó đầu ra cửa nhiều chuyện, lập tức nhìn thấy chiếc mui trần bóng loáng cùng đại soái ca đang nhàn nhã bấm điện thoại, hô hô cười lớn. "Wow wow wow, thiệt là hâm mộ nha! Hotboy điện ảnh Hứa Trác Tùng đến tận đây rước người cơ đấy, ta phải ra chào hỏi người nổi tiếng mới được."

"Biến đi." Thanh Nhi ra sức bảo vệ người tình đây cô ấy một phát ngã nhào vào Phương Tuấn Dật, ngạo mạn nện giày cao gót bỏ đi, còn phán câu xanh rờn. "Anh yêu của ta, đâu phải ai muốn nhìn là nhìn."

An Nhiên giận muốn xung huyết, chống nạnh hét to. "Ta sẽ mách với anh họ ta, bảo anh ấy đá địch mi."

"À.." Thanh Nhi quay lại nhìn cô ấy cười tươi tắn, vẫy vẫy tay. "Quên nói cho tiểu mỹ nhân em biết, anh họ em đang chơi trò tình nhân với Trịnh Thiên Mịch đấy."

"Cái gì?" An Nhiên cả kinh ngoáy ngoáy lỗ tai. "Mi vừa nói gì?"

"Tin tức của mi quá trễ, hai người họ quen nhau hơn tháng rồi."

Nói lời, Thanh Nhi mặc kệ ai kia kinh ngạc đến rớt hàm, tung ta tung tăng chạy ra cửa, từ phía sau bịt mắt Hứa Trác Tùng, la lớn. "Ai?"

"Nhóc con.." Hứa Trác Tùng mừng ngọt, nắm lấy tay cô kéo xuống, xoay ra sau liền nở nụ cười trêu chọc. "Mấy ngày không gặp anh, sắc mặt lại tốt như

vậy."

Thanh Nhi nhanh nhẹn ngồi vào xe, vươn tay ôm cổ anh ta, thơm má. "Nhớ chết rồi đây."

Hứa Trác Tùng bật cười, nghiêng đầu qua nhìn cô, cười đến đáng ghét. "Hôn chỗ đó anh không cảm nhận được chân thành của em"

"Vậy hả?" Hai mắt Thanh Nhi lảo luyễn đảo vòng tròn, đột nhiên giờ tay bụm mặt, giọng đáng thương. "Đau lòng quá, em nhớ anh muốn chết đi sống lại, mỗi ngày mỗi giờ mỗi phút mỗi giây đều nhớ đến anh, ngủ cũng mơ thấy anh, ăn cơm cũng nghĩ đến anh, vào toilet cũng tưởng tượng về mặt anh, đi tắm cũng..."

"Đủ rồi." Hứa Trác Tùng đen mặt, đưa tay ngắt má cô, lại không hề tức giận hỏi. "Đã ăn sáng chưa?"

"Rồi." Thanh Nhi gạt đầu, dù vậy mắt vẫn đảo quanh xe ba vòng, vừa nhìn thấy túi nhỏ trên bàn xe liền chồm tới lấy, tự động mở ra, thích thú cong mắt. "Em biết mà, cái này là chuẩn bị cho em đúng không? Bánh hạnh nhân, sữa tươi, toàn món em thích." Cô xoay đầu nhìn anh ta, vẻ mặt gian manh. "Trác Tùng, chúng ta..."

"Đừng mơ tưởng." Hứa Trác Tùng cắt lời cô, khoé môi vẫn vươn vươn nụ cười. Thanh Nhi chu môi, cúi đầu vừa ăn bánh vừa lẩm bầm. "Xi.. bôn cô nương lếc mắt một cái liền nhìn ra mi vẫn còn tình cảm với Chung Gia Hân, bất quá sĩ diện cao không chịu được bị phản bội mới trả thù cô ta. Được rồi, trong tiểu thuyết cả đồng thể loại tương tự, ngược tâm nhau tới chết đi sống lại rồi mới nói ra câu 'anh yêu em'. Thật không hiểu nổi trong não bọn mi chứa gì, yêu cứ nói là yêu, không yêu thì nói không yêu, chẳng có chút thẳng thắn quyết đoán nào cả."

Hứa Trác Tùng nghe hết lời cô nói nhưng không có phản bác, chỉ muốn hỏi. "Em có thể xác định người em yêu và không yêu sao?"

"Có đó.." Thanh Nhi kiên định gạt đầu, đặt tay lên ngực mình, thành tâm nói. "Chỗ này, một khi anh yêu ai đó sẽ cảm thấy ấm áp, cho dù là người đó tổn thương anh thì khi ở cạnh cô ấy nó vẫn sẽ nhận nhận. Một người điều khiển được cảm xúc của anh chính là người anh yêu, còn một người có thể khiến anh cười vui vẻ nhưng trong tâm anh không xao động, đó đơn giản chỉ là thích."

Hứa Trác Tùng im lặng, một lúc sau nhếch môi nói khề. "Anh không phân biệt được."

"Hơi~" Thanh Nhi thờ phư buông cái muỗng xuống, đẩy hộp để về chỗ cũ, lấy khăn giấy lau khoé miệng, ngẩng đầu nhìn xe đang đậu vào bãi, bất thành linh nhào qua ôm cổ anh ta, hôn lên môi.

Hứa Trác Tùng sững sốt chưa kịp tiếp nhận, lưỡi cô đã luồn vào miệng anh ta khuấy đảo, tay ấn mạnh lên ngực anh ta.

Thình thịch.. thình thịch...

Một phút sau Thanh Nhi buông tay hạ người xuống, chép chép miệng. "Kết quả này thật khiến em đau lòng đó, tim của anh một nhịp cũng không lệch, huyết áp không tăng một mmHg, tóm lại trong lòng anh em không chiếm được 1 mg nào cả."

Đang nói giả bộ bị thương bụm mặt muốn bỏ chạy, lại bị Hứa Trác Tùng nhanh nhẹn tóm lấy, kéo hai tay cô lộ ra nụ cười giảo hoạt, Thanh Nhi chớp chớp hai mắt ngây thơ vô tội. "Những lời em nói đều là sự thật, anh phải tin tưởng em."

Hứa Trác Tùng nhìn cô, gạt đầu. "Anh tin tưởng em, nhưng anh cũng muốn thử kiểm tra một lần.."

"Không được.." Thanh Nhi vội giờ tay ra cản, rất lí trí giải thích cho anh ta hiểu. "Chỗ này rất gần ngực con gái, anh không thể chạm vào."

Ánh mắt Hứa Trác Tùng chạy xuống ngực cô, nụ cười gian nỡ bên khoé môi. "Chỗ này, anh chạm mấy lần rồi." Không cho cô nói tiếp, anh ta đã nhanh như chớp làm hai động tác, cướp môi và ấn ngực cô.

Bang bang bang..

Tim Thanh Nhi đập liên thanh, hai mắt tròn tròn xoe, mặt đỏ phừng lên, đầu lưỡi cứng đờ tại chỗ.

Hứa Trác Tùng không có làm quá, chỉ chạm nhẹ vài giây liền buông ra, nhìn cô từ trên xuống dưới như hiểu rồi. Thanh Nhi không chịu được ánh mắt hàm xúc của anh ta, cổ chống chế. "Cái này không tính, là do em căng thẳng quá mức mới xảy ra tình trạng này, anh..."

"Được rồi." Hứa Trác Tùng xoa xoa hai má cô, cười đẹp như yêu nghiệt, giọng ái muội. "Anh cũng chưa nói em yêu anh."

"Không phải.." Thanh Nhi la toáng lên, thấy anh ta xuống xe liền vội đuổi theo, lôi kéo. "..anh nghe em giải thích đi.."

"Không phải cái gì?" Hứa Trác Tùng dừng bước cúi đầu nhìn về tưng quần của cô, khoi môi. "Không phải em không yêu anh?"

Thanh Nhi sững người, mất vài giây để mới hiểu ra thì Hứa Trác Tùng đã vào thang máy, cô dậm chân hô to. "Em ghét anh, ghét anh đến chết luôn."

"Vào nhanh." Hứa Trác Tùng bật cười, nhấn nút giữ cửa. Thanh Nhi nghe được liền chạy tới đứng cạnh anh ta, đấm ngực mắng. "Giỡn vui lắm hả? Đáng ghét."

"Tình."

Cửa đóng lại, che khuất một đôi mắt tràn ngập tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chết Rồi!

Vào lớp học Thanh Nhi tìm một bàn trống ngồi xuống, lấy sách vở ra để ngay ngắn trên bàn, vừa lui cui bấm điện thoại thì cảm giác bên cạnh có người, cô nghiêng đầu qua thấy Huỳnh Bách Nhân đang cười cười nhìn cô, nhẹ giọng hỏi. "Anh ngồi đây được không?"

"Không được." Thanh Nhi không do dự lắc mạnh đầu, nhìn về mặt anh ta lúng túng, cô cười rộ lên. "Chỗ này để dành cho anh Nhân của em ngồi rồi."

Huỳnh Bách Nhân sững sốt, lập tức bật cười, vuốt vuốt tóc cô, ân cần hỏi. "Em ăn gì chưa?"

Hai mắt Thanh Nhi đảo đảo, không có trả lời ngay mà hỏi ngược lại. "Anh có mang bánh cho em à?" vừa nói người đã chồm qua muốn lục lọi.

Cái bộ dáng háo ăn của cô làm Huỳnh Bách Nhân buồn cười, đưa tay ra ngắt chiếc mứt nhỏ, mờ ám nói. "Nhắm mắt lại anh cho em cái này."

Thanh Nhi ôm mứt ngờ vực nhìn anh ta, cảnh giác. "Không được hôn lên em đó." nói thì nói, mắt vẫn khép hờ, chu chu hai cánh môi đỏ mọng ra.

Nhìn cô đáng yêu như vậy, Huỳnh Bách Nhân không nhịn được cười ảm áp, nhanh nhẹn bóc vỏ viên kẹo đút vào miệng cô. Thanh Nhi lập tức ngậm lấy, đầu lưỡi liếm vòng tròn, mùi vị ngọt lịm của cherry lan toả trong miệng hoà với hương thơm ngát của bạc hà, cô híp mắt hưởng thụ, nhích qua ôm cánh tay anh ta, nũng nịu. "Còn nữa không? ngon quá hà~"

"Hết rồi." Huỳnh Bách Nhân cười hàm xúc, dường như quên mất đang ngồi trong lớp học, cúi đầu hôn nhẹ tóc cô, dụ dỗ. "Muốn ăn, ngày mai anh mang cho em."

Thanh Nhi gật đầu, không quên dặn dò. "Mang nhiều một chút, em thích ăn."

"Ừ." Huỳnh Bách Nhân cười cười, tay luồn xuống nắm lấy bàn tay cô đưa lên ngắm ngía, Thanh Nhi thấy hành động khó hiểu của anh ta liền tò mò hỏi. "Anh nhìn gì vậy?"

Mấy ngón tay anh ta chen qua kẽ tay cô siết chặt, dường như không nghe cô hỏi gì chỉ chú tâm vào động tác của mình, ánh mắt nhàn nhạt mà dịu dàng nhìn mấy đầu ngón tay trắng muốt, cứ lẳng lặng nắm giữ như vậy không lơ lỏng.

Thanh Nhi bất chước nhìn theo một hồi chẳng thấy có gì đặc biệt, nghĩ đi nghĩ lại mỗi lần đi chung anh ta đều thích nắm tay người khác, cô lười để tâm chống tay tựa cằm nhìn lên bức giảng, lúc này Chung Gia Thạc vừa bước vào lớp, ánh nắng chiếu vào gương mặt hân hạnh trắng trẻo đến kì lạ.

Chung Gia Thạc đặt tài liệu lên bàn, mỉm cười nhìn xuống lớp. "Chào buổi sáng, các bạn."

"Chào thầy ạ!" Tiếng hô đồng loạt, Thanh Nhi bất ngờ ngoáy đầu nhìn một vòng, sao lớp cô hôm nay ngoan dữ vậy nhỉ?

"Được rồi.." Chung Gia Thạc cười nhạt, cầm một sấp giấy lên, ánh mắt như biết cười. "Bây giờ tôi sẽ điểm danh rồi chúng ta bắt đầu buổi học."

"Vâng ạ."

Chung Gia Thạc gật đầu, chỉnh lại mic đọc rõ ràng từng tên. "Lương An An.. Võ Ngọc Bảo..."

Tay Thanh Nhi nhịp nhịp dưới cằm chăm chú nhìn về mặt hân, ánh mắt dịu dàng, chân mày mềm mại, nụ cười ôn nhu luôn luôn chực trào bên môi. Nhìn kĩ một chút sẽ thấy làn da trắng không tí vết, mỗi cử động trên cơ mặt đều hài hoà, thật sự là một soái ca ôn nhu như nước.

Thanh Nhi bất giác mỉm cười, thầm nghĩ trước nay Chung Gia Thạc tuy bị cô cho leo cây nhiều lần nhưng không hề tỏ ra khó chịu, có thể An Nhiên nói đúng, hân là một chính nhân quân tử, trong ngoài đều mềm mại ảm áp.

Thử tưởng tượng nếu hân có bạn gái sẽ thế nào nhỉ? khẳng định là yêu thương sủng bạn gái lên tận mười tầng mây, hằng ngày sẽ nấu ăn cho bạn gái, lúc hôn sẽ ngọt ngào dịu dàng từng chút, lúc lên giường khẳng định từ tốn nhẹ nhàng, quan trọng là không nói mấy câu dâm tục...

"Trần Thanh Nhi."

"Trần Thanh Nhi."

Chung Gia Thạc gọi hai lần không nghe cô đáp trả, ngẩng đầu lên thấy vẻ mặt cô ngốc ngốc đang thất thần nhìn hắn, trong mắt tràn ngập yêu thích cùng say mê. Hắn nâng môi cười nhạt, không ảnh hưởng đến hứng thú của cô, cúi đầu tiếp tục điểm danh.

"Trình An Nhiên. Vắng."

"Hoạ Sơn Mai. Võ Huệ Quỳnh."

Đầu óc Thanh Nhi bay bổng, càng nhìn càng thấy hắn đẹp trai, vô thức tưởng tượng đến hình ảnh hoàng tử trong bộ lễ phục trắng lịch lãm nắm lấy tay công chúa bước trên lễ đường.

Hoa tuyết rơi rơi, hương thơm hoa hồng tràn ngập không khí, khung cảnh lãng mạn khiến người ta say mê..

Huỳnh Bách Nhân thấy cô mơ mộng tận phương nào, siết chặt bàn tay trong tay hắn, nghiêng đầu vào tai khẽ hỏi. "Ngờ ngẩn gì đấy? Thầy Chung nói em vắng kia."

"Hả?" Thanh Nhi hoàn hồn, lập tức đứng bật dậy, hô to. "Thầy ơi, em có đi học."

Cả lớp im thin thít quai dị nhìn cô, Chung Gia Thạc bỏ bút lông đang viết xuống xoay đầu, khẽ cười hỏi. "Tôi đã nói gì sao?"

Mọi người cười rộ lên, Thanh Nhi xấu hổ lấy tay che mặt ngồi thụp xuống, nghe bên cạnh có tiếng cười kiềm nén, cô nôi giận dấm vào ngực vào anh ta. "Quá đáng, thiệt là mặt mặt mà."

Huỳnh Bách Nhân bật cười bắt lấy tay cô, còn cố trêu chọc. "Ai bảo em đang ngồi cạnh anh mà thất thần."

"Hừ.." Thanh Nhi hếch mũi, giận dỗi xoay mặt không thèm nói chuyện với anh ta.

Về mặt của cô rõ ràng đang dụ người phạm tội, Huỳnh Bách Nhân không kiềm được ngắt mạnh gò má phẫn nộ, xong lại vờ như nghiêm túc tập trung nhìn lên bảng, một tay trên bàn vẫn nắm chặt tay cô.

Thanh Nhi ăn đau hung hăng lườm nghịch anh ta, giật giật tay mấy lần không thoát được. Cô gian trá kẹp chặt khớp tay anh ta, tính rằng Huỳnh Bách Nhân bị đau sẽ nói lòng, ai ngờ anh ta đúng là điển hình của đại cố chấp, chết cũng không buông.

Thanh Nhi bỏ cuộc, thả lỏng ngón tay để yên cho anh ta xoa nắn, ngẩng đầu nhìn thân hình cao ráo trên bảng, từng nét chữ gọn gàng bay lượn.

Ba tiếng trôi qua, Huỳnh Bách Nhân không một giây thả lỏng tay cô, giọng nói mát lạnh của Chung Gia Thạc không ngừng trôi bên tai, Thanh Nhi sức cùng lực kiệt gục đầu xuống bàn, ngủ.

Chung Gia Thạc nhìn thấy, đột nhiên gấp sách lại nhìn xuống lớp mỉm cười. "Thời tiết hôm nay có vẻ khá thích hợp để ngủ, chúng ta có nên về sớm không nhỉ?"

Mọi người cười rần lên, đồng thanh hô to. "Có ạ!"

"Được rồi." Chung Gia Thạc bật cười gật đầu, ôm sách vào người. "..Buổi sau chúng ta sẽ học tiếp, tạm biệt!"

"Tạm biệt thầy."

Tiếng hô chán động làm Thanh Nhi giật mình dựng thẳng người dậy, thói quen đưa mắt lên trên thấy Chung Gia Thạc đã ra khỏi cửa. Cô hoảng hốt gọi với theo "thầy ơi, đợi em" nhanh tay gom hết đồ trên bàn vào túi xách.

Huỳnh Bách Nhân thấy hành động của cô thì khó hiểu, kéo tay cô hỏi. "Em gặp riêng thầy ấy làm gì?"

Thanh Nhi gấp gáp leo qua dải ghế, tùy tiện diện một lí do. "Em muốn hỏi bài tập."

Còn không cho anh ta cơ hội đáp đã mắt hút ngoài cửa, một mạch đuổi theo Chung Gia Thạc vào thang máy chuyên dụng của giảng viên, thờ không ra hỏi.

Chung Gia Thạc nhìn lướt qua cô, giờ tay nhấn phím 5, không quá 30 giây cửa thang máy đã mở, Thanh Nhi còn chưa lấy lại tinh thần đã bám theo hắn vào phòng làm việc.

Cạch một tiếng cửa đóng lại, Thanh Nhi đứng yên vận công bình ổn nhịp thở, một lúc sau mới nhấc chân đi đến ghế sofa ngồi xuống cạnh hắn, cười xum xoe gọi. "Thầy Chung.."

"Chuyện gì?" Chung Gia Thạc nhàn nhạt hỏi, cầm lấy tách coffee tựa vào ghế thường thức.

Thanh Nhi cắn môi, cúi mắt giấu vài giây liền sấn tới kéo cánh tay hắn xu nịnh. "Thật ra em rất thích thầy, thầy vừa đẹp trai lại tốt bụng, tấm lòng hiền hậu như đức mẹ Maria, nụ cười của thầy toả sáng khắp thiên hạ, mỗi lần nhìn thấy thầy em đều có cảm giác hạnh phúc như thấy cha mình, trong lòng em thầy là số một, là tương lai của cuộc đời em, là niềm tin để em phấn đấu, là người em muốn nương tựa cả đời. Em rất thích thầy, cực kì cực kì yêu thích."

Khoé môi Chung Gia Thạc nâng nhẹ, nghiêng mắt nhìn về mặt cô, không nhanh không chậm nhếch môi. "Tiếp theo."

"A~" Thanh Nhi gãi đầu, trầm suy tính có nên thẳng thắn nói ra hay không? thời thì liệu một phen vậy, cô nhích người lại chân thành nhìn hấn. "Chuyện là, em biết thầy có tấm lòng nhân từ và bao dung, từ trong mắt thầy em nhìn ra tình yêu tha thiết đối với sinh viên, cho nên thầy chắc chắn sẽ không vì chút chuyện nhỏ mà để trong lòng. Thầy Chung, lần trước là em sai, em không nên trêu chọc thầy càng không nên lừa gạt thầy, em biết lỗi rồi, thầy tha thứ cho em một lần có được không?"

"Ừm." Chung Gia Thạc gật đầu, đặt nhẹ tách coffee lên bàn, xoay người nhìn qua chờ cô nói tiếp.

Chuyện thiếu nhân cách này Thanh Nhi thật không muốn làm đâu, nhưng vì tương lai tươi sáng, cô bấp chấp tươi cười dụ dỗ. "Thầy Chung, nếu thầy đã tha thứ cho em vậy bây giờ em là sinh viên ngoan của thầy, thầy có thể rủ chút lòng thương xót nâng điểm em cao chút xíu không? em cam đoan sẽ giữ bí mật, suốt đời cũng không nói cho ai biết. Nha thầy~~"

Hai chữ cuối cô kéo thật dài, trung ra vẻ mặt đáng thương cầu tình, chớp chớp đôi mắt sóng sánh nước nhìn hấn.

Chung Gia Thạc nuốt khan nước bọt, xoay đầu đi nơi khác giãy lắt rồi xoay lại nhìn cô, đột nhiên hỏi. "Em và Hứa Trác Tùng là quan hệ gì?"

Thanh Nhi khựng lại, chau chau mi khó hiểu, sao lại hỏi vấn đề không liên quan này? kệ đi, cô thành thật trả lời. "Bạn thân, người cùng chí hướng, đồng loã.. tóm lại là đi chơi với anh ấy rất vui."

Chung Gia Thạc nhú mày, bất ngờ nắm lấy cằm cô nâng lên, cúi đầu hỏi. "Giải thích hai chữ đồng loã tôi nghe xem."

Thái độ mạnh bạo ngoài dự đoán làm Thanh Nhi giật mình, thậm chí bản thân không suy nghĩ nói ra từ đó, chẳng lẽ nói trắng ra cô và Hứa Trác Tùng đồng loã lừa gạt bà Hứa và em gái anh ta hủy hôn. Thanh Nhi cắn môi, mắt lảo luyển nhìn lên trần nhà. "Cái đó.. em và anh ấy đồng loã.. .. cùng đánh kẻ xấu."

Chung Gia Thạc nở nụ cười quỷ dị buông cằm cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô, thâm thúy nói. "Hai người làm rất tốt."

"Dạ?" Thanh Nhi chớp mắt mù mịt.

Chung Gia Thạc đưa tay qua ôm lấy hông cô kéo đến gần, hai cánh tay mạnh mẽ rì chặt cô vào người, cúi đầu nói từng chữ vào tai cô. "Gia Hân, chết rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Cường Hiếp. (Vi H)

"Thầy.. nói gì ạ?" Thanh Nhi cứng ngắt ngẩng đầu nhìn hấn, sắc mặt vô thức trắng bệch.

Chung Gia Thạc khẽ mỉm cười, nụ cười quỷ dị khác xa nụ cười lúc đứng trên lớp, âm thanh phát ra khiến người khác không kiềm chế run rẩy. "Gia Hân chết rồi, tự cắt đứt cổ tay chết."

"Không thể nào." Thanh Nhi không tin lắc mạnh đầu, hai ngày trước cô xem tv, trong buổi liên quan phim cuối năm cô ta còn lên nhận giải đạo diễn xuất sắc. Lừa ai vậy? cô đẩy vai nhẹ hấn, cười hắc hắc. "Em biết thầy có lòng muốn góp không khí nhưng loại chuyện con con này thầy không cần bận tâm, cứ giao hết cho em"

Vừa nói vừa vỗ ngực, ngửa đầu nhìn hấn cười híp mắt, nịnh ngọt. "A~ em phát hiện đạo này thầy thật đẹp trai nha, gương mặt ngày càng phúc hậu, tấm lòng vị tha thương người đều biểu lộ trên mặt. Thầy Chung, sao thầy không nghĩ làm chút việc tốt đi, cứu một mạng người như xây mười toà tháp ấy, hiện tại ở ngay đây có một sinh mạng nhỏ bé đang mong chờ thầy vơn tay ra cứu giúp, thầy hãy mau cầm bút đỏ lên ghi thêm hai con số 0 sau cột điểm của em đi thầy."

"Không được." Chung Gia Thạc không một giây do dự từ chối, đảo tay kéo cô lên đùi hấn, tiếp tục ghì vào lòng.

Cái tư thế này là giảng viên đang nói chuyện cùng sinh viên đấy? Thanh Nhi áp chế khó chịu dưới móng xuống đáy lòng, cố hết sức gượng ra nụ cười đáng yêu nhất. "Thầy Chung, thầy suy nghĩ kĩ đi, làm người tốt sẽ được trời đất phù hộ, Chúa sẽ nhìn thấy lòng thành của thầy, Phật tổ sẽ phổ độ cho thầy, sau khi thầy mất sẽ được bay lên trời làm thần tiên. A~ nếu thầy cho rằng việc sửa điểm cho em là trái với lương tâm nghề nghiệp, em sẽ thay thầy gánh hết tội danh đó, thầy lấy sổ ra đi em tự sửa là..."

"Thanh Nhi." Chung Gia Thạc đột nhiên đánh gãy lời cô, nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn đối diện, nhếch môi lặp lại. "Em gái tôi chết rồi."

Nhìn về mặt bình thân của hấn khi nói câu đó đi, ai tin cho được hả? Thanh Nhi phát bực, gào lên. "Em nói không vui, thầy đừng có.. um."

Hai chữ 'giỡn nữa' bị Chung Gia Thạc nuốt vào bụng, hấn ngã người vào ghế ấn mạnh đầu cô xuống. Trong cái thế chủ động mà bị người dưới cầu xé tàn phá hai cánh môi thế này, Thanh Nhi cùng cực xấu hổ cùng bực tức, lập tức vùng người dậy.

Phí công này giờ nói một đồng từ nịnh bợ, vậy mà không có nửa chữ lọt qua tai hấn.

Mẹ nó, bực hết cả mình!

Chung Gia Thạc cảm giác cơ thể cô muốn vùng vẫy, ôm chặt lấy lưng cô vật ngã hai người xuống ghế, môi không hề buông bỏ môi cô ngậm mút, dùng bộ răng sắc bén cắn xé từng chút một.

Đau! Thanh Nhi đau nhói chặt chân mày, vội giơ tay đẩy mặt hấn ra, thẳm nghĩ lúc bị chó cắn cũng không có đau như bị tên này hôn, đây chắc chắn là câu lão cha rồi.

Tâm tình Chung Gia Thạc không rõ vui buồn, thoáng dừng lại ba giây bắt lấy cánh tay cô kéo lên đỉnh đầu rồi hôn tiếp.

"Đau quá~" Thanh Nhi kêu lên trong cổ họng, đôi mắt ngập nước nhìn chằm chằm mặt hấn. Thử sinh nho nhả ở đâu, ôn nhu ở đâu? bộ dáng muốn ăn tươi nuốt sống cô của hấn chỉ kém hung thần ác sát thôi.

Thanh Nhi nghiêm túc đem đoạn văn miêu tả hấn vừa rồi delete delete.

Cánh tay Chung Gia Thạc ôm cô dính sát vào người, đầu lưỡi đưa vào cạy mở muốn khớp hàm nhưng bị ngăn cản, hấn nâng người dậy cúi đầu nhìn cánh môi đang rỉ máu, dịu dàng hỏi. "Thế nào? Hứa Trác Tùng có thể hôn em còn tôi thì không được?"

"Cái đó không giống nhau.." Thanh Nhi lập tức bật dậy cau gắt. "..thầy Chung, chúng ta đang có hành vi đại nghịch bất đạo, hơn nữa thầy cắn đau hơn cả chó."

"Vậy sao?" Chung Gia Thạc khẽ nở nụ cười được gọi là ôn hoà, đưa tay xoa nhẹ má cô, cổ tình nhắc nhở. "Hình như em không bao giờ ý thức được hoàn cảnh của mình thì phải? bây giờ tôi muốn cưỡng hiếp em còn phải ngại ngần à?"

Thanh Nhi sững sốt tròn tròn hai mắt, cô chỉ nghĩ hấn muốn hôn một chút nên không giãy giụa, ai ngờ.. a, chẳng lẽ cưỡng hiếp còn có đạo đầu, là lúc trước Á Pháp quên không làm với Trịnh Thiên Mịch?

Khoan khoan, sắp xếp lại dữ liệu..

Chung Gia Thạc nhìn về ngực manh của cô, hạ người đè lên thân thể bên dưới, lưỡi thần tốc đi vào khoang miệng tàn sát bừa bãi cùng lúc tay luồn qua vạt áo, cách lớp bra mỏng nắm lấy gò bông non mềm bắt đầu xoa nắn.

Thanh Nhi bưng tỉnh, hoảng hốt không biết phải làm sao? tay chân vội vàng vùng vẫy nhưng mọi chuyện đã quá muộn, hai tay cô bị giữ chặt trên đỉnh đầu, hai chân lại bị kiềm chế không thể động đậy, bây giờ cô mới chú ý một vật nóng rực đang không ngừng cọ sát trên bụng dưới mình.

Làm sao đây? cô tự mắng ba ngàn lần trong đầu mình ngu ngốc, nhưng..

"Xoẹt.." Chung Gia Thạc một tay nắm lấy cổ áo cô giật mạnh, hàng cúc đứt tung rơi, tay vừa thô lỗ vừa nhẹ dàng vuốt ve da thịt nhẵn nhụi, đầu lưỡi quấn lấy lưỡi cô khuấy đảo trong khoang miệng.

Thanh Nhi giống như con chuột nhắt bị áp chế toàn diện, cô giãy giụa đến đâu bàn tay Chung Gia Thạc mò đến đó, vật nóng rực cứ cách lần vẩy mỏng nghe ngứa ma sát.

Roi vào đường cùng, Thanh Nhi túm quần nghĩ đến khả năng tệ nhất mình bị cưỡng hiếp, cùng lắm rách một lớp da, mất chút máu, chym bự ra chút thôi.

Phải rồi, đúng vậy, bắt cháp luôn!

Cô hít sâu một hơi, thả lỏng người để yên cho hấn vuốt ve, lưỡi nhỏ vun về quần lấy lưỡi hấn đáp trả, cơ thể không kiềm được run nhẹ.

Chung Gia Thạc ngoài dự đoán khựng lại nhìn cô, Thanh Nhi vờ như không biết vươn đầu lưỡi ra tìm kiếm, nhanh nhẹn chui vào miệng hấn trêu chọc.

Hoá ra là cùng một loại, khoé môi Chung Gia Thạc nhếch cao khinh thường, hấn còn cho rằng cô thanh cao trong trắng lắm, tưởng tượng cô sẽ chống đối đến thừa sống thiếu chết. Không ngờ tới hấn vừa mới hôn bừa đôi chút cô đã nổi dâm tính, chẳng những thuận theo mà còn chủ động tìm đến. Nhưng..

...tại vì sao hấn lại có phản ứng mãnh liệt với động tác hèn mọn của cô?!

Bàn tay Chung Gia Thạc vô thức dùng lực, nghĩ đến đứa em gái hấn yêu thương nhất đang nằm trong bệnh viện, lại nhìn xuống da thịt nõn nà trước mắt. Hấn biết, Chung Gia Hân ra nông nổi hôm nay là do hấn, nhưng nếu Thanh Nhi không xuất hiện, Hứa Trác Tùng bắt quả chỉ lạnh nhạt với em ấy chứ

không ruộng bỏ, đẩy em ấy xuống vực thẳm

Thời gian không quay lại để thay đổi điều gì nhưng hiện tại hấn có thể ngăn cản bi kịch tiếp diễn, Chung Gia Thạc quyết đoán bỏ tay cô ra, bàn tay mạnh mẽ vuốt ve tấm lưng trần và khuôn ngực đầy đặn, cùng cô hôn môi thật sâu.

Cả người Thanh Nhi quẩn quanh người hấn, mở choang đôi mắt nhìn về say đắm hưởng thụ kia, trong lòng nói thầm "Chung Gia Thạc, anh đừng trách tôi."

Một bàn tay nhanh nhẹn quơ lấy tách coffe trên bàn đập mạnh vào đầu hấn. Chung Gia Thạc cảm thấy ót nhói đau, vừa đưa tay muốn sờ thử Thanh Nhi đã hất mạnh hấn ra, xoay người bỏ chạy.

Hấn bất ngờ gằm lên nơi cổ họng, nhanh như chớp túm lấy chân cô giật ngược. Thanh Nhi té vật xuống sàn, đầu muốn ứ nước mắt, tung chân đập đá loạn xạ. "Tránh ra, đồ thủ đoạn lớp người, đừng có chạm vào tôi.. buông tay mau."

Chung Gia Thạc sắc mặt âm trầm, dùng lực lôi kéo người cô trở về, giọng lạnh lẽo như ma quỷ. "Đóng kịch giỏi lắm, đến cả tôi cũng bị em lừa đấy."

"Hừ.." Thanh Nhi hừ lạnh, hai tay ôm chặt chân bàn, xoay phắt đầu nhìn hấn, trừng lớn đôi mắt. "Đó là bởi vì thầy ngu, tự lấy sự ti bỉ của bản thân ra đánh giá người khác, thầy nghĩ ai cũng thấp hèn vì lợi ích muốn lên giường với thầy, nghĩ ai cũng ham muốn cái thứ bản thiếu trong quần thầy. Tôi nói cho thầy biết, con này không thèm, ngoài của chồng tôi ra những thứ khác đều là vôi phun nước, ông sục bòn cầu." Dứt lời căng một chân đập thẳng vào ngực hấn.

Chung Gia Thạc không kịp đỡ ngã ngược ra sau, cô vội vã bắt lấy thời cơ vừa bỏ vừa chạy lao nhanh ra cửa, nhìn tay cầm trong tầm với lòng sung sướng suýt khóc, ai ngờ vừa vươn tay một lực mạnh phía sau đã vật ngã cô xuống sàn.

Bốp!

Chung Gia Thạc nổi giận văng cho cô một tát, hung tợn nắm lấy váy cô xé thành hai mảnh, dứt khoát kéo quần lót xuống tận mắt cá chân.

"Buông ra.." Thanh Nhi quát lớn giờ chân đập đá hấn, người bật dậy như một cái máy xô mạnh hấn sang một bên, gấp rút giật lấy quần kéo trở về.

Chung Gia Thạc nhanh như cắt giật lấy cổ tay cô, Thanh Nhi lập tức xoay qua giáng mạnh vào mặt hấn, sự phẫn nộ hấn trong đôi mắt, điên cuồng chửi rủa. "Đồ dê tiện, bi ôi, thầy không đáng làm giáo viên, thầy làm ô uế xã hội, thầy đến cả cầm thú cũng không bằng, tôi khinh bỉ thầy, tôi nguyện rửa thầy, tôi không bao giờ tha thứ cho thầy, đồ trâu xanh, chó chết, đồ trời đánh, thánh đâm.."

"Đủ rồi." Chung Gia Thạc rống giận, tháo dây nịch ra cột chặt hai tay cô, một tay lôi cô đến ghế, một tay thoát nhanh quần áo trên người.

Lưng Thanh Nhi chà sát xuống sàn tạo ra mấy vết thương lớn nhỏ, khoé môi còn trần ra vết máu tanh nồng, cô giãy giụa chống đối đến cùng, quyết tâm không để tên cầm thú này cưỡng hiếp. Nhưng khi nhìn thấy cự vật to lớn sừng sững trước mắt, mặt cô cắt không còn giọt máu, thật sự hiểu được cảm giác của Trịnh Thiên Mịch khi ấy..

..chỉ hận không thể phá tan mọi thứ, chạy thoát khỏi hấn.

Chung Gia Thạc bế cô vút lên ghế, áp người xuống đè lên cô, da thịt nóng rực muốn thiêu đốt cơ thể Thanh Nhi, cô rùng mình, run rẩy, hoảng sợ chui rút trốn tránh.

Bàn tay Chung Gia Thạc đưa ra sau vuốt ve thịt đùi non mịn, lần lần đi lên tìm vào cửa hoa huyết.

Thanh Nhi nhắm chặt hai mắt, cầu khẩn..

Chồng ơi, cứu em..

...cứu em

...cứu em

...cứu em

...cứu em..

"Búp."

"Hừ.."

Tiếng gì vậy? Thanh Nhi run rẩy he hé mắt, lập tức bị cảnh tượng đối diện dọa cho chết khiếp...

Aaa

~

Chương 43: Cứu Mạng

Nếu như bây giờ có một điều ước, Thanh Nhi ước ngay lập tức cô có thể xuyên không, xuyên tới bất cứ nơi nào chỉ cần không phải chỗ này. Nhưng ông trời nào có rãnh để ý nguyện vọng nhỏ nhoi của cô, quãng cô tới thế giới này rồi 3 lần 4 lượt troll hoặc knock out cô.

Thanh Nhi thê đấy, cô không bao giờ tin vào ông trời nữa, cô chỉ tin mỗi chồng cô thôi.

Nhưng mà, chồng ơi, mau tới rình cái sát này đi đi!!

Hừ hừ.. Hơi thở Chung Gia Thạc hấp hối, người dần dần ngã xuống người cô, một bàn tay bấu chặt lên vùng ngực đang rỉ máu.

Mặc dù cực kì không muốn, nhưng Thanh Nhi cũng không thể trơ mắt nhìn hấn chết ngay trước mặt mình, cô vội vươn tay đỡ lấy hấn, lo lắng nhìn vào lỗ đạn đang không ngừng tràn máu lênh láng. "Thầy.. không sao chứ? giờ chúng ta làm gì? em đưa thầy đến bệnh viện hay là gọi người cứu giúp?"

"Thanh Nhi." Tiếng Chung Gia Thạc rất khẽ trong cổ họng, có thể vì quá đau mà khàn hẳn đi, đứt quãng nói từng âm một. "Gọ.. gọi cho.. b.. bác sĩ ri..êng.. của tôi."

"Không được." Thanh Nhi có cảm giác lửa đã cháy tới mông, không phải, là máu đã chảy tới mông rồi, nếu bây giờ không lập tức tới bệnh viện hấn sẽ chết, cô cũng sẽ biến thành tội phạm giết người. Thanh Nhi không thể để chuyện đó xảy ra, cô cố gắng nâng Chung Gia Thạc dậy, gấp đến run rẩy. "Em đưa thầy tới bệnh viện, phải cầm máu, lấy đạn ra, không sẽ chết.. chết..." Cô khóc rồi, nước mắt tự dưng chảy xuống, sợ quá!

Chung Gia Thạc nghiêng đầu qua nhìn cô, trong lòng không rõ là cảm xúc gì, dường như tâm can cũng thấy nhói, cô lấy sức nhẹ giọng nói. "Ngoan đi, trong máy.. Từ Hạo Văn."

Không muốn! Thanh Nhi không muốn nghe theo nhưng sự thật là hấn quá nặng không di chuyển được. Cô cắn chặt môi, liếc nhìn dòng máu đang tuôn ào ạt thấm vào cơ thể của hai người, liều mạng khom người lục tìm điện thoại, kéo ngón tay hấn mở khóa, căng thẳng đến cảm điện thoại cũng sảy lên sảy xuống, không chờ được bên kia nghe máy đã liên tục alo alo alo...

"Tôi là..."

"Trường học, phòng 523, 32... tới đây.. cứu.. nhanh lên.." Thanh Nhi nói loạn cả lên, rất may người bên kia nghe hiểu, đáp nhanh hai tiếng 'biết rồi' liền cúp máy.

Điện thoại trong tay cô rơi xuống, hít thở không thông nhìn qua Chung Gia Thạc, sắc mặt hấn lúc này đã trắng bệch, môi nhợt màu, khớp hàm nghiến chặt kiềm nén đau đớn, trên ngực vẫn chảy máu đầm đìa.

Làm sao đây? liệu chờ người kia tới hấn có mất máu quá nhiều mà chết không? Thanh Nhi bị câu hỏi của mình dọa cho run rẩy, đưa tay nâng mặt hấn lại thấy đôi mắt yếu ớt lim dim, cô quỳnh lên la lớn. "Thầy mở mắt ra nhìn em, nhìn em đi.. đừng chết, đừng có chết mà.. Huhu~ oaoa~" Em không muốn ở tù, không muốn bị tử hình đâu.

"Oaoaoa~" Cô gào khóc.

"Sợ sao?" Giọng nói khe khẽ như gió lướt qua tai Thanh Nhi, cô nghe được càng khóc lớn hơn. "Sợ, sợ chết đi được, thầy mà chết em sẽ lột da thầy, xẻo thịt thầy, mổ bụng thầy, cắt chym thầy, lột trứng thầy, a a.. hấp lông thầy."

"Khi.." Chung Gia Thạc không nhịn được phì cười, lập tức nhận lấy một trận ho sù sù, cổ gờ tay chạm nhẹ tóc cô, ít khi có hứng bốn cọt. "Tôi còn.. chưa chơi em, sẽ không.. chết.. dễ nh.."

"Khôn nạn." Thanh Nhi rú lên, muốn hét văng hấn ra nhưng thấy vết thương kinh khủng kia liền khựng lại, nuốt giận tiếp tục để hấn dựa vào lòng, đột nhiên sực nhớ một chuyện. "Thầy Chung là ai bán thầy vậy?"

Lúc này cô nhắm mắt, không nhìn thấy gì cả.

Chung Gia Thạc gác cằm trên vai cô, nhẹ nhàng thở từng ngụm khó nhọc, không trả lời, không biết đáp án, cũng không còn sức để mở miệng nữa.

Không khí nặng mùi chết chóc này thật làm người ta khó chịu, Thanh Nhi gờ tay vuốt vuốt tấm lưng trần của hấn, nhẩn nhụi, bóng loáng, có chút mềm mại, cảm giác tương đối tốt, cô khẽ hỏi. "Thầy, sao lại.. muốn cưỡng em..?"

Chung Gia Thạc cúi đầu vào cổ cô, hơi thở khi có khi không của hắn giống như an ủi cô rằng hắn chưa chết nhưng không có sức luyên thuyên với cô.

Được rồi, Thanh Nhi biết trong hoàn cảnh này không thích hợp nhiều lời, nhưng cũng không thể bắt cô im lặng cùng hắn trải qua giây phút sinh tử, cô cứ ngồi lải nhải một mình đấy. "Thầy Chung, có phải thầy muốn trả thù cho em gái không? Em nói thẳng nhé, thầy đang làm chuyện hại người hại mình đấy. Chung Gia Hân chết thật hay giả em không biết, nhưng những gì cô ta phải chịu ngày hôm nay toàn bộ do cô ta tự tay gây ra. Tình yêu là gì? là phải chân thành tin tưởng, tại sao năm đó cô ta nghe tin Hứa Trác Tùng bị tai nạn mà không ra nước ngoài cùng anh ấy, không một lời hỏi han suốt ba năm. Thầy có bao giờ thử đứng trên lập trường của Hứa Trác Tùng suy nghĩ, khoảng thời gian đó anh ấy đã sống thế nào? là ngày ngày chờ đợi mỗi mòn mỏi thầy. Ba năm thật sự dài lắm, ví như Chung Gia Hân từ một học sinh cấp 3 vượt lên làm nữ đạo diễn nổi tiếng, cô ta đã cùng bao nhiêu người trao đổi quan hệ em nghĩ thầy đều biết rõ. Còn Hứa Trác Tùng, anh ấy một lòng nhớ nhung cô ta, mong ngóng trở về được gặp cô ta, nhưng đổi lại là cảnh người mình yêu lên giường cùng đàn ông khác. Em không nói cảm giác của anh ấy lúc đó, bởi vì em không hiểu, nhưng chắc thầy sẽ hiểu được nhỉ?"

Thanh Nhi hít sâu một hơi khịt khịt mũi, nhạy cảm nghe thấy tiếng thở của hắn mới liếm môi nói tiếp. "Chung Gia Thạc, nếu hôm nay thầy cưỡng em xong sẽ làm gì? chụp ảnh lại đe dọa em rồi xa Hứa Trác Tùng hay là ép em cùng thầy tiếp tục quan hệ? Dù là cái nào thì thầy cũng sai rồi, em là ai chứ? scandal đối với em chả là gì cả, em không ngại để cả thế giới biết đến em. Nhưng mà, thầy này, nói cho thầy một bí mật, em bảo vệ cái kia là để cho chồng em, không biết anh ấy có quan trọng hay không em..."

"Cốc cốc cốc."

Mẹ nó, đứa nào vô duyên vậy? Thanh Nhi vừa muốn chửi lớn thì cảm giác Chung Gia Thạc đang cố cử động, giọng khàn đặc rất khó nghe. "Mặ..c áo.. ..mờ.. c..ừa."

Sắp chết rồi! Thanh Nhi nhìn bộ dáng của hắn có khả năng tắt thở ngay sau một giây, cẩn thận để hắn dựa vào ghế, quơ lấy áo somi trên đất mặc vào, chạy ra cửa cảnh giác hỏi. "Ai đấy?"

"Bác sĩ." Giọng đàn ông khàn khàn, Thanh Nhi nhanh chóng đẩy ra một khe cho anh ta vào, nhìn lướt qua gương mặt khá điển trai liền gần giọng đe dọa. "Thầy ấy mà chết, tôi giết luôn anh."

Từ Hạo Văn nghe vậy khá bất ngờ, nhưng không rảnh liếc cô đã chạy tới xem xét vết thương cho Chung Gia Thạc.

Thanh Nhi cũng không hơi đâu quan tâm anh ta làm cái gì, cẩn trọng khoá trái cửa liền khom người bắt đầu gom quần áo vứt sọt rác, đột nhiên ánh mắt lướt qua cửa sổ, cô khựng lại.

Trên kính hình như có một lỗ nhỏ, giống như bị đạn xuyên qua. Thanh Nhi buông đồ trong tay vội chạy lại xem xét, phía đối diện có một toà khách sạn cao tầng, lan can bên đó hướng sang bên này, thẳng đến chỗ Chung Gia Thạc đang nằm.

Quả nhiên, là một vụ ám sát có kế hoạch.

Thanh Nhi méo mặt, cô thật may mắn khi chọn ngay thời điểm đặc biệt này tiếp cận hắn, không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Hìhì~ Huhu~

"Cô, lấy giúp tôi."

"Gi?" Thanh Nhi xoay đầu tròn mắt nhìn anh ta, bà đây vừa xem bị cưỡng hiếp còn phải cứu người muốn cưỡng hiếp mình, bây giờ lại phải làm chân sai vặt cho anh ta nữa hả? Bực hết cả mình. "...muốn thì tự mà làm, tới đây thôi hé, ché không có rảnh."

Dứt lời, gom nhanh quần áo trên sàn hưng hăng vứt vào sọt rác, dậm chân đùng đùng tới tủ quần áo giật lấy áo somi, một mạch đi vào phòng tắm.

"Rầm"

Từ Hạo Văn nhú mày nhìn chằm chằm cửa phòng tắm, cúi đầu nhìn người đang thôi thóp dưới tay mình, nhếch môi. "Cậu lại gây hoạ gì hả?"

Chung Gia Thạc nghiêng chặt khớp hàm không nói, mồ hôi lạnh túa ra khắp người, hắn rất muốn biết rốt cuộc là ai bắn hắn lại không để hắn chết thế này?!

Một lúc sau, Thanh Nhi tạm thời tẩy xong máu me trên người bước ra ngoài, nhìn lướt qua Chung Gia Thạc đang được băng bó trên ghế, cô đi tới cầm lấy túi xách, thờ ơ nói. "Thầy thiếu em một mạng đó, sau này em nhất định sẽ đòi lại."

"Thanh Nhi." Chung Gia Thạc đột nhiên nắm tay cô, giọng như muỗi kêu. "...xin lỗi em"

"Hả? ai vừa nói gì vậy?" Thanh Nhi tròn tròn hai mắt xoay đầu nhìn khắp phòng, cổ nín cười quay qua Từ Hạo Văn, chớp mắt. "Anh có nghe tiếng gì không?"

"Không." Từ Hạo Văn lắc đầu, tập trung quán băng, đuôi mắt đầy ý cười, thầm nghĩ hai người này khá thú vị đấy.

A~ Thanh Nhi vờ thờ dài xoa xoa trán, nhắc chân muốn bỏ đi thì cảm giác bàn tay Chung Gia Thạc siết chặt, cổ hết sức lấy hơi để nói. "Tôi..."

"Được rồi.." Thanh Nhi cúi đầu nhìn hấn cong môi cười, đảo tay nắm chặt bàn tay đang nắm tay cô, một tay vỗ ngực, bùng bùng hào khí ".em là người cực kì rộng lượng, chút chuyện nhỏ này sẽ không để trong lòng. Thầy mau chóng khoẻ đi, ừm, ý em là nhớ nâng điểm em cao một tí."

Chung Gia Thạc thoáng trầm mặc, mở mắt chăm chú nhìn cô. Thanh Nhi thấy vậy nhảy nháy nháy dụ dỗ, cười lộ răng khểnh đáng yêu, giống như ngày đầu họ quen nhau, Chung Gia Thạc lần này lại cười nhạt nhếch môi. "Được."

Thanh Nhi vui mừng cong mắt, kéo tay hấn xuống, quây túi xách lên vai. "Vậy thầy nghỉ đi."

Chung Gia Thạc nhìn bóng dáng tung tăng chạy ra cửa, bắt lực ngã xuống ghế, một mồm không muốn mở miệng. "Gia Hân thế nào?"

"Tình dậy rồi, nhưng thần trí không được tỉnh táo."

Chung Gia Thạc nhắm mắt lại, thở nhẹ...

..ai đó đã nói đúng, lỗi của em gái hấn, nhưng người gây ra lại là hấn.

Nếu năm đó, hấn không vô tình cướp đi lần đầu của em gái thì mọi chuyện....

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Trùm Khủng Bố

Đóng chặt cửa phòng, Thanh Nhi khựng lại vài giây ngẫm nghĩ nếu bây giờ đi thang máy sẽ đụng mặt sinh viên tan học, cô co chân chạy về phía cầu thang vừa quẹo cua thì va mạnh vào ai đó, nhém ngã ngược ra sau may nhờ người kia nhanh tay đỡ kịp. Ngắc đầu lên liền kinh ngạc há miệng.

"Bách Nhân.."

Huỳnh Bách Nhân nhìn cô từ trên xuống dưới, sắc mặt tẻ đến cực điểm, nắm chặt bàn tay cô một đường kéo thẳng xuống cầu thang. Thanh Nhi chạy theo không kịp, ở phía sau lưng anh ta lao đảo, rốt cục hụt hơi ngồi xuống ần vạ. "Không đi nữa, chân đau quá."

"Đứng lên.." Giọng anh ta lạnh băng, giật mạnh bàn tay cô lôi dậy. Thanh Nhi mặc kệ đó, cứ ngồi lì không chịu nghe, giờ hai tay về trước, chu môi. "Công em đi."

Mặt anh ta sa sầm, cô lại bồi thêm một câu. "Công em, em kể mọi chuyện cho anh nghe."

Huỳnh Bách Nhân im lặng đứng nhìn cô, Thanh Nhi mặt dày bò ra sau leo lên lưng anh ta, hai tay ôm chặt cổ, hào hứng ra lệnh. "Đi đi đi."

Trong lòng Huỳnh Bách Nhân lúc này chỉ muốn hung hăng vứt cô xuống cầu thang lại không nỡ ra tay, thô bạo nâng hai chân cô lên dùng dùng rầm rầm đi xuống.

Nhìn những bước chân đầy phần nộ như muốn đánh sập cầu thang, Thanh Nhi vui đầu vào cổ anh ta hít hà một hơi, cảm thán. "Vẫn là mùi vị này an toàn hơn." Đang hí hóp hưởng thụ thì anh ta xoay đầu, cầm đánh vào trán cô, gắt gỏng. "Nói mau.."

"Gấp gì chứ?" Thanh Nhi bấu môi, kéo kéo tóc phía sau để lên mũi anh ta, nghiêng đầu hỏi. "Có ngửi ra mùi gì không?"

Chân mày Huỳnh Bách Nhân nhíu chặt, cô đang giỡn với hấn sao? Bàn tay hấn tăng lực siết chặt đùi non của cô, hấn muốn biết cô đã làm gì trong phòng Chung Gia Thạc, tại sao lại mặc áo somi hấn ta và tại sao cả người đầy vết thương lớn nhỏ?

Điểm non nóng nhất trên người là đùi non đấy, Thanh Nhi bị bóp đau nhảy dựng lên, giận dữ đập vai anh ta, kêu gào. "Buông ra, đau quá.. Anh không muốn công thì bỏ em xuống, em tự đi, đừng có mà hành hạ..."

"Nói rõ anh nghe, em ở trong phòng thầy Chung làm gì?" Giọng Huỳnh Bách Nhân lạnh lạnh kiềm chế tức giận, đương nhiên hấn sẽ không buông cô, thậm chí còn ghì chặt hơn.

Thanh Nhi hằm hừ chửi bới trong họng, muốn nói quích toẹt ra cho rồi nhưng sợ ai kia đang tức giận không phân biệt địch ta quăng cô đi, suy nghĩ một hồi hai tay ôm chặt cổ anh ta, chòm đầu về trước, kè cà. "Thơm em một cái em mới nói."

Chân Huỳnh Bách Nhân khựng lại, xoay qua thấy vẻ mặt tinh ranh tươi cười, hai cánh môi chum chím, trong lòng đột nhiên người giận mạnh mẽ hôn lên môi cô.

Thanh Nhi sững sốt đừ người, không phải, ý cô là thom má cơ.. Thôi lờ rồi, cô vội rút đầu lại, cắn cắn môi không dám nói thẳng. "Chuyện là, có một nữ sinh điểm học phần thấp quá phải tìm thầy phụ trách xin nâng điểm, trong lúc bàn bạc xảy ra chút tranh chấp bạo lực, nữ sinh yếu ớt đầu không lại thầy giáo nên bị ăn vài cú đánh. Sau đó, thể lực giải cứu hoà bình xuất hiện, ỉnh chéo một phát súng vào ngực thầy giáo, máu văng tung toé bắn lên người nữ sinh. Nữ sinh thấy thầy giáo bị thương liền sinh tâm thương cảm, lập tức gọi điện thoại kêu bác sĩ riêng của thầy giáo đến. Thầy giáo sau khi được cứu chữa kịp thời mang ơn nữ sinh, hứa sẽ cho nữ sinh hai cột điểm tròn 10 hết, ahii!!"

Hai người đang đứng giữa bậc thang lầu 1, Huỳnh Bách Nhân trầm mặc nghe tiếng cười thoả mãn bên tai, nhin không được cổ gập dữ cùng đau xót trong lòng, có phần nghiến răng hỏi. "Em không căm ghét hẳn đối xử với em..?"

"Anh à.." Thanh Nhi nhẹ giọng, chính xác là buồn ngủ vừa ngáp vừa nói. "..lúc mà anh nhìn thấy người đối diện máu chảy đầm đìa thì chẳng còn nhớ nổi người đó vừa làm gì với mình đâu, lúc đó trong đầu em chỉ nghĩ 'lỡ anh ta chết em có bị ghép tội giết người hay không' thôi."

"Thanh Nhi." Huỳnh Bách Nhân không rõ tâm trạng gọi cô, nhưng Thanh Nhi mặt đến lười động mắt, ngã đầu vào cổ anh ta, o o ngủ mất.

Không khí cứ vậy yên tĩnh, một lúc sau anh ta hít thật mạnh, nhắm mắt rồi mở mắt, ôm chặt cô nhấc chân đi xuống từng bậc.

Mùa đông, trời bắt đầu se lạnh, Thanh Nhi quán mình trong chăn ngủ ngon đến quên giờ giấc, ánh chiều tàn chiếu lên thân thể lười nhát, cô mơ màng lẩm nhảm đôi môi quyen rũ.

"Bắn chết đại điều của mi, đồ khốn nạn, chó chết, bắn bắn bắn, bắn cho đại điều của mi nở hoa..."

"Tăng tăng tăng." Tiếng chuông lớn làm cô tỉnh giấc, nhìn quanh căn phòng xa lạ, vươn tay kéo điện thoại. "Alo?"

"Đại gia, hôm nay ta không về đâu, mi ở nhà với quán gia Phương, cần gì thì nói anh ta, vậy nhé!" Giọng An Nhiên hào hức hăng hờ như rất vui sướng.

Thanh Nhi nhủ mày. "Mi đi đâu?"

"Ta qua nhà bác hai chơi, tối nay phải ngủ lại ở đây."

"Bác hai mi là cha anh Phong đó hả?"

"Ừ, đúng rồi, thôi nhe!!"

"Cút đi." Thanh Nhi lười phun ra câu đoạn tuyệt, cô nào đâu biết tối nay An Nhiên sẽ thức trắng đêm thi hành chính sách tố cáo tội ngoại tình của Trình Dịch Phong, đem đường tình duyên vốn đã trắc trở của bọn họ đẩy thêm một đoạn vào thẳng u cốc.

Cha Trình Dịch Phong là người cực kì coi trọng chữ tín, năm xưa đã hứa sẽ để hai bên kết thông gia, nay con trai ông ta thay lòng đổi dạ bỏ rơi Thanh Nhi, còn quan hệ tình nhân bí mật với một diễn viên mới vào nghề. Diễn viên? chỉ nghe hai chữ đó ông ta đã muốn tăng huyết, cái nghề nhiều tai tiền, lừa gạt và lăm bẩn. Liệu cô gái Trịnh Thiên Mịch gì đó trước khi đặt chân vào nhà ông ta có còn trong sạch?

Trình Vương Thần lửa giận ngút trời chưa chỗ trút, một bên An Nhiên lại ôm vợ ông ta lải nhải. "Bác hai, Trịnh Thiên Mịch đó tính tình không tốt, trong ngoài hai mặt, rõ ràng là ghét Thanh Nhi muốn chết vậy mà cứ giả bộ tươi cười. Lúc Thanh Nhi và anh Phong còn đang quen nhau đó, cô ta hề gặp là luôn miệng hỏi anh Phong ra sao? anh Phong như thế nào? Sau này họ chia tay, cô ta liền đắc ý vênh váo, ở trước mặt Thanh Nhi khoe khoang anh Phong mua cái gì cho cô ta, quan tâm cô ta ra sao?.."

"Thật như vậy?" Bà Trình nhăn mày, đôi mắt đẹp hiện rõ từng đường sắc bén, cả người đều lan toả khí chất cao quý, ngạo kiều.

"Thật ạ!" An Nhiên gật mạnh đầu, cầm ly nước uống một hơi, ôm cánh tay bà ấy nói tiếp. "Con còn điều tra được, ba ngày trước cô ta bay ra khu du lịch Ô đô quay phim, toàn bộ tiền máy bay và chi phí sinh hoạt của cô ta đều do anh Phong chu cấp. Mà cô ta còn đặt phòng ở khách sạn Thượng Quốc, là khách sạn 5 sao thuộc tập đoàn tài chính Thượng Hoàng đó bác. Trời ơi, một đêm cả chục triệu chứ không ít, ăn một bữa cơm ở đó chắc phá nát thẻ tín dụng của con mất thôi..."

"Rõm.." Tách trà kiểu bị ném vỡ trên sàn, Trình Vương Thần sắc mặt chất chứa cơn giận khủng bố, nhìn bà Trình ra lệnh. "Gọi nó về cho tôi."

Về mặt bà Trình cũng không tốt là bao, kéo tay An Nhiên ra hiệu, cô ấy lập tức dâng lên đôi mắt đáng thương sợ sệt. "Anh Phong ra nước ngoài một tuần rồi, con không có liên lạc được. Thư ký của anh ấy nói.. nói..."

"Nói cái gì?" Giọng ông Trình không kiên nhẫn cùng tức giận ngập trời.

Thật sự trong lòng An Nhiên vô cùng sợ chết, nhưng những gì cô nói đều là thật, nhắm chặt hai mắt hô lên. "..ngoài Trịnh tiểu thư anh ấy không nhận điện thoại của ai cả."

Không khí nổ tung!

"Có ai không?" Thanh Nhi khề gọi, đây là nhà của ai vậy? sao không có bóng người nào hết? không lẽ mình lạc vào nhà hoang rồi.

"Lạch cạch.. lạch cạch." Âm thanh khe khẽ trong phòng bếp, cô nhẹ nhàng chạy vào liền thấy bóng lưng cao ngất đang đứng bên nồi cháo bốc hương nghi ngút. Hai mắt cô sáng rực lập tức nhào tới tóm lấy người ai kia hô to. "Đảm đàn quá, cho em ăn ké với."

Vốn dĩ là nấu cho cô ăn mà! Huỳnh Bách Nhân quay sang nhìn cô, đặt tay lên đầu xoa xoa, giọng ấm áp. "Còn chỗ nào đau không?"

"Không." Thanh Nhi lắc đầu. "...chỉ chút vết thương nhỏ, không ảnh hưởng tới ăn uống." giờ tay chỉ vào cái nôi, húng khởi kêu. "...mút ra cho em ăn đi." xoay người cầm tô đưa lên. "...Nè."

Huỳnh Bách Nhân bật cười, mút cháo vào tô cho cô lại nhanh tay đỡ lấy. "Đề anh giữ, rất nóng."

Hi hi.. Thanh Nhi cong mắt cười, hớn hờ đi ra sofa ngồi trước, vừa chờ vừa bật tv xem thời sự.

Tin mới nhất:

"Vào lúc 15 giờ chiều nay, Tập đoàn tài chính Thượng Hoàng đột ngột ra quyết định thu lại quỹ vốn của Tập đoàn truyền thông KL, tuyên bố đóng băng toàn bộ hoạt động cùng các kế hoạch sản xuất phim của tập đoàn trong vòng 3 tháng.

Hiện tại, chủ tịch Truyền thông KL, ông Chung Gia Huy đang phải đối mặt với sự truy hỏi của các cổ động, 1 nghìn nhân viên cùng các ngôi sao nổi tiếng đã yêu cầu hủy hợp đồng, cổ phiếu rớt sàn nghiêm trọng và các tập đoàn đối tác đang không ngừng công kích..

Phóng viên Hạ An đưa tin, theo lời của ông Chung Gia Huy: "Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng tập đoàn tài chính Thượng Hoàng không một lời báo trước đã ra quyết định cô lập KL, đây là hành động trái với luật kinh doanh."

Người lãnh đạo tập đoàn tài chính Thượng Hoàng vẫn chưa đưa ra lời giải thích nào về sự việc trên. Nhân viên phụ trách đang tiến hành thu hồi....."

"Xem gì đấy?" Huỳnh Bách Nhân khom người đặt bát cháo trước mặt cô, ôn hoà hỏi.

Thanh Nhi nhúng vai, háo hức cúi đầu ăn, chẹp chẹp miệng gật đầu. "Ngon quá~"

"Ăn chậm thôi." Anh ta khẽ nựng gò má cô, ngừng đầu nhìn màn hình không khỏi giật mình. "Là tập đoàn nhà thầy Chung à?"

"Hả?" Thanh Nhi buông muỗng, kinh ngạc nhìn lên, chỉ vào cái tập đoàn to oành tướng trong đó. "Của thầy Chung á?"

"Ừm." Huỳnh Bách Nhân gật đầu, ngồi xuống bên cạnh cô, lạnh nhạt nói. "Đắc tội với nhân vật lớn của Thượng Hoàng thì không thể sống nổi, khoảng hai ba ngày nữa sẽ có thông cáo phá sản thôi."

Quai hàm Thanh Nhi rớt xuống, nầy nầy, cái tập đoàn KL gì đó lớn gấp đôi tập đoàn nhà cô đấy, giỡn chơi hả? bộ muốn phá sản là phá sản liền hả? Cô không tin tròn tròn mắt, xua tay nói lớn. "Anh nhìn lại xem, tập đoàn đó lớn nhất nhì trong nước đây, còn có 30% vốn đầu tư của nhà nước, sao dễ dàng phá sản được chứ?"

Huỳnh Bách Nhân choàng tay qua vắt ngang eo cô, bình thản như không. "Kinh tế nước ta là do Thượng Hoàng làm chủ, hần muốn ai sống thì sống, muốn ai chết thì chết, cho dù là Toà nhà chính phủ hần muốn phá cũng không ai dám ý kiến. Đối với loại nhân vật không gì là không làm được này, đừng dính líu tới thì tốt hơn."

Thanh Nhi sợ hãi nuốt nước miếng, thầm nghĩ 'vậy có khác gì trùm khủng bố đâu'.

Nếu cô mà biết, người buổi sáng cầm súng tĩa bắn Chung Gia Thạc ngay trước mặt cô là chủ tịch tập đoàn đó, khẳng định.. ừm, chết ngắt tại chỗ.

Chỉ tiếc, đó là chuyện mãi mãi và vĩnh viễn cô không được biết.

Mình muốn sao.. *nũng nịu*

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Sự Thật

Không biết cũng không sao, Thanh Nhi chỉ cần ăn no ngủ kĩ rồi chờ chồng tới thương là được. Quan điểm của cô rất đơn giản, sống tốt hiện tại, tương lai liền trở nên tươi sáng.

Theo một cách nói khác, đó cũng có nghĩa là: trước cứ lo cho mình, chỉ cần mình thấy tốt, người khác thấy sao kệ họ.

Giống như bây giờ cô đang nằm trên giường, vui vui về về ăn hạt dẻ, hứng ha hứng khởi bình luận anh chàng Kang Chul trong phim 'Hai thế giới', so bì tại sao bọn họ có thể xuyên qua xuyên lại mà cô thì bị kẹt ở đây không xuyên về được, hoàn toàn bơ luôn cái vị chủ nhà đang ngủ ở phòng khác với về mặt oai oán.

"Đùa hoài.." Thanh Nhi phẩy tay, Huỳnh Bách Nhân chủ động nhường phòng cho cô, anh ta vô cùng trọng nghĩa qua phòng khách ngủ, nói cho oai thế chứ hai cái phòng có gì khác nhau đâu.

Nhưng mà, nhìn xem anh chàng Kang Chul trong tv quá ư là đẹp trai đấy, tới cảnh cầm súng bắn cha nữ chính cũng đẹp ngất ngây.

Ôi ôi, vài bữa phải bay sang Hàn Quốc xin chữ ký anh ta mới được!

Sương đêm lan toả trong không khí, trên chiếc giường thân hình nhỏ nhắn vẫn không ngừng lăn lóc cựa quậy, đồng vô hạt dẻ đã chất đầy xô, những âm thanh tình cảm sụt sướt và tiếng cảm thán cứ tiếp diễn tới sáng.

"Cốc cốc.. Thanh Nhi, dậy đi học." Huỳnh Bách Nhân gõ cửa, bên trong có tiếng động nhưng không ai đáp, đẩy cửa vào liền sững sờ đến đừ người.

Thanh Nhi đứng chống nạnh trước gương, y như bà cô đang chuẩn bị chửi lộn, dưới chân là đồng rác rến cùng chăn gối nằm rải rác. Cô xoay người, hai tay che mặt, chỉ lộ ra cái miệng nhỏ nhấp nháy. "Nghỉ học, em có chết cũng không muốn ra đường với bộ dạng này."

Huỳnh Bách Nhân kéo tay cô lại, lo lắng hỏi. "Sao vậy? để anh xem"

"Có gì hay mà xem.." Thanh Nhi cau gắt, bà bắn cái đồng hạt dẻ và phim Hàn quốc, cô thề không bao giờ đụng vào chúng nữa.

Cũng không có gì ghê gớm lắm, chỉ là hai mắt có hơi thâm, giữa trán và gò má có mấy cục u hồng hồng, giống như mụn. Huỳnh Bách Nhân khẽ cười, xoa xoa mặt cô dỗ. "Không xấu đâu, vẫn rất đáng yêu."

Thanh Nhi trong cười nhưng ngoài không cười, giả bộ vùng vằn, nhăn nhó. "Em vẫn không muốn đi, thời tiết hôm nay quá u ám, đảm bảo ra đường sẽ dính vận rủi."

Vừa dứt lời, chuông điện thoại vang lên, cô thuận tay bấm nghe. "Gi hả tiểu mỹ nhân?"

"Trần Thanh Nhi, mi mau khai thật với ta, nữ sinh trong ảnh là mi có phải không? phải không hả?"

Rống muốn điếc tai, Thanh Nhi vội gior điện thoại ra xa, bực mình cau mày. "Mi lại lên con điên gì đây?"

"Đừng có giả ngu, ta nói cho dù cả thế giới không nhìn ra, ta chỉ cần liếc một cái đã cũng đủ nhận ra mi. Chó chết~ ta.. ta nhất định phải đi tìm ông thầy khôn nạn đó cào nát mặt ông. Aaa

"An Nhiên gào thét muốn vỡ điện thoại, không thể tha thứ, tuyệt đối phải xách dao chém chết ông thầy đó, trăm mảnh ngàn mảnh phanh thây xẻo thịt tên khôn dám hành hạ đại gia của cô đến vậy.

Thanh Nhi ngửi ra mùi nguy hiểm đâu đó, vội vàng xoay đầu nhìn Huỳnh Bách Nhân la lên. "Báo, báo sáng anh đọc chưa?"

Đương nhiên Huỳnh Bách Nhân nghe qua giọng An Nhiên cũng biết có chuyện không hay, lập tức đi nhanh xuống lầu lật báo ra xem. Thanh Nhi phía sau cũng gấp gấp chạy theo, vừa nhìn vào tấm hình và dòng chữ tiêu đề mắt cô liền tròn ngược.

"Giảng viên Học viện nổi tiếng hành hung cưỡng ép sinh viên ngay tại phòng làm việc."

Tấm ảnh là lúc cô bị cột hai tay, Chung Gia Thạc đang lôi cô lên ghế, cảnh tượng vô cùng bạo lực, tuy góc độ chụp chính diện giữa hai người nhưng phần cô đã bị bôi nhọ miễn cưỡng mới nhận ra là con gái, còn phần Chung Gia Thạc lại sắc nét từng chi tiết.

Đây rõ ràng là muốn giúp cô che giấu thân phận!

Tay Huỳnh Bách Nhân siết chặt tờ báo, giận đến phát run xoay đầu nhìn cô, cả đôi mắt cũng tràn ngập con thịnh nộ chưa từng có. "Em nói với anh thế nào? chỉ bị đánh vài cái? thế cái này ở đâu ra, em trả lời anh, hần làm vậy với em đó hả?"

"Cái đó..." Thanh Nhi cắn môi nói không ra lời, anh ta tức giận đáng sợ quá, cực kì có cảm giác đe dọa đến chân cô muốn nhũn ra.

Trong lòng Huỳnh Bách Nhân đau, lửa giận lan tràn khắp tế bào, Thanh Nhi hần cứng chiều như bảo vật lại bị một tên mạng danh thầy giáo đánh đập không ra hình người. Làm sao để hần kiềm chế được đây?

Tay vô mệnh tờ báo ném xuống đất, Huỳnh Bách Nhân như hung thần đi về phía cô. Thanh Nhi trắng xanh mặt mày, liên tục lùi ra sau, hai tay gior ra trước ngăn cản, vội giải thích. "Em không cố ý giấu anh, là em sợ anh lo lắng mới không nói.. em.. anh đừng giận.. em xin lỗi, a

đừng đánh em mà."

Cô nhắm chặt hai mắt, rụt cổ thu người núp vào kẹt tủ, chỉ cần một đám kia roi trên mặt cô, cô liền nói bye bye cuộc đời.

"Rôm." Xâu chìa khoá trên tủ bị giật lấy, Huỳnh Bách Nhân nhìn lướt qua cô, trước khi xoay người bỏ đi còn gằn giọng. "Ở yên đó cho anh."

"Được ừ dạ.." Thanh Nhi ngoan như cún liên tục gật đầu, tầm mắt kinh sợ nhìn chiếc xe màu đen phóng vù đi trong con nộ khí, cát bụi bay đầy cũng như lòng cô đang thẳm cầu khẩn.

"Thầy Chung, chúc thầy may mắn."

"Tầng tầng tầng.." Thanh Nhi giật mình cúi đầu nhìn điện thoại, là Hứa Trác Tùng gọi đến, cô vội bấm nghe.

"Em đây.."

....

"Sao ạ?"

....

"Em đang ở biệt thự xx đường yy."

....

"Được."

Phùu.. Thanh Nhi thờ mạnh cúp máy, may là anh ta không có nhìn ra cô, nếu không bão kia chưa hết bão khác lại tới, trái tim yếu ớt của cô làm sao chống nổi đám đàn ông điên cuồng này chứ!

Hứa Trác Tùng vừa tấp vào lề đã nhìn thấy Thanh Nhi đã từ trong nhà váy hồng tung bay lẫn xăn chạy ra ôm cổ anh ta, chu môi nũng nịu. "Thơm má một cái.. moa~ moa~"

Anh ta bật cười xoa xoa má cô, khẽ nhíu mày. "Sao thế này?"

"Ừm.." Thanh Nhi đảo tròn mắt, giơ tay chỉ lên trời, nói hươu nói vượn. "Thời tiết lạnh giá, ăn hạt dẻ có hại cho sức khoẻ, phim tình cảm Hàn quốc thật là kích thích, tối qua.. Kang Chul lại nhảy cầu tự tử rồi."

Hứa Trác Tùng sững vài giây như đang suy nghĩ Kang Chul là lão công nào, chột cong môi trên chọc. "Em cũng thích thể loại đó à?"

"Sao không?" Thanh Nhi chu môi, vừa lục tìm trong xe vừa nói. "..chúng em là đồng nghiệp xuyên không đấy." Cô đột nhiên bắt lấy cánh tay anh ta, la lớn. "Bánh của em đâu?"

"Bánh?" Hứa Trác Tùng quay qua nhìn cô, vỗ tay lên trán. "Anh quên mang rồi.."

"Azz.." Thanh Nhi phụng phịu, đáng ghét cuộc đời, hôm qua thi đồ ăn ăn không hết, bữa nay thì chẳng ai cho ăn.

Hứa Trác Tùng thấy cô nhăn nhó đưa tay nựng má cô dỗ dành. "Cùng anh tới một chỗ rồi anh dẫn em đi ăn."

Mắt Thanh Nhi lập tức sáng rực lên, gật đầu như già tòi, háo hức. "Nhanh tới chỗ đó, let's go!"

Chờ khi xe dừng lại, nhìn rõ vị trí mình đang đứng, mặt cô xám xịt như tro tàn, ngẩng đầu nhìn ai kia nhăn mũi. "Chúng ta đến đây làm gì?"

Sắc mặt Hứa Trác Tùng trầm tĩnh, lạnh nhạt và vô cảm như một người hoàn toàn khác, nắm tay cô đi dọc trên hành lang bệnh viện.

Khu cách li, phòng 709.

Bước chân anh ta khựng lại, xoay đầu nhìn cánh cửa khép hờ, Thanh Nhi cảm thấy bàn tay anh ta siết chặt tay cô, từng ngón tay đang run rẩy biểu lộ cảm giác bất an trong lòng. Cô khẽ nâng mắt nhìn về mặt anh ta, căng thẳng, sợ hãi và do dự..

Người bên trong có thể là ai? cô đột nhiên nghĩ đến một khả năng..

Chung Gia Hân!

Thanh Nhi muốn mở miệng nói chuyện, nhưng cô không biết mình nên nói gì trong tình huống này. Nhìn bàn tay Hứa Trác Tùng giơ lên hạ xuống, cô dứt khoát thay anh ta mở toang cửa ra.

Mùi thuốc khử trùng nặng nề xộc vào mũi, Chung Gia Hân nằm trên giường bệnh trắng toát, trên đầu là những thiết bị y học tiên tiến, cả người cô ta bất động, khuôn mặt không chút huyết sắc, giống như một cái xác không hồn.

Cả ngón tay Thanh Nhi cũng vô thức run lên, Chung Gia Thạc nói cô ta đã chết trong khi cô ta vẫn đang sống, nhưng bộ dạng này có khác gì người chết

đầu.

Có lẽ cô ta cũng không tiếc sống nữa, giống như những vết thương ngoằn ngoèo trên cánh tay, chứng tỏ cô ta ra tay có bao nhiêu đau khổ cùng quyết liệt.

Không ai muốn nhìn thấy cảnh này, Thanh Nhi xoay người bỏ chạy, Hứa Trác Tùng cũng không chịu được mà đi nhanh ra ngoài, hai người một đường chạy lên sân thượng, trước mắt bầu trời đầy mây mù mịt, cảnh sắc vô cùng ảm đạm.

Hai tay Thanh Nhi nắm chặt lan can hít vào thở ra, bất ngờ phía sau có người giật cô lại ôm chặt vào lòng, hai cánh tay ghì mạnh cô vào cơ thể anh ta, nghe được tiếng tim đập muốn vỡ nát trong lồng ngực.

"Trác Tùng." Cô khẽ gọi, nhưng Hứa Trác Tùng không thể dừng tay càng siết chặt cô hơn, vùi mặt vào mái tóc đang rối tung của cô, giọng ngẹn ngẹn. "Có phải anh rất tội tệ không?"

"Không phải." Thanh Nhi lắc đầu, cũng ôm lấy thất lưng anh ta. "..là cô ta làm sai, cô ta bỏ rơi anh, cô ta..."

"Thanh Nhi." Cô nghe thấy giọng anh ta khàn khàn nói. "..tôi qua Chung Gia Thạc đến tìm anh, hẳn nói xin lỗi anh vì những chuyện đã xảy ra. Hẳn nói, tất cả là lỗi của hẳn, là hẳn uống rượu say vô tình làm nhục em ấy, bởi vì như vậy nên Gia Hân mới không dám đến gặp anh, mới sa đoạ như ngày hôm nay. Là anh không chịu điều tra kĩ đã trách lầm em ấy, anh..."

"Anh không sai gì cả.." Thanh Nhi biết cô cố chấp và ích kỉ, nhưng cô không thể chấp nhận kẻ khác dùng hoàn cảnh nguy biến cho sai lầm của mình. "..Chung Gia Hân là cô ta không đủ chính kiến, cô ta không yêu anh cũng chưa bao giờ hiểu anh. Đúng, bị anh trai cưỡng bức cô ta thấy đau khổ, cảm giác nhục nhã và có lỗi với anh. Nhưng cô ta nghe anh bị tai nạn không lo lắng chạy đi tìm anh mà trốn một góc khóc lóc, oán trách. Tại sao? tất cả bởi vì cô ta muốn giải thoát, trong một tia suy nghĩ của cô ta, giá như anh không còn tồn tại, cô ta sẽ bớt đi đau khổ, sẽ che giấu được lắm nỗi ngoài ý muốn, sẽ sống lại một cuộc sống khác mà cả thế giới không hề biết quá khứ của cô ta."

Thanh Nhi hít sâu một hơi, cố áp chế mình không được khóc. "Hứa Trác Tùng, nếu em mà ở trong tình cảnh như cô ta, em khẳng định tại thời điểm đó sẽ tự cắt cổ tay mình, chứ không phải chờ đến bây giờ, khi sự thật bị phơi bày trước công chúng. Hôm nay, cô ta tự tử không phải vì anh hay vì Chung Gia Thạc, là vì cô ta nhận ra sự ngu xuẩn cùng tội tệ của bản thân, cô ta hết đường chối cãi mới tìm tới cái chết."

"Thanh Nhi." Giọng Hứa Trác Tùng khôi phục chút lí trí nhưng cô vẫn nghe ra do dự trong lòng anh ta, Thanh Nhi mím môi. "Em không muốn anh vì kẻ không đáng mà có cảm giác hối lỗi, đem mọi thứ công khai trên mặt báo là nguyên tắc sống của nhà báo các em, em tán thành. Còn cô ta không vừa lòng với quá khứ, thấy nhục vì những việc cô ta đã làm, thì đó cũng là tự cô ta chọn lựa. Không ai phải chịu trách nhiệm vì những quyết định sai lầm của cô ta cả."

"Đủ rồi đó.." Thanh Nhi xoa xoa mũi hai cái, vươn tay nâng mặt anh ta dậy, câu môi khiêu khích. "..anh có ngon thì khóc cho em xem, khóc lớn lên rồi nói 'anh yêu Chung Gia Hân đến chết đi sống lại'. Em chỉ anh nhé, lan can ở đó leo qua rồi nhảy xuống dưới chết với cô ta đi."

Sắc mặt Hứa Trác Tùng biến đổi đủ màu sắc, trong lòng anh thầm nghĩ quyết định mang cô theo là đúng hay sai, vốn muốn tìm một người ở cạnh để trút tâm sự, bây giờ lại thành một màng chửi bới châm chọc thể này..

Nhưng quả thật Hứa Trác Tùng thấy vui, thoải mái nở ra một nụ cười, anh không còn yêu Chung Gia Hân, có vẻ những thứ cô nói là những điều mà anh muốn nghe nhất, anh không phải chịu trách nhiệm khi công khai sự thật, đó là việc anh nên làm.

Thanh Nhi chu môi, nướng mi quan sát vẻ mặt anh ta, giễu cợt. "Sao thế? Tức quá hoá khùng rồi hả? ai nói gì mà anh cười, chắc chắc.. cái bộ dáng này, đáng thương đáng thương."

Hứa Trác Tùng nâng mắt nhìn cô, một bên môi nhếch lên, giọng ái muội. "Anh thương em một thứ, lấy không?"

Có cảm giác nguy hiểm sao sao ấy, Thanh Nhi liếm vòng môi, cẩn thận lùi lại một bước, cảnh giác cao độ. "Thứ gì?"

Hứa Trác Tùng liếc mắt, chăm chọc rõ mồn một trong đôi mắt, xoay người nói. "Đi ăn vịt quay Bắc Kinh."

"Aa, đợi em, đợi em.." Thanh Nhi lập tức chạy theo níu tay anh ta.

Đi ăn thôi!

Hứa với các nàng là h.nay để nam 9 lên sàn, nhưng ta... Ồ ồ, hơi bị nhập tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Nhớ Chồng Quá!

Nhà hàng Nhất Hảo, đệ nhất vịt quay Bắc Kinh...

Thanh Nhi ngồi trên bàn ăn, ánh mắt thèm thuồng đói khát nhìn anh đầu bếp đang chuyên tâm cắt từng lát thịt vịt óng ánh vàng ươm. Cô lè lưỡi liếm vòng môi, nuốt nước miếng, ngậm dừa, bộ dáng bất cứ lúc nào cũng có thể sẵn tới đón ngay con vịt trên bàn.

Hứa Trác Tùng nhìn bộ dáng của cô, khẽ cười nói. "Thấy thịt là sáng mắt, so với lần đầu anh gặp em, chẳng còn thực nữ gì cả."

Thanh Nhi nghe vậy chống cằm suy tưởng, lần đầu họ gặp nhau là trước cổng của học viện, Hứa Trác Tùng cứu cô khỏi ngã xuống bậc thang rồi cầm thẻ đọc tên cô, vẻ mặt của anh ta rất soái lâm cô ngẩn tò te. Thanh Nhi bật cười phẩy phẩy tay dừa bỏn. "Tại anh không biết đẩy thôi, lúc đó em nghĩ anh là miếng thịt ngon, tò mò không biết ăn vào sẽ có vị gì, hiện tại.. ừ ừ, chỗ nào của anh em cũng ăn rồi." cô đột nhiên giơ dừa ra chỉ, cười ác độc. "..còn mỗi chú ấy, em chưa nướng ăn thôi."

"Cóp.." Hứa Trác Tùng sầm mặt, cốc mạnh lên trán cô, neho mắt. "Không có tiếc thào."

Thanh Nhi nhe răng cười, vừa thấy đĩa thịt được đặt xuống bàn liền vươn dừa gấp vào miệng, tán thưởng. "Ngon quá, ngon quá.."

Hứa Trác Tùng sớm đã thành quen, tự nhiên cầm dừa ăn vài miếng, nhẹ giọng nói. "Anh vừa ký hợp đồng với Truyền thông GJ, tháng sau sẽ qua Trung quay một bộ Điện ảnh đầu năm"

"Là vai nam chính hả?" Thanh Nhi chép miệng, nghiêng đầu thích thú nhìn anh ta.

"Ừ.." Hứa Trác Tùng gật đầu, gấp thịt vào bát cô, giọng nhàn nhạt. "..nam chính trong một bộ tiểu thuyết nổi tiếng, là giáo sư của Học viện tâm lý, khá mới mẻ."

"Nghe hay đấy.." Thanh Nhi gật gù, không quên bỏ thịt vào miệng, đột nhiên nhớ ra. "Truyền thông GJ? không phải anh từng nói ông chủ ở đó rất biến thái sao?"

Hứa Trác Tùng sững người, lập tức tươi cười lí giải. "Là tại em không biết, truyền thông GJ là đối tác lớn với nhà anh, ông chủ bên đó thích sao nữ nguyên trình, tập đoàn nhà anh lại không chú trọng những thứ đó. Giống như trong kinh doanh, em không cần đưa cho ông ta bóc, người mới sẽ được ông ta nâng lên thành sao nổi tiếng, ông ta chơi chán sẽ trả người, bên anh thu về ngôi sao hạng A. Như vậy, tập đoàn anh không tốn sức quảng bá hình tượng sao nữ, còn tốt hơn nhiều so với để các người mới đó trao thân cho đám đạo diễn thiếu năng lực."

"À~" Thanh Nhi kéo dài hơi, liếc mắt nhìn anh ta, nhếch môi. "Em biết chiêu này anh nghĩ ra, được đó thầy giáo Hứa, đầu óc kinh doanh của anh thật là.. 'hon người'."

Hứa Trác Tùng vẫn thản nhiên cười, không ngần ngại nói chuyện công việc với cô. "Vai nữ chính trong phim còn đang trống, hình tượng nữ sinh chính trực, ngay thẳng, lại có đôi mắt tình anh rất khó tìm. Máy ngày nay có vài người mới xin quản lí cho thử vai, em còn nhớ Lâm Nhạc Nhi trong vở Tình chi em không? Cô ta là do ba anh chọn, có..."

"No~" Thanh Nhi bắt ngờ gõ dừa, trợn mắt. "..sao lại chọn cô ta? em phản đối, cái đôi mắt yếu ớt ngập nước kia thì tình anh ở chỗ nào?"

"Anh cũng không đồng ý.." Hứa Trác Tùng mỉm cười vừa lòng, giống như tìm được người cùng chí hướng thương cho cô một miếng vịt quay thơm lừng. "..ba anh nói trong hôm nay phải tìm ra người phù hợp, nếu không sẽ để cô ta ký hợp đồng."

Nghe vậy, Thanh Nhi cắn cắn dừa, tự đem trọng trách vác lên lưng, xoắn óc suy nghĩ, một lúc sau hô lên. "Để Trịnh Thiên Mịch đi, đôi mắt của cô ta rất bén, tính cách khá thích hợp đó."

Ai ngờ đâu, Hứa Trác Tùng vừa nghe liền trầm mặt, khoé môi có chút châm biếm. "Cô ta không được."

"Sao vậy?" Thanh Nhi khó hiểu, chợt nhớ tới sở thích biến thái của ông chủ GJ nhưng có gì đó sai sai ở đây.

"Trịnh Thiên Mịch và Á Pháp có quan hệ, cả đoàn phim Kinh Hải đều biết, đạo diễn Hoàng đã mấy lần yêu cầu đổi nữ chính vì lo lắng phim chưa ra mắt đã bị scandal của cô ta làm hỏng. Nếu bây giờ đẩy cô ta qua GJ, khẳng định sẽ phát sinh mâu thuẫn với ông chủ bên đó."

Thanh Nhi ngớ ngàng, hai người kia không cần thận như vậy, nhưng dựa theo tính cách Á Pháp cũng không có gì lạ, cô xoa xoa trán cảm thán lại nghe Hứa Trác Tùng khó chịu. "Trịnh Thiên Mịch quá tùy tiện, không phải vì cô ta có năng khiếu, mẹ anh đã trục xuất cô ta khỏi tập đoàn rồi."

"Bà Hứa rất ghét cô ta à?" Thanh Nhi ngạc nhiên, cô nghĩ họ phải rất hợp cơ chứ!

Hứa Trác Tùng khẽ cười ngất mũi cô. "Quên chuyện lần trước đi, mẹ anh là người rất nghiêm túc, bà ta coi trọng chữ tín với Chung gia chứ không phải thích Chung Gia Hân. Em trong mắt bà ta cũng không phải hạng gái gì, chỉ là tức giận nói đôi lời, nếu em biết cách lấy lòng mẹ anh sau này sẽ hưởng rất nhiều lợi ích."

Mắt Thanh Nhi loé sáng như kim cương, phản kích nhào tới ôm cổ anh ta, oa oa gào lên. "Tin độc quyền, mau mau nói mẹ anh thích cái gì? hay đi đâu? mẩu con dâu ra sao? em mà giành được mồi này sẽ hậu tạ anh một bữa thịnh soạn."

"Đừng có gây chú ý với bà ta là được." Hứa Trác Tùng vô tình đẩy cô ra, môi lại tươi cười.

Không thích người mưu mô! Thanh Nhi ấn định câu đó trong đầu, nghĩ nghĩ lại nghiêm túc nói. "Về chuyện nữ chính, anh cứ kiến nghị Trịnh Thiên Mịch với ba anh đi, em biết cô ta dư sức dàn xếp với ông chủ GJ, khả năng thu phục đàn ông của cô ta lớn lắm."

"Được, tin em." Hứa Trác Tùng gật đầu, về mặt nhìn người và quan điểm sống, Thanh Nhi vẫn luôn thuyết phục người khác.

Im lặng ăn uống một lát, Thanh Nhi không nhận được dò hỏi. "Báo sáng nay anh có đọc không?"

Khoé môi Hứa Trác Tùng nhếch cao, bật cười xoa đầu cô, khen ngợi. "Nhóc con làm tốt lắm."

"Gì chứ?" Thanh Nhi không cho là đúng trọng mắt, đẩy tay anh ta ra, cao giọng. "Gì mà làm tốt hả?"

Hứa Trác Tùng nhìn cười, cổ bình tĩnh nói. "Em chẳng những đánh bại được Chung Gia Thạc còn trở thành ân nhân cứu mạng của hắn, không phải rất tài giỏi sao?"

"Tài giỏi cái mông anh." Thanh Nhi gào lớn, trong tình huống này đáng lý anh ta phải hỏi cô có đau không? có phải rất sợ, rất hoảng hốt không? ngược lại anh ta lại bình luận rằng em rất tài giỏi, giống như anh ta đang xem phim và cô là nữ chính vậy.

Thanh Nhi cào bàn~

"Ha~ đủ rồi." Hứa Trác Tùng cười ra tiếng kéo tay cô lại, dỗ dành. "Còn ngồi đây ăn uống vui vẻ, nghĩa là không sao, đúng chứ?"

Thanh Nhi lườm nghịch. "Tạm tha cho anh."

Đáng yêu không chịu được, Hứa Trác Tùng xoa xoa má cô, giọng nói đột nhiên nghiêm túc. "Hai ngày trước Chung Gia Thạc đã gửi đơn từ chức lên Hiệu trưởng, hắn muốn đưa Gia Hân ra nước ngoài chữa trị, nhưng em ấy một mực không muốn đi mới kéo dài đến hôm nay."

Sắc mặt Thanh Nhi trùng xuống, nhúu mày. "Cô ta có tỉnh dậy?"

"Ừ.. là sáng nay đọc báo bị kích động mới chuyển sang phòng cách li."

Thanh Nhi mím môi. "Chuyện đó, em không rõ ai làm."

"Thanh Nhi.." Giọng Hứa Trác Tùng đột nhiên cứng rắn, cực kì kiên định nhìn cô. "Em quen với chủ tịch Thượng Hoàng?"

Thanh Nhi sững sốt, lập tức lắc đầu nguầy nguậy. "Không có, em không biết người đó."

"Đừng giấu anh.." Hứa Trác Tùng chống hai tay lên bàn, không nhìn cô, lạnh nhạt vạch rõ mọi chuyện. "...anh điều tra ra bài luận của em và An Nhiên lúc trước là do một người tên Phùng Tuấn liên hệ với thầy Hiệu trưởng mua với giá 500 triệu. Ba tháng trước, trên tạp báo kinh tế ở Pháp, người này xuất hiện một lần, thay mặt chủ tịch tập đoàn Thượng Hoàng ký hợp đồng với Chứng khoán Binet, trợ lý cấp cao Phùng Tuấn."

Mấy cái tên này Thanh Nhi chưa từng nghe qua, cô mù mịt lắc đầu phủ nhận. "Vẫn không liên quan tới em."

Hứa Trác Tùng quay sang nhìn cô, đuôi mắt sắc bén. "Còn viên đạn đã bắn Chung Gia Thạc được bắn ra từ tầng 3 khách sạn Thượng Quốc, hệ thống an ninh ở khách sạn đó rất mạnh, ngoài chủ tịch của bọn họ không ai có thể mang vũ khí vào, đừng nói là loại súng tia chuyên chế dùng cho sát thủ.."

Môi cô mím chặt, lại nghe anh ta nhấn mạnh. "...góc độ ảnh chụp của bài báo sáng nay cũng từ hướng đó, Chung Gia Thạc nói với anh Truyền thông KL và Tài chính Thượng Hoàng không hề có bất kì mâu thuẫn nào, ngoài vụ việc chiều hôm qua."

"Cái đó.." Thanh Nhi túm quần bật dậy, trong ngực tuôn trào lửa giận, rõ ràng Chung Gia Thạc muốn cưỡng hiếp cô, bây giờ tập đoàn hắn có chuyện lại đổ lỗi cho cô. Chủ tịch Thượng Hoàng gì chứ? người ta già trẻ móp méo ra sao cô còn không biết, sao có thể nói cô quen với hắn. Thanh Nhi bất chấp đập bàn, nghiêng răng gằn từng chữ. "Em nói, không-liên-quan-tới-em."

Chân mày Hứa Trác Tùng nhíu chặt, đăm đăm nhìn cô, dứt khoát nói. "Quen hay không không quan trọng, anh và mọi người đều nhìn thấy 'Thượng Minh Triệt' đang bảo vệ cũng như trả thù cho em."

"A~~" Thanh Nhi hét lên tức giận, nghe có khác gì gái bao không? Mẹ nó, thật muốn la lên với cả thế giới rằng thằng cha Thượng Minh Triệt đó bị điên, là một tên cuồng biến thái thiếu việc làm, ai cần hắn bảo vệ với trả thù chứ.

A a a....

Cô giận dữ cầm lấy túi xách, dậm chân đùng đùng bỏ ra khỏi nhà hàng, trước khi đi còn liếc mắt té lửa cho ai kia. "Ta tuyên bố, mi chính thức bị đá."

Đường phố xe cộ tấp nập, khí trời lạnh giá, gió mang theo hương tuyết luồng qua mái tóc đen mượt tung bay, Thanh Nhi buồn bực đi trên đường, miệng

không ngừng chửi rủa. "Chủ tịch Thượng, chủ tịch Thượng? Còn không biết mặt mũi người ta thế nào mà gọi như kiểu tôn thờ lắm vậy, thánh mẫu, chúa cứu thế? Xi~, theo ta hẳn chính là một lão già bụng phệ, mắt hếch, đầu trọc, xấu đến không dám để thiên hạ nhìn thấy. Hơn nữa ha, hẳn còn là một tên biến thái, cuồng dâm ô, chuyên nhìn lên con gái.. Trời, chiều hôm qua mình bị cời đồ, không biết tên biến thái đó có nhìn thấy không nữa.. Còn nói cái gì bảo vệ mình á? nực cười, ta thấy là hẳn rảnh quá không có chuyện gì làm, cầm súng tia tủng tủng đồ chơi bắn loạn trong phòng, nhìn nhầm cửa sổ là bìa rồi điên cuồng bắn, may quá một phát cắm vào ngực Chung Gia Thạc.. Xi~~ nhìn lại bộ dạng của mi đi, muốn bảo dưỡng ta mi không có cửa đâu hén, xách dép cho chồng ta còn không được nữa là..."

Cô khựng lại, mi mắt bất giác trĩu nặng. "Nhớ chồng quá~"

Thanh Nhi ngồi xuống ghế đá bên đường, gấp gấp mở điện thoại vào album ảnh, nhìn khuôn mặt ngủ yên trên màn hình, lòng tự nhiên chua xót..

Nhớ chồng quá~

Nhớ quá~

Nhớ quá~

Chiếc siêu xe màu đen tấp vào lề đường, Thượng Minh Triệt nhìn thân hình nhỏ nhắn đang co người ngủ say trên ghế, khoé môi nâng lên ý cười như có như không

Cửa xe bật mở...

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Phá Hoại

Thanh Nhi mê ngủ, một đợt gió lạnh thổi qua làm người cô khẽ run rẩy, vừa khó chịu muốn tỉnh dậy thì cảm giác hơi ấm đang tiến gần đến cơ thể, ai đó nâng cô dậy ôm vào lòng.

Trong tình huống này, đáng lý cô phải trừng lớn hai mắt, vung tay tát vào mặt tên biến thái có mưu đồ sàm sỡ cô, nhưng khi hơi thở hắt phả vào mặt, cô chợt nhớ đến một vật lâu rồi không gặp.

Gấu bông!

Đúng vậy, chính là mùi hương nhàn nhạt cùng độ ấm cơ thể giống y chang nhau, đáng ngờ là gấu bông chạy ra tận trung tâm thành phố tìm cô đấy.

Thương nó mất thôi~

Thanh Nhi nghĩ vậy liền vươn hai tay lên ôm cổ nó, hôn nhẹ vào má, thì thầm "Nhớ mi lắm"

Gấu bông im lặng chẳng đáp, hơi cúi người ngồi vào xe, để cô thoải mái ngồi trên đùi nó, một lúc sau có tiếng nói trầm ồm. "Đến khách sạn."

Thanh Nhi mỉm môi, ba chữ vừa rồi nghe quen lắm, hình như nghe ở đâu rồi á? Nhưng ngữ điệu mới thật hay làm sao, à quên không nói, gấu bông có giọng nói giống hệt chồng cô.

Nghe rất thích!

Thượng Minh Triệt ra lệnh tài xế xong cúi đầu nhìn Thanh Nhi, vẻ mặt cô khi ngủ rất ngây ngô, khoé môi lúc nào cũng cong cong đầy thoải mái. Đưa tay tóm gọn vài sợi tóc ra mép tai cô, nhìn vẻ vui sướng nơi đuôi mắt nhếch cong, nâng cằm cô dậy hôn lên cánh môi đỏ mọng, nhẹ giọng trầm ấm. "Chơi chán chưa? Anh tới đón em!"

Thanh Nhi cảm giác môi được bao phủ trong ấm nóng, nhớ đến lần trước cũng thế này mà gấu bông cho ăn kẹo, lập tức lắc đầu nguây nguậy. "Không chán, ăn rất ngon, muốn nữa." Vừa nói, đầu lưỡi liền vươn ra liếm vòng môi thể hiện sự thèm thuồng.

Thượng Minh Triệt ngưng lại động tác nhìn cô, vài giây sau khoé môi nhếch lên ý cười, hai cánh tay ôm chặt cô vào lòng, hôn nhẹ lên vàng trán trắng nõn, có chút chiều chuộng. "Ngủ đi."

Không cho ăn sao? Thanh Nhi chép miệng thất vọng, dụi dụi mặt vào cổ gấu bông, tay luồn ra sau ôm thắt lưng nó, hưởng thụ ấm áp.

Không biết qua bao lâu, chính là một phút trong mơ mà nửa ngày ngoài đời thực, ấm áp dần bị thay thế bằng chill băng tẻ nhạt, Thanh Nhi cũng bị thiếu

thốn quanh người buộc phải tỉnh dậy. Cô xoay đầu qua phải, giường trống. Xoay qua trái, gối trống. Nhìn cúi giường, cửa đóng chặt. Ngược lên đỉnh đầu, bốn chữ vàng đẹp mắt 'khách sạn Thượng Quốc'.

A a a

Thanh Nhi gào thét bật dậy, tại vì sao mỗi lần mơ thấy gấu bông đều ở chỗ đặc tiền, lần trước ở khách sạn Thượng Quốc 1 đêm đã tiêu hết của cô gần 200 triệu, hiện tại lại là Thượng Quốc nữa.

Chồng ơi là chồng, tiền ơi là tiền, gấu ơi là gấu, trời ơi là trời.

Thanh Nhi hoá tốc xuống giường chạy ra ngoài, thăm rủa tên khốn nào đùa day đem cô quăng vào đây, đồ ác độc, vô nhân đạo quá mà.

Cô muốn đánh hấn, giết hấn, bóp chết hấn nhưng trước tiên phải chạy thoát khỏi đây đã, không biết từ lúc nào bản thân cô đã biến thành một tên chuyên quỵch tiền phòng, kẹ hết đi, 200 triệu có thể mua hàng tá đồ đẹp đấy.

Nhưng trời có đủ hai mắt làm sao để Thanh Nhi tội nguyện, cô vừa thấp thỏm đưa đầu ra khỏi thang máy thì hai nàng tiếp tân xinh đẹp đã niềm nở tươi cười gọi. "Trần tiểu thư."

Ruột gan Thanh Nhi đảo tròn trong bụng, dù đã biết ông trời luôn chơi khâm cô nhưng vẫn không nhịn được văng tục *mk*. Hít sâu một hơi, cô nghiêng răng đi đến quầy tiếp tân, chuẩn bị công cuộc phá gia chi tử.

Hai nữ tiếp tân thấy vẻ nghiêm trang của cô, khó hiểu nhìn nhau, cô gái có khuôn mặt bầu bĩnh đẩy một tấm thiệp màu xanh xậm lên trước, lễ phép nói. "Trợ lý Phùng bảo tôi gửi cái này cho cô."

Thanh Nhi kinh ngạc cúi đầu nhìn tấm thiệp, nhanh chóng mở ra coi, hai mắt cô lập tức trợn trừng, tay run lên..

"Buổi tiệc đấu giá từ thiện.. lúc 18 giờ ngày 12/12/20.. tại Toà nhà chính phủ X..

Trầm Bàng."

Cô ngẩng đầu, cao giọng hỏi lại. "Cô nói ai gửi cái này cho tôi?"

Nữ tiếp tân gạt mình, không hiểu sao thấy bất an, cẩn thận đáp. "Là Phùng trợ lý.."

"Phùng Tuấn?" Thanh Nhi cất lời cô ấy, về mặt cảnh giác tối đa.

Nữ tiếp tân bắt đầu bị thái độ kì quái của cô làm cho rối loạn, còn không biết có nên gạt đầu hay không. "Và..vâng ạ."

Thanh Nhi nghe vậy hít ngay một ngụm khí lạnh, nhớ tới mấy lời ban sáng Hứa Trác Tùng nói với cô, Phùng Tuấn là trợ lý cấp cao của chủ tịch Thượng Hoàng, là người làm việc dưới trướng của Thượng Minh Triệt, là tay sai của lão già dâm ô có ý đồ bao dưỡng cô.

Không đi!

Thanh Nhi kiên quyết không muốn dính líu đến đám người biến thái đó.

Nhưng mà, tiệc đấu giá do Trầm gia tổ chức một năm mới có một lần, đã vậy còn diễn ra bí mật, chưa từng có nhà báo nào được tham dự, sự kiện này lớn đến mức cả nước đều biết. Nếu không đi thì thật sự bỏ mất một miếng mồi lớn, giới chính trị rất khó chen chân vào, còn vấn đề tạo quan hệ sau này của cô nữa.

Thanh Nhi mím môi, nắm chặt tấm thiệp, suy nghĩ kĩ thì cơ hội chỉ đến một lần không thể bỏ lỡ, cô nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không bằng tấm trong acid, há phải sợ.

Được rồi, đi thì đi!

Thanh Nhi hạ quyết tâm xoay người ra cửa, lại đột nhiên quay đầu thấp thỏm hỏi. "Chủ tịch của các cô bộ dáng thế nào?"

Hai nữ tiếp tân lần thứ n nhìn nhau, lại là cô gái mặt bầu bĩnh nhỏ giọng đáp. "Vấn đề liên quan đến chủ tịch, chúng tôi không tiện trả lời, Trần tiểu thư thông cảm."

Thanh Nhi cắn môi, trầm mặc một lúc không chịu bỏ qua. "Không cần trả lời, chỉ cần gạt đầu hoặc lắc đầu thôi." Không cho bọn họ từ chối, cô lập tức hỏi. "Có phải chủ tịch của các cô rất xấu hay không?"

Cô gái bên cạnh cô mặt tròn, lắc đầu.

Thanh Nhi nhú mày. "Hơi xấu một chút?"

Lắc đầu.

"Tạm được?"

Lắc đầu.

"Đẹp?"

Lắc đầu.

Đu rồi đấy, cô đang nghiêm túc, đừng có lắc mãi thế, Thanh Nhi hít mạnh một hơi, cao giọng hỏi. "Cực kì đẹp?"

Gật gật đầu.

"Láo toét." Phán câu xanh rờn, ai đó dẫm giày hiên ngang bỏ đi.

Hắn mà đẹp bà đây coi quần cho các mi xem!

Thanh Nhi đón taxi về biệt thự của An Nhiên, cổng lớn vừa mở ra chào đón cô là gương mặt ản mùi sát khí của Phương Tuấn Dật, ánh mắt vô cảm nhìn như không nhìn cô.

Khoé môi Thanh Nhi vô thức giãn giãn, nghĩ lại tối qua cô vì sợ ở cùng hắn một chỗ mới trốn sang nhà Huỳnh Bách Nhân, bây giờ đối diện với vẻ mặt lãnh tính không nhìn ra suy nghĩ của hắn khiến cô vô có thấy chột dạ, cắn cắn môi dưới, thấp giọng. "Chào anh."

Phương Tuấn Dật đương nhiên đối với câu chào hỏi vô vị của cô không để ý, xoay người đi thẳng vào nhà, rẽ phải lên lầu rồi biến mất.

Thái độ khi dễ rõ mồn một trong mắt hắn làm Thanh Nhi thấy bức, thậm chí quái gì cô phải nhẫn nhịn chào hỏi một tên biến thái như hắn, cho dù hắn có nghe thấy tới lúc đề cô dưới thân cũng sẽ không thương tình chọc bốt một gậy.

Đẹp đi, Thanh Nhi giẫm giày chạy nhanh vào nhà, trời lạnh muốn chết mà lo nghĩ chuyện tào lao mịa lao gì đâu không.

Ngã người xuống giường, giường mất nhìn dây đèn pha lê trên trần nhà, tay lười nhác lục lại điện thoại trong túi xách, lướt lướt vài lần rồi bấm vào biểu tượng quen thuộc. Lâu rồi không lên facebook, không biết có sự kiện gì mới không nữa?!

Thế mà vừa đăng nhập, cái mặt to bự của An Nhiên đã chiếm hết màn hình, Thanh Nhi nhìn đôi mắt long lanh của cô ấy, khẽ cười cho một like rồi lướt qua. Kéo xuống bên dưới, ngón tay cô chột cứng đờ, Trình Dịch Phong đang ôm Trịnh Thiên Mịch dưới tán anh đào, hắn cười ảm áp giống y như lần đầu cô đến đây.

Vẫn là nụ cười cũ nhưng bây giờ đã thuộc về người khác, trong lòng cô không khỏi chùng xuống, chẳng qua cảm thấy bản thân thật ngốc nghếch, lúc trước còn cố gắng tìm đủ mọi cách để chia tay, không hề biết rằng tình tiết truyện đã cố định, Trình Dịch Phong thay lòng đổi dạ nhất định phải đúng thời gian địa điểm, chia tay cũng là do Trịnh Thiên Mịch mới được chia tay.

Thanh Nhi biết chuyện này không thể trách hắn, giữa vấn đề yêu và hết yêu đều do trái tim quyết định, dù Trịnh Thiên Mịch có xấu đi chăng nữa, cô ta cũng là nữ chính trong cuộc đời hắn..

Tút..

Thanh Nhi giật mình vội hoàn hồn, nhanh tay bấm vào mess xem tin nhắn.

An Nhiên: Đại gia à, có chuyện này ta phải nói cho mi biết..

Thanh Nhi nhú mi: Chuyện gì?

An Nhiên: Ta đã nói với bác hai, anh Phong bỏ rơi mi quen với Trịnh Thiên Mịch, còn đem hết chuyện xấu xa của cô ta kể cho bọn họ nghe rồi.

Mặt Thanh Nhi tối sầm: Cụ thể là chuyện gì?

An Nhiên: Ví như.. cô ta ganh ghét mi thế nào, sai bao nhiêu tiền của anh Phong, có quan hệ thân thiết với ai và gia đình cô ta ra làm sao? Toàn bộ, toàn bộ đều bị ta khai quật ra. *cười đắc ý*

Trán Thanh Nhi đỏ mồ hôi lạnh, mắt bất giác liếc nhìn chùm pha lê trên đỉnh đầu, tự dung muốn nó đứt dây rơi xuống đập chết cô đi.

Nhớ lại cái ngày huy hoàng này trong Lửa tình rực rỡ, Thanh Nhi ôm thân thể đã bị Á Pháp chà đạp mấy lần ngồi trong góc tối, siết chặt bàn tay thể độc phải trả thù Trịnh Thiên Mịch. Sau đó, cô diện một chiếc váy trắng thuần khiết chạy đến nhà Trình Dịch Phong, dùng tất cả khả năng moi tin của mình truy ra thân thế của cô ta, kể hết cho ông bà Trình nghe.

Gia cảnh nhà Trịnh Thiên Mịch thật ra khá tệ, ba cô ta từng là chủ tịch của một công ty chứng khoán nhỏ nhưng do kinh doanh thất bại nên phá sản, hai năm trước bị đưa vào tù vì tội lừa đảo, mẹ cô ta sau đó lại lập gia đình với một người đàn ông khác. Cô ta vốn dĩ còn một đứa em gái tên Trịnh Thiên Tình, có lẽ đang làm người mẫu cho tập đoàn JD, scandal tương đối nhiều..

Tút..

An Nhiên: Mi lặn đâu rồi?

Thanh Nhi búng tỉnh, nhìn xuống điện thoại, hung hăng nhún: Về đây đi, đại gia lột da mi.

An Nhiên trợn mắt: Lột móng mi thì có, ta tốn công phí sức đòi công bằng cho mi, mà mi còn hung dữ với ta!!!

Ai cần mi đòi công bằng chứ? Thanh Nhi thầm mắng chửi trong lòng, sau sự kiện đó diễn cảnh tối tăm của cô sẽ tái hiện, Trịnh Thiên Mịch đương nhiên càng hận cô hơn, cả Trình Dịch Phong cũng bắt đầu chán ghét cô, ảnh Á Pháp cường hiếp cô sẽ bị tung lên mạng, mọi sự ghê lạnh sẽ không lời báo trước mà kéo đến.

Thanh Nhi cảm giác cô còn chậm trễ một giây, ngày đổ của cô sẽ là ngày này năm sau. "Trình An Nhiên, ta ra lệnh mi lập tức về đây cho ta."

An Nhiên: No~ no~, ta phải ở đây chờ bác hai bay sang Nhật rước anh họ về, tận mắt nhìn thấy anh ta bị đánh toét móng mới hả lòng hả dạ.. ahahahaha

Thanh Nhi nghiến răng: Trịnh Thiên Mịch đang ở cùng anh ta!!

An Nhiên: Thì sao nào? Tốt nhất đem đôi gian phu dâm phụ đó cùng giáo huấn một trận, để bọn họ biết khó mà sớm chia tay. *cười tà ác*

Thanh Nhi khò sò: Trịnh Thiên Mịch mà biết sẽ không tha cho mi..

An Nhiên: Ta méo sợ, lần này không xử đẹp cô ta, ta không làm đại tiểu thư Trình gia nữa. Thôi nhé, bye đại gia!! *mây gió*

Thanh Nhi nhìn đồng hồ, cắn răng: Vậy ta chúc mi, toàn mạng trở về!!!

Bạn đang đọc truyện *Thê Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tiệc Chính Trị

Chiều tối, từng tầng mây đen kéo đến che lấp bầu trời, đường phố rộn rã lên đèn, âm thanh huyền ảo của đô thị như một bản nhạc không bao giờ dứt. Ở một khu cao tầng gần trung tâm thành phố, mỗi một chiếc siêu xe sang trọng đậu vào bãi đều mang khí thế riêng biệt, những đôi chân dài và bộ vest lịch lãm được diện trên người các nhân vật nổi tiếng, cửa chính toà nhà liên tục bị đẩy ra theo hình thức cung kính.

Gió vừa lặng xuống, bỗng xuất hiện một chiếc mui trần đỏ sẫm hiện ngang đầu dưới ánh đèn sáng rực, cửa xe chậm rãi bật mở, một đôi chân thon dài tao nhã bước xuống.

Thanh Nhi xoay gót giày cao gót bằng pha lê quý giá, chống một tay lên khung cửa mỉm cười nhìn người đàn ông phong độ ngất trời ngồi trong xe, khẽ liếm khoé môi. "Cảm ơn anh.. quần gia Phương."

Phương Tuấn Dật ngẩng đầu nhìn cô, gió đêm lạnh thấu xương thổi tung bay tà váy trắng như tuyết, khuôn mặt trang điểm nhẹ càng tôn lên vẻ thanh thuần tinh khiết, đôi môi hồng vênh cong chứng tỏ tâm tình hưng phấn. Hắn gờ tay tháo cặp kính râm xuống, trực diện nhìn làn da trắng hồng đang run rẩy vì lạnh, nhếch môi nói. "Vào trong đi."

"Ồ." Thanh Nhi gật đầu, vừa nhấc chân lại hạ xuống, vẻ mặt có chút không tự nhiên. "Cái đó.. mười giờ anh có rảnh không?"

Ngụ ý sâu xa của câu này là: Mười giờ anh có thể rước tôi không? Phương Tuấn Dật hiểu được nhưng không đáp, lạnh lùng nhún chân ga chạy đi để cô đứng ngơ ngác trong khói bụi.

Hết cách rồi, Thanh Nhi bất đắc dĩ nhún vai, dù bây giờ thân phận của hắn là quần gia nhà An Nhiên nhưng thật chất hắn là lão đại hắc đạo, tính cách ngạo mạn khinh người không kiềm chế, làm gì có chuyện đưa rước cô không công.

Mà nói đi cũng phải nói lại, cứ mỗi lần nhìn thấy mặt hắn là đoạn truyện sex cứ luẩn quẩn trong đầu cô, đối mặt với một người đàn ông có thể chơi mình đến chết, cô còn mặt dày nài nỉ hắn chờ đi dự tiệc, đó là cùng cực của lòng dừng cảm rồi.

Thanh Nhi không nhịn được bật cười, chiều nay cô đột nhiên thông suốt một vấn đề, nếu Phương Tuấn Dật đã thích Trịnh Thiên Mịch đến mức thề sống thề chết, còn Thanh Nhi chỉ vì ngu muội mà làm thế thân, cách đơn giản để giải quyết là: Tác hợp cho hai người họ một lần, sau đó Trịnh Thiên Mịch có chọn hắn hay không, toàn bộ nằm ở khả năng thực chiến của hắn.

Quá dễ đúng không? Thanh Nhi vỗ tay đánh bốp, dù sao kịch bản đã có sẵn, cô chỉ cần dựa theo đó mà tránh..

Kéttttt.....

A

Tiếng kêu hoảng hốt làm mọi người chú ý xoay đầu về hướng cổng lớn, chỉ thấy một cô gái túm chặt chân váy nửa đứng nửa ngồi trên mặt đường, gần như bị chiếc xe thể thao màu đen sành điệu trước đó che chắn mất. Cửa xe bị đẩy lên, một người đàn ông cao ráo bước xuống, bóng lưng hơi khom nói gì đó với cô gái, một giây sau tiếng mắng không lớn không nhỏ nhưng tràn đầy tức giận vọng tới. "Hường Thế Quân, anh là đồ đáng ghét."

Khoé môi Hường Thế Quân hơi nhếch lên, tung chìa khoá xe cho bảo vệ gần đó, xoay người đi thẳng vào toà nhà, vừa nẩy hấn lái xe hình như sắp cán trúng một con chuột đứng ngo ngác giữa đường.

Thanh Nhi bấm môi chậm chạp đứng dậy, hôm nay định trước đã là ngày xúi quẩy, hơn nữa lúc nãy ra đường chắc chắn đã bước nhầm chân trái mới gặp phải tên ôn thần khó ưa đó. Còn dám đọc số phòng khách sạn cho cô, chuyện đã qua hàng ngàn thế kỉ mà còn thù day như đĩa.

Thanh Nhi gượng đỡ xoay phát đầu nhìn bóng lưng hần, Hường Thế Quân, đồ đàn ông nhỏ mọn, đừng nghĩ làm vậy tôi sẽ sợ anh.

"Gừ.." Cô miết mũi giày, đột nhiên trong đầu nhớ ra một chuyện. Một tháng trước trên bài báo chính trị có đưa tin, Hường Thế Quân chỉ huy đội phòng không không quân bắn hạ hai máy bay chiến đấu địch cộng với thành tích hoạt động quân đội xuất sắc, đã được thăng hàm thượng tá. Hiện tại hần là một trong ba quân nhân trẻ tuổi có bậc hàm cao nhất trong giới chính trị, là người đàn ông hoàn mĩ hội tụ đủ ba điều kiện, mĩ lực, tài lực và quyền lực.

Hai mắt Thanh Nhi sáng rực lên, đối với cô mà nói mấy cái đó chỉ là thứ yếu, quan trọng là kĩ thuật lái chiến cơ của hần rất tốt, so với trực thăng thì ngồi chiến cơ khẳng định oai phong hơn nhiều.

Ai đó bắt đầu mơ tưởng đến bản thân mặc quân phục xanh lam, đầu đội mũ nghiêm chỉnh, uy phong凛凛 liệt ngồi trên chiến cơ. Chờ lúc cúi mặt xuống thì người trong tầm mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Thanh Nhi choáng, quả nhiên không thể xem thường chân dài, mới đó đã đi vào thang máy rồi. Cô vội vã nhưng không kém phần tao nhã bước nhanh vào trong, một mình đi thang máy qua quầy soát vé, tầm mắt vừa thấy bóng lưng Hường Thế Quân thì cùng lúc có bóng dáng xanh ngọc loé qua.

"Anh Quân.." Âm thanh ngọt ngào trêu mến, chỉ nghe một lần đã thấy thích, không nghĩ cũng biết đây là tiếng gọi của người yêu.

Quả nhiên, Hường Thế Quân gần như lập tức xoay người đón lấy cô gái mặc váy xanh ngọc, giờ tay tém tóc cô ta, ánh mắt cưng chiều, khoé môi ôn nhu nói gì đó.

Nhìn nụ cười toả nắng trên môi cô gái, Thanh Nhi không khỏi nhúng vai hồ hừng, đời người có những cuộc gặp chỉ là thoáng qua, không phải ai cũng lưu lại mình trong tâm trí.

Cô bình thân xoay đầu, vừa hay trúng ngay tầm mắt của một người quen lâu rồi không gặp, khoé môi bỗng run lên nhẹ nhẹ, còn đưa kịp định hình, anh ta đã đi tới lạnh lùng hỏi cô. "Sao em lại ở đây?"

Thái độ kiêu như ghen ăn tức ở ngườì ta ấy, Thanh Nhi không chịu thua giương cằm phản bác. "Sao em không thể ở đây?"

Sắc mặt Trần Kha Dương trầm xuống nhìn chằm chằm cô, sau lớp trang điểm mỏng là vẻ nhọt nhọt, vùng dưới mắt có vết thâm, tối qua cô ngủ không ngon? là vì anh ta đưa em gái về nhà làm cô khó chịu hay vì chỗ ngủ nhà An Nhiên quá tệ?

Thanh Nhi dưới cặp mắt như grom như đao mà lộ ra thương cảm của anh ta có cảm giác khó tả thành lời, nhưng trong lòng vẫn còn căm ghen tức việc ba ngày nay anh ta không đi tìm cô, miệng không nhận được nói. "Uy nga, chị dâu và cháu trai đâu rồi? Buổi tiệc lớn thế này, anh phải dẫn họ theo ra mắt mọi người chứ? Đâu thể để họ ở nhà hoài được, lỡ như có kẻ xấu đột nhập vào nhà bắt họ đi thì sao?"

Đây hoàn toàn là lời châm chọc, mỗi câu mỗi chữ đều không hề che giấu sự ganh tị trong lòng. Trần Kha Dương rút cuộc hiểu thì ra cô đang giận anh ta không đi tìm cô về. Nhưng mà, việc gì cũng có lí do cả thôi.. "Sáng mai Andy sẽ chuyển đi, em về nhà được rồi."

Hừ.. nói một câu bảo cô về thì cô về chắc, Thanh Nhi lập tức vênh môi lên trả treo. "Không đó, anh là ai mà ra lệnh cho tui? tui đi đâu về đâu cũng đâu có liên quan gì tới anh."

Trần Kha Dương nghe vậy chột muốn cười, bước lên một bước mạnh mẽ áp chế cô vào lòng, cất giọng ấm áp. "Anh là anh hai em."

Tâm can Thanh Nhi mềm nhũn ra, nhưng vẫn không quên kiểm thêm chút lợi lộc. "Dạo này thời tiết không được tốt lắm, thức ăn bên ngoài ngày càng khó nuốt.."

"Mai anh lái xe đến đón em, bảo thím Hương nấu cháo gà mừng em về."

Gà chấm muối ớt chanh! Thanh Nhi kiểm chế nuốt nước miếng, ngoài mặt giả bộ thờ ơ phát tay. "Tạm chấp nhận vậy."

Bàn tay Trần Kha Dương lên trên đỉnh đầu cô vuốt xuống, sẵn đường tới thẳng eo cô rồi dừng ở đó, ôm lấy, xoay đầu nhìn một vòng phòng tiệc, khẽ hỏi. "Ai đưa em tới đây?"

Thanh Nhi vừa nghe câu này liền đắc ý run đùi, tiệc chính trị a tiệc chính trị, buổi đầu giá từ thiện lớn nhất trong nước, nếu nói ra thì cô là nhà báo đầu tiên và duy nhất được tham dự một buổi đầu giá có lịch sử lâu đời từ thời gia gia đó nha.

Cầm ai đó không khỏi gioi cao vài chục centimet, vẻ mặt thật là bổ lão. "Đương nhiên là được mời đến rồi!"

Ngoài dự tính, Trần Kha Dương có chút bất ngờ nhưng thấy vẻ sung sướng của cô thì không tìm hiểu sâu, bình thần gật đầu một cái. "Anh đi với em."

Thanh Nhi muốn gioi tay phản đối nhưng anh ta đã sớm ôm cô kéo đi bắt chuyện với một người đàn ông trung niên.

Không còn cách nào khác Thanh Nhi đành mỉm cười gật nhẹ đầu với người ta, nhờ vậy cô mới phát hiện anh hai cô tuy bề ngoài lạnh lùng xa cách nhưng khả năng giao thiệp tương đối cao, chỉ một câu nói ra có thể cùng người lần đầu gặp mặt nói chuyện vui vẻ tận mấy phút. Ở trong một buổi tiệc toàn người kiêu hãnh và quyền chức thế này, mấy phút đã là một khoảng thời gian khá dài.

Đột nhiên Thanh Nhi nhận ra, mục tiêu tự lập nghiệp bằng con số không của cô thật sự rất xa vời, hiện tại đến một chút năng lực giao tiếp với người lạ, cô còn không bằng một góc của anh hai.

Vì vậy, Thanh Nhi càng cố gắng tích cực động não khơi chuyện với các quý phu nhân, gần như mang hết khả năng nói chuyện từ lúc bú mẹ đến giờ tung ra một trận, kéo dài cuộc trò chuyện từ vài phút đến hơn mười phút, một phần thành công khai phá con đường tạo lập quan hệ của cô sau này.

Cận ly với ông bà Từ xong, Thanh Nhi nâng mắt nhìn bọn họ vui vẻ quay đi, nghiêng đầu nói nhỏ với Trần Kha Dương. "Anh nói, ông Từ là người như thế nào?"

Trần Kha Dương hơi cúi đầu, bất ngờ đưa tay quệt nhẹ vết rượu trên khoé môi cô, không mặn không nhạt, lạnh nhạt nói. "Nuôi tiểu tam bên ngoài là điều không tránh khỏi."

"Đúng vậy.." Thanh Nhi gật gù, hoàn toàn không chú ý đến hành động nhỏ của anh ta, chỉ tập trung chuyên môn. "...nhưng bà Từ thật sự không dễ đối phó, mấy tiểu tam bên ngoài khẳng định không qua nổi ma trảo của bà ta đâu, bất quá chỉ là bà ta không muốn quản thôi."

"Thay vì quản một ông chồng trắng hoa, tốt hơn em nên quản túi tiền của ông ta."

Thanh Nhi kinh ngạc ngẩng đầu, lời này đích thực do anh hai yêu dấu của cô nói đấy, cô bật cười. "Sau này em sẽ giúp anh truyền thụ toàn bộ nguyên văn câu nói đó cho chị dâu."

"Không cần thiết." Trần Kha Dương lập tức lạnh mặt nhìn sang chỗ khác, Thanh Nhi thấy vậy liền cười chọc lét anh ta. "Cả câu 'không cần thiết' đó nữa."

"Yên đi." Ai kia nổi giận túm chặt tay lại cô kéo ra, Thanh Nhi lại càng ngang bướng chọc tới tấp, cho đến khi một tiếng gọi làm cô giật mình..

Thanh Nhi quay đầu nhìn người vừa tới, Trương Lam Tuyết? sắc mặt cô tối sầm xuống.

Đời người, cái đau nhất là bị người đàn ông mình yêu phụ bạc, còn cái ghét nhất chính là.. nhìn thấy tên đàn ông mà đứa bạn thân mình yêu sâu đậm đang ôm ấp con khác..

Thế lúc này, Thanh Nhi chỉ tháo giày cao gót ra nện thẳng vào đầu tên vong tình bội bạc trước mắt!!!

Trương Lam Tuyết, anh đang muốn chứng minh tôi có mắt như mù nhìn lầm bản chất con người anh phải không?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Nước Mắt Biển Cả

Trương Lam Tuyết không hề nhìn ra ánh mắt sắc lẹm như dao của Thanh Nhi, vẻ mặt điềm tĩnh thản nhiên bước tới, chào hỏi. "Lâu rồi không gặp, có khoẻ không?"

Khoé môi Thanh Nhi co quắp xuống dưới, một bàn tay siết lấy chân ly, cánh tay kia bấu chặt vào tay Trần Kha Dương, răng nanh nghiến ken két. "Khoẻ, khoẻ chết đi được."

Trương Lam Tuyết nghe giọng nói này mới chú ý biểu cảm trên mặt cô, thấy hai mắt Thanh Nhi nhìn đắm đắm vào cô gái bên cạnh anh ta, không nhịn được cười nhạt. "Giới thiệu cho em, đây là vị hôn thê của anh, Lâm San Nguyệt."

Vị hôn thê đó, Thanh Nhi đột nhiên cảm thấy chói tai vô cùng, rất muốn giả ngu há miệng hỏi lại, 'anh nói cái gì?', nhưng cô cũng biết điều mà giữ mặt mũi, khẽ cười một tiếng. "Chắc tôi không cần giới thiệu, Lâm tiểu thư cũng biết tôi rồi nhỉ?"

Lâm San Nguyệt nghe vậy gật nhẹ đầu, không bắt ngờ vươn tay ra, cười như không cười, nhã nhặn thanh cao. "Biết chứ, mọi người ở đây ai lại không biết đại tiểu thư của Trần gia."

"Khách sáo rồi." Thanh Nhi bật cười ra tiếng bắt tay cô ta, chuyện lúc trước còn không phải Lâm San Nguyệt chụp ảnh bọn họ rồi đăng báo, vừa ăn cướp vừa la làng hay sao? Chỉ là, có điều cô ta chắc là chưa biết.. "Em gái tôi rất muốn gặp cô, đáng tiếc hôm nay bận việc không thể đến, tôi thay em ấy uống với cô một ly, được không?"

Chân mi Lâm San Nguyệt hơi nhú lại, có vẻ cô ta không hiểu lắm lời cô nói, nhưng cũng tùy tiện chạm ly nhấp một ngụm. Đáy mắt Thanh Nhi liếc qua gương mặt Trương Lam Tuyết thấy ánh mắt anh ta có điểm cúi thấp, sắc mặt không được tự nhiên, rõ ràng là đang chột dạ.

Được lắm Trương Lam Tuyết, nếu lần này anh ta không chủ động giải thích với cô, cô chắc chắn sẽ đem việc bé xé ra to, đến lúc đó để xem anh ta làm sao thu xếp ổn thỏa. Thanh Nhi đặt ly rượu lên bàn, choàng tay Trần Kha Dương, tươi cười kể. "Lúc trước em bị tai nạn đến bệnh viện tìm bác sĩ Trương băng bó, không may để vị hôn thê của anh ấy hiểu lầm, còn khiến hai người họ xem hủy hôn ước nữa."

Trần Kha Dương có thể không hiểu em gái mình muốn gì sao? Rất ư bình tĩnh nhìn hai người kia, nét mặt khách sáo không có ý cười. "Gây phiền phức cho hai người rồi."

"Không có gì." Lâm San Nguyệt thoáng cái đã mang nét thanh ưu trên mặt, giọng nói nhẹ nhàng. "..đáng lí tôi mới là người phải xin lỗi, thật ngại quá!"

Ngại khi đấy, Thanh Nhi méo mặt thăm chửi nhỏ, có mà nói chuyện với đàn ông thì lưu loát như nước chảy mây trôi. Anh trai đây là của cô đấy nhé, ai đó bắt đầu hăm hực nhìn người đối diện.

"Tôi nghe nói hai tuần sau bệnh viện Thuận Ái sẽ mở Hội nghị cổ động bầu Viện trưởng cho nhiệm kì tới, Viện trưởng Trương đang rất được ủng hộ."

Thanh Nhi ngẩng đầu nhìn Trần Kha Dương, sao anh hai cô lại biết chuyện này a?

Nhưng dường như Trương Lam Tuyết không có nửa điểm bất ngờ, thoải mái tiếp lời. "Cũng không phải ủng hộ hoàn toàn, có vài cổ đông từ mấy năm trước đã đi theo Trầm Băng, ba tháng gần đây anh ta còn thu mua được một số cổ phần."

"Việc này tôi có nghe qua, tháng trước Trầm Băng có mời chủ tịch Thượng đến tham dự tiệc cưới của ba anh ta, tuy chỉ xuất hiện trong giây lát nhưng rất có thể sẽ gây bất lợi cho buổi bầu cử." Thái độ của Trần Kha Dương điềm tĩnh, dù nói qua sáu chữ 'tiệc cưới của ba anh ta' cũng không sai nửa nhịp, riêng Thanh Nhi bên cạnh đã xém cắn lưỡi.

Cái gì là tiệc cưới của ba anh ta? còn chủ tịch Thượng Hoàng nữa chứ!

"Buổi tiệc hôm đó chúng tôi cũng có đến, chủ tịch Thượng Hoàng thật ra không có ý đứng về phía Trầm Băng, chỉ đơn thuần đến chúc mừng ông Trầm, anh ta còn nhấn mạnh buổi bầu cử lần này sẽ không bỏ phiếu." Lời này do Lâm San Nguyệt nói, trên mặt cô ta có nét cười rất thanh thoát, không biết cụ thể là vì nói chuyện với anh hai cô hay vì nhắc tới chủ tịch Thượng Hoàng đó nữa.

Thanh Nhi chỉ cảm thấy, tại sao vấn đề họ đang nói cô không cách nào xen vào được?

Ngược lại, Trần Kha Dương lại nghe rất rõ ràng ý của cô ta, Lâm San Nguyệt muốn ngụ ý nếu Thượng Minh Triệt không ra mặt thì Trầm Băng sẽ không giành đủ phiếu bầu, dù sao trước đó việc Trương gia và Lâm gia liên hôn gần như đã gây chú ý khá lớn, đa số cổ động đều không muốn đắc tội cùng một lúc hai nhà này.

Như vậy còn không đủ thuyết phục lòng người sao? Trần Kha Dương gật đầu, cười nhạt một tiếng. "Tôi hiểu rồi, chúc anh vẫn giữ được phiếu bầu cao nhất trong nhiệm kì tới."

"Cám ơn." Trương Lam Tuyết lịch sự đáp trả, hai người nâng ly uống với nhau, xong Trần Kha Dương liền buông ly trên bàn, ôm eo Thanh Nhi. "Chúng tôi đi trước, có việc sau này sẽ ngồi vào bàn nói tiếp."

"Được." Lâm San Nguyệt nhanh nhẹn choáng trước, còn vui vẻ tét thêm một câu. "..lần sau chúng tôi mở tiệc mừng, anh nhất định phải dẫn em gái theo."

"Ừ." Trần Kha Dương đáp theo thói quen, lúc cúi đầu xuống thì thấy mặt Thanh Nhi xám xịt, hai hàm răng nghiến ken két. "Có chó mới làm em gái anh, đồ thấy sắc quên nghĩa, đồ bán người nhà."

Trần Kha Dương vươn tay nâng cằm cô dậy, nhú mày. "Sao vậy?"

Về mặt Thanh Nhi vừa xanh vừa đỏ, vừa tức giận vừa uất ức. "Anh chỉ biết quan tâm người ngoài đường, không để ý tới cảm nhận của em, em không bao giờ đến dự tiệc cưới của bọn họ, Trương Lam Tuyết là tên đàn ông bị ỉm bắt cả hai tay."

Trần Kha Dương nghe cô oán trách hơi trầm mặt, vài giây sau nhếch môi nói. "Em cho rằng việc hấn bắt cả mấy tay có liên quan tới chúng ta?"

Thanh Nhi có chút quần bách. "Nhưng anh ta đã quen An Nhiên còn thân mật với vị hôn thê, em không thể chấp nhận hành vi lừa gạt tình cảm của anh ta, còn An Nhiên cũng là bạn thân kiêm người thân của em."

Trần Kha Dương nhìn cô một cái, xoay đầu nhìn phòng tiệc, bước thẳng. "Anh không biết An Nhiên nào cả."

Thanh Nhi cứng họng, giận dỗi kéo tay anh ta. "Anh hai~"

Trần Kha Dương đứng lại nhìn cô, ánh mắt sắc lẹm. "Tập đoàn nhà chúng ta có 5% cổ phần trong bệnh viện Thuần Ái, em có biết không? Người suốt ngày chỉ quan tâm chuyện ngoài đường là em, lo mà học hỏi rồi tiếp quản tập đoàn, anh không có thay em làm cả đời đâu."

Sét đánh ngang tai Thanh Nhi, cô tròn tròn hai mắt. "Nhưng ba đã nói nhường tập đoàn lại cho anh, anh phải chịu toàn bộ trách nhiệm chứ?"

Trần Kha Dương không đáp lại lời cô, Thanh Nhi càng thấy bất an kéo tay anh ta, cố gắng thuyết giải. "Anh không được bỏ ngang giữa chừng, tập đoàn Trần Văn tuy không phải lớn nhất trong nước nhưng từ từ sẽ lớn mạnh, anh phải thay em thay ba hoàn thành lí tưởng, đưa tập đoàn nhà chúng ta vươn ra tầm cao quốc tế."

Trần Kha Dương nhếch môi, không nhìn cô. "Em có thể thay ba làm chuyện đó."

Não Thanh Nhi lập tức phình ra, chỉ muốn chết. "Nhưng em học báo chí, không biết gì về kinh doanh cả, anh mà để em quản lí thì tập đoàn chắc chắn sẽ phá sản. Em là đứa em gái anh thương yêu nhất mà, sao anh có thể để em gánh tội án đó cả đời được. Em không muốn, hoàn toàn, tuyệt đối, nhất quyết không muốn."

Trần Kha Dương nhìn chằm chằm cô, lạnh mặt. "Anh còn có công việc của anh."

"Anh làm gì?" Thanh Nhi ngay tức khắc chống hông nhào tới.

Ai kia thật sự bị vẻ mặt lì lợm khó bảo của cô làm cho bức mình, muốn nói mà không thể nói, muốn đánh càng không thể đánh, ánh mắt gần như mất kiên nhẫn.

Trong lòng Thanh Nhi cũng đang gào thét đây, cô từ đầu xuyên qua đã không có một chút kiến thức gì về kinh doanh, cộng thêm chủ thể một lòng đi theo con đường nhà báo, khó khăn lắm mới tìm ra một anh trai tiếp quản công ty, bây giờ anh ta đột nhiên nói không làm, bảo cô phải làm sao đây?

"Em mách ba." Thanh Nhi bỗng dừng phun ra một câu ngoài tầm kiểm soát của hai người, không ngờ khiến cuộc tranh cãi đi vào ngõ cụt.

"Tuỳ em."

Từ đó, tâm trạng của cô trở nên vô cùng buồn bực, ai nói chuyện gì cũng không để ý, bậm môi cúi gầm mặt, tới lúc bị đưa vào phòng đấu giá cũng không mở miệng nói câu nào.

Trên sàn đấu giá hết đồ cổ tới kim cương đá quý, số tiền mà người ta bỏ ra không vài tỉ cũng trăm triệu chục triệu, Thanh Nhi vô cớ tự dung nổi cáu, hung hăng kéo bàn tay Trần Kha Dương ra sức bấm.

Đau, đương nhiên rất đau, mặc dù cô không để móng tay nhưng mấy ngón tay nhỏ nhỏ quấu vào da thịt cũng sẽ gây thương tổn, vậy mà anh ta không hề hề rặng trách một tiếng, mặc kệ cô muốn làm gì làm.

Thanh Nhi không cam tâm nâng mắt nhìn anh ta, gương mặt Trần Kha Dương so với lần đầu cô gặp vẫn như vậy, đôi mắt nâu sâu hút nhìn không ra suy nghĩ, sống mũi cao thẳng một đường, môi mỏng đỏ au, nét lai tây vừa mang sức hút mãnh liệt vừa lạnh lùng cao ngạo, ngắn gọn một câu chính là rất đẹp.

Đôi môi đang mím chặt vô thức trề ra, mấy đầu ngón tay cũng dần buông lỏng, sức mặt từ giận nhanh chóng đổi thành dè bĩu. Hừ, cô đây rộng lượng không tính toán với anh hai.

Thanh Nhi quay đầu nhìn lên sân khấu, không nghĩ tới chỉ giận một chút thời gian đã trôi qua nhanh như chớp. "Bây giờ là vật đấu giá cuối cùng của buổi đấu giá ngày hôm nay, sợi dây chuyền được mệnh danh 'Nước mắt biển cả', viên đá quý màu xanh trên mặt dây chuyền được lấy từ vùng biển Caribe thuộc Đại Tây Dương. Từng có truyền thuyết kể rằng, nữ thần biển cả mang tình yêu bất diệt cùng thượng đế, nàng dùng cả cuộc đời vượt qua những vùng biển để tìm đến đường chân trời, chỉ mong một lần được gặp tình lang. Nhưng, đến lúc trước khi chết nàng chợt nhận ra mọi thứ chỉ ảo mộng, trên thế gian này vốn dĩ không có nơi gọi là chân trời, và tình yêu của họ vĩnh viễn không có hồi kết. Nàng đã rơi lệ, giọt nước mắt hoá thành viên đá quý mang theo lời nguyện cho những ai sở hữu nó rằng tình yêu của họ mãi mãi sẽ bị chia cắt. Giá khởi điểm của sợi dây chuyền 'Nước mắt biển cả' là.. 200 triệu."

200 triệu? Thanh Nhi há hốc mồm, một sợi dây chuyền đơn giản mang theo lời nguyện với giá 200 triệu, có phải lừa gạt quá trắng trợn rồi không? Cô không nhìn được nghiêng đầu nhìn lên lồng kính, lập tức bị thứ ánh sáng xanh lam yếu ớt của nó hấp dẫn, giống như một giọt nước tinh khiết, mặt dây chuyền nhìn qua có vẻ mong manh, chạm vào sợ tan, rơi xuống sợ vỡ, cảm giác chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ khiến nó biến mất vĩnh viễn.

"Năm trăm triệu."

"Sáu trăm triệu."

"Sáu trăm năm mươi triệu."

"Bảy trăm triệu."

"Bảy trăm năm mươi..."

Một người hứng thú kéo theo nhiều người liên tục ra giá, Thanh Nhi cảm lòng không được gấp gấp kêu lên. "Chín trăm triệu."

"Chín trăm năm mươi triệu."

"Một tỉ."

Mặt cô tái mét, nhanh vậy đã đến một tỉ, có phải những người ở đây đều giàu đến điên rồi không? Thanh Nhi mím môi nhìn mặt đầy chướng, cô cũng muốn làm chủ nhân của nó, không chỉ vì nó đẹp mà vì nó mang cho cô cảm giác trân quý, muốn nhìn ngắm, muốn chiếm hữu.

"Hai tỉ."

Cả phòng đầu giá lặng ngắt như tờ, nhưng chừng năm giây liền có âm thanh mềm mại vang lên. "Ba tỉ."

Thanh Nhi xoay đầu, là bạn gái của Hưởng Thế Quân, nghe loáng thoáng thì thân phận của cô ta chính là đại tiểu thư của Trầm gia, Trầm Mi. Thật sự rất mực cười, anh hai cô ta mở tiệc đầu giá, cô ta lại ở đây tranh giành với cô!

Bàn tay Thanh Nhi giờ lên, vừa mở miệng muốn kêu lại bị Trần Kha Dương ngăn cản. "Đủ rồi, em không giành nổi cô ta đâu."

"Nhưng em rất thích." Thanh Nhi ngưng mắt, từ trước đến nay cô rất hiếm khi sai trang sức, không phung phí mua bất cứ thứ gì. Nhưng lần này, cô quả thật rất thích sợi dây chuyền đó, không có nó cô sẽ hối tiếc cả đời.

Trần Kha Dương đương nhiên hiểu được chuyện đó, nắm chặt bàn tay cô, không nhiều lời.

Người chủ trì coi như đã hiểu được tình hình, bắt đầu làm đúng thủ tục.

"Keng.. Ba tỉ, lần thứ nhất."

"Keng.. Ba tỉ, lần thứ hai."

"K..." Ngón tay anh ta đột ngột khựng lại, ngửa đầu nhìn lên trần nhà, há hốc mồm. "Mười tỉ?" Ngu người vài giây mới trấn định, vội tăng hắng một tiếng, ổn định sắc mặt giờ tay lên trên, cao giọng. "Chủ tịch Thượng ra giá mười tỉ, còn ai có giá cao hơn?"

Thanh Nhi ngửa đầu nhìn trần nhà, hiện tại mới phát hiện trên đầu cô còn một căn phòng bằng kính, khoé môi cô bất giác run rẩy.

Thượng Minh Triệt..

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đồng Loã Vô Dụng

Không có gì ngoài dự đoán, sợi dây chuyền mệnh danh 'Nước mắt biển cả' thuộc về chủ tịch Thượng Hoàng với giá mười tỉ. Buổi tiệc cũng nhanh chóng kết thúc ngay sau đó.

Thanh Nhi tự nhiên không còn thấy hối tiếc nữa, dù cô không thích tên Thượng Minh Triệt nhưng hẳn đã bỏ ra mười tỉ để mua sợi dây chuyền cô thích, một cái giá quá mức xứng đáng mà cô không thể cho nó, như vậy là tốt rồi.

Thanh Nhi giờ hai tay vươn vai nhìn bầu trời đêm tối mịt, thời gian à, mau mau trôi qua đi.

Sắp tới tết rồi~

Những ngày sau đó quả thật là chuỗi ngày bận rộn, Học viện Điện ảnh và Báo chí của cô lại tổ chức tiệc liên hoan cuối năm. Sinh viên năm nhất khoa Điện ảnh cực kì năng nổ biểu diễn không biết bao nhiêu là tiết mục đặc sắc. Khoa Báo chí cử ra tất cả sinh viên có thành tích tốt viết bài luận, chụp ảnh lưu niệm, ghi chép lại toàn bộ quá trình của buổi lễ.

Thanh Nhi còn chưa tìm ra thời gian nghỉ ngơi, anh hai đã bắt cô đến tập đoàn học hỏi. Mặc dù cô tâm không cam lòng không nguyện nhưng vẫn phải ngoan ngoãn nghe lời, trừ những lúc bận việc ở trường toàn bộ thời gian còn lại đều phải đi theo anh ta học cách xem xét hợp đồng, bàn công việc, khiến đầu óc cô sắp nổ tung ra.

Buổi tối về nhà có khi không còn sức để tắm, cứ lăn đùng ra ngủ tới sáng hôm sau lại gấp gấp ăn cơm rồi đến trường, đến công ty. Chỉ hơn một tuần lễ, nhan sắc của cô xuống dốc thê thảm, vẻ mặt tiêu tụy tái nhợt, cả người bị rút sạch khí lực.

"Anh hai à, hôm nay là chủ nhật, anh tha cho em một ngày đi." Cả căn phòng yên tĩnh chỉ có tiếng Thanh Nhi thều thào trong chăn, cô nan nỉ chẳng ai đáp lời, một lúc sau mới khó hiểu lú đầu ra nhìn, phát hiện trong phòng không hề có người, hoá ra cô bị ảo giác.

Thanh Nhi xoa xoa hai mắt ngồi dậy, liếc nhìn đồng hồ treo tường đã 12 giờ trưa. Bầu trời bên ngoài âm u ảm đạm, tuyết trắng phủ như màng sương trên khung cửa sổ, thời tiết mùa đông buồn tẻ không gì bằng.

Hơi~ Thở dài ưu tư một tiếng, cô giờ tay kéo chiếc áo choàng bằng lông trùn lên người, mang gấu chân thông thả đi xuống lầu. Liếc mắt đã thấy Trần Kha Dương ngồi uống cà phê xem thời sự trên sofa, nhàn hạ hưởng thụ vô cùng.

"Đi em mấy ngày nay mệt muốn chết, anh thì sung sướng rồi." Thanh Nhi không nhịn được nói vài câu, xong liền không nhanh không chậm ngồi xuống cạnh anh ta, quay đầu gọi. "Thím Hương ơi, nấu cho con tô phở đi."

Dứt lời xoay lại nhìn màn hình tv, không khỏi cảm thán sâu sắc. "Trung Quốc đúng là tên bành mông đáng ghét nhất đại lục, nếu em mà là tổng thống Nhật Bản, khẳng định không ở đó nói hai lời với chúng, đem vài tấn bom nguyên tử qua nổ banh xác cả lũ."

Trần Kha Dương lườm cô một cái, buông tách cà phê lên bàn, lạnh nhạt mở miệng. "Sau đó, mỗi ngày em đều hít phải 100mg chất độc hoá học, não dần dần teo lại trở thành một tên điên." "

Thanh Nhi tái xanh mặt mày, hất tay anh ta. "Anh không thể phối hợp một chút được hả?"

Ai kia xoay sang nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc. "Không thể, những điều em nói đều không có khoa học."

Thanh Nhi (>_

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Em Ghét Cô Ta

Từng hạt bông tuyết rơi xuống bãi vai tan thành vệt nước trong suốt, Thanh Nhi đứng khựng lại cách cổng vào khách sạn năm bước, khẽ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tối đen đang đổ mưa trắng xoá, toà nhà đối diện cao chót vót xuyên qua tầng mây u ám, căn phòng trên cùng như đốm sáng nhỏ giữa vùng trời u tối.

Cô cúi đầu, nhìn vào tấm hình tổng quát kiến trúc khách sạn Thượng Quốc phát hiện đó là phòng chủ tịch, Thượng Minh Triệt khả năng đang ở trong đó. Nếu bây giờ cô liều lĩnh đột nhập vào phòng hẳn, hơn 90% sẽ bị tóm gọn, rơi vào tay một tên biến thái thì hậu quả rất khó lường.

Thôi vậy, cách còn nhiều không nên tự chuốc hoạ vào thân, Thanh Nhi vươn tay phủi vài bông tuyết trên vai, ung dung cất bước vào đại sảnh khách sạn, liếc mắt qua chùm pha lê sáng lung linh trên đỉnh đầu, tiến thẳng đến quầy phục vụ. "Cho tôi một phòng Vip."

"Vâng, đây là thẻ phòng 905, mời tiểu thư."

Tay Thanh Nhi kiêu ngạo nhận lấy tấm thẻ, xoay người đi thẳng vào thang máy, vừa vào phòng liền tùy tiện ném túi xách lên giường đẩy cửa ra ban công. Quả nhiên, lan can ở đây khác với ở khu du lịch Ô đô, khoảng cách khá xa còn làm bằng kính, bắt với bất cứ thứ gì cũng dễ bị trượt.

Xoay người vào phòng, mắt vô thức lướt qua tủ quần áo, kiểu dáng sang trọng, chất liệu cực kì tốt, dùng bao nhiêu lực cũng không thể lay chuyển nổi.

Mắt Thanh Nhi đột nhiên loé lên tia sáng quỷ dị, không nhanh không chậm cầm điện thoại bàn lên nhấn gọi.

"Alo, tôi là khách phòng 901, 15 phút sau tôi có việc ra ngoài, phiền cô cho người lên dọn phòng giúp tôi."

Chờ bên kia đáp một tiếng vâng cô liền gác máy, ngã người lên giường túm chăn, hít hà một hơi. "Quá dễ, ngủ một giấc trước đã."

30 phút sau, ngoài hành lang có tiếng xe đẩy, Thanh Nhi hé cửa nhìn ra ngoài thấy một nữ lao công đang mở cửa phòng 901, vào trong rồi cẩn thận đóng chặt cửa. Không khác mấy so với kế hoạch, cô gái này có vẻ hiền lành hơn trong tính toán của cô.

Chờ thêm 15 phút nữa, Thanh Nhi mới thông thả ra khỏi phòng, đi dọc theo hành lang đến gần phòng 901. Đúng lúc này, cửa phòng bật mở một chiếc xe đẩy chậm chậm lao ra, cô lập tức đưa hông hứng lấy.

"A.."

"Tiểu thư, cô không sao chứ?" Nữ lao công hoảng hốt chạy tới đỡ lấy Thanh Nhi ngã trên sàn, chỉ thấy cô vịn chặt hông, vẻ mặt hiện rõ đau đớn làm cô ta sợ đến toát mồ hôi trán.

Thanh Nhi đau muốn chết, cứ ngỡ là đụng nhẹ một cái không sao, ai dè đụng ngay góc nhọn hại bụng cô như bị dao đâm, mặt trắng bệch ra kéo tay cô ta. "Đau quá, mau đưa tôi vào phòng."

"Phòng của tiểu thư?" Nữ lao công lo lắng hỏi, vừa nhẹ nhàng đỡ cô đứng dậy, cúi đầu thấy Thanh Nhi giờ ra tắm thê phòng 90..., số cuối bị ngón cái cô che mắt, ngẩng đầu lên thấy mắt cô hướng vào phòng 901, cô ta lập tức hiểu ý đưa cô vào.

Thanh Nhi nằm lên giường liền quay lưng đối diện cô ta, một tay vẫn cố chống lên bụng, mím môi nói. "Tôi không sao rồi, cô ra ngoài đi."

"Vâng." Nữ lao công khẽ thở phào, may mà hôm nay gặp phải người hiền lành nếu không lại bị đuổi việc rồi.

Nhưng mà, cô ta không biết, vận rủi của cô ta không phải đến từ Thanh Nhi mà là từ một người khác, khi cửa phòng còn chưa kịp khép lại, giọng nói uy lực đã vang trên đỉnh đầu. "Phùng Tuấn, sa thải cô ta."

"Vâng, chủ tịch."

Nữ lao công xoay đầu, hoá đá ngay tại chỗ.

Vị chủ tịch kia không nhìn cô ta một cái, đưa tay đẩy cửa phòng vào trong rồi đóng lại, động tác bình thản không bộc lộ chút tâm trạng.

Thanh Nhi nghe tiếng đóng cửa liền bật ngồi dậy, vừa muốn kéo váy nhảy xuống giường thì bất ngờ trước mắt xuất hiện bóng người, cô giật mình hét thất thanh một tiếng.

"Anh.. sao anh lại ở đây?"

Chồng cô nhìn thẳng vào mắt cô, bước tới gần giường, khoé môi hơi nhếch lên. "Tôi mới phải em, tại sao em vào đây?"

Lừai Thanh Nhi đủ dóc, trước mắt là gương mặt chồng cô ngày nhớ đêm mong nhưng sau mấy hôm không gặp lại có chút lạnh lùng, giá rét. Ánh mắt nhìn cô dù bình thản lại mơ hồ cho cô cảm giác bất an chột dạ. "Đây là phòng em, em."

"Phòng em?" Chồng cô cất lời, một bàn tay giờ lên nắm lấy bả vai cô, cúi đầu cứng rắn nói từng chữ. "Khách thuê phòng này tên là Đào Duẩn Phàm."

Đào Duẩn Phàm, là tên của ông chủ GJ? Thanh Nhi lập tức thấy lẩn quẩn tay chân, ngồi không được, đứng không xong, cảm giác hơi ảm từ bàn tay anh toả ra như một luồng áp lực đè nén toàn bộ cường ngạnh trong miệng cô, làm cô không sao ngụy biện được.

Thanh Nhi giờ tay bắt lấy bàn tay chồng cô kéo xuống, cúi đầu nhìn mấy ngón tay thon dài so với tay cô thì lớn hơn không ít, tự dưng không muốn nói gì cả, chỉ muốn ngồi đây mặc thời gian trôi qua.

Trong cuộc đời Thanh Nhi có mấy khi yên tĩnh cùng người khác một chỗ, vậy mà hôm nay cô đã thành công im lặng giữ tay chồng cô suốt 12 phút, đến khi chuông điện thoại bất thành linh kêu lên cô mới giật mình buông tay, vội giải thích. "Em không phải.. vào đây..., ý em là em đang làm việc, có một diễn viên muốn dùng quy tắc ngầm để đổi vai..."

"Tút.. tut.. tut.."

Cô cúi đầu nhìn vào màn hình, hai mắt liền mở to, cả người như rồ bốt cấp tốc lao xuống giường, vội vã kéo tay anh chạy ra cửa. "Anh mau ra ngoài, họ sắp.."

"Ông Đào, hay là chúng ta xem lại các điều khoản trong hợp đồng rồi hãy ký có được không?"

"Rầm." Thanh Nhi đóng sầm cửa lại, ngẩng đầu nhìn sắc mặt chồng cô, cắn môi dưới. "Em xin lỗi."

Đôi mày chồng cô nhíu lại, sắc mặt rõ ràng không tốt, tiếng nói phát ra cũng trầm xuống vài phần. "Cùng tôi ra ngoài, chuyện này không được phép tái diễn."

"Đừng.. không đi đâu.." Thanh Nhi không muốn vừa gặp đã gây bất hoà với anh, nhưng bây giờ mà cô ra đó sẽ phải đối mặt với Trịnh Thiên Mịch, nếu cô ta biết ý đồ của cô vậy mọi chuyện trước nay đều sẽ đổ sông đổ bể.

Hoang phí một khoảng thời gian dài như vậy Thanh Nhi không thể chấp nhận được, cô nắm chặt bàn tay anh ra sức chà sát, gấp đến viên mắt phỉếm hồng. "Chỉ lần này thôi, em hứa đây là lần cuối cùng, anh đừng bắt em ra đó, chồng~"

Phát âm chữ cuối, Thanh Nhi ngẩn cả người, cô vừa gọi cái gì? Cô đem thói quen thốt ra khỏi miệng? Vì lúc trước cô hay mơ thấy anh nên mới nham nhở gán cho anh một danh phận để dễ dàng suy tưởng, hiện tại lại có thể gọi thành tiếng?

Máu huyết Thanh Nhi phồng chùng trong một giây đều xồng hết lên mặt, cả vành tai và cổ cũng đỏ bừng. Đáng tiếc, cô còn chưa lộ ra biểu cảm e thẹn của thiếu nữ thì cửa phòng đã bật mở, đèn trong phòng trước sáng sau tối, rồi lại bật sáng, cuối cùng một màu tối đen như mực.

Cô vươn tay về trước chạm vào thứ gì đó mềm mềm nhẵn nhẵn, liếm môi gọi khẽ. "Anh ơi.."

Thượng Minh Triệt chỉ hơi cúi đầu đã áp sát mặt cô, hơi thở lạnh lạnh. "Đây là lần cuối cùng."

Người Thanh Nhi cứng đờ, lén thò tay ra sau chạm vào mặt phẳng bóng láng, cảm giác hai cánh tay đang ôm chặt eo cô, mùi hương nam tính dễ chịu thoang thoảng bên mũi, không khí cô đặc giữa hai người rõ ràng là ở trong tủ quần áo.

Cổ họng cô đột nhiên ngen một hòn, đàn ông làm kinh doanh đa phần rất trọng sĩ diện, sao có thể vì khoan dung cho cô mà ép mình vào tủ quần áo. Vốn lúc đầu, cô đã nghĩ trốn ở chỗ này vừa thoải mái vừa dễ dàng hành động nhưng bây giờ bởi vì có thêm chồng cô mà nơi này trở nên chật hẹp, đến cử động tay chân cũng khó.

Đây không phải vấn đề chiều dài chiều rộng, mà là Thanh Nhi chợt nhận ra, chỗ này không hề phù hợp với thân phận của cô, biệt thự của cô mấy ngàn mét vuông, cô là đại tiểu thư của Trần gia, sao có thể chui rút ở nơi nhỏ bé làm chuyện lén lút?!

"Em hứa, tuyệt đối không có lần sau." Thanh Nhi nói nghiêm túc, vừa ngẩng đầu lên môi vô ý chạm vào cằm chồng cô, cảm nhận rõ làn da nhẵn bóng, mạnh mẽ của đàn ông.

Đương nhiên lúc đó môi cô không muốn rời đi, chần chờ ba giây mới chậm rì rì cúi đầu xuống, thò tay vào túi rút điện thoại ra, dù thế nào cũng đã vào đây nếu không quay thì uống phí công sức.

Chồng cô thấy thế không nói gì, hoặc giả từ lúc thấy ánh nền điện thoại thì tâm tình đặc biệt tốt. Thanh Nhi có cảm giác không khí trong tủ điều hoà một chút, lén liếc mắt nhìn lên thấy khoe mỗi anh hơi nhếch, đuôi mắt cũng có gì đó ôn hoà ấm áp.

Thật ra tấm ảnh đó là cô chụp lên lúc anh ngủ lần trước, vì thấy đẹp nên để làm hình nền a.

Da mặt Thanh Nhi không hiểu sao tăng thêm mấy phần sung sướng tự phụ, chòm người về trước khoác hai cánh tay qua cổ anh, tay nhẹ nhàng đẩy cửa ra một khe hở nhét camera điện thoại vào. Bên ngoài, chỉ có một mình ông chủ GJ đang nằm trên giường, bộ dáng có vẻ không đến mức tệ, so ra thì có phần trắng kiện oai hùm.

Môi Thanh Nhi cong cong bật ra mấy tiếng cười khẽ, sẵn tiện tựa cằm trên vai chồng cô cho đỡ mỏi, nói nhỏ. "Anh nói xem, khi mà anh già bộ dáng có giống ông ta không?"

Ngữ điệu vô cùng thân thiết, Thượng Minh Triệt nghe ra còn chứa rất nhiều tình cảm bên trong, giường môi trả lời. "Tổ chất ông ta tầm thường, không có đầu óc, không thể so sánh với anh."

Tự tin ghê nhỉ? Thanh Nhi bật cười, nghiêng đầu nhìn gương mặt anh, thật sự là tuyệt đỉnh mỹ nam, nhìn gần càng có sức hút chết người, hại cô muốn phạm tội quá đi. "Em thấy khó hiểu, tại sao chỉ có đàn ông vào tù vì tội cưỡng hiếp mà phụ nữ thì không nhỉ?"

Chồng cô thoáng chút trầm mặc, hai cánh tay ôm chặt eo cô, một lúc sau mới bình thản như không nói. "Phụ nữ định lực kém, suốt đời cũng không thể ở trên."

Người Thanh Nhi chao đảo, cảm giác như có vạn tiễn xuyên tim, thề rằng lời này 100% là sự khinh thường dành cho phái nữ, tại sao phụ nữ thì không thể ở trên? Cô không phục. "Cứ chờ đó, sẽ có ngày anh phải nằm dưới em mà gào khóc."

Trên thực tế, bọn họ bây giờ chính là cô nam quả nữ ở cùng một chỗ nói chuyện 18+, Thượng Minh Triệt hoàn toàn không tức giận, còn vươn tay áp đầu cô vào cổ hân, cường quyền nói. "Em không đủ sức."

Thanh Nhi nổi giận, nhưng cơn bão tố trong lòng không bằng ấm áp người kia ban cho. Trong một ngày đông giá rét, còn là lễ Giáng sinh tràn ngập vui vẻ, nếu chỉ một mình cô ở chỗ này nhìn người ta âu yếm thì có bao nhiêu chạnh lòng cô tịch.

Liếc mắt qua màn hình điện thoại, Trịnh Thiên Mịch đã trở ra, hai người họ ở trên giường đang hôn môi, không quan trọng việc cô ta nằm bên dưới mà quan trọng là bọn họ đang hôn môi, chuẩn bị xxoo.

Mắt Thanh Nhi loé lên đóm sáng, nhón chân hôn lên má chồng cô một phát, đắc ý với suy nghĩ, người này sớm muộn gì cũng là của mình, đậu hủ ăn trước ăn sau cũng đều là đậu hủ của mình.

"Duẩn Phàm, chúng ta xem hợp đồng trước đi, em chưa chuẩn bị xong."

"Còn gì cần chuẩn bị, tôi sẽ nhẹ nhàng, em không cần phải lo."

"Nhưng, đây là lần đầu.."

"Sẽ không đau.."

"Em.."

"Nếu em không muốn, vậy thì ra ngoài gọi Amy vào."

Óc ác Thanh Nhi nổi rần rần khắp hai tay, quái quỷ hai người này đừng có nói chuyện ớn lạnh như thế có được không?

"Không cần.." Trịnh Thiên Mịch áp ứng, camera quay lại cảnh hai bàn tay cô ta bấu chặt ga giường, ánh mắt loé lên sát khí, nụ cười bên môi vẫn xinh đẹp tuyệt trần. "Chúng ta tắt đèn trước đã."

Noo!!! Trong đầu Thanh Nhi hò hét, tắt đèn tối thui rồi màn ăn cái khi gì? Không được tắt.

Không ngờ ông chủ GJ cùng ý kiến với cô, chẳng những không tắt đèn tay còn nhanh chóng cởi áo tắm cô ta, bắt đầu mò mẫm vùng bí mật. Trịnh Thiên Mịch hơi nghiêng người, tay lên lút luống tới công tắc nhấn nút, đèn trong phòng vụt cái tắt ngúm chỉ còn hai chiếc đèn ngủ mờ ảo ánh vàng. Ngay thời điểm đó Thanh Nhi lại thấy tay cô ta cửa mạnh vào cạnh bàn, một vết rách ứa máu lan ra.

"Chết tiệt, còn dùng cả chiêu này." Thanh Nhi tức giận nghiêng răng, vốn cô nghĩ Trịnh Thiên Mịch sẽ dùng mỹ nhân kế để thu phục lòng ông chủ GJ nhưng lại không ngờ cô ta sẽ dùng loại thủ đoạn bí ối, tầm thường như bao kẻ khác chỉ để đổi một vai diễn, trên đời này quả nhiên không có nữ chính nào hoàn hảo cả.

Người Thanh Nhi căng cứng nhìn màn hình điện thoại, trong lòng tự dung dâng lên một cỗ phần nộ không tên, trong nguyên tác bộ truyện Trịnh Thiên Mịch là người thế nào? Sắc sảo, trí tuệ như một nữ hoàng. Toàn bộ là giả dối, đó là bởi vì cô ta không rơi vào hoàn cảnh như Trần Thanh Nhi.

"Bịch.." Thanh Nhi hung hăng đâm vào lưng chồng cô, chỉ muốn đem tức giận trút ra ngoài. "Em ghét cô ta, tại cô ta mà em phải chứng kiến những thứ do bẩn nhất trên đời này."

Chồng cô không nói gì, đưa tay kéo cằm cô xoay qua hướng anh, hôn xuống.

Thanh Nhi dờ dẩn hết cả người..

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Không Lẽ Là Anh

Nhưng một giây sau, cô lập tức chấn tinh tinh thần lại, cảm giác hụt hẫng bốc lên tận đỉnh đầu. Bởi vì, cô bị anh troll rồi.

Thanh Nhi chớp chớp hai mắt nhìn gương mặt phóng đại kẻ sát, đôi mắt anh giữa đêm tối phát ra luồng ánh sáng mê hoặc, giống như dụ dỗ khiêu khích kiên nhẫn của người đối diện, khoe môi cong cong ý cười, hơi thở nhàn nhạt phả lên sống mũi cô, quan trọng là môi bọn họ chỉ còn cách nhau vài centimet.

Trong đầu Thanh Nhi hiện tại một mảnh trống rỗng, lúc này cô đã nói gì? nhìn bọn người kia làm cô thấy bản mắt cho nên anh mới kéo mặt cô xoay qua anh. Nhưng mà, khoảng cách hai người họ gần nhau như vậy, về mặt anh bình tĩnh như vậy, sao chỉ có mình cô tim đập chân run đứng không vững thế này.

Thanh Nhi không biết biểu cảm trên mặt cô rõ ràng thế nào, chỉ thấy đuôi mắt chồng cô có xu hướng nhếch cong, giọng nói có chút chế nhạo. "Em mắt hôn cái gì?"

Nghe câu nói đó mà tim Thanh Nhi muốn nhảy ra khỏi ngực, đây khẳng định là hành vi lừa gạt con gái nhà lành, cố tình tạo khoảng cách thân mật, còn dùng giọng nói mê hoặc chứng sinh khơi gợi vọng của cô. Đáng tiếc, cô dù biết nhưng không đủ sức chống đối, đã sớm bị đối phương chế trụ.

Chồng cô chăm chú nhìn cô một lúc, cảm xúc trên mặt anh không mấy thể hiện rõ, chỉ có khoe môi mỉm cười lộ chút đường cong tuyệt mỹ, đột nhiên anh đưa một tay lên kéo cánh tay đang co lại ôm cổ anh duỗi thẳng ra, nghiêm túc nói. "Làm tốt việc của em đi."

Thanh Nhi ứ đứ mặt mũi, cổ họng nghẹn một hòn đá lớn, liếc mắt qua chiếc điện thoại đang yên vị chỗ cũ, tự dung thấy miệng lưỡi chua lè. "Việc đó có thể từ từ làm."

Chồng cô nghe vậy hơi cúi người, ngữ điệu bình ổn không chút gợn sóng. "Vậy bây giờ em muốn làm gì?"

Thanh Nhi cụp mí mắt, thầm chửi rửa bản thân sao lại khơi ra đoạn đối thoại sắc mùi gian tình thế này? Nhưng mà, chồng cô thật sự rất đẹp trai, càng nhìn càng có cảm giác rung động, trái tim cứ thổn thức mong mỏi được ôm ấp, suy nghĩ đến miếng lại biến đổi thành. "Nam nữ ở cùng một chỗ có phải nên hôn hay không?"

Nói xong cả mình cũng ngẩn ra, lập tức thấy nóng ran hai má, Thanh Nhi chắc chắn cuộc đời cô từ lúc sinh ra đây là lần xấu hổ đến mức chỉ muốn chui đầu xuống đất chết quách đi cho xong. Chồng cô nghe thấy cũng phải giật mình, nhìn cô một cái liền bật cười, ôm chặt lấy cô áp sát mặt hai người, nhẹ nhàng nói phải, rồi chiếm lấy môi cô từ từ hôn xuống.

Cảm giác ấm nóng bao trọn cánh môi làm cả người Thanh Nhi thấy tê dại, trái tim sung sướng nảy lên bình bịch, hai cánh tay lập tức co lại quấn lấy cổ anh, mắt khép hờ đem toàn bộ tinh lực tập trung vào nụ hôn ngọt ngào của hai người họ.

Từ nhỏ Thanh Nhi đã có giấc mơ trở thành công chúa, khi tình yêu đến cô sẽ nắm tay hoàng tử bước lên lễ đường, hạnh phúc hô to 'con đồng ý'. Sau khi cô lớn lên, ngày ngày đọc tiểu thuyết ngôn tình, ngày ngày trải qua vô số tình yêu lâm li bi đát, giấc mơ công chúa và hoàng tử hoá thành cuộc những bàn hợp đồng hôn nhân, tình yêu trong sáng chỉ là phù du sau cơn mưa, chạm vào sẽ tan vỡ.

Không ai muốn tình yêu của mình nhuộm màu nước mắt của người khác, nếu có thể Thanh Nhi rất muốn ở mãi chỗ này, ôm lấy người đàn ông mình thích hôn đến thất hồn lạc phách mới thôi.

Mũi giày cô chậm chậm nâng leo cao, môi hai người tiếp xúc ngày càng chặt chẽ, đầu lưỡi cô bắt đầu nhẹ nhàng phối hợp theo động tác anh, hơi thở hai người dần hoà quyện, có mùi vị ngọt ngào say mê, có cảm giác nhàn nhạt an ổn, có vòng tay ấm áp che chở bình yên.

Bên ngoài, hai người kia cuồng đã thực hiện xong bước dạo đầu, Trịnh Thiên Mịch bị ép nằm sấp trên giường, hoa huyết bị cưỡng chế phải tiếp nhận một thứ vừa thô thiển vừa xấu xí, cô ta đau đớn đến kêu thất thanh, cấu chặt ga giường nước nở thành tiếng.

Đào Duẩn Phàm là người từng trải, đã chơi qua vô số gái trinh, hơn nữa còn là chủ tịch tập đoàn truyền thông lớn nhất nhì Trung Quốc, sao có thể bị chút kì sảo của cô ta lừa gạt. Tuy nhiên, ông ta đã chơi tới đây, cũng không muốn vạch trần cô ta ngay lập tức, nếu cô ta đã có ham muốn, vậy thì để cô ta một đêm nhớ suốt đời.

Tiếng Trịnh Thiên Mịch kêu rên rất lớn, khó có thể nhận ra cô ta kêu vì đau khổ hay thống khoái. Nhưng Thanh Nhi thật sự đã không nhận được, bởi vì mỗi lần cô ta hét một tiếng đều làm cô giật mình phân tâm.

Mở to mắt nhìn gương mặt chồng cô gần sát, dù anh vẫn chưa buông cô ra nhưng chân mày đã nhíu chặt lại mắt kiên nhẫn, động tác môi lưỡi vốn dịu dàng cũng có phần hung hăng tàn sát, tâm tình ngày càng tệ hại.

Thanh Nhi sợ hãi rụt lưỡi lại, vừa muốn thu tay xin dừng thì cảm giác người bị nhấc bổng lên, lưng áp sát vào vách tủ, đồng thời cửa tủ kịch một tiếng khoá chặt, âm thanh kia nhỏ đi không ít. Cô khẽ liếm liếm môi, nhỏ giọng nhắc nhở: "Em còn chưa quay xong."

"Còn muốn quay tiếp thì một mình em ra đó đi." Chồng cô lạnh giọng răn đe, một tay đã nhanh chóng tước lấy điện thoại của cô tắt camera cho vào túi.

Thanh Nhi nhìn anh, đáy mắt bất giác loé qua một tia thấu hiểu, choàng tay ôm cổ anh, cười tí mắt. "Âm thanh kia thật là ồn ào, thật là ồn ào, thật là ồn ào quá đi~"

Bỏn cọt lưu manh thế này, cũng chỉ có Thanh Nhi đủ can đảm dám làm.

Vậy mà chồng cô một chút cũng không đổi sắc mặt, ngược lại còn nở một nụ cười khê, đẹp trai đến mức Thanh Nhi phải dờ dẫm mở to mắt nhìn, sau đó phát giác gáy bị giữ lấy, eo bị tóm chặt, cả người bị kẹp giữa vách tủ và cơ thể anh, có cái gì đó cực kì nguy hiểm đang đến gần. Cô vội mở miệng muốn thú tội, nhưng nụ hôn dở dang ban nãy đã nhanh chóng trở về, chỉ là lần này bắt đầu dĩ có thêm một vật.. chủ đại điều bên dưới đã thức giấc rồi.

Vừa chạm vào nó, Thanh Nhi đã có phản xạ giật lùi về sau, nhưng chỗ cô đứng không thể động đậy gì được, cảm giác vật nóng rực tiếp xúc qua da thịt làm cả người cô không được tự nhiên. Vẫn biết đàn ông hôn môi có phản ứng là chuyện bình thường, huống chi bên tai còn có tiếng y y a a đây kích tình kia, cô có thể thông hiểu việc này nhưng vẫn cần thời gian để thích ứng.

Thanh Nhi khẽ hít sâu, vòng tay ôm thắt lưng anh, rất nhanh tâm trí lại bị cuốn vào nụ hôn mềm mại, dần dần quên mất mọi thứ xung quanh.

Nụ hôn của họ rất dài, chồng cô từ đầu đến cuối đều không hành động như kiểu dừ thú muốn ăn thịt người, cuồng đã cấu xé giống mấy quyển tiểu thuyết hay viết. Động tác của anh có mạnh mẽ có ôn nhu, có dụ dỗ có mê hoặc, tóm lại chỉ mấy bước đơn giản đã thu phục trái tim Thanh Nhi, khiến cô ngây ngất ngây tham lam không muốn dừng.

Lúc chồng cô đưa mặt cô úp vào ngực anh, Thanh Nhi còn đang say nắng mơ màng, mãi lúc sau mới tỉnh táo, bên môi không giấu nổi nụ cười, hai cánh tay vẫn khư khư ôm chặt anh, chợt nói: "Em còn chưa biết anh là ai?"

Chồng cô hình như có điện thoại, đưa tay vào túi lấy ra xem, miệng vẫn nghiêm túc nói với cô: "Thượng Minh Triệt."

Thanh Nhi sững người, anh vừa nói tên gì? Thượng Minh Triệt? Giờ hoà, sao có thể là tên đó chứ, thế giới này cũng không có mấy ai trùng họ trùng tên đâu, nhất là họ Thượng thì càng không thể. Chắc chắn là cô nghe nhầm rồi, Thanh Nhi cương quyết hỏi lại: "Anh vừa nói tên gì?"

Chồng cô buông điện thoại xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, trong mắt anh phát ra một luồng ánh sáng giống như làn khói, cuốn hút tâm trí cô vào đó, Thanh Nhi đang cảm thấy đầu óc bị thôi miên thì bên tai có âm thanh từ tính đầy cảm xúc lướt qua, khiến cô.. khiến cô không nghe rõ anh nói gì cả.

Thượng Minh Triệt nhìn vẻ mờ mịt trên mặt cô, có chút cảm giác bất đắc dĩ, hẳn không biết cô lại dễ bị mê hoặc như vậy, đưa tay kéo cô nhích qua một bên, lúc này mới trả lời điện thoại.

Thanh Nhi ngẩng đầu thấy anh đang nói chuyện với ai đó, nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị, chắc là có công việc quan trọng. Dù trong lòng cô tò mò muốn hỏi thêm lần nữa nhưng lại không muốn ảnh hưởng công việc của anh, đành ngả đầu lên vai anh ngắm khuôn mặt hoàn mỹ đối diện.

Sống mũi của anh rất cao, bình thường những người có sống mũi quá cao đều tạo cảm giác thô thiển hoặc không cân xứng, nhưng anh thì ngược lại, bởi vì đôi mắt của anh khá lạnh, đường nét lại sắc bén cộng thêm trông mắt cuốn hút, hai điểm này hợp lại tạo cảm giác vô cùng hài hoà.

Thanh Nhi vươn tay ra, vốn muốn chạm thử nhưng đang tới gần thì ánh mắt của anh bất ngờ nhìn qua. Cô giật mình, thẳng tay luồn qua ôm cổ anh, gấp gáp úp mặt xuống, giả bộ kêu lên. "Hình như có con gì mới bay qua.."

Dứt lời thấy có gì đó không hợp lí, vội vàng sửa giọng. "Tự dưng thấy buồn ngủ quá.." Còn cố dụi dụi mắt, nhắm mắt giả vờ ngủ thật.

Kì tích là sau đó cô ngủ luôn một giấc tới sáng hôm sau..

Lúc Thanh Nhi tỉnh dậy thì phát hiện mình ngủ trên giường, chăn phủ kín qua người, váy áo vẫn chỉnh tề như cũ. Cô nghiêng đầu nhìn ra cửa phòng, 903, là phòng của cô.

Ừ, tối qua cô ngủ ở phòng của cô!

Trong đầu Thanh Nhi loé qua một đoạn kí ức nào đó, cô hốt hoảng bật dậy nhìn giáp vòng trong phòng, kinh hô. "Không lẽ mình nằm mơ cả đêm?"

Nhưng một giây sau lại cảm giác trên cổ có vật lạnh lạnh, chạm vào mới biết là một sợi dây chuyền. Thanh Nhi khó hiểu đi nhanh vào phòng tắm, nhìn vào gương cả người đều ngẩn ra..

Đây không phải là nước mắt biển cả sao?

Sao nó lại ở trên cổ cô?

"Chủ tịch Thượng ra giá 10 tỷ mua sợi dây chuyền Nước mắt biển cả, còn ai có giá cao hơn?"

"Chủ tịch Thượng Hoàng thật ra là Thượng Minh Triệt.."

"Em còn chưa biết anh là ai?"

"Thượng Minh Triệt."

"Chồng em tên là Thượng Minh Triệt."

....

Thanh Nhi chớp chớp đôi mắt to tròn, đầu ngón tay chạm nhẹ vào viên đá xanh lam, yếu ớt lắm bầm. "Chồng mình, không lẽ thật sự là Thượng Minh Triệt?"

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tạm Biệt

Mọi việc đến quá đột ngột, Thanh Nhi chưa bao giờ ham muốn chồng cô là người có thể một tay che trời, cô chỉ hy vọng anh là tổng tài của một công ty nào đó, tình yêu của họ sẽ đơn giản và bền chặt.

Nhưng suy nghĩ không phải là hiện thực, thực tế anh chính là chủ tịch tập đoàn tài chính Thượng Hoàng lớn nhất châu Á, là đại tài phiệt có thể hôn mưa gọi gió trên thương trường, là người đàn ông mà dù chỉ hắc hơi một cái cũng có hàng tá phụ nữ sốt vó lo lắng.

Làm sao đây, anh là người mà cô với tay mười thước không bắt được!

Lòng Thanh Nhi buồn bã, cô không muốn bỏ cuộc nhưng để theo đuổi một ngọn núi cao thì cần phải tranh đấu, ngoại trừ cô còn có cả tỷ người đang dòm lên đỉnh.

Nhìn gương mặt mình trong gương, da trắng má hồng, mắt to tròn, mũi nhỏ, môi mỏng, răng khểnh, lúm đồng tiền, mỗi lúc cười lên như hấp thụ hết ánh nắng mặt trời, rạng rỡ và xinh xắn. Đơn thuần như thế, sao phải vì chuyện tình yêu mà ủ rũ không vui?

Thế giới này thích ngược lắm, vì cô là nữ phụ nên phải lí trí gấp trăm lần người khác, phải biết đối mặt và thuận theo tự nhiên.

Thanh Nhi cúi đầu nhìn ánh sáng yếu ớt từ mặt dây chuyền trên cổ, cảm giác vui sướng trong lòng như thủy triều kéo đến, đây chắc chắn là món trang sức cô yêu thích nhất trên đời.

Rửa mặt sạch sẽ, Thanh Nhi tung tăng ra khỏi phòng tắm, vừa quơ lấy điện thoại và túi xách thì bất ngờ điện thoại đổ chuông, cô không dừng động tác đi ra cửa, cất giọng nói cực phớt. "Alo, bữa nay tâm tình tiểu thư thật tốt có thể tùy ý thiếu gia nhờ vả."

Người bên kia sững sốt hai giây, tông giọng cũng hài hoà thấy rõ. "Em đang ở đâu?"

"Siêu cấp khách sạn Thượng Quốc. Đang ở kế bên trạm đón taxi."

"Đợi anh."

"Ừm." Thanh Nhi cúp máy cho vào túi, sải bước dài đến trạm chờ taxi, không thể để Hứa Trác Tùng biết cô qua đêm ở đây, nếu không anh ta sẽ hiểu lầm đây.

Thời tiết gần tết rất lạnh, mưa tuyết phủ con đường trắng xoá, mỗi lượt bánh xe chạy trên đường đều bỏ lại một vết nước dài. Thanh Nhi nghiêng đầu nhìn về mặt người bên cạnh, nhìn không được nhắc lại. "Anh thật sự muốn em nói như vậy?"

"Ừ." Hứa Trác Tùng trả lời dứt khoát, liếc nhẹ cô một cái liền quay đầu cho xe tấp vào lề đường.

Đàn ông đứng là loài động vật máu lạnh vô tình, Thanh Nhi âm thầm bĩu môi mắng mủ, xoay người đẩy cửa bước xuống xe, lập tức bị trận gió lạnh thấu xương bên ngoài khiến cho rùng mình run rẩy, vội vàng ôm túi xách chạy nhanh.

Đột nhiên cổ tay bị giật lại, gò má áp vào lồng ngực nóng hổi, cô ngẩng đầu thấy Hứa Trác Tùng đang chậm rãi quấn khăn choàng qua cổ cô, bên môi còn khẽ cười nói. "Sắp tới tết rồi, bị bệnh sẽ không ai đi chơi cùng anh."

Thanh Nhi chu môi, rút người vào lòng anh ta, ngã đầu cười. "Coi như anh còn chút nhân tính."

"Anh luôn quan tâm em." Hứa Trác Tùng choàng xong khăn, nựng má cô một cái liền xoay cô về hướng công sân bay. "Đi nhanh, em còn 10 phút."

"Hả?" Thanh Nhi ngẩn ra một giây, sắc mặt liền trắng bệch tức giận, đập mạnh tay vào ngực anh ta chửi lớn. "Đồ ác độc."

Ba chân bốn cẳng chạy như bay vào sảnh lớn đập vào mắt là đoàn người đông đúc đang xếp hàng dài trước quầy soát vé, hấp tấp tìm kiếm một lúc mới bắt gặp bóng lưng quen thuộc, Thanh Nhi gấp gấp giơ tay hô to. "Thầy ơi, đợi em với~"

Bốn năm người sững lại xoay đầu nhìn, Chung Gia Thạc hơi nheo mắt thấy bóng dáng cô từ trên lầu một lao xuống, tới bên cạnh hẳn thì thờ không ra hơi, trán lấm thẫm mồ hôi, miệng không ngừng. "Đợi em, đợi em." Hắn nhủ mảy, đưa tay lau qua trán cô, khó chịu hỏi. "Ai kêu em tới đây?"

Ai kêu? Còn ai ngoài đại ca ngoài công! Thanh Nhi mệt đừ đừ mặt mũi, hỗn hạo hỗn hạo một lúc mới lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn gương mặt Chung Gia Thạc, mới hai tuần không gặp anh ta đã thay đổi rất nhiều, ánh mắt lộ rõ đường nét lãnh đạm sắc bén. Cô ngẫm nghĩ, bắt giác nổi hứng reu re, ôm cánh tay anh ta lúc lắc. "Em không nhớ để thầy đi đâu, hay là thầy đừng đi nữa, ở lại với em nha."

Chung Gia Thạc cúi đầu nhìn cô, hẳn nhớ rất rõ lần đầu gặp, cô cũng dùng vẻ mặt này lừa gạt hắn. Tại sao lúc nào trong mắt cô cũng có nét cười vui vẻ, đuôi mắt gần như chưa từng xuất hiện một tia buồn bã, một cô gái như cô chẳng lẽ không hề có chuyện bận tâm hay sao?

Thanh Nhi đùa giỡn nhưng người đàn ông trước mắt không có phản ứng, cô cảm giác được người thầy thư sinh nho nhã ngày nào đã hoàn toàn biến mất chỉ để lại chút đáng vẻ quen thuộc, kể cả nụ cười cũng gần như không tồn tại nữa.

Luyến tiếc, Thanh Nhi thấy tâm mình chợt âm ỉm, nhiều chuyện xảy ra như thế, đương nhiên không ai có thể tỏ ra vô cảm đối mặt như cô. Đủ rồi, cô cũng nên để bọn họ rời khỏi nơi này một cách vui vẻ.

Xoay đầu nhìn Chung Gia Hân đang ngồi trên xe lăn, đôi mắt căm ghét vẫn hướng về phía cô, có thể cô ta thật sự hận cô, không chỉ vì Hứa Trác Tùng mà còn vì rất nhiều lí do khác nữa. Thanh Nhi hít sâu một hơi, bước đến gần cô ta, rút từ trong túi ra một quyển album nhỏ, nhẹ nhàng đặt lên đầu gối cô ta. "Trác Tùng bảo tôi đưa cho cô, mong cô chấp nhận điều trị, sớm ngày bình phục."

Khoé mắt Chung Gia Hân ửng đỏ, từng ngón tay chạm nhẹ vào vòng trái tim bằng gỗ trên quyển album, cẩn thận từng chút giống như chạm vào trái tim mình, giọng nói nghẹn ngào yếu ớt. "Anh ấy không đến sao?"

"Có đến." Thanh Nhi khẽ trả lời, tự dung cảm giác âm thanh mình phát ra mềm mọng rất nhiều. "Nhưng anh ấy sẽ không xuất hiện, bởi vì không muốn cô nuôi tiếc nơi này, tương lai của cô anh ấy sẽ để cô tự viết, đừng trở về đây nữa."

"Tôi thật sự rất yêu anh ấy." Chung Gia Hân nấc lên một tiếng ồ khóc, nước mắt lăn dài trên gò má tái nhợt, từng giọt trong suốt rơi xuống mặt gỗ vỡ tan, tình yêu mà cô ấy mười tám năm giấu ở trong lòng, chỉ vì sự ngu ngốc của bản thân mà đánh mất.

Cõi lòng Thanh Nhi đột nhiên nhức nhối, nhưng cô phải kiềm chế bản thân không khóc theo, vì Chung Gia Hân và cô mãi mãi không chung đường, một khi cô rơi nước mắt cô ta sẽ nghĩ cô đang thương hại cô ta, đó vĩnh viễn không phải đồng cảm mà là sự khinh thường.

"Quên anh ấy đi." Lời này là Thanh Nhi thay Hứa Trác Tùng nói ra, tình yêu của bọn họ chỉ có thể tới đây, từ nay về sau đường ai nấy đi, quá khứ dù

đẹp hay xấu vẫn phải cắt vào góc khuất rồi từ từ quên lãng.

Chung Gia Hân càng khóc lớn hơn, tiếng khóc như xé nát tâm can người khác. Thanh Nhi không đành lòng nhìn cô ta, nhấc gót xoay người đi về hướng Chung Gia Thạc, vươn tay ôm cổ anh ta. "Em chỉ mong gặp lại một mình thầy, kết hôn nhớ mời em đấy."

Chung Gia Thạc giờ tay ôm lấy thắt lưng cô, đáp trả một tiếng. "Thượng Minh Triệt là một người đàn ông tốt."

Thanh Nhi sùng sốt, lập tức bật cười. "Cảm ơn đã khen chồng em. Tạm biệt."

"Tạm biệt."

Lúc Thanh Nhi bước ra khỏi cổng sân bay, bầu trời vang lên tiếng nổ ầm ầm, cô ngửa đầu nhìn chiếc máy bay đang lướt qua, thầm chúc phúc bọn họ sẽ có niềm vui mới.

Hứa Trác Tùng đi tới chỗ cô, khoác tay ôm lấy cổ cô kéo vào lòng, khoi môi khen ngợi. "Em làm rất tốt."

Thanh Nhi quay sang nhìn anh ta, sau đôi mắt phượng đẹp đẽ ấy có bao nhiêu âm trầm và buồn bã. Ngay từ đầu, cô cũng chỉ là vai phụ trong cuộc đời bọn họ, khi cô bước vào khơi dậy định ý của Chung Gia Hân, chứng kiến tình yêu của bọn họ đổ vỡ rồi tận tay thay nam chính viết dấu chấm hết. Là một kết thúc SE, nhưng lại rất hoàn mỹ.

Thanh Nhi nhướn mày, xoè tay trước mặt anh ta. "Quý ông độc thân, mời trả tiền cashier."

"Anh nghe nói gần đây mới mở một nhà hàng Pháp, có món bít tết khá ngon. Có muốn đi ăn không?"

Thanh Nhi vuốt cằm nghiêm ngắc một lát, quyết đoán vỗ tay. "Không đi, em muốn giảm cân."

Anh ta vô cùng bất ngờ với câu trả lời này, khoa trương tròn mắt nhìn cô. "Em muốn giảm cân?"

Thanh Nhi nghiêm túc gật đầu, bụng sắp có mỡ rồi, nếu còn sa đà vào rượu thịt, Thượng Minh Triệt liệu có thể yêu một con heo hay không?

Không thể tin nổi, trong đầu Hứa Trác Tùng in to ba chữ đó, rất muốn xem sức kiên trì của cô đạt đến trình độ nào bèn cho xe tấp vào nhà hàng, mưu đồ nói. "Dù sao cũng tiện đường, chờ anh ăn xong sẽ đưa em về."

Thanh Nhi liếc xéo anh ta một phát, nghị lực của cô đâu có kém như vậy.

Kết quả, thịt vừa bung ra, ai đó đã hấp tấp giờ tay gọi phục vụ. "Chị ơi, cho một phần bít tết nữa."

Khiến ai kia cười đến không khép miệng lại được.

Ngắn một chút, vì tối nay ta qua nhà ngoại quên mang sách học bài nên ngồi viết truyện, mọi người sẽ hiểu cho ta chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Công Bố Phim.

Ấn chùa không phải trả tiền còn được đưa về tới tận nhà, Thanh Nhi trong niềm vui sướng vẫn cảm thấy có gì đó bất thường. Cô cúi đầu, kiểm tra nhật kí cuộc gọi vài lần, lại ngẩng đầu nhìn cửa nhà khoá trái, tự dưng thấy lo lắng không yên.

Mọi người đi đâu cả rồi? Còn anh hai tôi qua sao không gọi điện cho cô, không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

Cánh cửa kính trước mắt bị lớp rèm trắng che phủ, Thanh Nhi muốn thăm dò nhưng không thể nhìn xuyên qua được, cô cẩn thận đưa tay kéo nhẹ cảm cửa. Lách cách vài tiếng mở ra khe nhỏ, gió bên ngoài thổi tẩm rèm bay tung lên, cả căn phòng chìm trong mùi vị cô quạnh tĩnh lặng.

Đột nhiên thấy lòng bàn tay ẩm ướt, Thanh Nhi chà chà ngón cái lên lớp mồ hôi mỏng, thầm mắng bản thân không có tiền đồ, đọc nhiều truyện hắc bang quá liền cho rằng đây là cảnh diệt môn đầm máu.

Hazzi, ai mà giết nổi tên đại ma đầu nhà cô chứ? Huống chi ba mẹ cũng không có nhà.

Rảnh rồi thật, Thanh Nhi giờ tay đẩy mạnh cửa đi thẳng vào trong, tiện thể gọi điện cho Trần Kha Dương mừng anh ta dám bỏ nhà theo gái cả đêm không về.

Đầu bên kia vừa bắt máy, cô lập tức lớn tiếng sát phạt. "Anh hai, anh đi đâu hả? Có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Về nhà ngay cho em, hôm nay em phải dạy dỗ anh cái tội không biết gia giáo, dám đi qua đêm với phụ nữ ở bên ngoài hả? Đàn ông, con trai chưa vợ chưa con mà không nên nét gì hết. Anh có biết nếu ở cố đại mà dám làm ra loại gian tình này, không chỉ anh mà cả nhà đều bị vướng tội, thôn trưởng ngày mai sẽ đem lồng heo đến tròng anh ném xuống sông. Về nhà mau, để em còn được nhìn mặt anh lần cuối."

Thanh Nhi nói xong hứng thú chờ bên kia đáp lại, trông tượng ra sắc mặt Trần Kha Dương tối sầm, tiếp theo sẽ mắng cô nhảm nhí, nói linh tinh. Đang vui vẻ trong lòng thì bất chợt bên kia lên tiếng, không ngờ tới là giọng ngoại quốc gọi cảm. "Xin lỗi, cô có thể dùng anh ngữ không?"

Khoé môi Thanh Nhi co giật, tự nghĩ may mắn người ta nghe không hiểu nếu không cô chẳng biết giấu mặt mũi đi đâu nữa, vội tăng hắng hai tiếng trả lời. "Có thể, anh hai tôi có đó không?"

"Jess đang họp, cô có việc gì tôi sẽ nhắn lại với anh ấy."

Thanh Nhi im lặng, sao cô cảm thấy giọng nói này rất quen, hình như đã nghe thấy ở đâu đó nhưng lại không nhớ ra nổi. Mà Trần Kha Dương sao lại để một cô gái ngoại quốc giữ điện thoại, chẳng lẽ.. "bên cô là Mỹ à?"

"Đúng vậy."

Sắc mặt Thanh Nhi chùng xuống, anh hai về nước lại chưa từng nói với cô, hèn chi cả tối qua đều không có ai gọi điện. Còn mấy ngày nữa là tết tết mà trong nhà chỉ có mình cô, ba mẹ cũng không rõ khi nào mới về..

"Tôi biết rồi." Giọng cô hụt hơi đáp, chán nản cúp điện thoại.

Đột nhiên thấy nhớ mẹ Mẫn quá, không biết bây giờ bà có đang chuẩn bị đón tết, trong nhà có treo thịt khô và Lạp xưởng cô thích ăn, còn nướng bánh trắng để cúng ông táo nữa, mà chắc trên bàn thờ giờ đã có thêm ảnh cô rồi nhỉ?

Khoé mắt Thanh Nhi cay cay, cô nhớ mẹ Mẫn, nhớ chết đi được!

Hai ngày sau đó Thanh Nhi không ra đường, cô không có tâm trạng bởi vì cô thật sự rất thèm món ăn do mẹ Mẫn nấu. Tết đến rồi mà không có con gái bên cạnh, bà chắc hẳn là đang rất buồn bã, rất thương tâm.

"Thanh Nhi."

Thanh Nhi giật mình xoay đầu ra cửa, thấy Hứa Trác Tùng một tay đút vào túi thông dong đi vào, nhả mồm khiển trách. "Sao không nghe điện thoại, công mở rộng như thế, muốn mời trộm cướp vào nhà à?"

"Đâu có.." Thanh Nhi ú ớ, vội vàng đứng lên chạy tới kéo tay anh ta, cười tí mắt. "Đi thôi."

Hứa Trác Tùng cúi đầu nhìn cô, khựng lại vài giây mới xoay người ra xe, đột nhiên nói. "Qua nhà anh, cho em ăn tết cùng."

"Xi.." Thanh Nhi bĩu môi, giờ giọng ta đây rất cao giá. "Muốn mời bốn cô nướng đến nhà ăn tết, kêu khiếu tám người khiêng đến đây.."

Hứa Trác Tùng bật cười đẩy đầu cô một cái, ngồi vào xe nhìn bóng lưng cô đang khoá cửa, cong môi trêu chọc. "Anh phát hiện có người đang thương tâm gần chết vẫn cố tỏ vẻ ta đây sống tốt, hơn nữa mỗi lần xuất hiện trước mặt anh đều thích mặc váy công chúa, làm hoàng tử như anh phải động lòng trắc ẩn mà chờ đi ăn."

"Hoàng tử á?" Thanh Nhi xoay đầu nhìn anh ta cười rộ lên, ngồi vào xe liền nhào qua hôn má anh ta một phát vang dội, làm bộ ngây thơ chớp mắt. "Nhưng đáng tiếc hôm nay công chúa không có tâm trạng ăn uống, hoàng tử mau chở công chúa đến nhà chàng cùng thưởng phim tình cảm đi."

Hứa Trác Tùng ngẩn người ra giây lát liền hiểu rõ, mạnh tay kẹp chặt cổ cô vào lòng, nghiêng răng mắng. "Dám lừa gạt bốn hoàng tử, mi gan to bằng trời rồi."

Thanh Nhi bị giọng điệu của anh ta chọc cười đỏ cả mặt, vội vàng bắt lấy cánh tay đang lái xe lay lay, nũng nịu. "Thôi mà, thôi mà, tối nay công chúa sẽ bù đắp, chúng ta đến nhà chàng xem phim, công chúa sẽ bóc bắp rang cho chàng ăn."

Hứa Trác Tùng lạnh lùng hất đầu cô ra, lại nghiêng mặt qua hôn má cô một cái, buồn cười nói. "Nhà anh không có bắp rang."

"Thế em sẽ đút coca cho ăn anh uống." Thanh Nhi nhanh nhẩu dụ dỗ.

Hứa Trác Tùng liếc qua cô. "Có rất nhiều phóng viên đang ở đó."

Phóng viên thì phóng viên, có gì phải sợ chứ. Thanh Nhi gạt đầu cái gục, linh hoạt trả lời. "Chúng ta đi cửa sau."

Hứa Trác Tùng không còn gì để nói, đành chở cô đến tập đoàn FS thật. Thanh Nhi ngồi bên cạnh vui vẻ vỗ tay, có người quen nổi tiếng thật là tốt, có thể gian lận đi xem buổi công bố phim của Trịnh Thiên Mịch.

Sự thật lúc đến nơi thì bộ phim đã bắt đầu mở màn, mọi người đều tập trung vào rạp tối, không ai để ý bọn họ cả, Thanh Nhi kéo tay Hứa Trác Tùng tìm hai ghế trống ở giữa ngồi xuống, nói khẽ. "May quá, còn xem kịp phim."

Hứa Trác Tùng giữ chặt tay cô, nhìn lên màn ảnh chiếu cảnh đánh đấm loạn xạ, nhúu mày khó chịu. "Chỗ này không tốt cho mắt."

Thanh Nhi nhém tí té khỏi ghế, đập mạnh lên tay anh ta. "Hoàng tử đừng có được voi đòi tiên, bỏ tay bồn công chúa ra."

Hứa Trác Tùng không thèm để ý, cố tình nhìn chăm chăm màn hình, khoé môi không nhịn được cong lên.

Hừ.. Thanh Nhi liếc xéo anh ta một cái, đại thiếu gia tính tình khó chiều, chắc đây cũng là lần đầu anh ta vào rạp phim nhà mình đi.

Mặc kệ, trước cứ xem hết phim đã, dù sao trong truyện có nói bộ phim này sẽ gây sóng gió ở phòng bán vé, Trịnh Thiên Mịch cũng nhờ vậy mà một bước lên cao. Cô rất muốn biết có gì hay mà cả nước đều yêu thích cô ta.

Nhưng đến cuối Thanh Nhi vẫn không thể phủ nhận, Trịnh Thiên Mịch quả thật xứng đáng để nổi tiếng, từ diễn xuất cho đến tạo hình, mỗi động tác ra đòn hay ánh mắt sắc bén cô ta đều đóng cực kì tốt.

Mấy lần thấy cô ta tung chân đánh nhau cùng nam chính, căng chân vừa thẳng vừa quyến rũ, thật sự làm tim cô muốn ngáy ra. Á Pháp cũng không thua kém, mặc dù bên ngoài hần là một playboy nhưng khi vào vai lão đại lạnh lùng thì ánh mắt quả thật có thể giết chết người đối diện.

Thanh Nhi nghĩ, cô đáng lẽ không nên xem thường bọn họ, bởi vì bọn họ xuất sắc nhiều hơn cô tưởng.

"Em thấy phim rất hay, tập đoàn nhà anh sắp bao trọn phòng vé rồi nhé, đến lúc đó nhớ dẫn em đi ăn một bữa thịnh soạn." Thanh Nhi nghiêng đầu qua, cười nói vào tai người bên cạnh.

Trong rạp rất tối, lại vào ngay khúc cuối nữ chính và nam chính gặp nhau trong ngực, Hứa Trác Tùng có nhìn cô không cô cũng không biết, chỉ nghe anh ta nhàn nhạt nói. "Đào Duẩn Phàm muốn mua độc quyền phim này, 20 ngàn đô."

Thanh Nhi sùng sốt, lập tức hiểu ra. "Là vì lấy lòng Trịnh Thiên Mịch à?"

"Không hẳn vậy, ông ta không muốn để Trịnh Thiên Mịch nổi tiếng sớm, có thể lo cô ta lộ quyền không nghe theo ông ta."

Sắc mặt Thanh Nhi khẽ biến, đây rõ ràng có trong kịch bản nhưng tập đoàn FS vì lợi nhuận lớn không chịu thỏa thuận, cuối cùng vừa giúp Trịnh Thiên Mịch trở thành sao hạng A vừa được bình chọn là tập đoàn lớn nhất nước, đạo diễn Hoàng còn trở thành đạo diễn xuất sắc,...

Chuyện tốt như thế,.. "Chắc bên anh sẽ không đồng ý chứ?"

Lần này thì Hứa Trác Tùng quay sang nhìn cô, Thanh Nhi thấy ánh mắt anh ta lạnh lùng khó đoán. "Đương nhiên, nhưng chỉ cho công chiếu ở hai mươi rạp lớn trong vòng một ngày. Tập đoàn FS không thể thuận theo ông ta, lại không muốn chống đối tới cùng, Trịnh Thiên Mịch buộc phải qua truyền thông GJ, nếu không cô ta cũng bị khai trừ khỏi giới."

"Không còn cách nào khác sao?" Thanh Nhi khó có thể tin nổi, kịch bản từ lúc nào đã thay đổi, rõ ràng theo nguyên tác truyện đã sắp đến hồi kết. Trịnh Thiên Mịch sau khi nổi tiếng, lấy được lòng ba mẹ Trình Dịch Phong, giải quyết xong nữ phụ là cô rồi bọn họ nhanh chóng nắm tay nhau bước vào lễ đường.

Bây giờ, bây giờ là chuyện gì đang xảy ra đây?

Hứa Trác Tùng nhìn biểu cảm hoảng sợ trên mặt cô, đưa tay xoa xoa má, nhẹ giọng dỗ. "Em lo lắng cái gì? Để cô ta qua đó, Đào Duẩn Phàm sẽ an bài tốt cho cô ta, ông ta muốn Trịnh Thiên Mịch nổi tiếng dưới trướng ông ta, bộ phim sau không chừng sẽ rầm rộ hơn."

"Nhưng mà.." nếu vậy thì cô phải kéo dài thời gian ở đây.

Thanh Nhi còn chưa nói hết câu thì đèn trong phòng đã bật sáng, cô giật mình xoay đầu nhìn lại thấy một đám phóng viên đứng dậy khỏi ghế, giờ máy ảnh lên ngắm ngía rồi nhắm về hướng bọn họ.

"Lần này chạy không khỏi rồi." Hứa Trác Tùng vỗ má cô một cái, bình tĩnh nhìn đám phóng viên chụp ảnh bọn họ rồi ồ ạt chạy tới, hỏi tới tấp.

"Trần tiểu thư, cô và anh Hứa có phải đang hẹn hò?"

"Hai người đến đây để xem phim sao?"

"Tôi nghe nói, cô rất thân thiết với Trịnh Thiên Mịch?"

"Anh Hứa, anh cảm thấy bộ phim này thế nào?"

"Tôi thấy hai người vừa có hành động thân mật, là mới hôn xong sao?"

"...Ồ?"

Một đám phóng viên xoay mặt nhìn nhau rồi lại liên tục chụp chụp chụp, Thanh Nhi cảm thấy bọn họ đã nhận nhầm vai chính, nhưng thôi, sẵn đây tuyên truyền hình tượng một chút.

Cô khẽ cười, thanh nhã đáp. "Chị Mịch là đàn chị của tôi, phim do chị ấy đóng tôi nhất định phải đến xem, còn về anh Hứa đây.." cô dừng lại vài giây, nhẹ giọng nói. "..chắc mọi người không ý kiến tôi đi xem phim cùng bạn trai cũ chứ."

"Bạn trai cũ?" Mọi người xì xào bàn luận, lập tức có người hỏi tới. "Xin hỏi hai người chia tay lúc nào? Tại sao lại chia tay?"

Thanh Nhi giả vờ suy tư, kéo kéo tay Hứa Trác Tùng, nháy mắt. "Hỏi anh đó, trả lời đi."

Hứa Trác Tùng biết chắc cô sẽ đem gánh nặng đẩy cho anh ta, bình thần cười nói. "Tại cô ấy chê tôi nấu ăn không ngon."

Thanh Nhi nhém chút sắc nước miếng, lập tức quay sang anh ta cãi lại. "Làm gì có, anh đã bao giờ nấu cho em ăn đâu."

"Đừng giấu giếm nữa." Hứa Trác Tùng đẩy mặt cô qua đám phóng viên, thái độ giống như muốn nói cô đang tự che đậy hành vi xấu xa của mình.

Thanh Nhi nuốt nghẹn một cục ngay cổ họng, hung hăng bầu tay anh ta một phát, dấm thừa nước đục thả câu nè.

Đám phóng viên thấy thế cười rộ lên, hiểu ý bỏ qua vấn đề này. "Trần tiểu thư, cô thấy bộ phim này thế nào?"

Thanh Nhi vừa nghe liền gật mạnh đầu ngay. "Rất hay, chị Mịch và anh Á Pháp diễn rất nhập vai, tôi thích nhất cảnh bọn họ ở cùng trong địa đạo, vừa ngọt ngào vừa lãng mạn."

"Trần tiểu thư, tôi nghe nói trước đây cô từng quen với Trình tổng, bây giờ Trịnh Thiên Mịch và Trình tổng lại có quan hệ, có phải cô..?"

"Đương nhiên không phải." Thanh Nhi bình tĩnh cắt lời, rất tự nhiên giải thích. "Tôi và anh Phong thân nhau từ nhỏ đến lớn, tôi không thể độc chiếm anh ấy cả đời được, vả lại.. tôi còn phải lấy chồng mà."

"Ra là thế.." Mọi người có vẻ khá bất ngờ, nhưng cũng không thể nói gì nhiều, đột nhiên Thanh Nhi thấy một người quen nhào tới, lớn tiếng hỏi. "Trần tiểu thư, vậy bạn trai bây giờ của cô là ai?"

Khoé môi Thanh Nhi co giật, cái cậu thiếu niên này lần nào cũng hỏi những câu đầu đầu, còn nhấn mạnh hai chữ 'bây giờ' nữa, thiệt là muốn ăn đòn đánh mà. "Không có, tạm thời chưa tìm được người thích hợp."

Câu trả lời đúng chất mỹ nữ phong tình!

Mọi người nhìn nhìn nhau, người cười người không, Hứa Trác Tùng lên tiếng gọi ý. "Tôi muốn đi ăn cùng bạn gái cũ, mọi người có phải nên chú ý nhân vật chính ở bên kia không?"

Mọi người nghe vậy gật đầu, nhanh chóng thu máy ảnh đi xuống khán đài, Hứa Trác Tùng vừa kéo tay cô đứng dậy thì cậu thiếu niên kia bất ngờ quay lại chụp cái tách, cười nói. "Trần tiểu thư, khi nào cô có bạn trai mới nhớ thông báo với chúng tôi."

Mặt Thanh Nhi như bị bóp méo, nghiêng răng gằn ra chữ. "Được."

Hứa Trác Tùng bật cười, trêu chọc. "Em còn nổi tiếng hơn cả anh."

Tất nhiên rồi, Thanh Nhi vênh mặt, kéo tay anh ta. "Bạn trai cũ, em đối rồi."

Từ lúc vào đến khi ra về, Thanh Nhi không phát hiện ra cô quên mất một người, cô bởi vì cô ta mà đến nhưng lại chưa từng nhìn cô ta lấy một lần.

Lúc đang ăn cùng Hứa Trác Tùng thì điện thoại đổ chuông báo tin nhắn, tay cô bận gỡ cua không xem được, đẩy điện thoại qua bảo anh ta xem giùm, kết quả.. chẳng khác gì thư nạp danh gửi tới.

"Trần tiểu thư, đây là ánh mắt ăn tươi nuốt sống."

Bên dưới kèm theo tám ảnh Trịnh Thiên Mịch từ xa tràn đầy sát khí nhìn đăm đăm vào cô và Hứa Trác Tùng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Trở Mặt

Thanh Nhi cứ cho rằng Hứa Trác Tùng sau khi đọc xong tin nhắn đó sẽ nổi giận, chí ít cũng tra khảo cô mấy câu. Nhưng anh ta hoàn toàn không nói lời nào, còn tận tình đưa cô về nhà, đợi cô khoá cửa xong mới đi.

Trong lòng Thanh Nhi lo lắng nhưng lại không biết nói sao, bèn thôi mặc kệ, lăn ườn ra ngủ.

Sáng hôm sau mặt trời chưa mọc thì chuông điện thoại đã kêu inh ỏi, cô lười biếng kể cả tới cuộc thứ tư mới nghe, bên kia liền truyền đến tiếng giận dữ. "Con gái không thèm nghe điện thoại của mẹ nữa?"

Thanh Nhi lập tức bật thẳng dậy, gọi lớn. "Mẹ, mẹ về rồi à?"

Mẹ Nhi bật cười ra tiếng, giọng nói tràn đầy sức sống. "Không về nữa, ba con suốt ngày bận đánh cờ với bác tư con bỏ bê mẹ, con mau sang đây cùng mẹ đối phó ông ta đi."

Mách yêu kia, Thanh Nhi không nhịn được cười rộ lên, gật mạnh đầu. "Được, mẹ nói địa chỉ, con lập tức bay qua đó giúp mẹ diệt bác tư."

"Haha~" Mẹ Nhi cười lớn, bên kia còn mơ hồ tiếng ba Nhi đang thủ thi gì đó, lúc sau mới có tiếng trả lời. "Mẹ bảo Bách Nhân tới đón con, hai đứa cùng về."

"Dạ.." Thanh Nhi vui vẻ đáp, dứt lời liền nhảy xuống giường dọn hành lý, thay đồ.

Một tiếng sau trước cổng sân bay xuất hiện hai bóng người song song bước vào, Thanh Nhi một tay kéo hành lý một tay khoác tay Huỳnh Bách Nhân cười nói. "Ông bà nội đã tám mươi mà còn hăng hái như vậy, anh phải nói sớm để em mua nhân sâm về mừng tết chứ!"

"Không cần bày vẽ, mừng một tết em sang cùng ông bà tán chuyện rồi lãnh li xì là ông bà vui rồi." Huỳnh Bách Nhân cúi đầu nhìn về mặt sưng sưng của cô.

Thanh Nhi đẩy cặp kính râm trên sống mũi, hưng phấn hô. "Còn có li xì nữa, em nhất định sẽ ghé qua. Nghe nói cô út khó tính lắm, em có phải nên chuẩn bị sẵn một phong bì đỏ đưa cho em ấy không?"

Huỳnh Bách Nhân nghe thế bật cười, đưa tay gạt má cô một cái rồi quay sang giao hành lý cho nhân viên kiểm an, tùy tiện nói. "Bách Nhạc không thích li xì, em mua cho nó cái ipad đời mới nhất nó sẽ cảm tạ em."

"Không được, không được.." Thanh Nhi lập tức phản đối, vỗ nhẹ lên lưng anh ta. "..con ních còn đang đi học, không thể chiều hư được."

Huỳnh Bách Nhân xoay đầu nhìn cô, đột nhiên thấy buồn cười. "Em quan tâm nhiều vậy làm gì?"

"Dù gì cũng là người trong nhà, sao có thể không lo." Thanh Nhi chính nghĩa tuyên bố, xong thấy mọi người đều mỉm cười ý vị nhìn cô, lập tức nhận ra mình nói hớ. "Không phải, ý em là hàng xóm cũng là người trong nhà."

Tuy nhiên, chẳng ai để ý câu sau của cô cả, Huỳnh Bách Nhân đặt tay lên đầu cô xoa xoa, trong giọng đầy ý cười. "Vào trong, đưa em về nhà người thân."

"Khi.." Thanh Nhi nhăn mũi vờ cau giận, giật tay anh ta bỏ đi trước, đang lúc xông xông thì bất thành linh phía trước xuất hiện bóng người đi ngược lại, cô giật mình thẳng gấp nhưng người ta không hề niệm tình tông thẳng vào người cô. "Ái da..." Thanh Nhi kêu lên, lực mạnh như thế muốn đụng vỡ ngực cô sao?

Huỳnh Bách Nhân thấy cô ngã liền sải hai bước dài tới, vội vàng đỡ dậy, cúi đầu hỏi. "Không sao chứ?"

Đau muốn chết, Thanh Nhi cắn răng xoa xoa bã vai, vừa nghiêng đầu qua đã thấy về mặt lạnh tanh như nước đá của Trịnh Thiên Mịch, giọng cô ta gắt gỏng. "Trần Thanh Nhi, uống công chi đối tốt với em, vậy mà em ở sau lưng chị dùng thủ đoạn để thầy Hứa trực xuất chị khỏi truyền thông FS, em ghét chị ở chỗ nào thì cứ nói thẳng, sao có thể đem sự nghiệp của chị ra làm trò đùa hả?"

Về mặt Thanh Nhi ngẩn ra, chuyện gì thế? Cô có nói gì với Hứa Trác Tùng đâu? Nhất thời không kịp phản ứng, chỉ biết ngơ ngác nhìn cô ta.

Trịnh Thiên Mịch tức đến xanh cả mặt, vừa nãy đang lên máy bay thì quản lý gọi điện đến mắng cô ta té tát, nói rằng Hứa Trác Tùng cho người huỷ hợp đồng, còn chi 50 triệu tiền bồi thường, rõ ràng là cấm cô ta không được vào truyền thông FS nữa.

Từ trước tới nay cô ta chưa làm gì phạm lỗi cả, tới qua còn vừa công bố bộ phim mới rất ăn khách, chắc chắn là do Thanh Nhi ở sau lưng đặt điều nói xấu, trong lòng toan tính muốn hãm hại.

Ngoài mặt thì tỏ ra ngây thơ đơn thuần, bên trong lại âm độc thủ đoạn, Trịnh Thiên Mịch căm ghét gương ánh mắt sắc bén, nói từng chữ. "Đẹp ngay cái bản mặt giả tạo của cô đi, từ giờ đừng có đóng kịch trước mặt tôi nữa, làm người ta thấy ngứa mắt."

Thanh Nhi bị mắng này giờ cũng đủ hiểu, cái người im lặng tối qua thể mà đem Trịnh Thiên Mịch đá khỏi tập đoàn thật, nhưng đó không phải lỗi của cô, là cô ta không biết giấu giếm, ngu xuẩn. Thanh Nhi đứng thẳng dậy, nếu muốn thắng thần thì cô sẽ thắng thần cho xem. "Đuổi chị ra khỏi tập đoàn là đáng lắm, đồ phải sau này bị chị làm cho mất hết mặt mũi."

Dứt lời, mặt không đổi sắc đi ngang qua cô ta. Nhưng lúc đến gần thì Trịnh Thiên Mịch bắt ngờ vung tay hướng đến mặt cô, Thanh Nhi còn không rõ cái

loại tức quá đánh người của cô ta sao? Lập tức giờ tay ra đỡ lấy, trừng mắt. "Chị Mịch, đừng tưởng tôi không biết chị đang nghĩ gì? Muốn che mắt thiên hạ thì dùng cái cớ tốt chút đi, hiện tại chị còn chưa đủ khả năng đựng tôi tới đâu."

"Nực cười." Giọng Trịnh Thiên Mịch tràn đầy giễu cợt, khoé môi còn nhếch lên biểu cảm châm chọc. "Trần Thanh Nhi, cô cho cô là ai? Nghĩ mình là cái gì mà nói ra những lời đó? Cô..."

"Chỉ ít thì tất cả mọi người đều sẽ tin tưởng tôi chứ không tin chị." Thanh Nhi hất tay cô ta ra, lạnh lùng bỏ đi trước. Sao cô ta có thể mặt dày như thế? Rõ ràng mọi chuyện đều do cô ta tự làm tự chịu vậy mà còn ở trước mặt cô diễn cả màn kịch bị hãm hại như thật cơ đấy.

Phía sau vang lên tiếng đồ vật đập mạnh xuống sàn, Trịnh Thiên Mịch đứng yên siết chặt tay, nhắm nghiền hai mắt. "Trần Thanh Nhi, cô nhớ lấy..."

Tâm tình Thanh Nhi bị phá cho tan nát, vừa lúc lên máy bay còn gặp phải Trình Dịch Phong đang hấp tấp đi xuống, cô khựng lại vài giây liền giả vờ không thấy bước thẳng. Ai ngờ khi máy bay gần cất cánh thì hai ghế trống đối diện có người ngồi vào, chính xác là hai người cô không muốn gặp nhất.

Tay Thanh Nhi nắm chặt quay túi xách, theo như truyền chắc chắn Trình Dịch Phong muốn đưa Trịnh Thiên Mịch về quê ra mắt ông bà Trình. Tốt lắm, không qua được cửa cha mẹ thì lấy lòng hai người già đang thêm cháu trước, không biết là ai nghĩ ra kế này đây?!

Mặc kệ bọn họ, Thanh Nhi buồn bực lôi tai nghe ra cắm vào tai, xoay đầu nhìn đám mây đang lướt vù vù bên khung cửa sổ.

Huỳnh Bách Nhân thấy thế đưa tay vỗ nhẹ trán cô, dịu giọng hỏi. "Muốn ăn gì không? Anh đi lấy cho em."

Thanh Nhi mím môi, xoay đầu nhìn mặt anh ta, ánh mắt trầm tĩnh mà ấm áp, nụ cười dịu dàng làm người ta say mê. Cô ngả đầu, ôm cánh tay anh ta vào người, híp mắt. "Em chỉ muốn ăn cơm do mẹ nấu thôi."

"Chút về sẽ được ăn." Huỳnh Bách Nhân mỉm cười, bàn tay áp lên gò má cô xoa xoa, cảm giác hơi thở của cô đều đều chìm vào giấc ngủ.

Lúc cơ trưởng thông báo năm phút nữa máy bay sẽ hạ cánh, yêu cầu hành khách thắt dây an toàn, Huỳnh Bách Nhân quay qua thấy cô vẫn đang ngủ, không nghĩ nhiều liền đưa tay giúp cô thắt dây.

Thanh Nhi ngủ có thói quen rất xấu, không bấm môi thì lại chu môi, Huỳnh Bách Nhân thất xong ngẩng đầu lên thấy cô chu chu hai cánh môi phiếm hồng giống như đang làm nũng với ai đó. Hắn khựng lại nhìn chằm chằm mấy giây, đột nhiên cúi đầu hôn lên môi cô, không kiêng dè ngậm lấy cánh môi cắn mím, đầu lưỡi vô cùng nhanh nhẹn đưa vào bên trong.

Thanh Nhi hừ nhẹ một tiếng thể hiện khó chịu, nghiêng đầu qua phải tránh lại bị hắn nhanh chóng cản lại, dùng lòng bàn tay xoa xoa má cô dỗ dành, nhìn qua tay nghề quả thật không phải lần đầu.

Ở nơi công cộng như thế, trái phải chỉ cần liếc mắt là nhìn thấy tận tường bọn họ đang làm gì, Trịnh Thiên Mịch khẽ cười một tiếng thâm thúy, quay sang Trình Dịch Phong vẫn đang âm thầm nhìn, nửa đùa nửa thật. "Quan hệ của họ cũng khá đặc biệt đấy."

Trình Dịch Phong không trả lời, ánh mắt như đang chờ Huỳnh Bách Nhân buông cô ra, mãi lúc sau không đạt được mục đích liền lạnh lùng cất tiếng. "Không phải chuyện của em thì đừng quan tâm."

Sắc mặt Trịnh Thiên Mịch tối sầm, vừa hay máy bay đã hạ cánh liền đứng dậy bỏ đi một nước.

Trình Dịch Phong lại không đuổi theo mà đứng dậy đi đến chỗ bọn họ, đặt một tay lên vai Huỳnh Bách Nhân siết chặt, cứng giọng. "Đủ rồi."

Huỳnh Bách Nhân thoáng giật mình, buông môi Thanh Nhi ra ngẩng đầu, hai mắt chớp nhoáng hội tụ sát khí, giọng nói lạnh cực điểm. "Anh có tư cách gì lên tiếng ở đây."

Ánh mắt Trình Dịch Phong lập tức sắc như đao.

Thanh Nhi cảm giác ke trong miệng đang chảy ra, à không phải là cái đó liên tục chọc phá khiến nó tràn ra, cô mím môi cố gắng nuốt xuống ngăn cản, lại cảm thấy ai đó đang vỗ nhẹ má mình. "Thanh Nhi, tới nơi rồi."

Phiền thật đấy, Thanh Nhi giờ tay chà chà khuôn mặt, mở mắt ra thì phát hiện cả ga máy bay trống không, cô hoảng hốt đứng bật dậy, la lớn. "Úy, mọi người đi đâu cả rồi?"

Huỳnh Bách Nhân rất muốn cười lộ ngốc nghếch, đứng dậy đi ra ngoài trước, đùa giỡn nói. "Bị xe hàng chở đi bán rồi."

Thanh Nhi méo mặt lại thấy buồn cười, chạy theo sau anh ta giờ hai tay muốn ôm cổ, nhăn mũi. "Vậy anh mau chở em đi bán đi."

Huỳnh Bách Nhân đương nhiên hiểu ý tứ của cô, vừa đứng lại khom người thì Thanh Nhi liền nhảy phốc lên, cọ cọ mặt vào má anh ta. "Ở đây còn lạnh hơn cả Đông Bắc nữa."

"Hai ngày trước có trận bão tuyết, sáng nay chỉ có một chuyến bay đến đây, anh xem dự báo thời tiết buổi chiều sẽ có bão lớn." Huỳnh Bách Nhân nhìn cả đoạn đường dài phía trước, rất thông thả công cô đi bộ nhường xe cho người già và trẻ con.

Nhưng Thanh Nhi thì không tốt như vậy, vội giờ tay ra ngoắc chiếc xe, đáng tiếc cô lần nào cũng chậm một bước, bèn lên giọng oán trách. "Anh là cổ

tình đúng không? Muốn em chết cóng ở đây phải không?"

Huỳnh Bách Nhân xoay mặt qua đối diện mặt cô, hơi thở nóng thổi quanh cánh mũi. "Có anh ở đây em sẽ không chết cóng được."

Thanh Nhi bĩu môi, biết là anh ta cố tình lại không nói gì được, đành co người lại chịu lạnh, lèm bèm. "Tối nay mẹ em mở tiệc anh nhớ sang ăn nha, dẫn theo Bách Nhạc nữa."

"Ừ.." Huỳnh Bách Nhân hơi khựng lại sốc cô lên. "..em gọi điện kêu Dịch Phong cùng Trịnh Thiên Mịch qua luôn."

"Em biết rồi.." Thanh Nhi gật đầu, gió lạnh thấm vào người làm cô muốn nhảy mũi mà không được, cứ dụi qua dụi lại vào cổ anh ta, nhè nhè nói. "..bọn họ mà đi thì chúng ta sẽ bị cảm giác ganh tị để cho ăn không ngon, nuốt không trôi."

"Thanh Nhi." Huỳnh Bách Nhân đột nhiên dừng bước, gọi cô, nghe giọng thì có chút nghiêm túc.

Thanh Nhi ngẩng đầu lên, chỉ thấy khoảng máy bay phía trước và chiếc xe của bọn họ, lập tức phanh chân kêu lên. "Đi qua đó lấy xe, em lạnh chịu hết nổi rồi, anh muốn em khỏi ăn Tết sao?"

Nét mặt Huỳnh Bách Nhân như rơi xuống vực, thở mạnh ra một ngụm khí nóng, đem cô vớt vào trong xe, suýt chặn đường không nói câu nào nữa.

Tính tình cổ quái khó hiểu, Thanh Nhi bậm môi chống cằm nhìn con đường phủ đầy tuyết, ngẫm nghĩ không biết bây giờ chồng yêu đang ở phương nào? ước gì được cùng anh ăn Tết nhỉ!

Xe đậu vào một khu đất rộng lớn, Thanh Nhi bước xuống đứng trên con đường rải đầy đá vụn giữa hai hàng cây cối um tùm, nhón mũi giày nhìn những nóc nhà bằng ngói đỏ và ống khói đen ngòm, không khói ngờ ngàng thẳng thốt hoá ra nhà ông bà nội lại ở nơi thôn quê như thế.

Huỳnh Bách Nhân còn đang lui cui lấy hành lý ra khỏi cốp, xoay đầu thấy cô đã hí hửng chạy trước vào trong, vừa tính gọi lại thì Thanh Nhi đã xông thẳng vào nhà người ta hô to. "Ba mẹ ơi, con tới rồi đây."

Lập tức từ trong nhà có hai cái bóng trắng lao ra, con tobury nhìn cô bằng ánh mắt hồ phách lạnh lẽo, con nhỏ chau hai hàng lông rậm, ria mép dựng đứng, hai con đồng thời rú lên một tiếng dài rồi ầu ầu ầu xông tới.

"Á..á..á..." Thanh Nhi kêu thất thanh, túm váy túm giày bỏ chạy như bay, phía sau hai con chó cũng không ngừng truy đuổi ráo riết.

Đột nhiên trong đầu cô xuất hiện câu hỏi, nếu bây giờ mình bị chó cắn thì có thể xuyên không nữa không? Nếu xuyên thì sẽ đến cổ đại làm Vương phi thất sủng của Hoàng đế hay là về thời nguyên thủy làm phu nhân của lang chúa?

"Ba mẹ ơi, tổ tông ơi, chồng yêu ơi, mau đến cứu con với~"

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Con Rễ Rước Con Dâu

Cả một thôn xóm yên bình chỉ vì sự xuất hiện của Thanh Nhi mà nháo nhào cả lên, chú thím Nương là chủ của hai con chó cũng phải hệt hơi chạy theo ngăn cản diễn cảnh tàn sát.

Màn rượt đuổi kết thúc, mỹ nữ phong tình Thanh Nhi bị chó dí cho sơ sát tiêu điều, mồ hôi nhễ nhầy từ thái dương dọc xuống cằm.

Mẹ Nhi thương xót con gái cứng không nở trách mắng, dẫn cô về nhà nấu nước cho tắm. Thanh Nhi đã mệt đến đứng không vững, ngồi trong phòng tắm nhìn bốn vách cây mỏng vánh, gió luồng qua khe hở thổi lông tóc dựng đứng, cô ôm chặt hai chân run rẩy khúm núm.

Mẹ Nhi ở bên ngoài đẩy cửa đưa ấm nước nóng vào, dịu dàng dặn dò. "Con gái tắm nhanh kéo cảm lạnh, mẹ ra nói chuyện với mấy bác con đây."

Thanh Nhi gật gật đầu, vội vàng đổ nước nóng vào thùng, tùy tiện xối đại vài ca liền cấp tốc mặc quần áo chạy ra ngoài, gần đến phòng khách thì nghe tiếng bác tư nói chuyện. "Bách Nhân nhà tôi đã hai mươi ba tuổi rồi, vậy mà chưa lần nào dẫn bạn gái về nhà, bà nói tôi làm sao mà yên tâm ăn Tết đây."

"Bà gấp cái gì chứ, con trai ba mươi vẫn có thể lấy vợ bình thường, đằng này Bách Nhân nhà bà giỏi giang, năm sau là lại lấy thêm hai tám bằng đại học lớn." Giọng bác ba hùng hồn như sấm.

"Không gấp sao được, dạo này mấy bà có xem phim truyền hình không? cái gì đam mỹ đam mỹ đó, hai thằng con trai yêu nhau rồi đám cưới sinh con, tôi mà không lo lỡ ngày mai nó dẫn về cho một thằng chắc tôi chết mất." Bác tư lớn tiếng vỗ ngực, về mặt bị thương.

"Nghe cũng có lý, vậy giờ bà muốn làm sao?" Mẹ Nhi cười cười hỏi, tay cầm hạt dưa cắn rộp rộp.

Bác tư giống như chờ câu này đã lâu, vẻ mặt lập tức chuyển sang hớn hờ. "Mấy bà biết con bé Lam cuối xóm chúng ta không? Bây giờ là Được sẽ đang làm việc trong bệnh viện Thuận Ái đó. Con bé vừa hiền lành, ngoan ngoãn lại nết na, hai ngày trước tôi thấy nó tay xách nách mang đem đồ bỏ về biếu cho ông bà cha mẹ, còn mang sang cho tôi một hộp tổ yến thượng hạng. Mà con bé này từ hồi nhỏ tới lớn tôi thấy nó không có bạn trai, năm nay hai mươi hai tuổi vừa hay hợp với thằng Nhân, tính tình hai đứa có vẻ cũng rất hợp."

Mẹ Nhi gật gù ra vẻ hiểu rõ, một câu nói trúng ngay tim đen của bác tư. "Vây lát nữa bảo con bé sang nhà chúng ta cùng ăn cơm."

"Được, tôi về nhà lấy mứt dâu sẵn gọi con bé luôn." Bác tư nhanh nhẹn xò đôi guốc vào chân, đứng dậy đi ngay.

Bác ba thấy bà hấp ta hấp tấp liền lớn tiếng reu re. "Qua đó đừng có đem mười tám chiêu mồm mép của bà ra, dọa con bé bỏ chạy thì vài bữa phải cưới rể cho con trai đây."

"Cái bà này.." Bác tư quay đầu dậm guốc, lộc cộc bỏ ra ngoài cổng.

Thanh Nhi nhìn cười muốn vỡ phổi, vươn tay vén rèm đi tới chỗ mẹ Nhi ngồi xuống, cười toe với bác ba. "Anh Nhân còn không biết chuyện này? Nếu mà biết chắc sẽ lật bàn cơm lên quá."

Bác ba cười ý tứ, bóc kẹo đưa cho cô. "Bối vậy con mới phải kín miệng, đợi sau này chúng nó đám cưới sinh con rồi hãy nói ra."

"Chỉ sợ tới đó con còn chẳng nhớ nổi nữa." Thanh Nhi bật cười, nhận lấy kẹo cho vào miệng, sừng sốt. "Ai làm mà ngon thế?"

"Là bác ba con chứ ai!" Mẹ Nhi cong môi cười, cũng đưa tay cầm một miếng lên ăn.

Thanh Nhi không khỏi bất ngờ, còn tưởng bánh kẹo đều mua ngoài tiệm cơ chứ. "Tay nghề của bác ba thật là quá đỉnh, sau này ai làm dâu nhà bác thì hưởng phúc ăn ngon rồi."

Bác ba nghe cô khen cười rộ lên, chặc chặc lưỡi cảm thán. "Coi kìa, con gái lớn miệng lưỡi ngọt như tằm đường, bây giờ chắc đã lăm anh theo đuổi rồi phải không?"

Nghe người lớn hỏi Thanh Nhi đột nhiên thấy ngượng ngượng, đỏ mặt đáp nhanh. "Con thích một anh thôi."

Mẹ Nhi và bác ba kinh ngạc nhìn cô vài giây, bất chợt cười vang cả phòng khách.

Chạng vạng chiều xe hơi đậu vào khu nhà ngày một nhiều, đến tối thì trong nhà Thanh Nhi toàn là người, cả việc tìm một chỗ ngồi đáng hoàng cũng trở nên khó khăn. Bác tư từ bên nhà ôm theo một chông ghế nhựa chạy qua, đặt ở giữa sân lớn tiếng gọi. "Mau ghinh bàn ra đây, bốn cái hộp lại còn không đủ thì tôi về mang tiếp."

"Đủ rồi, đủ rồi." Bác năm ở trong nhà hô lớn, bác ba lại cầm cái giá chạy ra kêu. "Thanh Nhi đâu, con vào giúp bác bung thức ăn."

"Dạ." Thanh Nhi giơ tay lau mồ hôi trán, đây là chuyện gì? rốt cuộc ở đâu ra nhiều họ hàng thân thích như thế a?

"Đề anh đi giúp em." Huỳnh Bách Nhân không biết khi nào đã đứng cạnh cô, bước lên một bước.

Thanh Nhi vội kéo tay anh ta lại, lắc đầu. "Không cần, anh ra nói chuyện cùng mọi người đi." Dứt lời còn không kịp chờ anh ta đáp trả đã vội vàng chạy vào trong bếp.

Một nhọc nửa buổi mới dọn xong một bàn ăn lớn, Thanh Nhi bây giờ đã thấm đẫm câu nói 'muốn ăn phải lăn vào bếp' của cha ông, nhìn mọi người quay quần ăn uống nói chuyện rôm rả, cô như trút được gánh nặng ngàn cân vậy.

"Thanh Nhi, ngồi đây này." An Nhiên vỗ vỗ cái ghế trống bên cạnh, ra sức ngoắc ngoắc cô.

Cuối cùng cũng có người hiểu được nỗi lòng cô rồi đấy, Thanh Nhi đi đến ngồi xuống, vừa cầm đũa lên thì có hai miếng thịt đồng thời bay vào chén, cô ngẩng đầu thấy An Nhiên trừng mắt qua người bên trái cô, nhẹ rằng. "Ai cho anh tranh trước với em hả?"

Về mặt Huỳnh Bách Nhân không thềm so đo với cô ấy, cũng không dùng tay mà gấp thêm cho cô miếng rau cải, đem cốc nước đặt luôn đến trước cô, bình tĩnh nói. "Uống chút nước đã."

"O.. " An Nhiên há miệng muốn tranh cãi, lập tức bị cô nhét miếng thịt to che lại, nghiêm mặt răn đe. "Im lặng cho đại gia ăn cơm."

Cô ấy uỷ khuất mím môi, cơ mà vẫn không thể im lặng được, vừa ăn xong miếng thịt liền quay sang các thím các bác nói luyên thuyên không ngừng. "Con Misky ban sáng rượt theo Thanh Nhi à? lâu rồi con không gặp nó bây giờ chắc nó đã thành heo ú rồi.. Chút con phải về, sáng mai phải bay sang Sương Giang thăm ông bà ngoại a..."

"Nào, nào.. Chúng ta cạn một ly chúc mừng năm mới." Ông nội đột nhiên vỗ mạnh xuống bàn, cầm ly bia lên giơ trước mặt mọi người.

Thanh Nhi đã lâu rồi không ăn uống theo kiểu quê nhà này, lập tức hứng chí bùng bùng giơ ly bia, mọi người cũng nhanh chóng hoà nhịp chạm cốc, đồng thanh hô lớn. "1..2..3.. dzô."

Uống cạn ly, vừa ngồi xuống thì có tiếng ho sù sụ vang lên, Thanh Nhi nghiêng đầu nhìn qua thấy Trình Dịch Phong đang ra sức vuốt lưng cho Trình Thiên Mịch, ân cần trách. "Uống chậm thôi, anh không bắt em phải uống hết."

"Mọi người đang vui vẻ, em không sao.." Trình Thiên Mịch cười cười, cố gắng nuốt xuống khó chịu trong cổ họng.

Thanh Nhi bĩu môi, thu tầm mắt lại, ở trước mặt người lớn cô không muốn nhiều trò với cô ta, cứ xem như không thấy là được. Nghĩ vậy, cô liền quay sang cô gái bên cạnh Huỳnh Bách Nhân, gương mặt thanh tú ưa nhìn, quả thật cùng anh ta có nhiều điểm tương xứng.

Được đây, chắc chắn là một mối lương duyên tốt, Thanh Nhi ngẫm nghĩ nếu bọn họ đã ở cùng một xóm vậy chắc là có quen biết nhau nhỉ? Cô nghiêng đầu, cười híp mắt gọi. "Chị Lam, chị nhớ em không?"

Chị Lam không suy nghĩ liền tươi cười, giọng khá mềm mại. "Làm sao mà quên cho được, lúc nhỏ chúng ta học chung lớp mầm, em là chúa nghịch ngợm chuyên giành cơm của chị, đã vậy còn dám mách cô chị lấy thức ăn của em, hại chị bị cô mắng một trận đấy."

Có chuyện đáng xấu hổ như vậy sao? Thanh Nhi cười ngượng ngùng, vươn đầu gấp miếng thịt bỏ vào bát chị ấy. "Vậy bây giờ em trả thịt cho chị, chị nhất định phải ăn nhiều vào nha."

"Được, được.." Chị Lam gật mạnh đầu, nụ cười thanh thoát giống như đoá phù dung, Thanh Nhi không khỏi nhìn Huỳnh Bách Nhân cảm thán. "Số tốt, chờ sau này kết hôn không được quên công lao của em."

Huỳnh Bách Nhân đương nhiên nghe không hiểu, đang nói gì đó cùng bác năm nên cũng không để ý, lúc sau buông đầu xuống liền vươn ngón cái lau vết mỡ bên khóe môi cô, nhủ mi hời. "Lúc này em nói gì?"

Thanh Nhi ăn no đầy bụng rồi còn nhớ mới là lạ, cầm ly bia lên nhướn mày với anh ta. "Uống đua, ai mắc toilet trước thì người đó thua."

An Nhiên bên cạnh nghe luật chơi phun cả cháo trong miệng, giờ ngón cái lên bái sư phụ. "Đại gia, mi quá uyên thâm"

Thanh Nhi nghe vậy cười tự đắc, hất hất cằm. "Dám uống với em không?"

Huỳnh Bách Nhân nhìn ly bia chao đảo trong tay cô, khẳng định vài ba ly nữa cô sẽ bất tỉnh nhân sự, liền cong môi cười. "Gut rồi sẽ không còn mắc toilet nữa phải không? Đến lúc đó em muốn anh thua một mình à?"

Thanh Nhi chu môi ra trầm tư, vỗ má nói. "Em còn rất tỉnh táo, nếu gut trước sẽ để anh toàn quyền quyết định."

"Nhớ đấy.." Huỳnh Bách Nhân lập tức nở nụ cười, cầm ly lên chạm với cô. Kết quả Thanh Nhi không chờ được ly thứ ba, nửa người đã có xu hướng nhào lên bàn.

"Đỡ nó, đỡ nó.." Mẹ Nhi hốt hoảng kêu lên, trời đất coi mới đầu năm đầu tháng mà nằm giữa đồng thức ăn thì còn ra hình thù gì nữa.

An Nhiên vốn đã ngà ngà say chữ được chữ không ngồi ngơ ngác nhìn mọi người đua nhau nhào về hướng cô ấy, trước sau thì không ai chụp kịp Thanh Nhi ngoài Huỳnh Bách Nhân, mấy sợi tóc cô còn lơ phơ chấm vào bát canh gà.

Mẹ Nhi không khỏi ôm đầu xoa trán, thở phào. "Con mau bế nó vào phòng, cái con bé này ăn uống chẳng có chừng mực gì cả."

Bác ba vội mở miệng nói thêm vào. "Tết nết vui vẻ để tụi nó thoải mái chút có sao, à mà này Bách Nhân, nhớ đắp chăn cho con bé."

Huỳnh Bách Nhân gật đầu, cúi người bế cô lên đi nhanh vào phòng, vừa đặt cô xuống giường liền thấy cô co người rút vào trong chăn, hấn chần chờ vài giây mới kéo chăn qua đắp cho cô, sau đó cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô một cái.

Đột nhiên phía sau có thứ gì đập mạnh vào gáy, Huỳnh Bách Nhân vừa muốn xoay đầu đã bị một chiếc khăn tay bịt chặt mũi miệng, không quá ba giây liền mất đi ý thức.

Trình Thiên Mịch nhìn bọn họ cười nhạt, rút trong túi áo khoát ra một ống tiêm nhỏ, trực tiếp kéo tay Thanh Nhi châm vào.

Không biết qua bao lâu, tiếng ồn ào ngoài sân vẫn chưa tắt nhưng tiếng chuông điện thoại cũng không kém phần thanh thúy, Thanh Nhi nhú nhú mày vươn tay lên đầu giường lấy điện thoại, mè nheo nghe máy. "Alo?"

Bên kia im lặng khoảng hai giây mới chậm rãi lên tiếng. "Thanh Nhi, ra trước cửa gặp anh."

Đầu óc Thanh Nhi vẫn còn trong cơn say, nghe người ta gọi thì nghe cho có đấy thôi, hiểu cũng hiểu nhưng không có động đậy. Chỉ là, giọng nói này nghe rất đã tai, còn rất quen thuộc, cô khẽ hỏi. "Chồng à?"

Lần này thì bên kia trả lời ngay. "Ừ, ra đây với anh."

Có thứ gì đó bay vòng vòng trong đầu Thanh Nhi, giống như trái tim màu hồng vậy. Cô nhướn mắt, gỡ cánh tay đang gác trên người mình ra, bước xuống giường chao đảo đi ra ngoài cổng. Lúc ngang qua bàn tiệc giữa sân thì mọi người vẫn còn đang rom rả, mẹ Nhi thấy cô liền khó hiểu kêu lên. "Thanh Nhi, khuya rồi con ra đó làm gì?"

Chân Thanh Nhi vẫn vịn về bước, mắt mờ nhưng thần trí đã ngủ say, từng câu từng chữ của mọi người đều không thể xâm nhập vào não cô được, kể cả khi ánh mắt bồn chồn của Trịnh Thiên Mịch nhìn thẳng mình cô cũng không để ý, một đường thẳng tiến ra cổng.

Mẹ Nhi thấy vậy liền lo lắng đứng dậy muốn đi theo, lại nhanh chóng bị ba Nhi giữ lại, bình tĩnh khuyên. "Lúc này tôi thấy có người gọi điện cho nó, chắc là bạn trai, bà đừng làm phiền bọn trẻ chúc tết."

"Nửa đêm nửa hôm mà chúc chúc cái gì? Nó còn đang say sĩnh nữa." Mẹ Nhi lớn giọng quở trách, lại vùng vằng muốn đứng dậy.

Ba Nhi đã sớm bị rượu bia làm cho mờ mắt nhưng lúc này đi xa thì nhìn thấy rất rõ ràng, lập tức oanh oanh vỗ bàn tuyên bố. "Con rể tôi đầu năm tới rước vợ của nó, bà cảm rằm cái quái gì mà cảm rằm."

"Cái ông già điên này.." Mẹ Nhi nhìn qua ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hất vai ba Nhi một cái bỏ vào nhà.

Trịnh Thiên Mịch nhìn qua hai người, lại nhìn Thanh Nhi đã sắp ra tới cổng, bậm môi muốn can cũng không can được, miễn cưỡng tươi cười nhìn ba Nhi tò mò. "Bác hai, là ai thế?"

Ba Nhi nhìn nhìn cô ta, lại nhìn Trình Dịch Phong đang ngồi bên cạnh, quay sang cười ha hả với mọi người, phẩy tay. "Con rể tôi là nhân vật nổi tiếng, không thể tùy tiện nói ra đại danh được. Nào, mau cầm ly lên chúc mừng năm mới."

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Đêm Giao Thừa. (H)

Ai nói Thanh Nhi say rượu? cô không có say, hoàn toàn không có say, bởi vì cô biết đi hết con đường này ra tới cổng sẽ được gặp chồng yêu. Nhưng mà, cô thật sự rất chóng mặt lại buồn ngủ, cơ thể còn đang nóng hầm hập, chân sắp nhũn ra tới nơi rồi.

Phía trước còn bao xa? mười bước, bảy bước hay năm bước... thôi thôi, cô bỏ cuộc đây, nằm ở ngoài trời coi ra còn mát mẻ hơn trong nhà nhiều lắm.

Thanh Nhi nghĩ liền buông tay, chuẩn bị tư thế giang rộng tứ chi phủ lên tuyết, nhưng chưa kịp hành động thì phía trước xuất hiện bóng người, trực tiếp ôm cô vào lòng, hôn mạnh lên gáy cô. "Thấy sao rồi?"

Trong người Thanh Nhi lập tức xoẹt qua một dòng điện cao áp, cô mạnh mẽ rung mình một cái, hai tay quẩn ngang hông chồng cô, khó thờ. "Hình như bị sốt rồi."

Thượng Minh Triệt cúi đầu nâng mặt cô dậy, vén mớ tóc hỗn độn lộ ra gương mặt ửng hồng, ngưng mắt vài giây liền vươn tay bế bổng cô lên. "Anh đưa em đi."

"Ừm." Thanh Nhi gật gật đầu, dụi mặt vào ngực anh hít thở, mùi hương nhàn nhạt vẫn không ngừng hấp dẫn xúc giác của cô, không tự chủ cô lại thấy trong người ngày một nóng.

Phía trước có ánh đèn loè loè sáng, Thanh Nhi hơi hé mắt nhìn chiếc siêu xe quen thuộc, chồng cô bế cô ngồi thẳng vào trong, đóng cửa lại. Một cỗ nóng bức bất thành linh xâm nhập qua da thịt hoà cùng lửa nóng trong người, quả thật như hoà diễm sơn thù sống.

Mồ hôi trán Thanh Nhi túa ra, gương mặt phùng lên đỏ rực, cô cố gắng hít vào thở ra điều chỉnh nhiệt độ cơ thể, nhưng trời đất ơi, sao mà nóng dữ vậy?

Sức nóng lan toả khắp người truyền cả sang người bên cạnh, Thượng Minh Triệt nhìn sắc mặt cô một chút, nắm lấy cổ tay đang dần thâm tím, vết kim tiêm hiện rõ trong mạch máu.

Thanh Nhi thật sự rất ghét cảm giác hiện tại, nó giống như thiếu thốn một thứ gì đó rất cấp bách, toàn thân đều râm ran ngứa ngáy muốn xoa nắn, xúc giác nhạy cảm đến một hơi thở nhẹ qua tai cũng làm cô run rẩy.

Ngẩng đầu lên nhìn vào gương mặt chồng cô, nếu là bình thường cô chắc chắn sẽ nhìn vào mắt anh, nhưng bây giờ tầm mắt lại cảm cố tại đôi môi mỏng, tìm trong ngực đập vô cùng vội vã, cô muốn hôn, rất muốn hôn.

Thanh Nhi nhìn không được, sống lưng bắt đầu nâng thẳng dậy, cánh tay vươn lên choàng qua cổ anh, môi dần dần áp tới. Đột nhiên, ánh mắt mơ hồ của cô bắt gặp ánh mắt anh, loại khí thế áp bách chỉ cần nhìn qua một cái liền khiến người ta sợ hãi khúm núm. Động tác của cô thoáng chốc khựng lại, hai bàn tay vô thức nắm chặt, toát mồ hôi.

Chồng cô buông lỏng vết bầm trên cổ tay cô ra, cũng bàn tay đó đưa lên vuốt nhẹ gò má đỏ bừng, nghiêm túc hỏi. "Có biết anh là ai không?"

Thanh Nhi sững sờ, môi bắt gặp run nhẹ, anh là ai? Là chồng cô hay là Thượng Minh Triệt? cô nhìn vào mắt anh, thà chấp nhận bản thân mặt dày chứ

không chịu thẳng thắn thừa nhận. "Anh là chồng em."

Sự thật chứng minh dung tích của cô vô cùng lớn, nói xong câu đó mặt không đổi, tim không loạn, thân thể còn tự nhiên nhích sát vào người anh năm centimet.

Đuôi mắt chồng cô khẽ nhếch lên một chút, cô biết tâm tình anh rất tốt, cánh tay còn xoa nhẹ lưng cho cô, cảm giác thoải mái không tả thành lời, cô hít một hơi. "Em rất thích anh, làm chồng em nha."

Thanh Nhi nghĩ chiếc xe sau câu nói của cô bị rung chuyển, cả người đàn ông đang ôm cô cũng thoáng giật mình nhưng đầu óc cô bây giờ đã ngập tràn bong bóng bay rồi, đến cả mình nói gì cũng mơ mơ hồ hồ không rõ nữa.

"Không được." Chồng cô lên tiếng trả lời, hơi thở ấm nóng phả lên cánh mũi và môi cô. "Em..."

"Em bắt chấp." Thanh Nhi liếc nhìn chặn lại, hôn mạnh lên môi anh, hôm nay dù thế nào cô cũng bắt anh làm chồng, không đồng ý thì cô cưỡng.

Môi vừa chạm vào nhau, cô liền không chờ được mút thật mạnh, đầu lưỡi vờn ra liếm quanh vòng miệng, nửa người trên áp chặt anh vào ghế. Hai tay Thanh Nhi bắt đầu muốn tháo cúc áo, đột nhiên cảm giác bàn tay anh đưa tới eo cô vuốt ve, cô sững người, bụng dưới run lên như bị điện giật, khoái môi thoát ra tiếng kêu khe khẽ.

"Chú tịch." Bên ngoài có tiếng gọi cần trọng, sau đó cửa xe bật mở. Thanh Nhi giật mình ngẩng đầu, ánh đèn trong căn biệt thự hắt thẳng vào mắt làm cô thoáng hoảng hốt, đầu óc mê man cũng có hơi tỉnh táo.

Xoay đầu nhìn về mặt chồng cô, đôi mắt đen sâu thẳm có luồng khói mờ đục, cánh môi ẩm ướt gọi về mị hoặc cực điểm. Cô nuốt nước bọt, lập tức đưa môi tới hôn lên, nhưng lần này anh chỉ cho cô mút đúng một cái liền trở tay bẻ cô, bước xuống xe.

Thanh Nhi luyến tiếc nhìn chằm chằm, tay phải đưa lên tay trái đưa lên tìm cách muốn níu cổ anh bật dậy, chồng cô cúi đầu hôn nhẹ vào gáy cô, giọng êm êm. "Ngoan, nhắm mắt lại."

Cổ họng Thanh Nhi nuốt trôi tiếng rên khẽ, bàn tay cô lại nắm lấy áo trước ngực anh, ngoan ngoãn nhắm mắt. Cô cảm nhận được bọn họ đi qua một chỗ rất sáng, dần dần tới một chỗ tối rồi có tiếng cạch chốt cửa.

Lưng chạm lên ga giường mềm mại, Thanh Nhi lập tức mờ choang hai mắt, tay ôm lấy cổ anh lôi kéo, giọng vừa ngọt vừa thanh. "Chồng~"

Chồng cô khựng tay lại, ánh mắt nhìn chằm chằm cô, Thanh Nhi thể giờ phút này cô cực kì muốn phạm tội, nguyên nhân là do nét mặt anh đẹp trai quá giới hạn chịu đựng của cô.

Tay cô dùng lực cổ kéo người anh xuống thấp, hôn nhẹ lên sống mũi cao thẳng, má rồi đến môi, đang mê mẩn thì chồng cô bất chợt mở miệng, giọng hơi khàn. "Không được gọi chồng nữa..."

Thanh Nhi lập tức mở to mắt nhìn anh.

"Tên chồng em là Thượng Minh Triệt."

Cô bật cười, thì ra người đàn ông này lòng tự trọng rất cao, lên giường với phụ nữ cũng nhất quyết bắt họ phải biết tên mình. Hai tay cô uyển chuyển quấn cổ anh, chu môi gặm đầu. "Được, Minh Triệt, Thượng Minh Triệt, anh là chồng yêu của em"

Chồng cô nghe được câu này nở nụ cười hài lòng, buông lỏng tay nằm lên người cô, môi hai người quấn quýt lấy nhau, bàn tay anh đặt lên ngực cô nhẹ nhàng xoa nắn.

Trong lòng Thanh Nhi cảm thấy hạnh phúc, nghĩ đến mình đến thế giới này đã hơn sáu tháng, cuối cùng cũng tìm thấy tình yêu đích thật, tìm được người mình thích trao thân. Hai tay cô nhẹ nhàng di chuyển đến hàng khuy áo, nhanh nhẹn tháo từng chiếc ra, đầu ngón tay vừa chạm vào da thịt ấm áp, máu trong người liền bùng toả khắp nơi, vội vàng ôm chặt lấy anh.

Đầu lưỡi chồng cô đưa vào khoang miệng cô khuấy đảo, không quá mức cuồng dã nhưng mạnh mẽ xâm chiếm, bàn tay đang xoa nơi mềm mại cũng không làm cô đau mà khiến cô bật ra vài tiếng kích thích.

Thượng Minh Triệt dứt môi ra khỏi môi cô, nhìn ánh mắt cô mơ màng mê đắm, tay nhanh chóng cởi bỏ quần áo của hai người, cúi đầu hôn nhẹ lên gáy cô. "Sẽ không khóc?"

"Ừm." Thanh Nhi nghe loáng thoáng liền gật đầu, cảm giác từng nụ hôn rải rác khắp má đến cổ, xương quay xanh rồi cả trên ngực cô, mỗi một chút đi qua đều lưu lại sức nóng mê luyến thấm vào da thịt, cô mập mạp môi. "Em khó chịu..."

Bàn tay chồng cô đặt lên bụng dưới cô xoa nhẹ, hai chân Thanh Nhi lập tức khép chặt lại run rẩy không ngừng, tay cấu chặt vào lưng anh nâng hông lên, môi thốt ra mấy âm vô nghĩa rất lớn.

Thượng Minh Triệt ngẩng đầu lên, thấy cô đang cắn môi không chế cảm xúc, lập tức trở lại hôn lên môi cô dùng đầu lưỡi đẩy khớp hàm đi vào trong miệng.

"Ah ah uh..." Thanh Nhi bắt đầu muốn mếu máu, da thịt toàn thân đều nhạy cảm đến phát điên, bất kì chỗ nào anh chạm vào cũng là điểm yếu gây kích thích, hai tay cô cũng không điều khiển được mà chà sát lung tung trên người anh.

"Không sao cả." Thượng Minh Triệt hôn nhẹ lên vành tai cô đỡ dành, tay vuốt ve làn da nhẵn nhụi trên đùi, từ từ mở hai chân cô ra.

Hơi thở Thanh Nhi hỗn loạn mất kiểm soát, nghe lời anh buông bỏ phòng vệ mặc cho cảm xúc khác lạ từ trong và ngoài xâm chiếm, cơ thể dần nóng lên đòi hỏi từ khắp mọi nơi, cô ôm sát lấy người anh, nỉ non. "Chồng~"

"Ừm." Chồng cô tìm môi cô hôn nhẹ lên, hai tay ôm lấy eo hơi nâng người cô dậy, bụng dưới hai người ma sát vào nhau, trong lúc cô còn chưa cảm nhận được vật bên dưới ra làm sao thì nó đã chậm rãi đẩy vào nơi mềm mại của cô.

Hai chân Thanh Nhi lập tức khép lại quấn lấy hông anh, hai cánh tay co chặt vào nhau, úp mặt lên vai anh vừa cắn vừa nức nở. Đau quá, cảm giác đau như muốn rút hết sinh lực của cô vậy.

Thượng Minh Triệt nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng cô, liên tục hôn vào gáy xoa dịu lòng cô, chờ bên dưới khít chặt mới quay mặt cô sang hôn lên môi cô đỡ dành.

Thanh Nhi ỷ khuất lại muốn làm nũng, chu chu bĩu bĩu hai cánh môi ra làm bộ muốn khóc. Chồng cô thấy vậy hôn mấy lần rất vang lên môi cô, vuốt vuốt tóc, nghiêm mặt. "Không được khóc."

"Rất đau." Thanh Nhi nũng nịu thành tiếng, chớp chớp đôi mắt đầy sương mù, áp gò má vào má anh dụi dụi.

Thượng Minh Triệt rất thương bộ dáng này của cô, tay ở bên hông cô xoa xoa nắn nắn, vừa nhẹ nhàng động thân bên dưới, vừa khàn khàn giọng nói. "Nghĩ đến người em yêu sẽ không đau nữa."

Có thật là vậy, Thanh Nhi xoay đầu nhìn anh, cảm giác bên dưới đang dần đau âm ỉ rồi từ từ chuyển thành đau đốn cùng lạc cảm, cô hé miệng toàn kêu ra âm thanh nỉ non, nhưng lại quyết tâm nói cho bằng được. "Em á.. không yêu anh, ah ah, bởi vì ah.. lúc nào em.. uh, cũng nghĩ tới anh, um.. nhưng.. Đau quá đi~" Cô hét lớn, đập mạnh tay lên vai anh đòi dừng lại.

Thượng Minh Triệt nói tay để cô nằm xuống giường, áp người xuống đè lên người cô, một tay xoa xoa ngực, một tay ôm chặt eo cô, hôn lên môi một cái lại thêm một cái, ra lệnh. "Đau cũng phải chịu."

Mặt Thanh Nhi xạm xỉ nhưng bất gặp đuôi mắt nhếch cong đầy thỏa mãn của anh thì lòng dạ mềm nhũn, cô vờn tay ôm lấy cổ anh, chu chu môi gọi. "Hôn hôn.."

Ánh mắt chồng cô lập tức lộ rõ yêu chiều, cúi đầu xuống quấn lấy môi cô, động tác ra vào bắt đầu không theo quy luật, lúc nhanh lúc chậm, lúc nông lúc sâu.

Được một lúc thì Thanh Nhi không hôn nổi nữa nghiêng đầu sang phải để tiếng rên rỉ thoát hơi ra ngoài, chồng cô thuận thế mút mạnh vào gáy cô rồi cúi đầu cắn khê lên ngực. Thanh Nhi tách âm kêu lên một tiếng, hoa huyết co chặt theo phản xạ lại đúng lúc anh đang dùng sức thúc mạnh.

Cả hai đồng thời gặp phải khoái cảm lạ lẫm hừ ra tiếng, chồng cô ngay sau đó liền ôm lấy người cô luân động mạnh mẽ, tốc độ nhanh đến mức cô không bắt được nhịp, cơ thể căng lên, tay nắm chặt ga giường.

"A~ anh.." Thanh Nhi kêu lên lác mạnh đầu, cả người đã bị khoái cảm cực đại nung cho ửng đỏ, hoa huyết dù kích động hừng ửng nhưng đã có cảm giác rất đau rất nóng, hai bên vách đều thắt chặt lại ngăn cản vật bên ngoài.

Chồng cô đưa tay vuốt nhẹ lên môi dưới cô, cúi đầu hôn mạnh một cái, lúc ngẩng lên thì như thu hết sức vào thật sâu, vừa nhanh vừa dứt khoát làm bụng dưới cô căng cứng rõ rệt.

Chắc cô điên mất, Thanh Nhi ngửa đầu thở gấp, tay cầu muốn rách ga giường, nửa người dưới nâng lên cao, hoa huyết tiếp xúc chặt chẽ với vật của anh. Ra ra vào vào, ra ra vào vào, âm thanh vọng lớn cả căn phòng. Cuối cùng anh đột ngột đẩy thật mạnh, một dòng tinh dịch nóng rực bắn vào sâu trong hoa huyết.

Thanh Nhi khép hờ mắt, từng ngón tay buông lơi, hạ người rơi xuống giường. Mệt quá, mệt đến không muốn thở nữa.

Gò má cô phủ một màu hồng nhuận, hai cánh môi ẩm ướt hé mở, Thượng Minh Triệt nhìn vẻ mặt mê man của cô, đưa tay vuốt mấy sợi tóc dính mồ hôi trên trán rồi luồn xuống ót nâng đầu cô dậy, môi chuẩn xác hôn lên đưa lưỡi vào trong miệng.

Mắt Thanh Nhi cố kéo ra một khe hở, tay vỗ vỗ vào thắt lưng anh, khe khẽ nói. "Em mệt lắm"

Chồng cô dừng lại, trong ánh mắt nhìn cô có một tia sáng mềm mại giống như mặt dây chuyền anh tặng cô vậy, bàn tay xoa đều đều lên gò má cô, giọng trầm khàn quyen rũ. "Không đủ sức làm thêm lần nữa?"

Thanh Nhi chán chừ nhìn trong mắt anh, lắc đầu.

"Ngoan." Chồng cô mỉm cười, lập tức cúi xuống hôn môi cô.

Trong lòng lại vang lên âm thanh hoan ái nồng nhiệt, lần nữa này là đến tận bình minh hôm sau.

Viết xong rồi đọc lại vẫn đỏ mặt tía tai, H vẫn nhẹ nhàng đầu tiên trong đời của ta.. M.n thấy hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Tổ Tình

Đăng lại nhé các nàng.

Ánh nắng đầu xuân nhảy nhót bên ngoài cửa sổ, gió khẽ đẩy đưa tán thông rừng lung lay, từng giọt tuyết tan trong suốt rơi xuống mặt kính thủy tinh lách tách, mùi hương thơm ngát của hoa anh đào chớm nở.

Trong phòng lớn, ánh đèn ngủ mờ mờ ảo ảo tạo nên khung cảnh ấm áp, hơi thở giữa hai con người hoà quyện say mê quấn lấy nhau.

Bàn tay Thượng Minh Triệt vuốt dọc mái tóc mềm mại của người con gái trong lòng, nhìn gương mặt hồng hào của cô mà chột nở nụ cười tuyệt mỹ.

Đồng hồ cổ trên tường tích tắc tích tắc, hai đường kim mỏng manh hợp thành một thể chỉ về hướng 12 giờ.

Trong giấc mơ của Thanh Nhi có rất nhiều con đường nhỏ, toàn bộ đều rải đầy cánh hồng đào, âm thanh tích tắc của thời gian chuyển động, mọi thứ đều ngã về bầu trời xanh. Cô giơ tay, chạm nhẹ vào một giọt nước trong suốt, nó không vỡ ngược lại soi rõ gương mặt cô đang cười hạnh phúc.

Thật xinh đẹp!

Khoé môi Thanh Nhi không tự chủ cong theo, cảm giác có một vòng tay ấm áp luôn bao trọn lấy mình, mặt nhỏ càng dụi càng vui sâu trong ngực chồng cô, chân phải giơ lên muốn quấn lấy anh. Đột nhiên... đau, một cảm giác đau đớn lạnh cả tóc gáy.

Thượng Minh Triệt nhìn bàn chân trắng nõn đang cứng đờ giữa không trung, khoé môi giật giật muốn cười lại không cười được, nhanh chóng đưa tay xuống xoa xoa nơi đó cho cô, còn hôn lên môi cô dỗ dành dụ dỗ.

Thanh Nhi hí cong mắt quả nhiên là đang sưng, chân không thu lại mà liều lĩnh thẳng tiến quấn lấy chân anh, rõ ràng ngủ rất say nhưng vẫn lảm bảm một câu thế này. "Chồng yêu thật đáng yêu, đừng dừng tay."

Giọng nói rất khê lại mang theo chút lảm nhảm và ý lại, thật sự là một hành vi kích động lòng người. Thượng Minh Triệt đem cô kéo vào trong lòng, hôn rất mạnh lên môi cô, trầm giọng hỏi. "Còn muốn thêm gì nữa?"

Thanh Nhi nghe âm thanh từ tính bên tai, lại cảm giác hơi ấm dịu nhẹ bên môi, hoàn toàn không có chút lí trí nào mà rút vào người anh, đáp ngọt lịm. "Muốn anh nữa."

Ừ thì muốn anh nữa!

Bầu trời bên ngoài đã tối sẫm, gió lạnh cuộn cuộn đập vào khung cửa sổ, Thanh Nhi mở mắt ra nhìn ánh đèn mờ ảo trên đầu giường, khắp người tê dại không muốn cử động dù là một ngón tay.

Ngắn ngủi không biết bao lâu thì đột nhiên có một bàn tay đưa tới áp lên má cô, sức nóng lan truyền từ lòng bàn tay làm cô thấy dễ chịu, khẽ mở miệng u oán nói. "Em chết rồi."

Bàn tay chồng cô vẫn cứ thế không rời đi, được một lúc thì hơi nghiêng người về phía cô, khoi môi nói. "Dậy rửa mặt, anh đưa em đi ăn tối."

Ăn tối? Thanh Nhi không tin nổi quay đầu nhìn đồng hồ trên tường, 7 giờ. Về mặt cô như bị nhúng vào chảo dầu nóng, nhăn nhoe khổ sở không nói nên lời, cuối cùng hung hăng xoay người áp mặt vào bụng anh, kêu lớn. "Chồng ta là đồ mãng phu không có nhân tính."

Sắc mặt Thượng Minh Triệt rất tốt, đơn giản một cái nhếch môi cũng đẹp trai ngời ngời, lúc cúi đầu nhìn cô ánh mắt lại toát lên vẻ chiều chuộng hiếm có. "Ba em gọi điện bảo về đi chúc tết ông ngoại, không được chậm trễ nữa."

Thanh Nhi ưỡn khuỷu chu môi, mím môi rồi dè bĩu, tâm không cam lòng không nguyện chống một bên hông đau nhức chậm chạp bò xuống giường, bộ dáng muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

Thượng Minh Triệt rốt cuộc nhìn không nổi, đi tới bế cô mang vào phòng tắm, giọng nói khắc khe lại có chút ôn hoà. "Đừng để ướt người, rửa mặt xong ra xe chờ anh." Dứt lời liền đóng chặt cửa đi ra ngoài.

Thanh Nhi sững sờ ngêch mặt ra, không để ướt người thì tắm bằng cách nào? Cô cúi đầu, bất chợt ngửi thấy mùi hương sữa tắm thoang thoang trên cơ thể, lập tức hiểu rõ bật cười tùm tùm.

Ở quê Thanh Nhi có một nhà hàng nổi tiếng tên là Hương Giam, tuy chỉ phục vụ những món ăn đơn giản nhưng lại cực kì được lòng thực khách. Thanh Nhi kéo ghế ngồi cạnh cửa sổ, chồng cầm nhìn chồng cô đang ngồi đối diện xem menu, tươi tỉnh nói. "Em ăn thịt."

Đương nhiên, Thượng Minh Triệt thừa sức để biết cô thích cái gì? Xem lướt qua vài trang liền gấp quyển menu lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn nhân viên phục vụ. "Hai phần Wiener Schnitzel."

"Và..ng." Cô gái phục vụ hốt hoảng cúi đầu, vội vàng cầm lấy menu xoay người đi nhanh, trong lòng vẫn ngần tỳ lần cảm thán 'ở đâu ra đàn ông đẹp trai thế này hả trời'.

Thanh Nhi cũng không để tâm thái độ của cô ta, vui vui về về ngắm nhìn anh, má lúm đồng tiền xinh xinh. "Sao ba em lại biết số anh thế?"

Chồng cô hơi xoay mặt nhìn qua cửa sổ, đuôi mắt nheo lại nhìn chằm chằm cái gì đó vài giây mới nhếch môi trả lời. "Là dùng điện thoại của em gọi, chỉ hỏi thăm em ở đâu bảo về sớm."

"Ừm." Thanh Nhi gật đầu, gõ gõ mấy ngón tay lên gò má, mắt hoàn toàn không rời mắt anh nửa giây. "Rồi anh nói em ở đâu?"

Thượng Minh Triệt thu mắt về nhìn cô, màu đen trong đôi mắt thâm thúy hợp với sống mũi cao gọi về quyết liệt cường quyền, nhưng khi khoé môi cong lên lại mang chút phong tình kiều ngạo. "Nói em đang ngủ bên cạnh anh."

Một câu làm người cô chết sững, Thanh Nhi chớp mắt lại chớp mắt, cô không có nghe lầm chứ? chẳng lẽ anh thành thật tới mức khai nhận với ba cô rằng bọn họ vừa xxoo với nhau xong. Không thể như thế được, nếu đúng là vậy thì lát nữa cô có khi bị đánh cho tét mông hay không? Không phải, là bị đuổi ra khỏi nhà, bị tròng lồng heo, bị ném xuống sông.

"Ngốc nghếch." Thượng Minh Triệt không nén được cười, đưa tay ngắt nhẹ má cô một cái, giọng bình tĩnh mà kiên định. "Để em làm bạn gái anh là được."

Thanh Nhi.. sốc tinh thần nặng. Mặc dù đầu óc có hơi choáng váng, mắt có hơi nỏ đom đóm nhưng vẫn không ngăn nổi trái tim màu hồng bắn tung toé. Chồng yêu vừa tỏ tình với cô đó, anh muốn cô làm bạn gái của anh, cô có nên gật đầu đồng ý ngay? Hay là giả vờ làm cao một chút, vậy sẽ được nghe anh nói thêm mấy câu mùi mẫn nữa..

Ôi, nó sướng, người lân lân bay bay luôn rồi!

Thanh Nhi không chờ được nữa, nhích nhích người về trước nắm lấy tay anh, mắt sáng long lanh, cười rạng rỡ lộ hết cả răng khểnh cùng lúm đồng tiền, xinh xắn không ai sánh bằng. "Em làm..."

"Là Thanh Nhi đó sao?"

Tiếng nói chuyện khe khẽ cũng đủ làm Thanh Nhi mất hứng, cô xoay đầu thấy Trình Dịch Phong cùng Trịnh Thiên Mịch đang nhìn sang bên này, có lẽ là mới vô nên chưa ngồi vào bàn.

Về mặt cô tối sầm xoay đầu lại, thật sự rất mong hai người đó đừng có đến đây phá hỏng không khí của vợ chồng cô. Nhưng mà, chính là người đời có câu, không thấy thì có thể bỏ qua chứ đã thấy rồi thì nhất định phải bắt tay chào hỏi.

Xúi quẩy thật đấy, Thanh Nhi xụ mặt nhìn chồng cô, hai bàn tay chà chà sát sát tay anh nuối tiếc nửa câu vừa rồi, người ta đang tỏ tình đấy có biết không hả ông trời ơi?

Nhìn ánh mắt hận không thể lật bàn lên đuổi người của cô, Thượng Minh Triệt hoàn toàn có thể đoán ra trong lòng cô đang oán trách cỡ nào? Ánh mắt anh lướt qua hai người đang đi tới, nắm tay cô hơi nhấc lên, trầm giọng. "Qua đây ngồi với anh."

Tất nhiên phải qua rồi, Thanh Nhi vốn muốn làm mình làm mẩy với hai người kia đôi chút mới để họ ngồi, nhưng chồng cô đã lên tiếng thì ngoan ngoãn đứng dậy qua ngồi cạnh anh, miệng vẫn không quên ra oai. "Có anh ở đây em mới tha cho họ một mạng đó."

"Ừ." Khoé môi Thượng Minh Triệt bất giác nhếch cong, luồn tay qua cổ đẩy mớ tóc dài lọt vào trong áo cô ra ngoài.

Thanh Nhi thấy vậy liền phối hợp chỉnh hai vạt áo khoác trước ngực, vuốt thẳng thớm nghiêm trang như buổi đại lễ long trọng, môi cười cực kì hưng phấn cùng đắc ý. "Tối rồi, em phải giới thiệu chồng yêu của em cho bạn trai cũ biết mới được."

Lúc Trình Dịch Phong và Trịnh Thiên Mịch tới gần bàn, ánh mắt đã lướt qua người bên cạnh Thanh Nhi mấy lần. Mỗi riêng Trịnh Thiên Mịch không cách nào giữ vững được tâm mắt, sắc mặt thay đổi liên tục nhìn chằm chằm vào người kia, trên đời này làm sao có người xuất chúng như vậy, làm sao có người không cần khoác áo vest vẫn cao sang, quý trọng như hoàng đế.

Đứng đối diện với Thanh Nhi, tâm tình Trình Dịch Phong rõ ràng là không tốt, chân mày nhíu nhíu nhưng dưới nét mặt trầm tĩnh lại biến thành vẻ lãnh khốc vô tình, khoé môi nhếch lên đúng độ tỉnh táo ngạo mạn. "Thanh Nhi, đi ăn cùng bạn trai à?"

Ai không biết nhưng Thanh Nhi hiểu rõ, chỉ khi nhìn thấy một người đàn ông hơn hẳn về thứ gì đó, cũng giống như khi Phương Tuấn Dật chĩa súng vào đầu hắn, Trình Dịch Phong mới lộ ra vẻ mặt tàn sát này, cô không khỏi bật ra tiếng cười kiêu ngạo. "Không phải, là chồng em."

Cũng không khác nhau là mấy nhưng hai người kia lại có vẻ khá bất ngờ, Thượng Minh Triệt biết chắc cô sẽ nói như vậy nhưng đuôi mắt vẫn nhếch lên một góc nhỏ, vẻ mặt không đổi nhìn Trình Dịch Phong, từ trong ra ngoài từ giọng nói đến cách vờn tay đều bộc phát khí thế cao quý, uy quyền. "Thượng Minh Triệt."

Cảm giác của Thanh Nhi và Trình Thiên Mịch giống nhau duy nhất chính là lúc này, không hiểu sao bọn họ luôn cảm thấy Thượng Minh Triệt hắt cảm cao hơn người khác một gang, nhưng thực tế cảm anh vẫn yên vị vuông góc với cô.

Thanh Nhi rất muốn vờn tay xoa mồ hôi trán, không phải cô nói quá, đàn ông đối mặt với đàn ông thật là đáng sợ mà.

Trình Dịch Phong bất chợt dịu sắc mặt xuống lộ ra chút tươi cười, khách khí vờn tay bắt tay với anh. "Không ngờ là chủ tịch Thượng, thất lễ rồi, tôi là Trình Dịch Phong."

Chủ tịch Thượng? giờ phút này Trình Thiên Mịch mới ngỡ ngàng nhận ra, nhìn vào gương mặt anh ta tuyệt đối xứng với chức danh đó trăm lần, nhưng cô ta lại không dám bắt chuyện, người này được tiếng là cao ngạo, một khi anh ta không thích thì đến cả tổng thống mở lời anh ta chưa chắc đã đáp.

Đói quá, Thanh Nhi nghe tiếng bụng cô đang sôi lên ột ột, nghĩ tới tới qua rồi cả ngày hôm nay phải vận động cực lực mà chưa được ăn gì, cả người như muốn lăn lùm ra chết vất, vội vàng kéo tay Trình Thiên Mịch và Trình Dịch Phong, vui vẻ đề nghị. "Ăn cơm cùng nhé, để em gọi phục vụ giúp hai người." Dứt lời, còn không cho bọn họ từ chối đã giơ tay gọi. "Phục vụ."

Thật ra thì lời mời này dù muốn hay không cũng không ai dám từ chối, Thanh Nhi đâu rảnh để ý mấy chuyện còn con con đó, vừa gọi xong liền bỏ mặc hai người kia không quan tâm, luông tay dưới bàn nắm chặt tay chồng cô, nghiêng mặt qua chu môi than. "Đói xẹp lép cái bụng rồi."

Đáng yêu không cưỡng lại được, Thượng Minh Triệt khẽ cười nhạt, nắm luôn tay cô để lên bàn, trầm giọng nói. "Đợi thêm chút nữa."

Thanh Nhi vênh vênh môi lên, đầu ngón tay chán nản chọc chọc vào lòng bàn tay anh.

"Được, anh chọn gì em ăn nấy." Trình Thiên Mịch cười ngọt ngào, đóng menu lại đưa cho nhân viên phục vụ, vừa xoay qua mở miệng muốn nói gì đó thì liếc thấy hai người đối diện đang tay trong tay. Cô ta im bật, lúc này mới để ý thấy áo khoác Thanh Nhi đang vận là kiểu nam, cùng với áo sơ mi trắng của Thượng Minh Triệt rõ ràng là một bộ.

"Thượng Minh Triệt, Thượng Minh Triệt, tại sao đến cả chủ tịch Thượng Hoàng cũng yêu thích cô ta, rốt cuộc cô ta có chỗ nào tốt chứ?"

Trình Thiên Mịch liếc mắt một cái, đột nhiên nhớ đến chuyện hôm trước bọn họ tranh cãi, cô ta trầm mặt vài giây vẫn quyết định mở miệng nói. "Thanh Nhi này, chuyện hôm trước ở sân bay là lỗi tại chị chưa tìm hiểu kỹ đã trách nhầm em, tại chị thấy em và Hứa Trác Tùng thân thiết quá nên cho rằng em có ý muốn trả thù chị, chuyện chị..." cô ta thoáng dừng lại, vẻ mặt khó nói thành lời. "... thôi thì chị xin lỗi em, đừng để bụng chị nữa."

Mặt Thanh Nhi có chút ngẩn ra, nghe đến phút cuối mới hiểu cô ta muốn nói chuyện gì, thật sự mà nói thì cô cũng lười để bụng những chuyện này, mười bữa nửa tháng không nhắc tới là cô quên ngay thôi, bèn cười cười đáp lời. "Em vốn không để bụng mà, chị cũng đừng nghĩ tới nữa." Nói xong liền ngoảnh mặt vào phòng bếp ngắm đồ ăn, nhà hàng này thiết là chậm chạp quá mức.

Cũng có lẽ lúc đó, chỉ hai người đàn ông nhìn thấy sắc mặt Trình Thiên Mịch xám xịt như than, nhem chút nữa là đánh đổ ly nước trên bàn.

"Để tôi xem cô giả vờ giả vịt được bao lâu."

Thứ ăn vừa được bung lên, Thanh Nhi đã hơn ha hơn hờ cầm dao nĩa, vừa muốn hạ dao cắt thịt thì sực nhớ bản thân mỗi lần động thủ đều bất thành. Cô khựng tay, mím môi nhìn ba người đang cắt thịt vô cùng chuyên nghiệp, lại cúi mặt nhìn miếng thịt cừu vàng ươm dưới tay, thầm nghĩ 'dù gì mình cũng làm đại tiểu thư hơn 6 tháng rồi, cả dao nĩa cũng không biết dùng thì mất mặt quá'. Cô liếc qua cách cầm dao nĩa của Trình Thiên Mịch, hạ quyết tâm cắt nhẹ nhàng và từ tốn.

Ôi, nước miếng sắp trào ra khỏi mép miệng rồi.

Khô sở thật đấy, Thanh Nhi muốn khóc mà khóc không được, lúc no thì có thể ngồi đây thong thả cửa cửa, chứ hiện tại đói đến sắp hoa mắt chóng mặt rồi còn phải cửa cửa rồi cửa cửa thế này..

"Đưa đây cho anh." Chồng cô đột nhiên bắt lấy hai tay cô trượt đi dao nĩa, không cho cô nói gì đã đôi phần thịt giữa hai người, mà đĩa của cô đương nhiên là đã được cắt cực kì đẹp mắt.

Thanh Nhi nhìn miếng thịt cảm động suýt rớt nước mắt, lập tức giơ tay lên nhìn anh tuyên thệ. "Tôi nay về em sẽ tập cắt thịt ngay."

Thượng Minh Triệt nâng mắt lên nhìn cô, thái độ thật sự nghiêm túc nói. "Tốt nhất em nên đi học một khóa nghệ thuật ăn uống trên bàn tiệc, đỡ để sau này anh còn phải gờ cá cho em."

Thanh Nhi gục mặt xuống bàn, thiết là nhục nhã mà.

Dù vậy, cô vẫn vui vẻ vờn tay cầm nĩa lấy một miếng thịt cho vào miệng, quả nhiên ngon hơn bình thường mấy trăm lần, đang hít hít hương thụ thì bất

gặp ánh mắt Trình Dịch Phong nhìn cô chăm chăm, cô giật mình nhém chút là mắc nghẹn miếng thịt trong cổ họng.

Người ta nói, nhà kinh doanh gặp nhà kinh doanh mười ngày mười đêm nói chuyện không hết, vậy mà khi chồng cô và Trình Dịch Phong gặp nhau hai người chả nói một câu gì về kinh tế cả. Thanh Nhi cảm thấy rất khó hiểu, trên đường về nghiêng đầu qua nhìn mặt chồng cô, tò mò hỏi. "Sao anh và anh Phong không bàn với nhau về chiến lược kinh tế, giá cổ phiếu lên sàn hay thị trường hội nhập quốc tế gì đó?"

Thượng Minh Triệt nhấn mạnh chân ga, chiếc xe thể thao phóng vút qua đồi thông rẽ sang con đường nhỏ, ánh mắt anh chuyên chú nhìn khu đất tối tăm phía trước, khẽ nhếch môi. "Hôm nay là ngày 1 tết."

À, quên mất, Thanh Nhi gãi gãi trán, ngã người ngồi về chỗ cũ, không khí trong xe trầm lắng làm cô nhớ tới câu nói dở dang ban tối, đột nhiên trong lòng thấy bồn chồn ray rứt, làm sao đây? nếu bây giờ không xác định rõ thân phận, lỡ ngày mai anh quên mất chuyện đó thì sao?

Nhưng mà, nên nói gì bây giờ, không thể giữa đường thốt lên câu 'em muốn làm bạn gái anh' được, rất kì cục.

"Cạch." Cửa bên cạnh bất ngờ bật mở làm Thanh Nhi hết hồn, ngẩng mặt lên thấy chồng cô đưa tay nắm lấy tay cô siết chặt, nhẹ giọng nói. "Anh đưa em vào nhà."

Thanh Nhi sưng sốt xoay đầu nhìn con hẻm nhỏ, sao nhanh thế đã tới nhà rồi, cô không nhìn được hấp tấp mở miệng. "Chúng ta..."

"Xuống xe rồi nói."

Chồng cô hoàn toàn không có chút ý thức nào đánh gãy lời cô, Thanh Nhi xụ mặt cụp mắt ảo não bước xuống xe, tại sao lần nào tới khúc quan trọng cũng bị chen ngang như thế? Chẳng lẽ là do bọn họ hữu duyên vô phận hay sao?

Không được, cô không cam tâm, hôm nay mà cô không nói ra được thì cô sẽ làm con heo, một con heo không biết nói tiếng người.

Thanh Nhi nắm chặt hai tay quyết tâm, hít sâu một hơi giữa mặt đối diện anh, lớn tiếng tuyên bố. "Em."

Trước mắt đột ngột tối sầm, Thanh Nhi tròn tròn xoe hai mắt, cảm giác cánh môi bị bao lấy, mùi vị quen thuộc nhàn nhạt lan vào trong miệng. Lí trí cô mạnh mẽ điều khiển thần kinh, lập tức lùi về sau một bước tránh né, sóng mắt nâng lên nhìn anh, vì sao cứ không để cô nói hết câu chứ?

Hành động đối kháng này làm người Thượng Minh Triệt thoáng sững lại, nhưng rất nhanh liền tiến lên một bước ôm cô vào lòng, cúi đầu nhìn đôi mắt tràn ngập uất ức, rót cuộc hôn nhân lên môi cô một cái, cất giọng trầm ấm. "Muốn làm bạn gái anh phải không?"

Thanh Nhi mím môi, gật gật đầu.

"Chiều theo em." Thượng Minh Triệt ôn nhu đáp, khoe môi nở nụ cười tuyệt mỹ, ấm áp lan rộng cả trời đêm.

Thanh Nhi nhém chút nữa là khóc, đến lúc này thì bật cười méo mếu ôm chặt lấy anh, nhón mũi giày lên muốn hôn nhưng không tới, cô chu chu môi ra, giờ tay chỉ chỉ..

Thượng Minh Triệt buồn cười, yêu chiều cúi đầu xuống đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nàn, say đắm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Ông Ngoại

Tình yêu là mùi vị ngọt ngào từ trong cốt tủy, Thanh Nhi không sợ đau, không sợ khổ, cô thật lòng thích anh vì vậy cô sẽ tuyệt đối tin tưởng vào anh.

Nhìn bóng lưng thẳng tắp dần khuất vào bóng tối, nụ cười mãn nguyện bên môi cô vẫn không sao giấu đi được. Từ nay cô đã có một toà thành vững chắc của riêng mình, khi cô vui sẽ có anh cùng chia sẻ, khi cô bị ức hiếp vẫn có anh che chở cho cô.

Gió đêm hình như không lạnh nữa, Thanh Nhi vô thức bật cười, cúi đầu nhìn chiếc áo khoác được cất may tỉ mỉ, bên trên còn thoang thoang mùi hương nhàn nhạt của anh, cô chà chà hai tay rồi cho vào túi, cảm giác ấm áp dễ chịu không thua kém gì có anh bên cạnh.

"Hoi~" Tiếng thờ dài chán nản ở đâu đó, Thanh Nhi quay đầu thấy ba Nhi từ bụi nguyệt quế đi ra, hai tay chấp sau lưng chậm rãi bước vào nhà, giống lão cao nhân lắc lắc đầu cảm thán. "Quả nhiên, con gái lớn rồi không thể giữ được nữa.."

Ra là có người rình coi từ đầu buổi tối giờ, Thanh Nhi bật cười chạy theo ôm lấy cánh tay ông nũng nịu. "Cười anh ấy rồi con vẫn về ở chung với ba, được không?"

Ba Nhi đứng sững lại, vẻ mặt vừa tức vừa buồn cười, vươn tay cốc mạnh đầu cô, nghiêm mặt nói. "Sớm muộn gì cũng bỏ nhà theo trai, bót giả vờ giả vẹt

ở đây đi, vào phòng."

Thanh Nhi không cam tâm khư khư ôm chặt cánh tay ông, đôi mắt ury khuất long lanh chớp chớp, trề môi. "Nhưng mà con..."

Ba Nhi trực tiếp kéo tay cô đẩy về hướng phòng ngủ, lớn tiếng tuyên bố. "Bộ dáng này của con chỉ có thể lừa gạt con rể ta, đừng mong ta nói tốt với mẹ con lời nào, biến ngay."

"Ba thiệt vô tình." Thanh Nhi giận dỗi đi vào phòng, môi lại không nhịn được cười khúc khích, ông rõ ràng vì muốn bao che mới ném cô vào phòng trước khi mẹ Nhi phát hiện mà.

Sáng hôm sau mới hừng đông đã bị gọi dậy, Thanh Nhi ngồi trong phòng tắm bốn vách ngăn rửa mặt, bên tai thì thoảng tiếng ông nội dặn dò ba. "Mua thêm nhiều quả bánh về đó, có gì biếu cho dòng họ của vợ con đừng để người ta nói gia đình mình không tốt với nó."

"Con biết rồi ba." Ba Nhi trầm giọng đáp, im lặng một lúc lại lên tiếng. "Con biếu ba chút đỉnh tiền, ba có thấy chỗ nào không khoẻ thì báo với thằng năm, gia đình mình giờ có tiền có của rồi không cần tàng tiện như hồi xưa nữa."

Ông nội đột nhiên ho khù khụ mấy tiếng, giọng nói trở nên già nua thấy rõ. "Sức khoẻ của ba thế nào ba tự biết, tiền của làm ra thì giữ lại cho con Nhi nó ăn học rồi sau này lấy chồng cũng có cái số bị với người ta. Tuy là ba không rõ xã hội của tụi con bây giờ thế nào, nhưng thời nào cũng vậy, cưới chồng mà không có của hồi môn người ta xem nhẹ nó, coi thường gia đình mình, khó sống lắm."

"Vâng." Ba Nhi cúi đầu dường như có hơi sục sùi, vươn tay bắt lấy bàn tay nhăn nheo của ông nội, nghèn nghẹn nói. "Sau tết con sẽ về quản lí lại công ty, ba đừng lo lắng ảnh hưởng tới sức khoẻ. Dù sao con vẫn còn trẻ có thể thư thả kiếm tiền lo cho con bé, ba cứ để con phụng dưỡng cho ba trước đã."

"Cái thằng này.." Ông nội đột nhiên lớn tiếng có chút giận dữ, vỗ bốp bốp lên ghế thể hiện tính khí ngang bướng. "..sao tao nói mà mày không chịu nghe vậy hả? dẹp cái đồng rác rưởi của mày đi, tao bảo không cần là không cần."

"Chuyện gì vậy?" Mẹ Nhi nghe tiếng động lớn mang guốc lọc cọc chạy vào, vừa thấy ba Nhi mở miệng muốn cãi lại thì kéo ông về sau, dịu giọng nói. "Ba à, chồng con là vì quan tâm ba nên mới không hiểu lễ nghĩa, ba thương tình anh ấy cũng như thương tình vợ chồng con nhận tấm lòng này đi có được không ba?"

"Tấm lòng của tụi bây thì tao nhận, còn tiền thì dẹp đi." Ông nội vẫn kiên quyết không nhượng bộ, đập mạnh tay lên bàn đứng dậy muốn bỏ đi.

Mẹ Nhi thấy vậy liền hạ kẻ sách, về mặt bắt đắ dĩ chạy tới đỡ cánh tay ông, cụp mí mắt. "Nếu ba không muốn nhận vậy tụi con không ép ba nữa, anh ấy có buồn bực thì cũng mười ngày nửa tháng thôi, bắt quá con nhẫn nhịn tính khí của anh ấy một chút là được."

Ông nội nghe thế liền dừng bước xoay đầu nhìn bà lại đưa mắt nhìn gương mặt kiêu nển đến tím tái của ba Nhi, cuối cùng vung gậy quát cho ông một phát vào mông, ra lệnh. "Đưa đây."

Ba Nhi luống cuống hết tay chân, lớn từng tuổi này rồi mà bị đánh trước mặt vợ, đúng là xấu hổ đến không muốn sống nữa, trong lòng thì thẹn gần chết nhưng ngoài mặt vẫn phải vui mừng đặt tiền vào tay ông, cười lễ phép. "Cám ơn ba."

"Thằng mắc dịch.." Ông nội lăm bằm mắng trong miệng, dưới sự chăm sóc của mẹ Nhi đi vào phòng ngủ, tiếng gậy đều đặn gõ xuống sàn nhà cộp cộp.

Thanh Nhi ngồi trong phòng tắm ngâm bàn chải ngẩn ngơ, thì ra nhà cô trước đây cũng tầm thường như bao người khác, là nhờ ba Nhi cùng các bác cố gắng mới có ngày hôm nay, mặc dù đây là thế giới của một quyền tiểu thuyết nhưng tại sao cô lại cảm thấy nó chân thật đến mức đau lòng.

"Thanh Nhi à, con ngủ quên trong phòng tắm rồi hả? Mau lên kéo trẻ giờ ra sân bay kia." Tiếng bác năm ở bên ngoài gọi vào, Thanh Nhi giật mình đánh rơi cả bàn chải, vội vàng chùi chùi rửa mặt. "Con ra ngay đây ạ."

Trời hừng sáng, mọi thứ được sắp xếp đầu vào đấy, ba Nhi cùng mẹ Nhi mỗi người xách một túi lớn đi ra đầu ngõ, Thanh Nhi ở phía sau cũng lui cui kéo theo một vali hành lí và túi quà vật các bác cho, đang lúc leo đa leo đèo thì Huỳnh Bách Nhân quay sang bắt lấy cổ tay cô, tước đi tay cầm vali. "Ra đó trước đi, anh vào lấy chút đồ rồi mang ra cho em"

Chờ nãy giờ luôn đấy, Thanh Nhi hớn hờ bỏ ngay túi hành lí ôm theo túi bánh chạy ra cổng, quay đầu lại mây gió anh ta một phát. "Thanks anh đẹp trai nhé."

Huỳnh Bách Nhân mỉm cười, kéo theo chiếc vali đi thẳng vào trong nhà.

Ba mươi phút sau, bốn người đều có mặt ở sảnh chờ sân bay, Thanh Nhi xoay đầu giờ tay trước mặt Huỳnh Bách Nhân cười tình quái. "Em biết anh đang giấu quà cho em, mau mau lấy ra đây."

Khoé môi Huỳnh Bách Nhân cong cong, nắm chặt tay cô kéo tới chỗ ít người, nhẹ giọng ra lệnh. "Nhắm mắt lại."

Sắc mùi bí hiểm nhi? Thanh Nhi nhìn quanh một vòng, nhắm mắt lại kết hợp xoè rộng hai tay ra. Đáng tiếc quà không rơi vào tay cô mà tiến thẳng vào miệng, mùi vị vừa ngọt vừa đắng giống như socola vậy.

Bàn tay Huỳnh Bách Nhân nựng nhẹ hai gò má cô, cười hỏi. "Thế nào?"

Còn thế nào nữa, Thanh Nhi chu môi ra biểu tình. "Anh hàng xóm thân thiết, Tết mà anh chỉ cho em mỗi cục socola bé xíu thế à, em muốn cái bao đồ trong túi anh kia." Vừa nói vừa giơ tay ra chỉ, biểu cảm lưu manh nếu anh ta không đưa, cô liền cướp.

Huỳnh Bách Nhân thấy vậy bật cười, rõ ràng là chuẩn bị cho cô nhưng lại làm ra vẻ bất đắc dĩ, Thanh Nhi không chịu được vươn tay ra cướp, khoái trái hôn má anh ta. "Năm mới vui vẻ, ngày càng đẹp trai, công nên làm ra, năm sau cho em bao dày thêm một chút." Xong xuôi liền cất bao lì xì vào túi xách, tính qua tính lại không quá năm giây.

Bộ dáng giống y trẻ con chỉ linh hoạt hơn đôi chút, Huỳnh Bách Nhân cười nhìn cô, bất ngờ đưa tay ôm cô vào lòng, nhẹ giọng nói. "Sáng ngày 4 là có lịch học, không được ngủ quên."

Thanh Nhi méo cả mặt, vội dấn vào ngực anh ta, nhắc nhở. "Chú gì đó, ba mẹ cháu không cho ôm người lạ."

"Có không?" Huỳnh Bách Nhân cười ra tiếng, một bàn tay đưa lên luồn vào sau cổ cô, đầu ngón cái chạm nhẹ lên đầu môi đỏ sẫm trên đó, đuôi mắt có hơi nheo lại thâm trầm. "Vậy phải nhanh chóng trở thành người nhà rồi."

"Hả?" Thanh Nhi khó hiểu ngẩng đầu nhìn anh ta, nhưng Huỳnh Bách Nhân không nói tiếng nào nữa, nắm lấy tay cô dắt đến chỗ ba Nhi và mẹ Nhi cười nói. "Hai bác đi đường bình an ạ."

"Ừ, con cũng về sớm đi." Mẹ Nhi cười thân thiết vỗ vai anh ta, quay sang nói với ba Nhi. "Cũng sắp tới giờ rồi, chúng ta lên máy bay."

Thanh Nhi bị bơ trề môi, cầm lấy túi hành lý trước khi đi vẫn không quên xoè tay xin xỏ. "Cho em một viên nữa."

"Anh để trong vali của em rồi." Huỳnh Bách Nhân cung chiều xoa đầu cô, không ngờ tới Thanh Nhi lập tức khom người mở túi lấy hộp socola ra ôm vào lòng, oán trách. "Anh để nó bị nhấm rồi."

Đúng lúc dứt lời thì thấy một bóng người quen đi tới, cô chưa kịp tiêu hoá thông tin khủng khiếp thì ông ta đã cười như không cười, lớn tiếng hỏi. "Đây không phải người tình bé nhỏ của cậu Hứa sao? Ra là quê em cũng ở đây?"

Thanh Nhi có chút choáng váng đầu óc bất lấy cánh tay Huỳnh Bách Nhân, cười khách sáo với ông ta. "Chẳng lẽ quê ông Đào cũng trùng hợp ở đây sao?"

"Không phải." Đào Duẩn Phàm bình tĩnh khó có thể bắt được suy nghĩ, lạnh nhạt nói. "Tiểu Mịch điện thoại bảo tôi đến đây rước em ấy, bộ phim điện ảnh lần trước em góp ý giới thiệu tiểu Mịch ngày mai sẽ khởi quay, có thời gian thì bảo cậu Hứa đưa em tới đó tham quan."

"Được, có dịp em nhất định sẽ đến xem đoàn phim Tung Ảnh nổi tiếng của tập đoàn GJ.." Thanh Nhi tươi cười, ánh mắt lộ chút ánh sáng hưng phấn. "..nghe nói bộ phim này còn mời ca sĩ Văn Tinh vào vai nam phụ phải không?"

Đào Duẩn Phàm nghe cô hỏi bật cười ra tiếng, nhưng đáy mắt lại không hề chạm đến nét cười. "Đúng là nhà báo, vừa nói được hai câu đã muốn săn tin rồi."

Lời này không rõ cảm xúc, Thanh Nhi nhìn ánh mắt ông ta, phát hiện Trịnh Thiên Mịch đã tới nên không muốn nhiều lời nữa. "Em đến giờ lên máy bay rồi, có dịp gặp lại ông Đào sẽ nói nhiều hơn."

"Ừ." Chờ ông ta gạt đầu đi tới chỗ Trịnh Thiên Mịch, Thanh Nhi liền nghiêng qua hôn má Huỳnh Bách Nhân lần cuối, lắc lắc hộp socola số lượng có hạn, cong mắt. "Bye bye."

Chuyến bay đến Đài Bắc mất vài tiếng đồng hồ, Thanh Nhi ngồi một mình chán đến mức meo mép miệng. Vừa xuống máy bay liền háo hức chạy ra cổng lớn trước, lòng thầm nghĩ không biết nhà ngoại có vui như nhà nội hay không?

Đột nhiên, một chiếc Limousine rẽ ngang dừng trước mặt cô, từ trong sân bay cùng với ba mẹ một người đàn ông cao lớn vận vest đen, đeo găng tay đen đi nhanh đến mở cửa xe, đánh thép nói. "Nhị thiếu tiểu thư, mời."

Thanh Nhi ngây ngẩn hết cả người, ngơ ngác nhìn hần rồi nhìn khắp nơi, là gọi cô sao? Nhị thiếu tiểu thư là cô đó hả?

Mẹ Nhi đi đến đây nhẹ vai cô một cái, giọng nói có chút không được vui vẻ. "Là gọi con đó, lên xe đi."

Thanh Nhi mở to mắt kiểu không tin nổi, sau đó cô biết thêm một điều khiến mình sốc vỡ tim, thì ra mẹ cô là thiên kim tiểu thư của Diệp gia, dòng họ kinh doanh kim cương ở Đài Bắc.

Quá kinh khủng, hèn chi ông nội nói đừng để bên nhà mẹ dị nghị ba không tốt với bà, còn nói không có của gã con gái sẽ rất khó sống. Chúa ơi, ba cô đã phải cưới một bà vợ dùng kim cương thay tiền, tương tượng đến cuộc tình trắc trở của hai người, cô có thể viết ra một cuốn tiểu thuyết đầy bi thương luôn đó.

Thanh Nhi lén lau mồ hôi trán, cô có hơi sợ gia đình ông ngoại sẽ không thích cô, hơn nữa lễ nghi của dòng dõi gia tộc thật sự rất nhiều. Ngẫm nghĩ một lúc, bèn lấy điện thoại nhắn tin cho chồng yêu. "Chồng ơi, em đến Đài Bắc rồi..." chần chừ hai phút, cắn môi viết thêm ba chữ "...có chút lạnh."

Tin nhắn gửi đi, cô chống cằm nhìn chằm chằm màn hình chờ đợi, lâu ời là lâu điện thoại vẫn không đổ chuông, không lẽ anh không thấy? hay là đang bận? hay là không muốn trả lời? Cô gục mặt, buồn bã oán trách. "Có thể là tưởng lầm tin nhắn dự báo thời tiết nên vứt sọt rác rồi? Đáng lẽ mình phải nói

em nhớ anh quá chứ."

A a a.....

Mặc dù biết có khả năng sẽ bị lơ đi nhưng Thanh Nhi vẫn kiên quyết muốn chờ, thật ra từ lúc lên máy bay ngồi suy tư vẫn vợ vô đã thấy nhớ anh, bây giờ lại càng muốn nghe tiếng anh hơn.

Nhưng cô chờ là một chuyện, chồng cô có hồi đáp không lại là chuyện khác, Thanh Nhi ngẩng đầu nhìn toà biệt thự lớn như cung điện trước mắt, không khỏi vỗ ngực tự thấy hạnh phúc, may mà mình không xuyên vào chỗ này. Cô theo thói quen vươn tay cảm lấy hành lí của mình, không ngờ tên áo đen ban này lại nhanh nhẹn cướp mất, y như cũ lên giọng. "Nhị thiếu tiểu thư, mời."

Lắm nguyên tắc, Thanh Nhi chau mi không vui toan bỏ đi, đúng lúc điện thoại đổ chuông, cô dừng lại, hai mắt liền sáng rực, mừng rỡ bấm nghe. "Chồng hả?"

Giọng nói bên kia trầm ấm vô cùng dễ nghe. "Đã mặc áo khoác chưa?"

Thấy chưa? anh có đọc tin nhắn của cô đó. Thanh Nhi vừa đắc ý vừa vui sướng, cười rạng rỡ như hoa, gật gật đầu. "Em mặc rồi..." Đang nói, mẹ Nhi đột nhiên bước tới nắm lấy tay cô kéo đi, nhắc nhở. "Nhỏ tiếng chút."

Thanh Nhi ngẩng đầu thấy trong phòng khách có rất nhiều người, ai cũng một bộ cao sang quý phái, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt cao ngạo. Cô thoáng hoảng hốt, quên mất lời mình muốn nói là gì, tâm lí bắt đầu không cân bằng.

Thượng Minh Triệt nghe cô nói giữa chừng, dường như hiểu được mọi chuyện, trầm mặc một lúc mới lên tiếng hỏi. "Cảm thấy ai em nhìn không vừa mắt?"

Giọng nói của anh khá lạnh đậm nhưng Thanh Nhi lại cảm nhận được ảm áp cùng quan tâm trong đó, cô đảo mắt nhìn qua từng người dù vô tình hay hữu ý đều khẽ gật đầu lễ phép một cái, cuối cùng chính là cậu thiếu niên tầm hai mấy tuổi khoác áo lông cừu đen, ánh mắt phách lối nhếch một bên mép nhìn cô, rõ là đang khinh thường.

"Ghét tên đó nhất." Cô mím môi trả lời.

Chồng cô hình như cười nhạt một tiếng, Thanh Nhi có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đẹp trai của anh, vô thức cười theo. "Anh đang dạy hư em đó."

"Ừ." Anh đáp khẽ, mỗi lần tâm tình tốt sẽ lộ ra chút chiều chuộng. "Nghĩ tới anh, đừng quan tâm bọn họ."

Lời này, Thanh Nhi thật sự rất muốn cười anh tự phụ, cô kiềm nén chớp chớp mắt, nhỏ giọng thủ thỉ. "Nhớ chồng yêu lắm." Dứt lời liền nhanh chóng tắt máy, hai gò ửng hồng lên, khoe môi cong cong đáng yêu.

"Về rồi? Tôi còn tưởng chị quên cái nhà này rồi chứ?"

Tiếng nói trầm trầm hữu lực xen lẫn chút ngạo khí cùng châm chọc, Thanh Nhi không nhận được căng thẳng bầu ngón tay, ngẩng đầu lên lâu thấy một người đàn ông cầm gậy đi xuống, khí thế trên người cường đại mạnh mẽ, từ động tác tới lời nói đều không thể xác định tuổi tác của ông, càng có cảm giác bị áp bách đến khó thở.

Mẹ Nhi lúc này đột nhiên kéo cô lên trước, viền mắt phỉm hồng, dù trong giọng có chút ngẹn ngào nhưng vẫn kiên cường. "Ba, con đưa con gái về thăm người."

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Câu Chuyện Ngôn Tình.

Thanh Nhi nghĩ, cô đang chứng kiến một bộ phim truyền hình Đài Loan dài tập, trong đó ba mẹ cô là nhân vật chính vì yêu mà bất chấp rời bỏ gia đình, còn cô là kết tinh cho tình yêu của họ, một cô công chúa mà người ta vẫn hay gọi là con hoang. Nhìn đầy mắt mang tia chế giễu của mọi người, trong lòng cô có cảm giác bức bối khó nói thành lời nhưng đó tuyệt đối không phải khổ sở hay hi vọng ai đó tỏ ra niềm nở với mình. Ông ngoại nghe mẹ Nhi nói thế, khoe môi rõ ràng nhếch lên một chút, ánh mắt lướt qua người cô không nửa điểm dừng lại. Thanh Nhi thật chẳng biết trong lòng ông là đang vui mừng vì con cháu về thăm hay châm chọc vì mẹ cô mang của nợ về nữa, dù sao thì cô vẫn ngoan ngoãn đứng im một chỗ, bớt cho ba mẹ phải khó xử thay cô. Mọi người đồng thời không lên tiếng, chỉ có ông ngoại một mình chấp tay sau lưng thân nhiên đi đến chiếc ghế cao quý ở giữa phòng, ông thư thả ngồi xuống cất tiếng nói lạnh lùng xa cách. "Gọi người hầu sắp xếp phòng cho khách." Khách? Thanh Nhi ngẩng đầu nhìn ông, biểu cảm vô tình trên gương mặt không chút che giấu, các di các chú lại như không nhận được muốn cười, cả cậu trai kia cũng xoay xoay điện thoại trên tay, trưng ra vẻ bồn chồn châm biếm. Dường như ai cũng nghĩ họ đáng phải chịu sự ghê lạnh thế này, hơn nữa biến càng nhanh càng tốt. Thanh Nhi hít sâu một hơi, xoay người giúp ba đỡ lấy mẹ đang sắp ngã khụy, mặc kệ có phải nguyên tắc hay không tự vươn tay kéo lấy hành lí của mình, nhỏ giọng ân cần. "Ông ngoại còn đang giận, con đỡ mẹ lên phòng trước được không?" "Thanh Nhi." Mẹ Nhi quay sang nhìn cô, ánh mắt giống như rất kiên quyết muốn ông ngoại nhận

cô làm cháu gái, Thanh Nhi không kiềm được khê động khoé mắt, rung rung. "Con rất đáng yêu, ai cũng muốn nhận con làm cháu cả." Có lẽ lời cô rất mực cười, mọi người đều cười chỉ có mẹ Nhi là khóc, ba Nhi cũng đỏ hoe hốc mắt không đành lòng thở dài, cuối cùng thì sao vẫn là đi vào căn phòng của khách, trở thành người khách hàng xa ghé qua một đêm liền rồi khỏi. Thanh Nhi thầm nghĩ, trong nguyên tắc truyện đã bỏ qua một phần quan trọng, chính là nếu ghép thêm đoạn này vào Trần Thanh Nhi chắc chắn sẽ biến thành đứa con hoang bị người đời nguyên rủa, chết một trăm lần cũng không hả giận. Không ai biết trong lòng cô đang rối bời, rốt cuộc phải làm sao để mẹ Nhi không khóc nữa đây?! Ánh chiều ngã vàng rồi chuyển dần sang tối, Thanh Nhi ngồi thẫn thờ trên giường vô thức kéo kéo vạt váy, ánh mắt xa xăm. Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cô giật mình vội vàng chạy tới đẩy cửa ra thì thấy mẹ Nhi mỉm cười. "Xuống ăn với ông ngoại một bữa cơm, sáng mai chúng ta về nhà." Thanh Nhi nhìn nét mặt bà có buồn có bất lực có không cam lòng, cũng chú ý đây là bữa cơm duy nhất cô được ăn với ông ngoại. Cho nên cô không cần làm gì cũng không cần nói gì cả, chỉ cần ăn hết bữa cơm này rồi trở về sống cuộc đời bình thường của riêng cô. Thanh Nhi cố kéo khoé miệng, gật đầu. "Vâng ạ." Nhưng thực tế không dễ dàng như vậy, Thanh Nhi lần đầu tiên hiểu cảm giác nuốt thịt không trôi là thế nào, từ đầu đến cuối cô chỉ ngồi đúng một chỗ ăn đúng một món ở trước mặt nhưng vẫn cảm thấy không khí căng thẳng, ai cũng rất khó chịu nhìn gia đình cô, giống như, giống như.. cô ăn hết của bọn họ vậy. Quả thật là ép người quá đáng, Thanh Nhi không chịu nổi nữa, cô đặt đũa xuống bàn nhìn lướt qua mọi người, siết chặt hai tay hít thật sâu. "...Con ăn no rồi." Cô gục đầu thất bại, quả nhiên là không thể vô lễ được mà, đành ừ ừ lên tiếng. "...xin phép được về phòng trước ạ." Không ai trả lời, Thanh Nhi cúi gằm mặt nắm chặt vạt áo đi nhanh lên phòng, không hiểu sao mình càng ngày càng giống tiểu thỏ trắng đung một chút là gặp đuôi bò chạy. Vô dụng, quá mức vô dụng, cô thầm khinh bỉ mình một tý ty tý lần. Hậu quả của kẻ không biết thức thời là đồng hồ chưa điểm 10 giờ, Thanh Nhi đã rất đói, đói đến mức không thể ngủ được. Cô lén lút đẩy cửa phòng, nhìn giáo góc không thấy bóng người bên lẳng quàng ôm theo hộp mì khô bác tư cho chạy xuống phòng bếp, lui cui tìm bình nước nóng định bụng ăn tạm thứ này rồi sáng mai lên máy bay gọi bit tét ăn bù. Nhưng trời mới biết cái phòng bếp to gấp đôi cái phòng ngủ nhà cô đã giấu bình điện ở đâu, Thanh Nhi tìm ba vòng không thấy cuối cùng chán nản ôm hộp mì nằm dài trên bàn than thở. "Trời ơi, số con làm sao lại khổ thế này? Ba ơi, mẹ ơi, nước sôi ở đâu rồi? Không lẽ con phải về phòng lấy nước tắm nấu mì ăn sao? Trời ơi là trời." Cuộc đời Thanh Nhi chưa bao giờ cảm thấy bần hàn như hiện tại, không còn cách nào đành mở hộp mì ra ăn sống, thật sự rất nhạt nhẽo nhưng vẫn cố nuốt xuống, trong lòng tự dung tui thân muốn khóc.. "Bốp." Một phát trời nháng xoẹt qua mặt cô, Thanh Nhi hoảng hốt ngẩng đầu thấy ông ngoại đem hộp mì ném bay vào thùng rác, ánh mắt sắc lạnh nhìn cô. "Ai cho phép ăn thứ đồ bỏ này, cha người không mua nổi thức ăn đoàng hoàng cho người sao?" Thanh Nhi sợ đến run rẩy tụt xuống ghế, sắc mặt trắng bệch vội vã xua tay giải thích. "Không phải, ba con không có..." "Diệp Thanh, xuống làm cơm cho nó ăn." Ông ngoại cứng rắn gọi lớn một tiếng, xong liền xoay người bỏ ra ngoài. Lập tức một giây sau có bóng dáng màu hồng bay vào phòng bếp, không quá mười phút com ngọt canh thơm đầy rẫy trên bàn. Nhìn kĩ tích trước mắt, Thanh Nhi run run cầm đũa, trong lòng tự hỏi có nên ăn hay không? liệu đây có phải cách giết người bỏ độc như trong truyền thuyết? Suốt một đêm Thanh Nhi vượt qua an toàn, sáng hôm sau vẫn khoẻ mạnh cùng ba mẹ chào tạm biệt ông ngoại. Nói là chào, thật chất đến cả mặt ông cũng không thấy chỉ có thể đứng ngoài cửa phòng nói vài câu rồi nhanh chóng rời đi. Trong ánh mắt của mẹ Nhi bao trùm một tầng sương dày đặc, nỗi khổ tâm của bà có lẽ cả đời cũng không được bồi đắp. Ba Nhi từ lúc vào cho đến đi đều không mở miệng, có lẽ ông cũng rất muốn nói gì đó nhưng hoàn toàn không tìm được cơ hội. Cuộc đời của Thanh Nhi rốt cuộc cũng xuất hiện vết đen xấu xí, ông ngoại không chấp nhận cô làm cháu gái. Rồi xa Đà Bắc, Thanh Nhi nghĩ suốt đời cô cũng không trở về đây nữa. Sáng ngày hôm sau, bầu trời thủ đô phủ xuống một màu nắng vàng nhạt, những cơn gió mang hương xuân nhẹ nhàng bay lượn, tiếng chim hót vui tai hòa tan bầu không khí trong lành. Chiếc siêu xe thể thao từ trong khu biệt thự quẹo ra đường lớn, bánh xe dần dần tăng nhanh vận tốc mức trung bình, Thanh Nhi nhàn hạ chống một tay lên khung cửa sổ, liếc mắt nhìn người bên cạnh nhếch môi cười nhạt. "Có biết vì mi mà ta phải bỏ rơi bao nhiêu anh đẹp trai không hả?" Ai mà không biết mỗi buổi sáng Hứa Trác Tùng sẽ đến đón cô cơ chứ, An Nhiên chính vì lí do này mà muốn náo loạn, cố tình bắt cô chạy xe đến rước mình. "Đại gia, mi phải biết suy nghĩ cho tình cảm của chúng ta, sao mi có thể vì một tên đàn ông mà bỏ mặc tiêu thiếp cô đơn chiếc bóng một mình đi học?" Phát ón không? Thanh Nhi nhìn cười chăm chú nhìn con đường phía trước, bĩu bĩu môi nói. "Thế nào đây? Chẳng lẽ mi không biết báo ông chồng ăn com trước keng của mi chờ đi học sao?" "Cái gì ăn com trước keng?" Mông An Nhiên như có gai lập tức nhòe dậy, ngay sau đó vẻ mặt xám xịt như tro đập túi xách lên bàn xe, giọng có hơi nghẹn nghẹn. "Ta thật sự vô cùng hối hận, hôm đó rốt cuộc vì sao uống say bị dẫn lên giường mà không biết, bọn ta rõ ràng chỉ mới quen nhau chưa được một tháng. Trần Thanh Nhi, mi không cảm thấy Trương Lam Tuyết muốn tìm gái chơi vui qua đường sao? Anh ta chưa từng tỏ thái độ sẽ cưới ta, từ trước tới nay đều là một mình ta lo lắng, còn anh ta.. mỗi khi có mặt Lâm San Nguyệt đều sẽ không nhìn mặt ta." Có chuyện này sao? Thanh Nhi ngạc nhiên xoay mặt nhìn cô ấy, không ngờ thấy khoé mắt An Nhiên lẩn ra một giọt nước, giống như kiềm nén trong lòng rất nhiều uất ức không thể phát tiết ra, đột nhiên cô cảm thấy người trước mắt không còn giống người lúc trước nữa. "Khóc gì chứ?" Thanh Nhi giơ tay quẹt giọt ngang giọt nước mắt trên má cô ấy, trong lòng có cảm giác vừa chua xót vừa tự trách, dù sao người cũng là cô giới thiệu vậy mà chưa từng quan tâm tới tình cảnh của bọn họ, khoé môi cô khê mím lại. "Gần đây Trương Lam Tuyết thờ ơ với mi?" An Nhiên cúi thấp đầu, có vẻ tự bản thân không muốn bị người khác nhìn thấy vẻ yếu ớt của mình, giọng nói cũng kiềm nén rất nhiều. "Hai ngày trước, ta ở Surong Giang gặp anh ta cùng Lâm San Nguyệt đi trên đường, hai người họ khoác tay nhìn thấy ta đều coi như không biết. Sau đó, ta gọi rất nhiều cuộc điện thoại nhưng anh ta không bắt máy." Giả vờ không quen? Vẻ mặt Thanh Nhi trầm xuống, không cần nghĩ nhiều cũng biết Trương Lam Tuyết đang cố tình giảm thấp sự tồn tại của An Nhiên trước mặt Lâm San Nguyệt, nhưng vì lí do gì? Ánh mắt cô chuyển động lướt qua hàng cây hai bên đường, đột nhiên nhớ tới buổi tiệc đấu giá lần trước anh hai có nhắc tới vụ tranh cử viện trưởng, hình như đầu tháng sau sẽ tiến hành. Ngón tay Thanh Nhi khẽ vuốt qua môi dưới, hơi nghiến đầu suy nghĩ. Theo lẽ thường, việc bầu viện trưởng cũng không khác mấy so với bầu chủ tịch tập đoàn, chủ yếu là bỏ phiếu và xem xét cổ phần. Mà như cô biết, cô phần của Trương gia ở bệnh viện thấp hơn Trầm gia 5%, hơn nữa Trầm gia ở thủ đô được rất nhiều người kính trọng, chỉ dựa vào hai lần mời được chủ tịch Thượng Hoàng đủ thấy mặt mũi Trầm gia vô cùng lớn, điều đó cũng có nghĩa là Trương gia đang trong hoàn cảnh yếu thế. Nếu như vậy, Thanh Nhi gõ nhẹ ngón tay lên vô lăng, đuôi mắt khê neo lại tại tư. Trương Lam Tuyết chọn cách kết hôn với Lâm San Nguyệt để hợp cổ phần, lại thêm dùng thế lực của hai gia đình để lôi kéo các cổ đông khác bỏ phiếu cho bọn họ. Nhớ tới lúc trước Lâm San Nguyệt từng nhấn mạnh với anh hai, chồng cô đã tuyên bố sẽ không đứng về phe nào, bọn họ có thể bình đẳng tranh cử. Suy ra mọi chuyện, Trương Lam Tuyết chính là vì một chức viện trưởng mà không mần cảm giác của An Nhiên, ngược lại An Nhiên hoàn toàn không biết một chút về việc này. Quá khó giải quyết, Thanh Nhi nhìn nét buồn bã trên mặt cô ấy, cắn môi một lúc mới mở miệng. "Bình thường Trương Lam Tuyết có đối tốt với mi không?" Hỏi câu này ra, Thanh Nhi tự cảm thấy mình ngu như lừa, không tốt mà có thể đi tới ngày hôm nay sao? Chứng thực sự ngu ngốc của cô, An Nhiên gật đầu cái rụp. "Rất tốt, chỉ là có một số thứ không cho phép ta đến gần." Mắt Thanh Nhi lập tức sáng lên, nhưng mấy hồi gấp. "Là thứ gì?" "Là.. thư phòng." Thư phòng? Khoé môi Thanh Nhi nhếch lên một nụ cười quý dị, rất rõ ràng Trương Lam Tuyết không muốn An Nhiên biết chuyện anh ta đang làm. Có hai lí do, một là anh ta lo lắng An Nhiên sẽ đem chuyện bọn họ quan hệ công khai báo giới làm ảnh hưởng buổi bầu cử, hai là trong lòng Trương Lam Tuyết lo sợ có cô ấy sau khi biết sẽ không chịu nổi đã kích rồi nhất quyết rời bỏ anh ta. Mà theo tính cách của An Nhiên, ai cũng có thể thấy một khi cô ấy biết chuyện sẽ giấu kín như bưng, kể cả cô cũng chưa chắc tiết lộ. Ngược lại rất có khả năng sẽ một mực cắt đứt quan hệ cùng Trương Lam Tuyết, một phần không muốn anh ta khó xử, phần còn lại.. có lẽ không thể chấp nhận tình yêu bị toan tính. Trương Lam Tuyết thông minh hơn Thanh Nhi nhiều, anh ta thừa sức dự đoán được chuyện này, một mực giữ An Nhiên bên cạnh lại giấu giếm không cho cô ấy biết, còn không phải bởi vì yêu An Nhiên sao?! Vuốt cằm, Thanh Nhi cảm thấy logic trong não mình quá mạnh mẽ, bởi vậy mới nói đọc nhiều tiểu thuyết ngôn tình không có sai đâu, vô cùng có lợi để lí giải các vấn đề khó khăn mà người thường không nghĩ ra được này. Đời thực cũng không thiếu ngôn tình đâu nhé, Thanh Nhi trước khi xuống xe vỗ vai bạn thân, cảm thán. "Mi rơi vào bẫy tình rồi, thông cảm ta hết cách." Vẻ mặt An Nhiên ngờ ngợ ngắc ngắc, mãi vẫn không hiểu rốt cuộc cô đang đứng về phe ai? Trở về lớp học, ăn Tết xong mọi người có vẻ hưng phấn rất nhiều, tùm năm tùm ba bàn tán lung

tung đủ loại chuyện trên trời dưới đất, thật ra Thanh Nhi bề ngoài hòa đồng nhưng giới hạn giao tiếp của cô ở trường khá hẹp, phàm thì những người không liên quan mật thiết đến nghề nghiệp hoặc cuộc sống cô sẽ không để mắt tới. Vừa ngồi vào ghế, Thanh Nhi theo thói quen cúi đầu lấy sách để ra bàn, khéo mắt thấy có bóng người đến bên cạnh, cô cho là An Nhiên liền nhích sát vào trong, cô ấy thấy vậy tức khắc ngồi xuống quay sang bệu má cô. "Chừa chỗ cho anh à?" Thanh Nhi sững sốt nhìn lên thấy nụ cười ôn hòa của Huỳnh Bách Nhân, đồng thời cũng thấy ánh mắt ai oán của An Nhiên ngồi bên đối diện như kiểu muốn nói 'ta vừa vắng mặt một giây mi liền ong bướm cùng thằng khác'. Tình huống này không thể trách cô, Thanh Nhi dờ khóc dờ mếu nhìn cô ấy, lúc quay sang Huỳnh Bách Nhân thì xoay ngoắc 180 độ cười tươi như hoa. "Đúng vậy, chừa cho anh đấy, anh lên khi nào? Có mang bánh cho em không?" Trọng điểm là ở câu sau, ánh mắt Huỳnh Bách Nhân ôn nhu như nước, lúc lấy hộp bánh ra đưa cho cô nét mặt đều toát lên vẻ cưng chiều. Thanh Nhi lại không hề chú tâm, vui vẻ nhận bánh, vui vẻ ăn một mình. Trong lúc thầy giáo giảng bài, mây trôi bên ngoài cửa sổ, mấy điều hòa hoạt động hết công suất, Thanh Nhi hai tai nghe thầy giáo giảng giải về lí luận văn học, trong đầu lại từng chút vạch ra một âm mưu lớn. Tính theo thời gian mà nói, còn không tới một tháng nữa buổi bầu cử Viện trưởng được tiến hành, nên Trương Lam Tuyết chắc chắn sẽ tổ chức đính hôn cùng Lâm San Nguyệt trong tháng này. Hai gia tộc đính hôn là tin tức lớn không thể không đánh động báo chí, An Nhiên không sớm thì muộn cũng sẽ biết hết mọi chuyện. Đến lúc đó khẳng định sẽ có tranh cãi, tính cách Trương Lam Tuyết dù trầm ôn nhưng tuyệt đối sẽ không buông tay An Nhiên, mà cô ấy sẽ càng ăm ỉ đòi chia tay cho bằng được. Sau đó chạy đi tìm cô khóc lóc tí te cả ngày lẫn đêm, không xong rồi, Thanh Nhi nhất định phải ngăn chặn bi kịch này xảy ra. Làm sao đây trời ơi?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Một Chút Mưu Kế

Tình huống này thật ra có chút đặc biệt, Thanh Nhi cho rằng cô là người ngoài không thể tùy tiện can dự vào sâu vào chuyện tình cảm của An Nhiên, nhưng với thân phận là người mai mối, cô phải góp sức đẩy cô ấy vào một cuộc hôn nhân tốt đẹp.

Tan học, Thanh Nhi lái xe một mình đến thẳng bệnh viện Thuận Ái, trong lòng vẫn y ninh mối quan hệ thân thiết của Trương Lam Tuyết với mình lúc trước, vô cùng tự nhiên trực tiếp đẩy cửa vào phòng viện trưởng. Tới lúc nhìn lên cô mới sững người, hoá đá tại chỗ.

Trên sofa đặt ở giữa phòng, một người đàn ông phong thái phóng khoáng tùy ý vắt chéo chân, đôi mắt phượng mười phần ma mị xoay đầu kinh ngạc nhìn cô, khoé môi nhếch một độ yêu mị như hồ ly. "Là Trần tiểu thư đó à?"

Giọng nói quyến rũ tới cực điểm, Thanh Nhi không hề biết người đàn ông này vừa gặp lần đầu đã cố tình nén giọng lửa gat cô, hại cô đứng ngẩn hồi lâu mới miễn cưỡng lấy lại tinh thần, chột nghe âm thanh trầm ôn ôn hoà phát ra. "Trầm đại thiếu, anh rảnh rồi đến đây trừ chọc bệnh nhân của tôi, không bằng trở về nghĩ cách để chúng ta tranh cử công bằng."

Ra là Trầm Bằng, Thanh Nhi mở to nhìn anh ta, thật không ngờ tới người vừa đạt bằng tiến sĩ y học ở học viện danh giá Pháp cũng là người tranh cử chức Viện trưởng với Trương Lam Tuyết lại yêu nghiệt như vậy, cảm giác không chân thật cho lắm.

Trầm Bằng cong môi cười một tiếng, ánh mắt chăm chú nhìn cô. "Theo tôi thấy Trần tiểu thư sức khoẻ rất tốt, không có gì về y là muốn chữa bệnh cả, bất quá trên cổ cô có vài vết ô mai chưa kịp tan thôi."

Vết ô mai? Thanh Nhi sững sốt theo phản xạ sờ lên cổ, đang tự hỏi vết ô mai ở đâu ra thì thấy ánh mắt Trầm Bằng sáng rực ý cười. Đáng chết, vừa vào cửa chưa nói được câu nào đã bị anh ta liên tục trừu chọc, cô nổi giận đỏ bừng mặt đi tới, nghiêng răng nói. "Trầm đại thiếu, sao anh không biết ý tứ gì cả, chuyện kín đáo thế này không nên nói trước mặt người ngoài." cô dừng lại, hạ thấp giọng. "..bị hiểu lầm sẽ không tốt."

Về mặt Trầm Bằng kinh ngạc rõ ràng, một lúc sau mới bật cười đầy yêu nghiệt, chậm rãi đứng dậy bước tới gần cô, khẽ khom người bắt lấy bàn tay cô siết chặt.

Vốn Thanh Nhi chỉ muốn trả đũa anh ta một chút, không ngờ tới Trầm Bằng có thể mặt dày đứng trước Trương Lam Tuyết làm trò ái muội này. Cô vội vàng rút tay muốn thối lui, lại bị anh ta giữ chặt, cố tình dùng âm lượng nhỏ đủ cho ba người nghe thấy. "Có thai rồi thì đừng tới bệnh viện, không cẩn thận sẽ bị phát hiện biết không?"

Hai hàm răng Thanh Nhi đánh lập cập, quả nhiên chiều mặt dày vô si cô không thể chơi bừa, lần này thì tức đến nghiêng răng ken két thật sự. "Anh mới có thai đó, không biết xấu hổ." Dứt lời, giũ khỏi tay anh ta, đi đến sofa ngồi phịch xuống.

Hành động của cô ngược lại không khiến anh ta tức giận, Trầm Bằng dứt hai tay vào túi thong thả đứng nhìn cô, vóc dáng ưu tú không biết đã thu hút bao nhiêu phụ nữ, lại còn cười cười tà mị. "Tối nay đến chỗ cũ nhé, tôi chờ em." Nói xong quay sang nhìn Trương Lam Tuyết, nhếch một bên môi. "Không làm phiền công việc của Viện trưởng Trương nữa, lần sau gặp."

Thanh Nhi giận đến run người, ngoảnh mặt liếc xéo anh ta một phát, quay sang nhìn Trương Lam Tuyết vẻ mặt dần dịu xuống, có chút nghiêm túc. "Anh Tuyết, em có chuyện muốn hỏi anh."

Từ đầu đến cuối Trương Lam Tuyết đều ngồi tập trung xem hồ sơ, lúc này nghe cô nói mới ngẩng đầu lên, thuận tay đóng hồ sơ lại đi đến sofa ngồi xuống, giọng bình tĩnh. "Chuyện liên quan đến An Nhiên?"

Xem chừng anh ta cũng đoán được bảy phần lí do cô đến rồi nhỉ? Thanh Nhi gạt đầu, thẳng thắn hỏi vào trọng tâm. "An Nhiên nói anh thờ ơ với em ấy, muốn chia tay sao?"

Về mặt Trương Lam Tuyết hơi trầm xuống, vươn tay rót một ly nước lọc đầy đến trước mặt cô. "Anh có chuyện riêng, không tiện nghe máy của em ấy, đừng nghĩ nhiều như vậy."

Lời này là nói với cô à? Thanh Nhi tự hỏi cô có nghĩ nhiều sao, rõ ràng là An Nhiên đã nói hai người không hoà thuận muốn chia tay, cô chỉ trần thuật lại thôi. "Em cũng mong là vậy, anh Tuyết xưa nay trong lòng em là người chính trực, sẽ không lợi dụng tình cảm của một người rồi ngày ngày ôm ấp một người khác."

Ánh mắt Trương Lam Tuyết tối sầm xoay ngoắt nhìn cô, Thanh Nhi biết lời này đã chọc trúng điểm yếu của anh ta, nhưng cô tới đây không phải để kết giao bằng hữu, cô là muốn cảnh cáo. "Em lần đầu thấy An Nhiên khóc, tâm tình không được vui vẻ, nói chuyện hơi khó nghe một chút. Nhưng thật ra cũng không phải châm chọc gì, chỉ là muốn anh sớm phân rõ lợi hại, cái nào quan trọng hơn."

Trương Lam Tuyết ngã người dựa vào ghế, tầm mắt không nhìn cô nữa mà nhìn cửa phòng khép chặt, trong mắt có tia lạnh lẽo mơ hồ. "Anh làm việc gì đều có phân định trước sau, vị trí Viện trưởng không phải chỉ vì lợi ích cá nhân mà còn là danh dự Trương gia, An Nhiên đã muốn ở với anh thì buộc phải hi sinh một vài thứ, không thể cứ trông cậy vào người khác giúp đỡ được."

Đúng là vậy, nhưng tính cách của An Nhiên rõ ràng không đủ cứng rắn, chỉ một thứ đó cũng đủ làm tổn thương cô ấy đến mức đứng không vững, thử hỏi cô làm sao yên tâm đứng ngoài chuyện này cho được chứ. "Anh cũng biết An Nhiên không giống em hay vị hôn thê của anh, một khi anh để em ấy tổn thương về mặt tình cảm thì dù có bù đắp thế nào cũng không thể trọn vẹn như ban đầu. Anh bảo em ấy phải hi sinh, vậy thì anh đã làm gì được cho em ấy? anh cho rằng Trương gia của anh thì cao lớn, sao không nghĩ em ấy cũng là đại tiểu thư Trình gia nuông chiều từ nhỏ?"

Bàn tay Trương Lam Tuyết đặt trên đầu gối siết chặt, lúc quay sang nhìn cô cả gương mặt đều đánh lại đường nét cứng rắn, không còn chút ôn nhu hoà nhã của trước đó, giọng bắt đầu lạnh lẽo. "Không muốn để em ấy chịu tổn thương vậy tại sao lúc đầu em còn giới thiệu cho anh? Không phải em biết rõ anh đã vị hôn thê rồi sao? An Nhiên bây giờ là người của anh, anh có quyền quyết định em ấy vui hay buồn, em vốn dĩ không còn tư cách xen vào chuyện này nữa."

Ngang ngược như vậy mà coi được sao? Thanh Nhi tức đến không nói nên lời, cầm cự một lúc mới nuốt xuống những lời chửi mắng, hít sâu một hơi bình tĩnh nhìn anh ta. "Có tư cách hay không cũng không tới lượt anh nói, lên giường vài lần thì cho em ấy là người của anh muốn đối xử thế nào thì thế đó sao? Trương Lam Tuyết, có phải anh xem thường năng lực của em quá rồi không? nghĩ rằng một câu không đủ tư cách thì em sẽ tùy ý để em ấy cho anh giày vò hả?"

Lửa nóng tràn ngập khắp phòng, ánh mắt của Thanh Nhi như muốn thiêu đốt người đối diện. Mặc dù Trương Lam Tuyết chưa từng thấy cô hung hăng như vậy, cũng rất muốn xoa dịu lòng cô nhưng lúc này thì không thể. "Anh không xem thường em vậy em nghĩ em có thể làm được gì cho An Nhiên? Lợi hại trong chuyện này em cần nhắc rõ ràng đi rồi hãy tới nói chuyện với anh."

Lời này 100% là muốn đuổi người, về mặt Thanh Nhi từ đỏ chuyển sang xanh rồi trắng bệch. Cô hiểu rõ sức mình có hạn, dùng cứng với đàn ông sẽ không bao giờ thắng, nhưng như vậy không đồng nghĩa cô chịu khuất phục. Trước khi tới đây cô đã tự lượng sức, nên làm thế nào cũng suy tính kĩ càng rồi.

Im lặng một lúc điều chỉnh lại cảm xúc, Thanh Nhi rút ra từ trong túi xách một bản thoả thuận, hai ngón tay ung dung đẩy đến trước mặt anh ta, khề hắt cằm. "Bản thoả thuận này rất đơn giản, chuyện anh và Lâm San Nguyệt kết hôn cùng với tranh cử chức Viện trưởng cứ tùy theo ý anh, coi như không liên quan tới em. Riêng An Nhiên, em muốn anh đồng ý ba điều kiện, một là để em ấy biết rõ mọi chuyện trước khi hai người đính hôn, hai là không ràng buộc em ấy để em ấy tự do quyết định tình cảm của hai người, ba là trong vòng một năm em muốn anh và Lâm San Nguyệt kết thúc."

Dừng lại một lúc, cô lạnh nhạt dựa người vào ghế, nhìn thẳng ra cửa. "Đương nhiên, nếu anh cảm thấy bản thoả thuận này không thoả đáng có thể không ký, toàn bộ dựa vào quyết định của anh."

Trương Lam Tuyết nhìn cô một cái, vươn tay cầm lấy bản thoả thuận mở ra xem, đến trang cuối cùng thì gấp lại để trên bàn đẩy về phía cô. "Anh sẽ không vô duyên vô cớ thuận theo ý người khác, khả năng của em lớn đến mức nào không phải anh không biết, đừng thách thức sự nhẫn nại của anh nữa."

Anh ta biết hết sao? Thanh Nhi mỉm cười ý vị thâm trường, anh ta nhiều nhất biết cô là đại tiểu thư của tập đoàn Trần Vân chỉ chiếm 5% cổ phần ở bệnh viện Thuận Ái, còn lại thì biết được bao nhiêu chứ? Cô gạt đầu, cất giọng thoải mái. "Được thôi, coi như lần này em đến đây không công một chuyến, đã làm mất nhiều thời gian quý báu của anh, em đi trước."

Dứt lời, tay phải liền cầm lấy bản thoả thuận đứng dậy đi ra cửa, chợt nhớ gì đó xoay đầu nhìn anh ta, cười nhạt. "Dù cuộc thoả thuận này không được như ý nhưng em vẫn mong được uống rượu mừng của anh và Lâm San Nguyệt, nhớ gửi thiệp mời cho em nha."

Trước khi đóng cửa, Thanh Nhi chợt nhìn thấy ánh mắt Trương Lam Tuyết lộ vẻ âm trầm khó đoán, cô không khỏi cảm thán sâu sắc người đàn ông trước mắt giấu tâm tư quá kĩ, giữa anh ta và Trần Băng xét về phương diện thâm hiểm thì chưa biết ai sẽ hơn ai.

Trở về nhà, Thanh Nhi mệt mỏi day day trán ngã ùm lên giường ngủ thẳng một giấc tới xế chiều, lúc thức dậy thì đầu óc choáng váng hai mắt hoa hoa cả lên, cô vươn tay cầm lấy điện thoại xem giờ, không ngờ màn hình nổi lên một tin nhắn mới.

"19 giờ tôi đến đón em"

Trầm Băng "

Ngắn ngủn như thế nhưng hoàn toàn không cho phép người khác cự tuyệt, Thanh Nhi bấu môi nằm dài một lúc, suy nghĩ vu vơ. Buổi trưa cô vừa cùng Trương Lam Tuyết cãi nhau một trận, bây giờ lại đi ăn tối cùng Trầm Băng liệu có bị xem là kẻ hai mặt vô si hay không? Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, nếu cô từ chối vậy chẳng phải là đang chột dạ hay sao?

So với việc bị đồn thổi, Thanh Nhi thà đi ăn cùng Trầm Băng còn tốt hơn. Buổi tối còn chưa tới bây giờ cô đã chuẩn bị xong, mặc một chiếc váy trắng trang nhã đi xuống nhà, từ trên lầu đã nghe thấy tiếng nói cười rôm rã của mẹ Nhi cùng ai đó.

Thanh Nhi nghi hoặc bước nhanh xuống, đến gần thì thấy Huỳnh Bách Nhân sang chơi từ lúc nào, cô cười cười đi tới. "Sao qua đây mà không gọi em?"

Huỳnh Bách Nhân tự nhiên đưa tay nắm lấy tay cô kéo ngồi bên cạnh, vẻ mặt ôn hoà. "Nói trước em có tiếp đón anh không?"

"Không đón." Thanh Nhi bấu môi, hỏi mà không suy nghĩ, chẳng lẽ cô thật không tiếp đón anh ta?

Huỳnh Bách Nhân cười cười nhìn cô, bàn tay nắm chặt tay cô không muốn buông. Ba Nhi thoáng nhìn qua hai người, đột nhiên tăng hắng một tiếng đặt sấp báo trên bàn, hơi nhướn mày. "Con tính đi đâu vậy?"

"À.." Thanh Nhi chần chừ hai giây, cong cong môi cười nói. "Con có hẹn đi ăn cùng Trầm Băng, buổi trưa vô tình gặp anh ta ở bệnh viện Thuần Ái."

Vừa hết câu, bàn tay đang nắm tay cô chợt cứng đờ, Thanh Nhi bất quá không cảm nhận được còn đang chú ý sắc mặt ba Nhi, thấy ông trầm ngâm một lúc mới lên tiếng. "Ba nhớ không nhầm thì lúc trước con có quan hệ khá tốt với Trương Lam Tuyết, hiện tại sao lại giao du cùng Trầm Băng?"

Hai người bọn họ rất rõ ràng đang là đối thủ cạnh tranh, Thanh Nhi hiểu một chút lo lắng trong lòng ba Nhi, không khỏi nghiêm túc lại. "Con quan hệ với bọn họ một phần vì công việc, cùng vấn đề bầu cử Viện trưởng không liên quan nhau. Ba đừng để ý tới con, cứ chiều theo lợi ích của tập đoàn, bên nào có lợi thì đứng về bên đó."

Về mặt ba Nhi lộ ý cười, chậm chậm gật đầu. "Hiện tại Trầm Băng đang rất được cổ đông ủng hộ, theo ba biết thì chủ tịch Thượng Hoàng đã nghiêng nửa phần về phía hắn mặc dù không tới mức lộ ra mặt."

Động tác vất chân của Thanh Nhi hơi khựng lại, vô thức cúi đầu liếc bàn tay bị Huỳnh Bách Nhân nắm chặt, không được tự nhiên. "Chồng.. à Thượng Minh Triệt, anh ấy đã nói sẽ không tham dự vào việc này, theo tính cách anh ấy chắc không ngầm ngầm thiên vị ai đâu."

Ba Nhi nhìn cô chằm chằm, một lúc sau đột nhiên cười ra tiếng, cảm tách trà lên thoải mái nhấp một ngụm, giọng điệu có chút trêu chọc. "Theo ba thấy thì con đang thiên vị người ngoài cuộc đấy."

Mặt Thanh Nhi không tự chủ nóng ran lên, xoay ngoắt đầu nhìn ra ngoài cửa, đúng lúc thấy một chiếc xe hơi đang tấp vào, kèn xe nhún tưng tưng hai tiếng, cô lập tức như lò xo đứng bật dậy vớ lấy túi xách. "Trầm Băng tới rồi, con đi đây." Rồi đi như bay ra ngoài.

Trong mắt Thanh Nhi, Trầm Băng so sánh với một tên yêu nghiệt có hơn chứ không kém, nhìn anh ta mặc mỗi chiếc áo sơ mi trắng ngồi lái xe cũng đủ để cô cảm thấy choáng váng không mở miệng nổi. Chỉ đáng tiếc, dù anh ta có muôn phần đẹp trai, đi cùng anh ta có hàng nghìn ánh mắt hâm mộ ghen tị, thì cô vẫn không cách nào thích kiểu đàn ông phong lưu đào hoa như anh ta được.

Có vẻ như Trầm Băng thấy được suy nghĩ này của cô, vừa gọi món xong đã nhếch môi trêu chọc. "Trần tiểu thư mắt nhìn quá là rộng, kể cả tôi cũng không lọt vào mắt xanh của cô được."

Đuôi mắt Thanh Nhi cơ hồ giật giật vài cái, ngụ ý của câu này hình như không đơn thuần chỉ là đùa bỡn nhỉ? cô nghiêng đầu thoáng nhìn một vòng quanh nhà hàng, cười nói. "Nhà hàng Thượng Thiên nổi tiếng nhất thủ đô, ở đây có bao nhiêu đại tiểu thư danh môn vọng tộc cũng đâu may mắn có lọt vào mắt xanh của Trầm đại thiếu."

Trầm Băng nghe vậy cười tươi một tiếng, Thanh Nhi nhìn đuôi mắt nhếch cong quyến rũ của anh ta, tim khẽ run lên, lập tức xoay đầu nhìn ra cửa sổ, thăm mẳm một ngàn lần cái tên yêu nghiệt lắm mưu nhiều kế này.

Nhân viên nhà hàng mang món ăn lên, Thanh Nhi xoay đầu đối diện ánh mắt chăm chú của người đối diện, mặc dù trước khi đi đã có chuẩn bị tâm lý vững vàng nhưng bị nhìn như vậy làm sao mà chịu nổi, cô mím môi nén nhịn nhìn anh ta. "Trầm đại thiếu, ăn được rồi."

Trầm Băng thu ánh mắt nóng bỏng lại, hơi cúi mặt cảm lấy dao nĩa, khoé môi khẽ nhếch lên. "Không cần khách sáo như vậy, cứ gọi tên tôi là được."

Vậy cũng tốt, Thanh Nhi gật đầu một cái, cho một ít mỳ vào miệng cẩn thận nhai, môi thấp thoáng nụ cười. "Nghe nói anh Băng vừa nhận được bằng tiến sĩ y học ở Pháp, trong nước chúng ta cũng không tìm được quá ba người tốt nghiệp Học viện đó, còn nhớ người trẻ nhất phải đến năm ba mươi tuổi, tôi thật sự khâm phục sự tài giỏi của anh đấy."

"Cũng không có gì đáng nói." Trầm Băng ngẩng mặt lên nhìn cô, nói một chuyện bình thản tựa mây trôi trên trời. "...chỉ cần chuyên tâm một chút, tôi có quen một giáo sư trong Học viện, năm đầu tốn khá nhiều thời gian cùng ông ta nghiên cứu y học làm chậm trễ đến việc tốt nghiệp, lần này vẫn may có thể về nước trước đợt tranh cử."

Quả nhiên là đầu óc thiên tài, Thanh Nhi cảm thấy năng lực của cô quá nhỏ bé không thể cùng anh ta ở chung một chỗ, nếu nói tiếp nữa sợ rằng sẽ bị anh ta dọa cho nuốt không trôi mỳ, bèn cười cười cảm thán. "Người tài giỏi như anh ở nước ngoài vô cùng có triển vọng, vốn không nên về nước chỉ để tranh

giành một vị trí Viện trưởng nhỏ nhoi."

Đáy mắt Trầm Bằng xoẹt qua một tia thâm sâu, động tác buông dao nữa vừa tùy ý lại mang chút ưu nhã, đột ngột đưa tay về trước chạm vào khoe môi cô. Thanh Nhi không kịp phản ứng, hoảng hốt nhém chút đánh rơi cả nữa, Trầm Bằng nhìn thấy không nhịn được cười lớn. "Em sợ tôi sàm sỡ em à?"

Còn không có ai vừa gặp liền tùy ý muốn sờ là sờ như anh ta, Thanh Nhi giương to hai mắt phản kháng. Trầm Bằng thấy vậy nhanh chóng giấu ý cười xuống đáy mắt, rút khăn giấy đưa cho cô, bình tĩnh nói. "Bệnh viện Thuận Ai vốn do Trầm gia tốn công xây dựng, tôi trở về lấy lại vị trí của mình không có gì là mất mát cả."

Về mặt Thanh Nhi thoáng ngạc nhiên, chuyện này cô chưa từng nghe nói qua, giờ nghĩ kĩ lại mới để ý Trầm gia là cổ đông lớn nhất trong khi Trương Lam Tuyết lại làm việc trưởng, thì ra ngọn nguồn ở chỗ Trầm Bằng đi du học. Nhưng vậy cũng có nghĩa là, Trương Lam Tuyết đang cố tình giành vị trí vốn là của người ta sao?

Thật ra, trong vấn đề này cũng không thể nói rõ ai đúng ai sai, Thanh Nhi mím môi thẳng thắn phân rõ. "Công việc ở tập đoàn Trần Văn đều do ba em giải quyết, em không thể nói trước việc gì, anh nếu muốn có thể trực tiếp đến tìm ông ấy."

"Tôi biết rõ chuyện đó.." Trầm Bằng trả lời ngay, nét mặt không chút thay đổi vẫn nguyên vẹn nụ cười mê hoặc. "..mời em đi ăn không liên quan tới công việc."

Thanh Nhi gật đầu, thoải mái cười nói với anh ta mấy tiếng đồng hồ.

Lúc trở về, điện thoại đột nhiên có số lạ gọi tới, Thanh Nhi chán chừ hai giây rồi bắt máy, bên kia truyền tới giọng đàn ông trầm trầm. "Trần tiểu thư, chủ tịch hiện không khỏe, làm phiền cô đến khu Quý Đông một chuyến."

Chân mày Thanh Nhi chau lại, khó hiểu. "Anh là ai? Chủ tịch nào?"

"Chủ tịch Thượng Hoàng."

Tút.. tut.. tut.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Hôn Bất Ngờ. (18+)

Ngắn gọn đôi câu nhưng ngụ ý rõ ràng là chồng yêu không khỏe, trong lòng Thanh Nhi tự dưng dâng lên cảm giác bồn chồn khó thở giống như có cái gì đó lướt nhẹ qua tim mình, cô hơi thất sắc vội nắm lấy cổ tay người bên cạnh, cố hết sức giữ bình tĩnh để nói. "Đưa em đến khu Quý Đông đi.."

Âm cuối bị hụt hơi mất chữ, Trầm Bằng vẫn nghe ra sự khẩn cấp trong giọng của cô, xoay mặt sang thấy sắc mặt Thanh Nhi trắng bệch, anh ta hơi chau mày nghiêng ngẫm rồi bất chợt cười rộ lên. "Sao lại dùng lí do ấu trĩ để gặp người yêu như thế."

Lí do ấu trĩ? Chồng cô bị bệnh mà anh ta lại nói là ấu trĩ, Thanh Nhi nổi giận muốn mớ miệng quở cho anh ta một trận, nhưng chợt nghĩ đến không biết bây giờ chồng yêu ra làm sao thì cả người như bong bóng xì hơi xoay đầu ra cửa kính, môi mím chặt.

Không khí trong xe trầm tĩnh tới đáng sợ, Trầm Bằng lái xe vụt qua hai cột đèn đỏ dưới ánh mắt kính hoàng của cảnh sát giao thông nhưng bởi vì là xe quân dụng nên bọn họ đành lắc đầu coi như không thấy, Thanh Nhi lại không nhịn được mở miệng nói. "Anh cứ lái như bình thường đi, em không gấp lắm."

Động tác đánh tay lái của Trầm Bằng rất thông thả, anh ta liếc qua cô một cái, khoe môi lại nhếch nhếch cười tà mị. "Không sao, cứ khóc đi tới nơi anh sẽ gọi em lau nước mắt."

Thanh Nhi muốn nổi đóa, cô đâu có khóc, cô chỉ hơi lo lắng một chút thôi. Nhưng nghe anh ta nói trong lòng càng khó chịu, không biết chồng yêu bị bệnh thế nào? có nặng lắm không?

"Tới rồi, ở phía trước." Trầm Bằng lên tiếng gọi, khẽ hất cằm ra hiệu chiếc xe thể thao đậu cách đó không xa. Thanh Nhi nhòm người lên nhìn, thấy chồng yêu đang đứng tựa lưng vào xe, cánh tay gác hồ hững trên thành cửa, chân vắt chéo, tư thái phong trần lạnh nhạt lại quyến rũ không sao kể xiết. Khóe môi cô bất giác nhếch cong lên, vội vàng đẩy cửa chạy về phía anh, từ xa đã cao giọng gọi. "Có người nói anh không khỏe, sao lại đứng bên ngoài thế?"

Nghe tiếng cô, Thượng Minh Triệt xoay người qua, Thanh Nhi đang tung tăng sải bước dài tới thì bất ngờ bị tóm lấy nhấc bổng lên áp vào thành xe, cô hoảng hốt quơ tay loạn xạ bắt được đầu vai anh, còn chưa kịp nhìn rõ cái gì thì cảm giác môi dưới bị ngậm chặt rồi mứt mạnh.

Tim cô run lên, mở to mắt thấy anh đang nhìn cô chăm chú, đầu ngón cái nhẹ nhàng lướt qua viền mắt mang theo chút ẩm ướt cùng hơi nóng. Thanh Nhi càng kinh ngạc tròn tròn mắt, chồng cô ngược lại có chút vui vẻ, khoe môi nhếch lên cười một tiếng, vài chiếc răng khể cắn cắn cửa cửa cánh môi cô,

đưa lưỡi vào trong miệng đảo mấy vòng.

Hơi thở của anh pha lẫn vị rượu nhàn nhạt, Thanh Nhi vô tình nuốt xuống liền có cảm giác choáng váng say sưa, tâm tình cô thả lỏng, hai cánh tay vươn lên ôm lấy cổ anh, mắt dần dần khép hờ. Thượng Minh Triệt cảm nhận được cô phối hợp, dùng một tay ôm chặt người cô, một tay đẩy cửa vừa hôn vừa bế cô vào trong xe.

Đầu lưỡi lướt qua cuống họng, mùi vị rượu càng ngày càng nặng, Thanh Nhi muốn mở miệng hỏi anh có phải say rồi không, tay chồng cô lại đứng lúc ấn đầu cô xuống khít chặt môi hai người, ép cô phải đem suy nghĩ nuốt xuống bụng rồi bị cái ôm mạnh mẽ của anh đè nén tan biến mất.

Thanh Nhi có chút ỳ khuất nhưng không làm sao nói ra được, lưỡi nhỏ vươn ra muốn thử chui vào miệng anh lại bị lưỡi anh bắt lấy vuốt ve liên tục, ngơ ngác một hồi mới cảm giác môi anh hơi cong giống như đang cười nhạo cô, đã vậy cô liền ngang ngược chui vào quây phá một phen.

Trong miệng chồng yêu rất ấm, có hương vị nhàn nhạt hòa thêm chút vị rượu chan chát, Thanh Nhi không nhịn được đánh nhẹ đầu lưỡi phát mấy tiếng chốc chốc, bắt đầu quét qua thành miệng âm áp lẫn sâu vào trong, cảm giác mỗi lúc một kích thích, xúc cảm hưởng thụ lan dần khắp cơ thể, tiếng tim đập hưng phấn chưa từng có.

Thượng Minh Triệt quả thật đã chiều cô hết mức, cả đời anh ngoài Thanh Nhi ra cũng chưa từng để ai lộng hành trước mặt như thế, nhìn vẻ mặt đỏ bừng sắp ngạt thở vẫn liều mạng hôn của cô làm anh không nén được cười, cũng chiều vỗ nhẹ lưng cô một cái. "Được rồi, anh có chút say, em lái xe về đi."

Lòng Thanh Nhi không cam, miễn cưỡng thu môi lưỡi lại ngã đầu vào vai anh nằm lì không chịu động đậy, một lúc sau nghe hơi thở đều đều bên tai mới nâng mắt lên nhìn. Hai mắt chồng yêu đã nhắm lại, vẻ mặt thả lỏng, dường như ngủ rất sâu, hoàn toàn không có chút phòng bị nào cả.

Tin tưởng cô vậy sao? Thanh Nhi không phải ngốc mà không biết, Thượng Minh Triệt lăn lộn trên thương trường bấy năm, nổi tiếng là cao ngạo không xem ai vào mắt, dù bề ngoài anh được rất nhiều người tôn trọng nhưng kẻ thù thì sống thì chết thì có đến hàng trăm, vậy mà hiện tại một mình anh ở cùng cô lại có thể yên tâm ngủ say như thế.

Trong lòng Thanh Nhi vừa chua xót vừa cảm động, cô đã từng không ít lần nghĩ, người cao ngạo như anh phải sánh đôi với công chúa hoàng gia hoặc ít nhất là thiên kim tiểu thư gia thế hiển hách, tương lai tập đoàn Thượng Hoằng sẽ vươn ra quốc tế, người đứng bên cạnh anh không thể là một kẻ vô danh tiểu tốt được.

Hạ thấp bản thân là một việc làm kém cỏi, nhưng Thanh Nhi biết rõ khả năng của cô đến mức nào, thực tế cô còn chưa tốt nghiệp cấp ba, cái gọi là thiên phú bẩm sinh cô hoàn toàn không có, nếu dùng từ xứng cô thật sự không xứng với anh.

Khỏe mắt Thanh Nhi có chút cay xè nóng hổi, cô có thể cố hết sức làm một nhà báo chuyên nghiệp mặc dù so với anh mãi mãi vẫn không bằng. Con người không nên quá ích kỷ, cô chiếm lấy anh là một hành động vừa tham lam vừa ích kỷ, nhưng mặc kệ, ai bảo thế giới này không có thực, ai bảo anh đến gần cô làm gì.

Thanh Nhi hít mũi một cái, cẩn thận gỡ tay anh ra xoay người lui ra khỏi xe. Đứng nhìn những tòa nhà cao tầng che khuất cả bầu trời, cô đột nhiên ngăn người suy nghĩ, không biết thế giới này có mặt trăng không? không biết bao giờ thì mọi thứ sẽ tan biến?

Có thể có được tình yêu ở một nơi không thuộc về mình đã là chuyện vô cùng hạnh phúc!

"Thanh Nhi, chai yo." Thầm cổ vũ bản thân một chút, Thanh Nhi xoay người ngồi vào ghế lái, liếc nhìn qua gương mặt chồng yêu bên cạnh, đột nhiên nảy sinh ý nghĩ tà ác muốn nuốt chửng anh vào bụng, cô nghiêng người hôn nhẹ lên khoe môi anh một cái thì thầm. "Từ bây giờ anh là người của em không được gian díu với người khác, có nghe rõ không?"

Không có tiếng trả lời, Thanh Nhi lại hung hăng hôn mạnh lên môi anh một cái ra lệnh. "Không nghe cũng không được làm trái." Dứt lời, híp mắt nhìn về mặt anh của anh, không chịu được vui mặt hôn thêm mấy cái nữa. "Chồng yêu ơi, em thật sự rất sợ mất anh đó."

Lúc Thanh Nhi lái xe về đến nhà đã hơn mười hai giờ đêm, biệt thự tắt đèn tối om, thầm nghĩ chắc ba mẹ đã ngủ. Cô nghiêng người kéo một cánh tay chồng yêu choàng qua cổ, cố gắng nâng người anh dậy.

Hơi nặng một chút nhưng không mất nhiều sức, chồng yêu dù đang ngủ vẫn rất phối hợp đứng vững để cô mang đi, trong lòng cô lại ngửa ngáy muốn đùa bốn lưu manh, quay sang hôn má anh giả bộ nuốt nước bọt. "Trúng thuốc mê của bốn tiểu thư, tối nay chồng yêu sẽ bị em luộc sạch, hắc hắc..."

"Bốp." Cái gì đó rơi xuống sàn gạch, Thanh Nhi giật mình xoay đầu nhìn xung quanh, bóng tối chìm ngập trong căn phòng ảm đạm không khí quỷ dị. Chẳng lẽ có trộm? hèn chi cửa nhà không khóa, người cô thoáng chốc căng thẳng, cổ sức kéo chồng yêu sát vào người, vươn tay muốn bật đèn.

"Bốp." Cô tay bị một bàn tay bắt lấy, Thanh Nhi cảm thấy sống lưng chạy dọc một luồng khí lạnh, vừa há miệng muốn kêu có trộm thì chồng cô bình thản lên tiếng. "Phòng em ở đâu?"

Đầu Thanh Nhi nổ bùm, sắc mặt xanh mét quay sang nhìn anh, vung tay đâm vào ngực một phát, oán trách. "Anh dọa chết em rồi."

Thượng Minh Triệt khẽ cười một tiếng, trở tay liền đem cô ôm vào lòng, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng đen ngồi trên ghế sofa vài giây rồi thu về, nâng mặt cô lên cúi đầu hỏi. "Lâu một?"

"Sao...?" Câu hỏi còn chưa kịp thốt ra trọn vẹn, chồng yêu đã nhanh chóng bịt kín môi cô, Thanh Nhi ngạc nhiên đến ngây ngốc, hôm nay hình như anh rất thích hôn bất ngờ, mặc dù cô cũng rất thích nhưng đây là trong nhà, nếu để ba mẹ Nhi nhìn thấy thì biết làm sao.

Chắc chắn sẽ bị đánh cho một trận, Thanh Nhi hốt hoảng muốn đẩy anh ra nhưng lại sợ dùng sức quá trớn sẽ hất anh ngã, đành cố gắng nghiêng đầu về sau tránh né, kết quả mình thương người ta, người ta lại nhẫn tâm cắn mình một phát, đau đến kêu oai oái.

Âm thanh nghe qua nòng nặc mùi ái muội, Thượng Minh Triệt đưa tay ra sau ép đầu cô về, môi chạm môi khẽ nhưong mảy. "Lúc này em nói muốn luộc anh?"

Một câu này bị anh nói ra, nghe thế nào cũng thấy có chút kỳ quái, Thanh Nhi xấu hổ đỏ mặt lại cảm giác ánh mắt anh nhìn chằm chằm, cô không chịu được vươn tay che mắt anh lại, lắc đầu chối. "Không có, là anh ngủ say mơ sản thôi."

Đuôi mắt Thượng Minh Triệt cong lên ý cười, không ngăn cản động tác của cô, dù bị che mắt vẫn cực kì chuẩn xác mút môi cô rất vang, giọng nói quỵên rũ dụ dỗ. "Ừ, vậy để anh luộc em."

Thanh Nhi ngẩn ngơ, cô không nghe nhầm chứ? Chồng yêu vừa dùng ngôn ngữ ấy ấy để đả kích cô sao? Bàn tay cô chậm chậm hạ xuống, nhìn thấy ánh mắt anh có điểm sáng giống như lần đó anh hỏi cô có đủ sức làm thêm lần nữa..

Nghĩ nhiều sẽ hồng chuyện, Thượng Minh Triệt không để cô nghĩ thêm, lập tức cúi người bế cô lên lầu, vào phòng khóa trái cửa rồi thả cô lên giường. Thanh Nhi bị loạt động tác nhanh như gió của anh làm cho ngây ngốc, lúc thấy anh vươn tay bật đèn mới vội lên tiếng hỏi. "Anh bật đèn làm gì?"

Thượng Minh Triệt cởi áo vest ném lên bàn, cúi đầu nhìn về mặt hoang mang của cô, nhẹ giọng hỏi lại. "Không mở đèn em có thấy được không?"

Làm chuyện đó cần gì phải thấy chứ? Thanh Nhi vừa muốn phản bác chợt nhận ra tình thế nguy hiểm, đang muốn chống tay bò dậy thì chồng cô đã đè xuống ôm lấy cô mở khóa kéo sau lưng, nhanh vậy đã muốn cởi đồ, cô bất giác kêu lên. "Anh không biết tình thú gì cả."

Tay chồng cô lập tức khựng lại, Thanh Nhi nở nụ cười yêu mị vươn tay ôm cổ anh kéo xuống, hôn nhẹ lên môi anh hai cái rồi lật người, cất giọng ngọt ngào như rót mật vào tim. "Năm đây chờ em nhé, em đi tắm cho thơm tho trước đã." Dứt lời còn cố tình dùng mị nhãn nháy nháy, ủy mị nhẹ nhàng lướt qua người anh leo xuống giường.

Đáng tiếc trò ranh này không qua mắt được anh, Thượng Minh Triệt tâm tình cực tốt, phối hợp nắm lấy cổ tay cô kéo lại lên giường dễ dàng chế trụ cô bên dưới, bàn tay vuốt nhẹ tóc mai, vùi mặt một bên gáy ngậm lấy vành tai cô khẽ thì thào. "Không cần tắm, một lúc chúng ta sẽ vào đó làm."

Người Thanh Nhi run lên, hai bàn tay đánh đánh vào lưng anh muốn thoát, lần trước là cô uống rượu say mới có can đảm cùng anh i i a a nhưng bây giờ cô rất tỉnh táo, rất sợ đau. Thượng Minh Triệt đã sớm liệu trước cô sẽ như vậy, trong lòng cô cho rằng bọn họ xảy ra quan hệ ngoài ý muốn, nếu không có rượu cùng thuốc kích thích sẽ không có chuyện đó, bây giờ anh không dính chính lại thì quan hệ của họ sẽ biến thành cái gì đây? Khóc một lần không có nghĩa là không có lần thứ hai, anh nghe cô khóc trong lòng còn khó chịu hơn cô gấp trăm lần.

Vành tai bị ngậm có chút ẩm ướt, từng trận tê dại lan khắp toàn thân, Thanh Nhi cảm giác như có một ngàn con kiến bò xung quanh đó, mặt cô thoáng cái ửng đỏ, lắc đầu. "Nhột quá, em chịu không nổi.. Á."

Nghe cô nói Thượng Minh Triệt càng thuận thế cắn nhẹ mấy cái, ngứa đến mức cả người Thanh Nhi đều run rẩy, bụng dưới dường như có gì đó ươn ướt chảy xuống. Cô hơi hoảng hốt cũng biết đó là cái gì, vội vàng xoay mặt qua liềm lưng dùng môi chặn lại môi anh.

Trong mắt Thượng Minh Triệt lóe qua một tia sáng lại yên lặng chiều chuộng đưa lưỡi quấn lấy lưỡi cô day dưa qua lại, bàn tay chạy dọc xuống nhanh chóng cởi được váy cô ném ra ngoài, bắt lấy khuôn ngực đầy đặn nhẹ nhàng xoa nắn.

Không phải lần đầu nhưng lại chân thật hơn rất nhiều, Thanh Nhi cảm thấy ở ngực vừa đau đớn vừa dễ chịu, có quá nhiều cảm xúc xa lạ đan xen làm cô tò mò muốn thử nhiều hơn một chút, người khẽ nâng lên tiếp nhận bàn tay của anh, cổ họng ngân ra mấy âm nỉ non cực thấp.

Thượng Minh Triệt đang hôn cô nghe thấy rất rõ, cố ý tăng thêm lực làm Thanh Nhi bật thốt ra khỏi miệng, từ từ đưa môi sang hôn mạnh lên má cô rồi xuống cổ, mỗi chỗ đều mạnh mẽ mút một cái để lại cảm giác khô nóng khắp người.

Chân mảy Thanh Nhi khẽ chau lại, sóng mắt nâng lên, mắt tự chủ luồn tay vào gáy anh đẩy thấp xuống dưới, cô không biết mình đã làm gì chỉ cảm thấy một bên ngực tự dưng ẩm ướt, đầu lưỡi anh lướt nhẹ qua nụ hoa kèm theo một luồng nhiệt nóng lan dần mọi hướng. Bụng dưới lại bị kích thích run lên nhẹ nhẹ, cổ họng dường như đang đàn khúc nhạc êm ái, cả tay chân đều tự do không chịu kiềm hãm.

Bàn tay Thượng Minh Triệt đưa xuống bụng dưới cô vuốt ve, động tác này anh làm rất thuần thục, lần trước có thể giúp cô giảm bớt đau đớn lần này lại có thể khơi dậy khoái cảm hương thụ mãnh liệt trong lòng Thanh Nhi, bên dưới hoa huyệt run rẩy dữ dội một trận, cuối cùng tuông ra từng dòng mật dịch ẩm ướt.

Cơ thể Thanh Nhi nóng dần lên, hai bàn tay chà chà lưng anh cũng muốn hành động, nhưng áo sơ mi làm cô không thoải mái liền dứt khoát nắm hai vạt áo giật mạnh, bên tai có mấy tiếng bực bực bực, sau đó lồng bàn tay chạm được da thịt ấm nóng, cô giống như đạt được thành tựu cong cong đuôi mắt khẽ gọi. "Chồng."

Thượng Minh Triệt nhìn hàng khuy áo văng tung tóe, không nói được lời nào nhòm người dậy cởi hết quần áo ra, trong lúc vô tình Thanh Nhi liếc qua hạ thân anh, sắc mặt lập tức đại biến, bao nhiêu khoái cảm bị đánh bay sạch sẽ, cô lùi mạnh về sau đầu va vào thành giường "cốp" một tiếng vang dội.

Ánh mắt Thượng Minh Triệt dừng trên chân mày nhíu chặt của cô, vươn tay ôm người cô kéo xuống giường, nhẹ nhàng xoa xoa đỉnh đầu đang sưng lên, lo lắng hỏi. "Làm sao vậy?" Sắc mặt Thanh Nhi hơi trắng nhợt, không dám nhìn thẳng vào anh, lúng túng xoay đầu đi nơi khác. "Cái đó.. lớn quá."

Thượng Minh Triệt ngẩn ra hai giây, khóe môi liền không nhìn được nở nụ cười, cúi đầu hôn lên môi cô đồ dành. "Không đau, lần trước em đã thử rồi." Dứt lời không chờ cô phản bác, môi đã nhanh chóng ấn xuống dùng lưỡi quấn chặt lưỡi cô mút mạnh, một tay tiếp tục ở bụng dưới dịu dàng vuốt ve dọc đến cửa hoa huyết, gây nhẹ một cái.

Thanh Nhi lập tức mất khống chế, hai chân khép chặt lại khiến ngón tay anh đẩy vào một đoạn, có chút đau cũng có chút ngứa, cô không biết phải làm sao tự động nâng hông lên, càng khiến ngón tay đi sâu vào trong, cảm giác đau đớn làm người cô cứng đờ, ngoan ngoãn nằm thờ đờ không dám động dậy nữa.

Môi Thượng Minh Triệt vẫn trên môi cô lúc này di chuyển sang ngậm lấy vành tai trắng nõn chỉ đơn thuần cần nhẹ cả người Thanh Nhi đã run lên, ngón tay bên dưới càng tiến nhập vào bị hai bên vách bao lấy rất chặt chẽ, anh ngưng lại vài giây nhìn đôi mắt cô mù sương đan xét về tỳ khuất, cảm giác muốn chiều chuộng lại dâng lên, buộc phải rút ngón tay ra.

Thanh Nhi nấc lên một tiếng giống như vừa khóc, hai tay vội vàng ôm lấy cổ anh lắc đầu, cất tiếng mềm nhũn. "Em không thích..." vốn còn muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nói làm sao bên tim môi anh giận dữ cắn một cái.

Thượng Minh Triệt đương nhiên hiểu được, hai cánh tay ôm lấy người cô nâng lên, Thanh Nhi có hơi khấn trương quấn chặt cổ anh, úp mặt vào vai chuẩn bị tư thế nếu đau sẽ cắn. Đáng yêu như thế là cùng, bàn tay Thượng Minh Triệt xoa xoa làn da nhẵn bóng trên lưng cô, vuốt ve một lúc chờ cô thả lỏng mới không âm không tức tiến vào, nhưng vừa đi được một nửa thì hoa huyết đột nhiên siết chặt, cả người cô cứng nhắc, không cần ngược lại ôm anh khóc tức tưởi. "Đau quá chồng ơi, không làm nữa.."

Bên dưới quá mức chật hẹp, chẳng những cô đau mà anh cũng rất đau, Thượng Minh Triệt quay sang thấy gò má cô đỏ bừng, nước mắt nước mũi mờ mờ nhem nhem lẫn lộn, thật sự khiến anh không nhẫn tâm nổi nói tay để cô nằm xuống giường.

Chỉ là Thanh Nhi dù đau vẫn khư khư ôm chặt anh không buông, trong lòng cô hiểu rõ mất hứng là một chuyện khó chịu đến chừng nào, giờ tay chùi tạm nước mắt nước mũi rồi quay sang hôn lên môi anh khẽ cười nói. "Có chút bẩn, anh rửa sạch một chút nhé."

Trong ngực Thượng Minh Triệt dâng lên một cổ nóng bức, mạnh mẽ đem cô ép chặt vào người mình, vừa ngậm lấy môi cô đồng thời tiến vào hết mức. Chân mày Thanh Nhi dựng thẳng đứng, hai mắt mở lớn rung rung nước không kịp khóc, quả nhiên đối với cô chỉ mạnh bạo mới nhanh chóng đạt được mục đích.

Mặc dù khởi đầu có chút không như ý, nhưng cơn đau dần qua đi Thanh Nhi liền tìm thấy khoái cảm, rất hăng hái ôm anh chiến đấu mấy trận tới trời hừng sáng, mơ mơ hồ hồ ngân nga ca hát suốt một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Tuyệt Đối Tin Tưởng

Sương tan, ánh mặt trời sáng ngời bên ngoài cửa sổ ngăn cách với phòng ngủ mờ nhạt ánh đèn, trên nền gạch có chiếc váy trắng nằm ngổn ngang cô quạnh, hương vị ái tình nồng đậm đêm qua bị giam cầm trong không gian nhỏ hẹp. Mí mắt Thanh Nhi khẽ động rồi dần dần mở ra, cảm giác có một luồng hơi thở nhẹ nhàng trên đỉnh đầu, cô nằm ngáy người một lúc, nghe hơi thở ấy đều đều ổn định mới chậm chậm nâng đầu lên nhìn.

Chồng yêu hình như còn đang ngủ, chỉ thấy xương hàm lạnh lùng che khuất tầm mắt, Thanh Nhi mím môi nghĩ tới tới qua anh mãnh liệt cỡ nào, gần như bức cô muốn phát khóc cũng không chịu dừng lại, trái tim bất giác nảy lên một nhịp, chắc là anh mệt hơn cô nhiều.

Trong lòng Thanh Nhi thương xót không nở đánh thức anh dậy, giống như một tên trộm cẩn thận nhích từng li lên trên, da thịt nhẹ nhàng ma sát làm cô có chút xấu hổ không dám thờ mạnh, đến khi đối diện với gương mặt anh mới thoải mái nở nụ cười.

Chồng yêu quả thực ngủ rất sâu, lúc ngủ vẫn còn phong độ cao quý, hàng mi đen dày khép lại nhìn qua lạnh lẽo muốn chết người nhưng cũng quyến rũ người khác đến phát điên. Thanh Nhi mím môi nhìn đến ngu muội, ngón trỏ vô thức vươn ra vuốt nhẹ qua mí mắt anh, lại không cảm được chạy xuống sống mũi rồi khóe môi. Cô nhìn chăm chăm cánh môi mỏng của anh, khẽ cúi đầu hôn nhẹ một cái. "Thương..."

Nửa chữ còn chưa phát ra, chân mày chồng yêu đột nhiên động đậy, Thanh Nhi hoảng hốt im bật, vội vàng nhắm chặt hai mắt, bàn tay vụng trộm không biết ném đi đâu. Thượng Minh Triệt vừa tỉnh dậy đã thấy khuôn mặt cô gần sát, hàng mi cong liên tục run rẩy, anh nhìn một lúc khóe môi không nhìn được tươi cười.

Không khí trong phòng im lặng quỷ dị, Thanh Nhi cảm giác cánh tay sau lưng dùng lực ép chặt cô vào người, ngực nhẹ nhàng cọ vào ngực anh, bụng dưới tiếp xúc chặt chẽ với bụng anh, trái tim cô gia tăng nhịp đập liên hoàn. Nín nhịn vài giây đã thấy không xong, trong đầu rối rắm nghĩ cách, bàn tay anh lại ái muội vuốt ve da thịt, hơi thở ấm nóng phả lên môi. "Còn muốn giả vờ tới lúc nào, có cần anh phối hợp với em một chút không?"

"Không cần..." Thanh Nhi lập tức mở chloàng hai mắt, đối diện với ánh mắt anh ở cự li gần cô nhất thời ngẩn người, nhưng còn chưa kịp nhìn rõ tia sáng trong mắt anh thì Thượng Minh Triệt đã cúi đầu áp môi lên môi cô cọ nhẹ. "Mấy giờ rồi?"

Mấy giờ? Mắt Thanh Nhi tròn tròn xoe vừa muốn giận dữ hỏi anh hỏi giờ làm gì thì sắc mặt đã đen kìn kịt, cô vội vàng xoay người vươn tay lấy đồng hồ báo thức trên bàn, khước môi co giật. "8 giờ 30 rồi á? Sáng nay lớp em có buổi thuyết giảng của giáo sư nước ngoài, nếu vắng mặt sẽ bị ghi phạt, còn luận án cuối kì của em nữa. Ôi, chết em rồi, anh buông tay để em đi.."

Thanh Nhi quay đầu nhìn cánh tay anh vẫn ôm chặt eo cô, mà nửa người trên trần trụi của hai người đều lộ ra không khí, vẻ mặt cô méo mó lúc trắng lúc đỏ vội vàng kéo chăn che lại, không nhìn được gấp gáp. "Anh buông tay đi mà, buổi thuyết giảng này thật sự rất quý giá với em, có trở thành nhà báo chuyên nghiệp được hay không đều nằm vào đây cả, nửa cuộc đời sau của em còn nhờ vào một tấm bằng để kiếm cơm, anh..."

"Anh không nói không cho em đi.." Thượng Minh Triệt cắt ngang lời cô, tay dùng lực kéo Thanh Nhi lại gần rồi xoay người bế cô ném xuống giường, cầm lấy áo sơ mi gần đó trùm lên đầu cô, hơi ra lệnh. "Xuống xe lấy đồ cho anh."

Mông Thanh Nhi oanh liệt đập lên sàn, mặc dù không đau nhưng cũng đủ làm cả người cô lạnh lẽo, nhìn chồng yêu thoải mái đắp chăn ngồi trên giường hóa ra vì không muốn bị cô kéo mất chân mới ôm cô chặt như vậy. Luyến tiếc cái con khi á, Thanh Nhi không nên được giận dữ đánh vào ngực anh, la lớn. "Đồ xấu xa." rồi thô bạo kéo áo mặc vào người.

Thượng Minh Triệt vươn tay xoa gò má đỏ bừng của cô, khước môi bất giác nở nụ cười. "Đây là thái độ nên có với chồng đó sao?" Lời anh vừa dứt, Thanh Nhi liền quay đầu tròn mắt, hai tay nắm chặt vạt áo che ngực, vô cùng dữ tợn cúi đầu vừa hôn vừa cắn mạnh lên cổ anh, nhe răng cười. "Thái độ thế nào là chuyện trong gia đình, quan trọng là không để người ngoài có cơ hội thừa nước đục thả câu."

Chân mày Thượng Minh Triệt khẽ chau lại đau đớn, dù biết cô giờ trò không hay ho nhưng vẫn không ra tay ngăn cản. Thanh Nhi cắn xong nhìn vết o mai mình tạo ra phải mất hai ba mới biến mất, vui vẻ cười ngoác miệng nháy nháy mí mắt với anh rồi xoay người hớn hờ vào phòng tắm, tâm tình thật là sáng khoái.

Chỉ có điều, cảm giác vui sướng đó nhanh chóng biến mất khi Thanh Nhi phát hiện ra, tất cả quần áo trong tủ đều không thể che giấu hết dấu hôn bừa bãi trên người cô, trong lòng cô muốn gào thét giết người nhưng nhìn đồng hồ đã hơn chín giờ thì không có thời gian quán nhiễu nữa, mặc đại cái áo sơ mi trắng rồi chạy như bay xuống lầu.

Thượng Minh Triệt vừa ngồi vào xe đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại kêu inh ỏi, anh cúi người nhặt điện thoại Thanh Nhi đánh rơi trên sàn xe tối qua, nhìn tên hiển thị là Trịnh Thiên Mịch, ánh mắt anh hơi trầm xuống lướt tay qua nút nghe.

"Thanh Nhi à, chiều nay em có thời gian không? Chúng ta ra quán cafe gần trường nói chuyện một chút."

Ngữ điệu thân thiết hòa ái, Thượng Minh Triệt lạnh nhạt nhìn qua màn hình một cái rồi ném điện thoại lên bàn xe, đánh tay lái đón Thanh Nhi từ trong biệt thự chạy ra, cô thờ ơ hì hục bắt lấy cánh tay anh, nóng vảnh mắt. "Chồng tốt với em quá, anh có thấy điện thoại em ở đâu không? Em tìm.." Lời chưa hết, đáy mắt thấy điện thoại nằm lơ lửng trong góc, màn hình chớp nháy chớp nháy, cô nhất thời sững sốt, vội cầm lấy. "Alo?"

"Thanh Nhi, sao này giờ chị nói mà em không lên tiếng?"

Ánh mắt Thanh Nhi liếc qua người bên cạnh, gương mặt. "Có gì không chị?" vừa nói vừa nghiêng đầu qua nhìn chồng yêu, chụt chụt lên môi anh, cười híp mắt. "Em phát hiện hành động vứt điện thoại này của anh rất đáng yêu? Thái độ ghét bỏ kia là đang cấm hặn em để lại dấu tích trên người anh đó hả?"

Thượng Minh Triệt đưa mắt nhìn cô, một bàn tay buông vô lăng úp lên mặt cô đẩy cách xa hai gang, nhếch môi. "Người không có phẩm đạo, anh không muốn nói chuyện."

Giọng nói lạnh lùng, Thanh Nhi ngây ngẩn hết cả người, anh là đang nói ai không có nhân phẩm đạo đức? Trịnh Thiên Mịch? Khước môi cô co rút mảnh liệt nhìn vào màn hình, cái tên Trịnh Thiên Mịch vẫn đứng yên ở đó, một lúc lâu mới có tiếng nói cực kì khó chịu phát ra. "11 giờ, chị chờ em ở quán cafe gần trường."

Một câu liền cúp máy, có thể hiểu được cô ta đang tức giận tới mức nào? Thanh Nhi để điện thoại vào túi xách, nghĩ tới trước đây mỗi lần cô quay clip Trịnh Thiên Mịch quan hệ với đàn ông đều gặp phải anh, cũng không khó lí giải ánh mắt khinh miệt của anh khi nhắc tới cô ta.

Chỉ là, trong lòng cô có hơi chột dạ, chần chừ nhìn anh hỏi nhỏ. "Anh không thích cô ta, vậy còn em? Lúc trước danh tiếng của em không được tốt lắm, trên báo nói em.. quan hệ bí mật với rất nhiều đàn ông, còn..."

"Lần đầu của em không phải do anh sao?" Thượng Minh Triệt nói rất khẳng định, Thanh Nhi nghe vậy lại không biết trả lời thế nào, lần đầu của em không phải do anh sao? Câu nói này nghe giống như sau khi anh quan hệ với cô, biết được đó là lần đầu mới chấp nhận cô. Trái tim đột nhiên chua xót, nếu đó không phải là lần đầu, vậy chẳng lẽ anh sẽ không thích cô, không tiếp nhận cô.

Bàn tay Thanh Nhi hơi run rẩy lại bị cô cẩn thận giấu dưới túi xách, đúng là trong suy nghĩ cô muốn giữ lần đầu cho người mình yêu nhưng nếu lần trước, Chung Gia Thạc thật sự cưỡng ép cô, vậy có nghĩa anh không thể chấp nhận cô được sao?

Tư tưởng, đạo đức, nhân cách, mấy thứ đó chứng minh được cái gì? Thanh Nhi nhìn những tòa nhà cao tầng lướt qua bên đường, nhìn không được thoát ra khỏi miệng. "Lần đầu có thể làm giả, yêu anh cũng có thể là yêu tài sản của anh, yêu vị trí phu nhân chủ tịch tập đoàn Thượng Hoàng, sao anh không cho người điều tra em trước, biết đâu em cũng như những người khác vì vậy mà tiếp cận anh."

Xe tấp vào lề đường trước cổng học viện, Thanh Nhi lập tức đẩy cửa lao xuống, cô giận anh cũng giận chính mình, bởi vì nói ra những lời đó cô còn

không rõ mình yêu anh vì cái gì? Thật ra, con người có một loại tình cảm rất khó phân biệt, yêu anh và yêu mọi thứ của anh.

Thượng Minh Triệt đập mạnh thắng xe, trước khi cô lao ra cổ tay đã bị anh bắt lấy mạnh mẽ giật ngược trở về. Viên mắt Thanh Nhi có chút phẫn hờn, môi nhỏ mím chặt giống như ai đó bắt nạt cô rất thâm thiết, anh nhìn không được vờn tay xoa xoa hốc mắt cho cô, mày khẽ nhíu. "Làm sao vậy? Tâm tình càng ngày càng dễ kích động, quen anh làm em rất khó chịu hay sao?"

Đúng vậy, Thanh Nhi cắn môi gật gật đầu, mặc dù biết mình rất vô duyên nhưng vẫn mặt dày vô duyên. "Anh giàu quá, đẹp trai quá, làm người ta nhìn thấy phát ghét." nói xong lời này, cô đột nhiên phát hiện, à thì ra cô đang ganh ghét có người chồng soái hơn mình.

Khỏe môi Thượng Minh Triệt hơi cứng đờ rồi bật cười, nụ cười cực kì chói mắt làm Thanh Nhi ngẩn ngơ, trong lòng càng ghét bỏ muốn phá nát khuôn mặt hoàn mỹ kia, cô nghiêng đầu cắn lên má anh một cái, nhưong mày. "Bỏn cô nương hạ thân phận yêu người đẹp hơn mình, anh nói xem em có nên..." nhìn thấy khỏe môi anh lại giương lên thêm chút nữa, trái tim nhỏ bé của cô gần như phát điên, quên mất lời mình vừa định nói, gấp gấp xoay đầu lục túi xách moi điện thoại ra. "...chụp một tấm hình làm ảnh nền, ngày nào cũng nhìn thấy nụ cười này em có thể sẽ sống thọ thêm mấy năm." cô gio điện thoại lên, nhắm ngay khuôn mặt anh, lại nghiêng đầu qua đặt môi lên má anh, cười tít mắt.

Tách.

Thượng Minh Triệt không có tránh né, ánh mắt của anh cũng không nhìn màn hình mà nhìn cô, tấm hình đẹp đến mức Thanh Nhi xuýt xoa nửa buổi vẫn không buông tay được. Vừa cài ảnh nền xong liền gio ra khoe khoang trước mặt anh, chợt thấy chồng yêu móc từ trong túi ra một chiếc iphone đặt vào tay cô.

Cái này, là có ý gì? Thanh Nhi ngẩn ra nhìn anh rồi nhìn điện thoại, một giây sau cười đến ngất ngây, nhanh chóng gio ảnh rồi làm lại một thao tác, lúc trả máy đột nhiên ác ý hỏi. "Anh có thấy em trẻ con không?"

Thượng Minh Triệt không trả lời, Thanh Nhi cũng biết anh không dễ dàng trúng kế, cô vòng tay ôm lấy cánh tay anh ngã đầu tựa vào vai, chỉ còn đáy mắt có ý cười, vẻ mặt nghiêm túc nhìn xa xa. "Rất có thể em không hoàn toàn yêu anh, có một chút yêu bề ngoài đẹp trai của anh, yêu giọng nói của anh, nói không chừng còn yêu cả tài sản của anh." cô khẽ dừng lại, ánh mắt hơi chuyển "...anh có thể chấp nhận được không?"

Không khí trong xe trầm lắng, chồng yêu không lên tiếng, cô cũng không dám quay đầu lại nhìn. Thật sự trong lòng cô rất sợ, một đại danh nhân khí chất cao quý nói thế nào không làm người bên cạnh bị chèn ép, chỉ là cô thần nhiên để ngao khí của anh chèn ép, cảm giác đó lại không phải bức bách mà là tự nguyện.

"Em có yêu anh không?"

Thanh Nhi quay đầu nhìn anh, không hề do dự. "Có."

"Ừ, vậy thì tiếp tục yêu đi."

Buổi thuyết giảng kết thúc lúc mười một giờ, Thanh Nhi tham dự được nửa buổi cũng đã mãn nguyện, vừa ra khỏi phòng An Nhiên đã lẫn xăn chạy tới bên cạnh cô, ngón trỏ chỉ chỉ, ha há cười lớn. "Trời ơi là trời, cuối cùng mi cũng mất zin giống ta, oaha, ta thật là vui về.."

Thanh Nhi cảm giác cả trăm ánh mắt đang nhìn tới, da mặt mông không nhịn được vừa đỏ vừa xám, gio tay hung hăng cốc vào đầu cô ấy, trừng mắt quát. "Mi bị điên hả?"

"Ai u.." An Nhiên đau muốn rót nước mát, nhưng cái miệng không chịu dừng lại mà oa oa gào lên. "Đừng có hòng qua mắt ta.." ngón trỏ cô ấy chỉ thẳng vào cổ cô "...đây là cái gì? Là dấu môi chứng minh sự kịch liệt..."

"Câm miệng." Thanh Nhi không cảm cự nổi bùm miệng cô ấy lòi đi, lúc lướt qua người Huỳnh Bách Nhân thấy ánh mắt anh ta nhìn chăm chăm, vẻ mặt cô bất giác cứng đờ, càng hung hăng dạy dỗ cô ấy một trận. "Mi có biết thực nữ là thế nào không? Có biết chuyện riêng tư phải giữ bí mật không? Chẳng lẽ ta còn phải dạy mi cái gì nên nói cái gì không nên nói, đây là chuyện ý vị dù nhìn thấy cũng phải để trong lòng tự hiểu, có biết không? Chẳng lẽ Trương Lam Tuyệt không có dạy mi lúc í í á á thì không thể hồ to, cho dù có sượng quá cũng phải nhẫn nhịn hay sao?..."

Mắt An Nhiên tròn tròn, cái miệng trong tay cô ú ớ, đại khái là nói. "Hắn thật sự không có dạy." Thanh Nhi nghe xong liền không khoan nhượng quăng cô ấy đi, nhìn chiếc xe cao sang đậu gần đó, nụ cười lạnh nhạt. "Thời gian không có nhiều, bảo vệ tốt người của anh đi."

An Nhiên nghe không hiểu, nhưng Thanh Nhi có thể chắc chắn Trương Lam Tuyệt dù không nghe thấy chỉ cần nhìn khẩu hình miệng của cô cũng hiểu, ánh mắt anh ta lạnh buốt xuyên qua tấm kính nhìn thẳng cô, cô lại chẳng may may trao cho anh ta một bóng lưng cao ngạo.

Đôi lấy hạnh phúc của An Nhiên, cô nhất định phải đóng vai ác!

Lúc bước vào quán cafe Trịnh Thiên Mịch đã ngồi chờ sẵn, còn tốt bụng gio cho cô một ly nước ép dâu, Thanh Nhi nhìn lướt qua ly nước rồi nhìn cô ta, ánh mắt hơi nghi ngờ. "Sao chị Mịch lại biết sở thích của em nhỉ?"

Trịnh Thiên Mịch nở nụ cười, cầm tách cafe lên nhấp một ngụm, giọng nhẹ nhàng băng quơ. "Dịch Phong thường đưa chị tới đây, anh ấy nói em khá thích nước ép dâu ở nơi này, chị biết em sẽ tới nên tiện thể gio giúp em."

"Hai người có vẻ hay nhắc tới em nhỉ?" Thanh Nhi khẽ ním cười, ánh mắt giương lên nhìn cô ta, hai ngón tay nhẹ nhàng đẩy ly nước sang một bên. "Nhưng chị Mịch sao không biết, sở thích có thể thay đổi, cũng giống như người yêu hai mươi năm nói thay lòng đổi dạ liền thay lòng đổi dạ đấy thôi."

Ánh mắt Trịnh Thiên Mịch lạnh đi, chột bật cười. "Thanh Nhi, sao em còn để trong lòng chuyện đó, rõ ràng trước đây em đã nói không quan tâm hay là chỉ muốn diễn cho Dịch Phong xem, để anh ấy nghĩ em rộng lượng mà thương xót."

"Làm sao có thể?" Thanh Nhi biết ở đây chỉ có hai người, cô ta đã dùng bộ mặt thật nói chuyện với cô thì cô cũng không thể êm êm dịu dịu đáp trả cô ta được, khóe môi nhếch lên. "Em đã có bạn trai rồi, không còn hứng thú với những chuyện thuộc về quá khứ nữa. Chị gọi em ra đây không phải chỉ để nói chuyện này chứ?"

Trịnh Thiên Mịch im lặng không nói, ánh mắt nhìn chăm chăm cô, Thanh Nhi cũng rất tự nhiên để cô ta ngắm, lướt mắt qua ngón tay đang siết chặt quai tách cafe, cô buồn cười đặt một khuỷu tay lên bàn. "Chị vừa nghe tới chồng em liền có biểu cảm đó, có phải chị lại muốn cướp anh ấy từ tay em rồi không?"

Thanh Nhi chỉ tùy tiện nói giong một câu, không ngờ Trịnh Thiên Mịch lại run tay làm ngã tách cafe, ánh mắt cô lập tức lạnh lùng nhìn cô ta. Sắc mặt Trịnh Thiên Mịch chuyển hóa rất nhanh, gần như không có nửa điểm lung túng nào, để nhân viên phục vụ lau dọn đôi tách cafe khác, cười cười trách móc. "Em nói giong như vậy quá đáng rồi, chị lại thấy tò mò không biết em và chủ tịch Thượng làm sao quen biết nhau?"

Ngón tay Thanh Nhi khẽ bấm lên cạnh bàn một cái, thu lại ánh mắt lạnh lẽo nhìn đi hướng khác. "Chuyện tình cảm của em và anh ấy không thể nói với người ngoài, chị thông cảm." Thật ra, trong lòng cô đang cực kì khó chịu, chỉ cần cô ta có một chút ý nghĩ với chồng yêu của cô thì đừng trách cô hạ thủ không lưu tình.

Trịnh Thiên Mịch đương nhiên cũng cảm giác được nếu tiếp tục vấn đề này thì không có lợi cho mình, cô ta hơi nghiêng người chỉnh lại tư thế tao nhã, ánh mắt nhìn lướt qua khách khứa trong quán. "Cũng phải thôi, chủ tịch Thượng không giống với những người khác phải không? Nhưng mà, người ta sống ở trên cao lòng cảnh giác cũng cao hơn chúng ta, em có nghĩ anh ta đang cho người theo dõi em không?"

Ánh mắt Thanh Nhi sầm lại quay đầu nhìn cô ta, trái tim giật nảy lên một nhịp nhưng bị cô mạnh mẽ kiềm xuống, bình thần nở nụ cười như có như không. "Chị Mịch, nói gì cũng phải có chứng cứ, nếu chị cho rằng chỉ hai ba câu tùy tiện là khiến em nghi ngờ anh ấy, vậy thì chị phải thất vọng rồi. Trên đời này, ngoại trừ Thượng Minh Triệt ra, người em tin tưởng nhất cũng chỉ có anh ấy, tốt nhất chị nên cẩn thận, những lời này em nghe thấy có thể xem như chị nói đùa nhưng chồng em thì không dễ dàng như vậy đâu."

"Bình tĩnh nghe chị nói đã.." Về mặt Trịnh Thiên Mịch giống như rất buồn cười với lời nói của cô, đầu ngón tay nhịp nhàng gõ lên mặt bàn. "..chị chỉ là vô tình phát hiện có chuyện không phù hợp, nên tò mò điều tra một chút.." cô ta nâng mắt nhìn cô, vẻ lạnh nhạt. "Thật lòng cũng chẳng muốn quan tâm tới em, nhưng Dịch Phong bảo chị phải nói cho em biết, chị cũng là bắt buộc đi đến chỗ này cùng em nói về một người đàn ông."

Thanh Nhi vô cùng ghét sự dài dòng của cô ta, không phải vì đại cuộc cô cũng không muốn ngồi đây lời thôi, Trịnh Thiên Mịch thấy vẻ mặt cô mất kiên nhẫn, cầm tách cafe lên uống một ngụm, cười nhạt nói. "Nếu em đã không kiên nhẫn như vậy, vậy thì nói chuyện gần đây nhất. Đêm mừng một Tết, em uống say là Huỳnh Bách Nhân bế em vào phòng mọi người đều nhìn thấy, nói thật chị khá tò mò hai người sẽ làm trong đó nên đi theo nhìn một chút. À lúc đó Huỳnh Bách Nhân đặt em xuống giường, nhìn rất lâu, sau đó cầm lấy cổ tay em tiêm vào một chất lỏng gì đó, chị cũng rất muốn ngăn cản nhưng..."

"Chứng cứ?" Thanh Nhi bình tĩnh cắt lời giả dối của cô ta, Huỳnh Bách Nhân là người như thế nào cô rõ hơn ai hết, anh ta dù có thích cô cũng tuyệt đối không làm ra những chuyện như vậy.

"Xem ra em đúng là không tin chị nhỉ?" Trịnh Thiên Mịch cười cười, bàn tay thon dài móc từ trong túi ra một sấp hình đẩy đến trước mặt cô. Thanh Nhi vừa nhìn thấy sắc mặt liền trắng bệch, thật sự không thể có chuyện này.

"Bất ngờ lắm sao?" Trịnh Thiên Mịch đắc ý cười nhếch mép. "Chuyện sau đó còn thú vị hơn, chị chạy đi nhờ Dịch Phong đánh ngất anh ta, vừa xoay người thì nghe thấy điện thoại trên đầu giường em đổ chuông, chắc em biết rõ là ai gọi tới rồi phải không? Thật trùng hợp Thượng Minh Triệt cũng biết em bị tiêm thuốc kích dục mà đến mạng em đi..."

"Đủ rồi." Thanh Nhi cao giọng quát khê, ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn cô ta, bàn tay vô thức siết chặt sấp hình đến nỗi gân xanh, cười lạnh một tiếng. "Những thứ này tự em sẽ xác nhận lại, nếu để em biết hôm nay chị bày mưu tính kế trên đầu em thì đừng có trách em tuyệt tình với chị."

Cô đứng dậy, cầm lấy túi xách, nhìn thẳng vào mắt cô ta. "Nhưng chuyện chị vừa nói về chồng em, em sẽ không bỏ qua đâu. Chị thật sự cho rằng chị rất thông minh sao? Thượng Minh Triệt là ai? em thích anh ấy lâu như vậy, anh ấy còn phải giấu đồ bìm leo cưỡng hiếp em? Nói thật cho chị biết, đêm đó là em chủ động, không phải là anh ấy em tuyệt đối không quan hệ."

Cô xoay người, cao ngạo rời đi.

Sắc mặt Trịnh Thiên Mịch tệ đến đỉnh điểm, bàn tay siết chặt. "Để tôi xem cô làm sao điều tra?"

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Thông Báo

Đầu tiên, rất xin lỗi mọi người vì thời gian qua mình đã ngừng up chap mà không một lời thông báo. Trong thời gian đó, mình đã rất nhiều lần viết đi viết lại chap mới, nhưng lại không tập trung và không thể hoàn thành. Hôm nay, mình quyết định sẽ dừng truyện ở đây, xin lỗi vì đã phụ sự chờ mong của mọi người.

Mong mọi người thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.